

От авторката на РАЙ и СПОМНИ СИ КЪСА

Джудит Макнот

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ПЛЕЯДА

Няма прегради
за истинската
любов

Уитни, моя любов

Джудит Макнот

УИТНИ МОЯ ЛЮБОВ

1.

Еlegantната карета се движеше бавно по изровения селски път. Лейди Ан Гилбърт отпусна глава на рамото на съпруга си и тежко въздъхна.

– Остава ни цял час, докато пристигнем – нетърпеливо рече тя. – Чудя се как ли изглежда сега Уитни.

Погледът ѝ се зарея навън към изпъстрените с жълто и розово поля. Опита се да си представи племенницата си, която не беше виждала цели единадесет години.

– Със сигурност ще е красива като майка си. Ще има нейната усмивка, нейната изисканост, нейния благ нрав...

Лорд Едуард Гилбърт скептично я изгледа:

– Благ нрав! Това качество не беше сред изброените в писмото, което ни изпрати баща ѝ.

Лорд Гилбърт беше дипломат и работеше към британското консулство в Париж. Налагаше му се да владее до съвършенство изкуството да увърта, да прави намеци и да заплита интриги, но в частния си живот предпочиташе да говори направо.

– Ще ми позволиш ли малко да поопресня паметта ти? – попита той съпругата си и извади въпросното писмо от джоба си. Намести очилата на носа си и зачете, без да обръща внимание на гримасата на лейди Гилбърт: – „*Маниерите на Уитни са възмутителни, а поведението ѝ заслужава най-строго порицание. Държи се дръзко и самоуверено и така отблъсква всекиго, който я познава, а мен кара да се срамувам. Умолявам ви да я отведете със себе си в Париж и искрено се надявам, че вие ще се справите по-добре от мен с възпитанието на това вироглаво момиче.*“ – Едуард добродушно се засмя: – Можеш ли да ми кажеш къде тук се споменава за благия нрав на племенницата ни?

Съпругата му го изгледа раздразнено:

– Мартин Стоун е безчувствен човек, който не би оценил добротата и кротостта дори ако дъщеря му е изцяло изтъкана от тях! Само си спомни как ѝ се кара в деня на погребението на милата ми сестра и как грубо я отпрати в стаята ѝ!

Едуард я прегърна.

– Знаеш, че и аз като теб не харесвам този човек, но трябва да признаеш, че всеки би загубил присъствие на духа, ако след като току-що е

погребал младата си жена, дъщеря му му отправи обвинение пред петдесет присъстващи, че е заключил майка ѝ в кутия и не я пуска да излезе навън.

– Но тогава Уитни беше едва петгодишна! – разпалено я защити тя.

– Да, но пък Мартин беше в траур. Между другото, доколкото си спомням тя беше изпратена в стаята си заради друго провинение. Бяхме се събрали в салона, когато тя се изправи пред всички и ни заплаши, че ще накара Господ да ни даде да разберем, ако веднага не освободим майка ѝ.

– Какъв дух само, Едуард! – възкликна Ан. – Беше забележителна и дори ти го призна тогава!

– Добре, де – съгласи се с усмивка Едуард. – Така беше.

Няколко млади хора се бяха събрали на поляната в южната част на имението на Стоун и мятаха час по час погледи към конюшната. Една дребничка блондинка приглади гънките на розовата си рокля и въздъхна така, че всички да забележат прелестната трапчинка, появила се на страната ѝ.

– Какво ли е решила да направи Уитни този път? – обърна се тя към красивия светлокос мъж до нея.

Пол Севарин впи поглед в огромните небесносини очи на Елизабет Аштън и ѝ се усмихна. Какво не би дала Уитни да види тази усмивка, отправена към нея!

– Бъди по-търпелива, Елизабет – отвърна той. – Сигурна съм, че никой от нас няма представа от това, което Уитни смята да прави – язвително рече Маргарет Меритън. – Но можеш да бъдеш сигурна, че ще е нещо глупаво и непристойно.

– Маргарет, днес всички ние сме гости на Уитни – смъмри я Пол.

– Не виждам причина да я защитаващ, Пол – злобно възрази момичето. – Тя те преследва най-открито, което скандализира цялата околност!

– Каза повече отколкото е необходимо, Маргарет! – избухна младежът и впи мрачен поглед в излъсканите си ботуши. Уитни наистина разиграваше спектакъл, следвайки го неотлъчно по петите, и всички в околността говореха за това.

В началото самолюбието му беше поласкано от факта, че е обект на възхищение от страна на петнадесетгодишното момиче, което му отправяше изпълнени с копнеж погледи и възхитени усмивки, но после

Уитни беше сменила тактиката и се беше превърнала в негова сянка, надминаваща в упорството си дори Наполеон Бонапарт.

Щом напуснеште очертанятия на своето имение, беше повече от сигурно, че накъдето и да се насочи, ще се натъкне на нея. Уитни сякаш предусещаше всеки негов ход и Пол вече не възприемаше детинското й увлечение по него нито за безобидно, нито за забавно.

Преди три седмици например го беше проследила до една местна кръчма. Дъщерята на собственика тъкмо му отправяше шепнешком покана да се срещнат по-късно в плевнята, когато Пол случайно погледна към прозореца и забеляза добре познатите зелени очи на Уитни, впити в него. Той ядосано тръшна каната с пиво на масата, излезе с твърда крачка навън, сграбчи момичето за лакътя и безцеремонно го метна на коня му, напомняйки му остро, че баща му много ще се притесни, ако не се върне навреме у дома.

После влезе обратно в кръчмата и си поръча нова кана бира. Докато дъщерята на кръчмаря му наливаше, докосвайки уж случайно рамото му със закръглените си гърди и Пол започна да си представя как потъва в мекото й съблазнително тяло, зелените очи отново светнаха, само че на друг прозорец Той хвърли достатъчно пари върху грубата дървена маса, за да успокои засегнатото достойнство на кръчмарската шерка, и излезе навън – този път да придружи госпожица Стоун до самия праг на дома й.

Беше почнал да се чувства като преследван дивеч и нервите му бяха опнати до крайност. И сега с раздражение осъзна, че противно на всякаква логика стои в имението на Стоун и се опитва да защити Уитни от нападките, които напълно заслужено се сипеха върху нея.

Емили Уилямс, хубавко момиче с няколко години по-малко от останалите в групата, погледна към Пол и каза:

– Ще отида да видя защо Уитни се забави толкова.

Завтече се през поляната към конюшната, отвори тежката двойна врата и надникна в мрачното помещение.

– Къде е госпожица Уитни? – попита тя коняря.

– Ей там, госпожице – кимна момчето към една врата. Въпреки че беше тъмно. Емили забеляза плъзналата по лицето му червенина.

Озадачено се приближи до вратата, почука и влезе. Гледката, разкрила се пред очите й, я накара да замръзне от изненада и уплаха: Уитни Стоун беше облечена в мъжки бричове за езда, излагачи на показ дългите й стройни крака. Едно въже, изпълняващо ролята на колан, опасваше тънкия й кръст. Нагоре Уитни беше само по тънка шемизета.

– Не мислиш да се показваш така навън, нали? – възкликна Емили.

Уитни погледна през рамо към шокираната си приятелка:

– Не, разбира се. Ще си сложа и риза.

– Н-н-о защо? – отчаяно попита Емили.

– Защото не мисля, че ще бъде прилично да се показвам по шемизета, глупаче – безгрижно отвърна Уитни, посегна към ризата на коняря, закачена на стената, и напъха ръце в ръкавите.

– Прилично? Прилично? – заекна момичето. – Знаеш, че е неприлично да носиш мъжки бричове!

– Права си. Но въпреки това не мога да яздя без седло и да рискувам вятърът да развее полите ми, нали?

Нави дългата си непокорна коса на кок и я закрепил здраво на тила си.

– Не искаш да кажеш, че смяташ да яздиш кон като мъж, нали? Баща ти ще те лиши от наследство, ако още веднъж го направиш!

– Не съм казала такова нещо – засмя се Уитни. – Въпреки че не мога да разбера защо мъжете да имат право да възседат конете си, докато ние, жените, които сме по-слабият пол, трябва да яздим на една страна и през цялото време да се молим за живота си.

Емили отново настоя:

– Какво всъщност смяташ да правиш?

– Досега нямах представа колко упорита млада дама сте вие, госпожице Уилямс – незлобливо я подразни тя. – Но да се върнем на въпроса ти. Мисля да поюздя права върху гърба на коня. Видях този номер на панаира и оттогава тренирам. Когато Пол види как добре се справям, ще...

– Ще си помисли, че си откачила, Уитни Стоун! Ще реши, че нямаш грам здрав разум и чувство за приличие и че това е просто поредният ти опит да привлечеш вниманието му! – Забелязвайки как брадичката на приятелката ѝ упорито се вирва, Емили смени тактиката: – Моля те, Уитни! Помисли за баща си. Какво ще каже, когато научи какви си ги вършила?

За момент Уитни се поколеба. Представи си пронизващия леден поглед на баща си така ясно, сякаш в същата тази минута беше насочен безжалостно към нея, и пое дълбоко дъх, после отмести очи към прозореца и младежите, които нетърпеливо я очакваха на поляната.

– Както винаги баща ми ще каже, че страшно съм го разочаровала, че посрамвам и него, и паметта на майка ми, че с щастлив, задето тя не е доживяла да види в какво чудовище се е превърнала дъщеря ѝ. После още половин час ще ми обяснява колко идеална е госпожица Елизабет

Ашгън и как трябва да се стремя да приличам на нея.

– Ако наистина искаш да впечатлиш Пол, би могла да опиташ да...

Уитни раздразнено сви юмруци.

– Много пъти съм се опитвала да бъда като Елизабет. Нося тези отвратителни натруфени рокли, които ме карат да се чувствам като подвижна планина, насилвала съм се да си държа езика зад зъбите и да не казвам нито дума в продължение на часове, както и невинно да трепкам с мигли, докато очите ми се схванат.

Емили прехапа устни, за да не прихне. Майсторството, с което Уитни описа и демонстрира маниерите на Елизабет Ашгън, беше изключително.

– Ще отида да кажа на другите, че си готова да излезеш – с въздишка изрече тя.

Появата на Уитни предизвика възмутените коментари и сподавения смях от страна на присъстващите.

– Сега ще падне от коня, освен ако преди това Господ не я накаже със смърт заради това неприлично облекло – пророкува едно от момичетата.

Уитни положи върховни усилия да не отвърне злостно на хапливата забележка, надменно вдигна глава и крадешком погледна към Пол. По лицето му беше изписано пълно неодобрение. Очите му последователно се плъзнаха от босите ѝ стъпала нагоре към обутите с бричове крака и към лицето ѝ. Сърцето ѝ замря от напрежение, но външно това по нищо не пролича. Тя решително се метна на коня и стъпи върху гърба му.

Жребецът се понесе в кръг. Въпреки че се ужасяваше от перспективата всеки момент да се стовари на земята и да стане за смях, Уитни успя да запази невъзмутимия си и самоуверен вид. След четвъртата обиколка си позволи да погледне вляво, там, където стояха младежите. По лицата им прочете възмущение и неприкрит присмех. Но само едно от тези лица наистина я интересуваше. Пол беше скрит под сянката на дърветата, а Елизабет Ашгън стоеше плътно до него, хванала го под ръка. Конят мина покрай тях и Уитни забеляза леката усмивка на устните му. Сърцето ѝ радостно подскочи. Когато отново мина покрай тях, той вече се усмихваше широко и одобрително. Тя си каза, че седмиците, преминали в упорити тренировки, схванатите мускули и получените при многократните падания рани не са били напразни.

Застанал до един от прозорците на втория етаж, Мартин Стоун втрънчено наблюдаваше представлението, давано от дъщеря му, когато

вратата на всекидневната тихо се отвори и икономът почтително съобщи за пристигането на лорд и лейди Гилбърт. Мартин поздрави сестрата на покойната си съпруга и мъжа ѝ със стиснати челюсти и хладен поклон. Беше твърде ядосан на дъщеря си, за да каже каквото и да било.

– Колко ми е приятно да се видим отново след толкова години, Мартин! – любезно възкликна лейди Ан и след като не получи отговор, продължи: – Къде е Уитни? Нямаме търпение да я видим.

Най-после Мартин възвърна способността си да говори.

– Да я видите ли? – горчиво изрече той. – Достатъчно е просто да погледнете през този прозорец, госпожо.

Ан озадачено приближи до прозореца. Забеляза няколко младежи на поляната, както и някакво стройно момче, майсторски балансиращо върху гърба на препускащ кон.

– Какъв способен млад мъж! – с одобрителна усмивка отбеляза тя.

Тази незначителна забележка сякаш изтръгна Мартин Стоун от вцепенението, в което беше изпаднал, и го подтикна към действие. Рязко се извърна и се запъти към вратата, като подхвърли:

– Ако искате да се срещнете с племенницата си, последвайте ме. Или, ако предпочитате, ще ви спестя срама и сам ще ви я доведе тук.

Ан впи убийствен поглед в гърба на зет си, хвана съпруга си под ръка и двамата тръгнаха след Мартин.

Щом стигнаха достатъчно близо до групичката младежи, Ан чу неодобрително мърморене и смях, но беше твърде заета да търси сред лицата на момичетата това на Уитни, че първоначално не обърна особено внимание на това. Тя набързо отхвърли вероятността племенницата ѝ да е някоя от двете блондинки, не можеше и да е онази червенокоса девойка. Погледът ѝ се спря изпитателно върху една дребничка синеока брюнетка и после безпомощно се извърна към застаналия наблизко младеж.

– Извинете ме, аз съм лейди Гилбърт, лелята на Уитни. Бихте ли ми казали къде е тя?

Пол Севарин ѝ се усмихна съчувствено.

– Вашата племенница е на гърба на коня, лейди Гилбърт – развеселено отвърна той.

– На гърба на... – задави се лорд Гилбърт.

Мартин Стоун рязко се приближи към коня, върху който балансираще дъщеря му.

– Моля ви, татко, не правете сцени! – промълви Уитни, когато той доближи достатъчно, за да я чуе.

– Аз ли правя сцени? – гневно процеди той, хвана юздата на коня и

гневно я дръпна.

Уитни побърза да скочи долу, но залитна и се подпря с ръце на земята. Баща ѝ грубо впи пръсти в лакътя ѝ и без да го е грижа за присъстващите младежи, я повлече към леля ѝ и чичо ѝ.

– Това... Това същество тук... С огромно неудобство трябва да ви съобща, че това е вашата племенница.

Уитни чу подигравателния смях откъм разпръскващата се групичка и лицето ѝ пламна от срам.

– Лельо Гилбърт, чичо Гилбърт, приятно ми е – промълви разсеяно тя, крадешком поглеждайки към широкоплещестата фигура на отдалечаващия се Пол и механично посегна към несъществуващата си пола, за да направи реверанс. Внезапно осъзна, че всъщност не е с рокля, но въпреки това изискано се поклони. Забеляза смръщеното лице на леля си и предизвикателно вирна брадичка:

– Уверявам ви, че по време на вашия едноседмичен престой тук ще се държа напълно нормално, лельо.

– По време на нашия едноседмичен престой? – с недоумение повтори леля ѝ, но Уитни беше насочила цялото си внимание към Пол, който в момента помагаше на Елизабет да се настани в неговата двуколка, и не забеляза странната нотка в гласа на лейди Гилбърт.

– Довиждане, Пол – извика тя и замаха в посока на двуколката. Пол се обърна, махна леко с ръка и шибна конете.

Ан последва Уитни към къщата, изпълнена с противоречиви чувства. Срамуваше се заради племенницата си, беше ядосана на Мартин Стоун, че постави момичето в неудобно положение пред приятелите му, и едновременно с това изпитваше удивление пред факта, че дъщерята на сестра ѝ обещава да се превърне в зашеметяваща красавица.

В момента Уитни беше доста слаба, но в тялото ѝ се долавяха естествена грация и съблазн, които съвсем скоро щяха да се проявят. Ан вътрешно се усмихна, наблюдавайки леко закръглените бедра на момичето, тънкия кръст, който не се нуждеше от корсет, очите, проблясващи с различните нюанси на зеленото под дългите извити мигли. А косата ѝ беше истински водопад от махагон. Единственото, от което се нуждеше тази коса, за да изпъкне с целия си блясък, беше едно добро среждане. Ан почувства как пръстите ѝ сърбят да се захване с нея. Представяше си как я изтегля назад, пускайки я на свободни къдрици по раменете и гърба, откривайки блясъка на прекрасните очи и идеалния овал на лицето

В момента, в който влязоха в къщата, Уитни промърмори някакво

извинение и се втурна към стаята си. Там се отпусна в дълбокото кресло, представяйки си неприятната сцена, на която Пол беше станал свидетел преди малко и която определено я излагаше. Без съмнение леля й и чичо й също като баща й бяха ужасени и засрамени от държанието й. Страните й пламнаха от срам. Със сигурност я презираха.

– Уитни? – Емили се промъкна в стаята и тихо притвори вратата зад гърба си. – Влязох през задния вход. Много ли е ядосан баща ти?

– Направо е бесен – кимна тя, без да отглежда поглед от бричовите си. – Май се провалих, а? Всички ми се присмиваха и Пол ги чу. Сега, когато Елизабет е вече на седемнадесет години, той сигурно ще поиска ръката й. Дори няма да изчака да осъзнае, че всъщност е влюбен в мен.

– В теб? Уитни Стоун, Пол бяга от теб като дявол от тамян и ти го знаеш! Пък и кой би могъл да го упрекне след всичко, което изтърпя от теб през последната година?

– Какво чак толкова е изтърпял? – опита се да възрази Уитни.

– Какво толкова ли?! Какво ще кажеш за случката на Хелуин? Да изскочиш внезапно пред каретата му, преструвайки се на дух, и да изплашиш конете до смърт!

– Тогава той не се ядоса кой знае колко! Пък и каретата му си остана цяла при преобръщането – счупи се само една ос.

– Както и кракът на Пол – припомни й приятелката й.

– Но после зарасна без проблеми – настоя на своето Уитни, а умът й вече скачаше от миналите провали към безбройните възможности, които бъдещето й предлагаше. Тя стана и закричи нервено из стаята. – Трябва да има някакъв начин – достатъчно бърз при това – да го спечеля. Аз... – Млъкна за секунда, а на устните й заигра палава усмивка. – Емили, едно нещо е пределно ясно: Пол още не знае, че се интересува от мен. Права ли съм?

– По-точно е да се каже, че не дава и пукната пара за теб – отвърна предпазливо другото момиче.

– Следователно можем да заключим, че няма вероятност той да ми предложи сърцето си, ако не бъде подтикнат към това. Така ли е?

– Не можеш да го накараш да поиска ръката ти дори под заплаха от дулото на пистолет. Да не говорим, че още не си достигнала допустимата за сгодяване възраст, дори и да...

– При какви обстоятелства един джентълмен е длъжен да поиска ръката на една дама? – прекъсна я безцеремонно Уитни.

– Не мога да се сетя за нищо такова. Освен, разбира се, ако не я е компрометирал... О, не! Уитни, каквото и да си намислила, този път ще

минеш без моята подкрепа!

Уитни тежко въздъхна и се отпусна в креслото си. От гърдите ѝ се изтръгна нервен смях при мисълта за дързостта на последното ѝ хрумване.

– Мога да помоля Пол да ме откара някъде с каретата си. Ще разлабя едно от колелата така, че да се откачи, след като достатъчно сме се отдалечили... Докато ме съпроводи пеша обратно или пък докато чакаме да пристигне помощ, ще се стъмни и... Тогава той ще се почувства задължен да ми направи предложение за женитба. – И без да обръща внимание на стъписаната Емили, продължи: – Само си представи такъв интересен вариант на поизтърканата стара тема: млада дама съблазнява джентълмен и проваля репутацията му, поради което е принудена да се омъжи за него, за да предотвратят скандала! Какъв роман може да излезе от това! – добави, възхитена от собствената си гениалност.

– Тръгвам си – каза Емили и се насочи към вратата. На прага колебливо се спря и се обърна към приятелката си: – Леля ти и чичо ти видяха всичко. Какво обяснение мислиш да им дадеш за тези дрехи и за смелата си езда?

Лицето на Уитни помръкна:

– Не смятам да давам никакви обяснения. Нищо няма да помогне. Затова пък съм твърдо решена, докато са тук, да се превърна в най-милото и възпитано същество, което някога са виждали. Всъщност ще се постарая да стоя далеч от погледа им. Ще ме виждат само на закуска, обяд и вечеря. Мисля, че не е чак толкова трудно да се държа като Елизабет Аштън по три часа на ден.

Уитни наистина съдържа обещанието си. Същата вечер, когато всички се събраха около масата и чичо ѝ се впусна в ужасяващи разкази за пребиваването си в Бейрут като английски посланик, въпреки изгарящото я любопитство и желанието да го засипе с въпроси тя само възпитано отбеляза:

– Колко интересно, чичо!

Последва описание на Париж и на бурния обществен живот, в който семейство Гилбърт вземаше дейно участие. Момичето отново запази мълчание и единственото, което изрече, беше същата фраза:

– Колко интересно, лельо.

Веднага след привършване на последното блюдо, Уитни стана от масата, извини се и напусна трапезарията.

През следващите три дни тя така стриктно следваше намерението си да се показва възможно най-рядко пред леля си и чичо си, че в един момент Ан започна да се чуди дали наистина беше съзряла онова скрито пламъче в племенницата си и дали момичето не изпитваше антипатия към нея и към съпруга ѝ.

На четвъртия ден Уитни закуси много преди останалите и отново изчезна. Тогава Ан реши да разбере истината. Претърси цялата къща, но не успя да открие племенницата си. Провери в градината, после – в конюшната. Уитни не беше излязла на езда, информира я конярят. Къде ли би могло да прекарва дните си едно петнадесетгодишно девойче, замисли се Ан.

Погледът ѝ внезапно беше привлечен от нещо жълтеникаво, застанало на върха на хълма, от който се виждаше цялото имение.

– Ето къде си! – възкликна доволно жената, отвори слънчобрана си и решително закричи натам.

Когато Уитни забеляза леля си, вече беше твърде късно за бягство. Прииска ѝ се да се беше сетила за по-добро укритие. За какво ли щяха да разговарят? Напрегнато се замисли за тема, по която би могла да вземе отношение, без да изглежда глупава или невежа. Дрехи, може би? Не, не ставаше. Не разбираше нищо от мода, нито пък се интересуваше от нея. Каквото и да облечеше, все изглеждаше ужасно. Пък и нима дрехите биха могли да допринесат с нещо за подобряване на вида на една жена с котешки очи, коса с цвят на кафява кал и лунички по носа? Да не говорим, че беше прекалено висока, прекалено слаба и ако Господ изобщо имаше някакво намерение да я дари с подобие на бюст, вече беше прекалено късно да го направи.

Ан се появи, дишайки учестено от катеренето по хълма, и се отпусна върху одеялото, на което седеше племенницата ѝ.

– Аз... Реших да си направя малка разходка – излъга тя. Погледът ѝ се спря върху книгата, оставена настрана. Каза си, че един разговор за литература би бил добър като за начало.

– Някакъв роман ли четеш?

– Не, лельо – измърмори Уитни и се опита да прикрие заглавието на книгата с ръка.

– Доколкото знам, повечето млади дами обичат да четат романтични истории – направи нов опит Ан.

– Да, лельо – учтиво се съгласи момичето.

– Веднъж започнах един такъв роман, но не ми хареса – рече Ан, опитвайки се да въвлече племенницата си в разговор. – Не понасям

героини, които са прекалено идеални и припадат на всяка страница.

Уитни беше така поразена от факта, че освен нея има и друга жена, която споделя същото мнение за сладникавите истории, че забрави за намерението си да отговаря едносрично на всички въпроси.

Лицето ѝ светна, а на устните ѝ се появи закачлива усмивка:

– А ако героините не припадат, тогава пък по цял ден са в леглата си, час по час поднасят шишенца с валерианови капки пред носа си, ридаят и въздишат по някои малодушен джентълмен, който няма смелостта да им поиска ръката или пък вече се е обвързал с друга, незаслужаваща внимание конкурентка. Аз никога не бих допуснала да бездействам, ако знам, че мъжът, в когото съм влюбена, е на път да се обвърже с някоя глупачка.

Уитни стрелна леля си с поглед. Допускаше, че изказването ѝ би могло да я шокира, но Ан широко се усмихваше.

– Каж ми честно, лельо Ан, ти би ли се влюбила в мъж, който пада на колене пред теб и казва: „О, Кларабел, устните ти са като листенца на червена роза, а очите ти – като звезди“? – Отвратено потръпна и добави: – Ето на това място бих прибягнала до валериановите капки!

– И аз – през смях отвърна леля ѝ. – Какво четеш, след като не е някой от онези отвратителни любовни романи?

Тя измъкна книгата изпод ръката на Уитни и се втренчи удивено в изписаното със златни букви заглавие:

– „Илиада“? Но това е написано на старогръцки! Нима можеш да четеш старогръцки?

Уитни кимна. Лицето ѝ пламтеше от притеснение. Леля ѝ със сигурност щеше да я вземе за откачена интелектуалка – още една черна точка в списъка.

– Зная също латински, италиански, френски и малко немски – призна тя.

– Мили Боже! – възкликна Ан. – Как си успяла да научиш всичко това?

– Независимо от това какво татко мисли за мен, смея да твърдя, че може да съм празноглава, но не и глупава. Измъчих го до смърт, докато не отстъпи и не ми нае учители по чужди езици и история. – Уитни замълча. Спомни си за тайните си надежди, че ако се прояви в науките, ако се държи по-скоро като син, отколкото като дъщеря, баща ѝ ще я обикне.

– Изглеждаш ми засрамена от знанията си, а всъщност би трябвало да се гордееш с тях.

Уитни се загледа към разположената в ниското господарска къща и рече:

– Не може да не знаеш, че всички приемат като загуба на време даването на подобни знания на едно момиче. Между другото, липсват ми всякакви женски умения. Само да ме видиш как бродирам! Сякаш го е правил слепец. А щом запея, кучетата отвън започват да вият. Местният учител по музика заяви на баща ми, че го побиват тръпки само при мисълта да ме чуе да свиря на фортепиано. Не зная нищо от онова, което една млада дама е длъжна да знае, и което е по-ужасно – мразя подобни занимания.

Беше сигурна, че след подобно изказване няма как да не е провокирала пълното неодобрение на леля си, но по-добре; поне щеше да си отдъхне от напрегнатото очакване на неизбежното. Зелените ѝ очи, огромни и уязвими, се извърнаха към лейди Ан:

– Сигурна съм, че татко ви е разказал всичко за мен. Разочарованието му е пълно. Той очаква да бъде тиха и послушна като Елизабет Аштън. Наистина се опитвам, но не ми се удава.

Сърцето на Ан преливаше от любов към това прекрасно, изпълнено с противоречия и енергия момиче, което сестра ѝ беше родила. Тя погали Уитни и нежно рече:

– Баща ти иска дъщеря му да бъде като камея – бледа, деликатна и податлива на чуждо влияние, но съдбата го е дарила с диамант, пълен с живот и блясък. Той не знае какво да прави с тази скъпоценност. Вместо да ѝ се възхищава и да я цени, вместо да я полира и изкара наяве целия ѝ блясък, той се опитва да я обезличи, да я превърне в една от многото камеи наоколо.

Уитни беше по-склонна да се определи като торба с въглища, но предпочете да не лишава леля си от илюзиите ѝ, затова замълча. Когато Ан си тръгна, тя отново посегна към книгата, но не успя да се съсредоточи. Мислите ѝ непрекъснато бягаха към Пол.

Същата вечер атмосферата в трапезарията беше наелектризирана и никой не забеляза, когато Уитни застана на прага. Чичо ѝ тъкмо казваше:

– Кога ще ѝ кажеш, че идва във Франция с нас, Мартин? Или може би смяташ да изчакаш до самия ден на заминаването ни, когато просто ще набутах бедното дете в каретата?

Всичко се завъртя с бясна скорост около Уитни. Имаше чувството,

че всеки момент ще припадне. Опитва се да успокои треперещите си крайници и да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

– Ще ходя ли някъде, татко? – попита тя, старасейки се да изглежда спокойна.

Всички се извърнаха рязко към нея. Лицето на баща ѝ се сгърчи от гняв и нетърпение.

– Отиваш във Франция – рязко рече той. – Ще живееш с леля си и чичо си, които ще се опитат да направят от теб истинска дама.

Като избягваше да среща втрещените в нея погледи, тя се отпусна на стола си.

– Предупреди ли ги какъв риск поемат? – Не искаше никой да прозре колко жестоко страдаше в този момент.

Вдигна хладен поглед към засрамените, обзети от чувство за вина нейни роднини.

– Баща ми може би е пропуснал да ви спомене за позора, който ще си навлечете, като ме допуснете в дома си. Но ако го попитате, ще ви каже, че се отличавам с отвратителен нрав, лоши маниери и неспособност да водя разговор.

Леля ѝ я гледаше с нескрито съжаление, но изражението на баща ѝ си остана каменно.

– О, папа – съкрушено прошепна Уитни, – наистина ли те отвращавам толкова? Толкова ли е силна омразата ти към мен, че не искаш дори да се мяркам пред погледа ти?

Сълзите напиреха в очите ѝ. Вече не можеше да ги скрие. Стана от мястото си и промълви:

– Извинете ме... Не съм много гладна тази вечер.

– Как можа! – извика възмутено Ан, щом момичето напусна трапезарията. Гневът я накара да се надигне от мястото си, а очите ѝ мятаха огън и жупел към Мартин Стоун. – Ти си най-безсърдечният, най-безчувственият човек, когото познавам. Ще бъде удоволствие за мен да измъкна това дете от хищните ти лапи! Чудя се как изобщо е оцеляла през всичкото това време. Аз не бих могла.

– Прекалено надълбоко приемаш реакцията ѝ, мадам – отвърна зет ѝ с леден тон. – Уверявам те, че дъщеря ми изглежда толкова разстроена не заради предстоящото ѝ отделяне от мен. Не може да понесе мисълта, че току-що беше сложен край на глупавите ѝ кроежи по отношение на Пол Севарин.

2.

Новината за отпътуването на Уитни Стоун за Франция се разнесе из околността със скоростта на светлината. В това затънтено кътче на английската провинция, където хората обикновено бяха резервирани един към друг, дъщерята на Мартин Стоун внасяше свежа нотка на разнообразие.

И сега всички жени, бедни и богати, стари и млади, се събираха на групички, за да се насладят на последната клюка. Спомняха си всичките й прегрешения, преповтаряха стари случки с най-големи подробности и едва тогава стигаха до момента, в който трябваше да дадат оценка на решението на баща й да я изпрати във Франция.

Най-вероятно на горкия човечец му беше дошло твърде много от нейните й странности, а появата й в мъжки панталони беше последната капка, накарала търпението му да прелее. Твърде много бяха недостойните постъпки на Уитни и затова можеха само да гадаят за причината, довела Мартин Стоун до такава рязка и внезапна мярка, но в едно всички бяха единодушни: Пол Севарин най-после щеше да се отърве от досадното момиче.

Потокът от посетители не секна през следващите три дни. Нямахме човек, който да не гореше от желание да се запознае с лорд и лейди Гилбърт и да се сбогува с Уитни. Дори и вечерта преди заминаването лейди Ан беше принудена да приеме три благородни дами и техните дъщери. Усмивката й беше по-скоро учтива, отколкото приятелска. Дразнеше я двуличието на тези жени, дошли уж с най-добри намерения, а всъщност се надпреварваха да изброяват младежките прегрешения на племенницата й. Зад маската на загрижеността те й дадоха да разбере, че според всеобщото мнение присъствието на Уитни в парижкия й дом само щеше да посрами лейди Ан, а много вероятно и да провали дипломатическата кариера на лорд Едуард.

Едва изчака гостенките й да си тръгнат, сбогува се любезно с тях и се отпусна в едно кресло. Гореше от възмущение. С постоянните си оплаквания пред хората Мартин Стоун беше превърнал дъщеря си в мишена на зловните нападки на цялата околност. Това, което Ан трябваше да направи, беше да откъсне момичето от тези тесногръди и ограничени съседи и да й даде възможност да разцъфти с целия си блясък в Париж, където социалната атмосфера не беше така потискаща.

От мислите ѝ я откъсна гласът на иконома:

– Господин Севарин е тук, милейди.

– Въведете го, моля – отвърна Ан, старателно прикривайки задоволството си от появата на младежа, който племенницата ѝ обожаваше. Настроението ѝ обаче помръкна, когато Севарин се появи в салона, придружен от изключително красива малка блондинка. След като нямаше човек, който да не знае за чувствата на Уитни към него, нямаше как и самият Пол да не е наясно с тях, затова беше много нетактично от негова страна да се появи тук с дама под ръка.

Ан внимателно проследи приближаващия се към нея младеж, но така и не успя да открие във външността му нещо, което би могло да предизвика неодобрението ѝ. Пол Севарин беше висок и красив и безспорно излъчваше чара на богат, добре възпитан провинциален джентълмен.

– Добър вечер, господин Севарин – поздрави го тя с хладна учтивост. – Уитни е в градината.

Сините очи на Пол грейнаха, когато отвърщаше на поздрава. Беше разбрал причината за това студено посрещане.

– Зная – кимна той, – но се надявах, че няма да имате нищо против да си побърбите с Елизабет, докато аз си взема довиждане с Уитни.

Гневът на лейди Ан намаля.

– С най-голямо удоволствие – отвърна тя.

Уитни мрачно гледаше към пицните розови храсти. Леля ѝ разговаряше с поредните гости, които без съмнение прибавяха нови щрихи към портрета на племенницата ѝ и чертаеха мрачни перспективи за бъдещето ѝ. Емили беше заминала за Лондон, а Пол... Пол дори не се беше сетил да намине, за да се сбогува с нея. Не че очакваше подобен жест от него. По-вероятно беше в момента да вдига наздравица за благополучното си избавление.

– Здравей, хубавице – чу зад гърба си плътния му глас. Уитни рязко се обърна. Стоеше на сантиметри от нея, небрежно опрял рамо на близкото дърво.

– Разбрах, че ни напускаш – спокойно продължи Пол. Момичето мълчаливо кимна. Опитваше се да съхрани в съзнанието си светлата му коса и красивото му лице.

– Ще ти липсвам ли?

– Разбира се – засмя се той. – Без теб, скъпа лейди, тук ще настане страшна скука.

– Сигурно – прошепна Уитни, свеждайки очи. – Като ме няма мен, кой друг ще пада от дърветата право върху теб в разгара на приятен пикник, или пък ще троши краката ти, или...

Пол прекъсна самообвинителната тирада:

– Никой.

Очите ѝ се впиха в неговите:

– Ще ме чакаш ли?

– Ще бъда тук, когато се върнеш, ако това искаш да знаеш – избягна прекия отговор той.

– Много добре знаеш, че нямах предвид това! – отчаяно настоя Уитни. – Искам да зная дали има вероятност да не се жениш, докато аз...

Гласът ѝ затрепери от срам. Защо винаги се излагаше, когато беше с него? Защо не можеше да се държи хладно или да флиртува като останалите момичета?

– Уитни – започна твърдо Пол, – сигурен съм, че щом пристигнеш в Париж, ще ме забравиш. Някой ден ще се чудиш как е било възможно да ме молиш да те чакам.

– Вече се чудя – призна сконфузено тя.

Пол въздъхна. Беше едновременно ядосан и обзет от състрадание. Повдигна нежно брадичката ѝ и я принуди да срещне погледа му.

– Ще бъда тук – усмихна се насила той. – Няма да имам търпение да те видя пораснала.

Уитни като хипнотизирана се втренчи в красивото му усмихнато лице и... направи последната най-голяма грешка: надигна се на пръсти, обви ръце около шията му и бързо целуна устните му. Проклинайки тихо, Пол се освободи от прегръдката и отблъсна Уитни от себе си.

– Така съжалявам. Пол! – Очите ѝ се насълзиха. – Не биваше да правя това!

– Така е, не биваше – съгласи се той, после бръкна в джоба си, ядосано измъкна от там малка кадифена кутийка и безцеремонно я бутна в ръцете ѝ. – Донесох ти прощален подарък.

– Наистина ли?

Отвори кутийката с треперещи пръсти и се загледа в нежния златен медальон, поставен в нея.

– О, Пол! – прошепна тя, а очите ѝ блестяха. – Толкова е красив! Невероятно е... Ще го пазя до края на живота си.

– Това е просто за спомен – нищо повече – предпазливо изрече той.

Уитни не го чу. Пръстите ѝ нежно галеха медальона.

– Сам ли го избра?

Пол смръщи вежди. Същата сутрин беше отскочил до селото с намерението да купи златна дрънкулка за Елизабет – толкова скъпа, та чак граничеше с безвкусица. Продавачът реши да се пошегува и през смях подхвърли, че сега, когато госпожица Стоун заминава надалеч, Пол може би ще реши да отпразнува освобождението си. Всъщност той не беше далеч от тази мисъл и импулсивно помоли продавача да му предложи нещо подходящо за петнадесетгодишно девойче. Преди Уитни да отвори кутийката, Пол дори нямаше представа какво е съдържанието ѝ. Но какъв смисъл имаше да издава тази неприятна подробност пред момичето? С повечко късмет леля ѝ и чичо ѝ биха могли да намерят някой по-непретенциозен, поддаващ се на обработка французин, който да се съгласи да се ожени за нея и да понася безропотно грубото ѝ поведение.

– Да, избрах го сам – като подарък от приятел – каза накрая Пол.

– Не искам да съм ти само приятелка! – прекъсна го бързо Уитни, но усети, че прекалява, и с въздишка довърши: – Всъщност ще бъде страотно да се чувствам твоя приятелка... засега.

– В такъв случай смятам, че е напълно в реда на нещата двама приятели да си разменят прощална целувка – шеговито завърши той.

Уитни затвори очи и поднесе развълнувано устни към неговите, но той я целуна по бузата. Когато отново погледна, Пол вече напускаше градината.

– Пол Севарин – прошепна решително тя, – ще се променя коренно по време на престоя си във Франция и когато се върна, ти ще се ожениш за мен!

Пощенският кораб, на борда на който пътуваха Уитни и семейство Гилбърт навлезе във водите на Ламанша. Опряло ръце на железните перила, момичето се сбогуваше с изчезващия в далечината английски бряг. Чудеше се как ли ще изглежда този бряг, когато настъпи моментът, в който ще пътува обратно към него. Тогава новината за нейното пристигане щеше да бъде изнесена във вестниците, разбира се: „Госпожица Уитни Стоун, доскоро една от най-красивите млади дами в Париж, се завръща в родната Англия“. На устните ѝ се появи едва забележима усмивка... Една от най-красивите млади дами в Париж...

Тя прибра измъкналите се кичури коса под бонето си и решително обърна гръб на Англия. Очите ѝ напрегнато гледаха към Франция. И към нейното бъдеще.

3.

Франция, 1816–1820

Разположен зад масивните железни порти, парижкият на Гилбъртови впечатляваше със своята импозантност. Слънчевата светлина струеше през високите извити прозорци на просторните стаи, картините, окачени навсякъде из това жилище – от приемните до спалните на втория етаж – му придаваха неповторима елегантност.

– А това тук са твоите стаи, скъпа – каза Ан и отвори вратата на един апартамент, обзаведен в небесносиньо.

Уитни се спря на прага, затаила дъх. Леглото беше покрито с бял сатен, изпъстрен с бледолилаво, розово и синьо. В крехките порцеланови вази бяха подредени красиви букети от розови и лилави цветя.

– Лельо Ан, бих се чувствала много по-добре, ако ми намериш някоя друга стая, където всичко изглежда по-малко... чупливо – мрачно произнесе тя накрая и побърза да обясни: – Когато и да попиташ, ще потвърди, че е достатъчно само да мина покрай нещо крехко и то полита с трясък към пода.

Ан мълчаливо направи знак на носача, който се превиваше под тежестта на багажа на Уитни:

– Оставете го тук – посочи тя към прекрасната стая.

– Само не казвай, че не съм те предупредила – въздъхна Уитни, развърза панделките на бонето си и внимателно се настани върху близкото канапе. По всичко личеше, че Париж ще ѝ се стори като истински рай.

Три дни по-късно, точно в единадесет и половина Уитни беше обсадена от личната шивачка на Ан, както и от три усмихнати модистки, които не спираха да говорят за най-новите модни тенденции, като междувременно взимаха мерките на девойката.

Половин час по-късно установи, че обикаля напред-назад из стаята, крепейки внимателно тежка книга върху главата си под критичния поглед на някаква пълна жена, на която Ан беше възложила огромната отговорност да научи племенницата ѝ на нещо, наречено „салонни маниери“.

– Аз съм невероятно непохватна и скована, мадам Фросар – обясни Уитни с пламнали от срам страни, когато книгата за пореден път тупна

на пода.

– Нищо подобно, госпожице Стоун! – енергично възрази сребрококата дама. – Притежавате вродена грация и отлична стойка. Само трябва да помните, че когато се движите, вие всъщност не участвате в някое надбягване, да речем.

Учителят по танци пристигна в мига, в който мадам Фросар напусна къщата, и след като накара Уитни да се върти до припадък в стъпките на валса, доволно отсече:

– Случаят не е безнадежден! Единственото, от което има нужда, е повече практика.

Учителят по френски, който се появи по време на следобедния чай, възкликна възхитено:

– Тя няма какво повече да научи от френския, лейди Гилбърт.

Последваха няколко месеца на упорит труд. Мадам Фросар отделяше по два часа пет пъти седмично, за да въвежда Уитни в тънкостите на салонните маниери, и ученичката ѝ просто попиваше показаното. Гореше от желание да усвои всеки детайл, колкото и маловажен на пръв поглед да беше, щом като би могъл да ѝ помогне да спечели благоразположението на Пол след време.

– Всъщност какво точно научаваш от мадам Фросар? – позаинтересува се чичо ѝ една вечер.

Погледът на Уитни дяволито светна:

– Тя ме учи да ходя, вместо да галопирам. – Изчака секунда, сигурна, че чичо ѝ ще определи това като пълна загуба на време, но той одобрително се засмя. Уитни отвърна на усмивката му и изведнъж се почувства неизказано щастлива.

– Знаеш ли какво? Доскоро смятах, че единственото необходимо условие да ходи човек е наличието на два крака! – прихна тя.

От тази вечер размяната на шеги стана любимо занимание на всички около масата.

Веднъж Уитни се настани на стола си, извади ветрилото си и започна да си вее, закачливо поглеждайки към лорд Едуард.

– Да не би да ти е горещо, скъпа? – подхвърли чичо ѝ, готов за поедната шега.

– Всъщност ветрилото не е за да се разхлажда човек с него – с поучителен тон изрече момичето и затрепка кокетно с мигли. Ан не можа да се сдържи и се засмя. Уитни продължи: – Ветрилото е създадено да

подпомага флирта, както и да има с какво да си играят дамите, когато не знаят къде да си даянат ръцете. О, да не забравя – също и да удрят през ръцете онези джентълмени, които са си позволили да отидат твърде далеч.

Усмивката мигом изчезна от лицето на лорд Едуард.

– Кой джентълмен е посмял да си позволи волности с теб? – попита напрегнато.

– Ами никой. Аз всъщност все още не познавам никакви господа тук – отвърна тя.

Ан развеселено премести поглед от единия към другия. И тя, и съпругът ѝ бяха обикнали племенницата си като собствена дъщеря.

Месец преди официалното въвеждане на Уитни в обществото Едуард ги изненада с билети за опера. С небрежен жест той постави билетите на масата и подхвърли, че ако намери малко свободно време и ако желае, Уитни може да сподели официалната ложа на посолството с лея си и чичо си.

Само допреди година тя щеше да посрещне подобна вест с буйна проява на радост, но сега беше променена. Направи и изискан реверанс пред чичо си и промълви:

– Нищо не би ми доставило по-голяма радост, чичо Едуард!

Тя не помръдна, докато Клариса – нейна лична прислужница още от детинство – среса косата ѝ и я повдигна нагоре, умело подреждайки къдриците ѝ. После внимателно, за да не развали прическата, облече новата рокля от бял сатен, украсена с бледосини кадифени панделки. Ансамбълът се допълваше от наметало с цвета на панделките.

Уитни застана пред огледалото и с блеснали от вълнение очи се вгледа в отражението си. После внезапно направи дълбок реверанс и тържествено произнесе:

– Представям ви Уитни Стоун, най-красивата млада дама в Париж.

Пред операта беше пълно с хора. Красиви господа във фракове и тесни панталони вежливо се покланяха на дамите, минаващи покрай тях. Никъде другаде не беше виждала толкова много красиви жени, събрани на едно място, и надеждата, че би могла да бъде „най-красивата млада дама в Париж“, се изпари като дим. Но въпреки това не изпита съжаление. Дори фактът, че беше сред това изискано общество, сам по себе си беше достатъчно вълнуващ.

Тримата започнаха да си проправят път към входа на операта, но

Ан беше единствената от тях, която забеляза как младите джентълмени спират поглед върху Уитни и после се обръщат, за да я погледнат отново. Красотата на племенницата ѝ тъкмо разцъфваше, но живите ѝ черти и прелестният тен обещаваха много повече. Момичето излъчваше енергия, жажда за живот и в същото време – уравновесеност, придобити по време на нещастните години, прекарани в компанията на баща ѝ.

Уитни се настани в ложата и внимателно оправи роклята си, после извади ветрилото, защото не знаеше къде да си дене ръцете. Идеше ѝ да се засмее на глас, като си спомни колко много време беше изгубила, за дълбочавайки се в математиката и чуждите езици, докато всичко, което всъщност трябваше да направи, за да впечатли Пол и баща си, беше толкова елементарно. Та това ветрило в ръцете ѝ беше много по-полезно от владенето на старогръцки например!

Погледът ѝ любопитно зашари наоколо. Забеляза как една дама перна с ветрилото си седящия до нея кавалер и се зачуди какво ли толкова неприлично нещо беше прошепнал господинът, та да получи подобно наказание. Но пък дамата изглеждаше по-скоро доволна, отколкото ядосана...

Представлението започна и Уитни се потопи в музиката, забравяйки всичко останало. Действителността надминаваше и най-смелите ѝ фантазии.

По време на антракта в ложата влязоха познати на леля ѝ и чичо ѝ.

– Уитни! – Ан докосна племенницата си по рамото. – Позволи ми да те представя на нашите скъпи приятели.

Така беше представена на мосю и мадам Дъовил. Двамата сърдечно поздравиха младата англичанка, но дъщеря им Терез, която беше на нейната възраст, само любопитно я измери с очи. Уитни загуби самоувереността си под този критичен поглед. Нямахше представа как да общува с френските младежи и за пръв път от пристигането си във Франция се почувства много притеснена.

– Харесва ли ви операта? – успя да промълви най-накрая, обръщайки се към връстничката си.

– Не – с усмивка отвърна Терез. – Не разбирам нито дума от това, което пеят.

– Но Уитни разбира – с гордост отбеляза лорд Едуард. – Тя владее италиански, гръцки, латински и знае дори малко немски!

Прииска ѝ се да потъне вдън земя от срам. Думите на чичо ѝ сигурно щяха да оставят у семейство Дъовил впечатлението, че е някаква интелектуалка. С мъка вдигна очи към Терез и срещна учудения ѝ поглед.

– Надявам се, че поне не свириш на фортепиано и не пееш! – мило се нацупи дребничката блондинка.

– О, не! – разпалено я увери Уитни. – Нито свиря, нито пък умея да пея.

– Прекрасно! – заяви широко усмихната Терез и се настани на стола до нея. – Това са единствените неща, с които се справям добре. Сигурно с нетърпение очакваш предстоящия си дебют?

– Не чак толкова – призна Уитни чистосърдечно.

– А аз горя от нетърпение. Въпреки че за мен това е просто една формалност, тъй като родителите ми са уредили женитбата ми още преди три години. Което е просто чудесно, защото така ще мога да съсредоточа цялото си внимание върху търсенето на съпруг за теб. Мога да ти кажа кои господа заслужават внимание и кои са просто красиви, но безперспективни, а когато направиш възможно най-добрия избор, ще дойда на сватбата ти и ще обявя пред всички, че щастливото събитие е изцяло по моя заслуга! – завърши смеейки се тя.

Уитни се усмихна, учудена от предложеното ѝ по този начин приятелство. Усмивката беше достатъчен стимул за Терез и тя продължи:

– Всичките ми сестри си намериха подходящи съпрузи. Оставам само аз. И брат ми Никълъс, разбира се.

Уитни едва устоя на изкушението да я попита дали Никълъс Дьовил се включва в категорията „заслужаващи вниманието господа“, или се числеше към „просто красивите, но безперспективни“. Всъщност Терез сама даде нужната информация:

– Ники изобщо не е надежден. Е, вярно е, че е много богат и красив, но просто не може да се ожени, за най-голямо съжаление на цялото ни семейство. Брат ми е единственият наследник от мъжки пол и най-големият от нас.

Любопитството на Уитни беше разпалено, но тя възпитано изрази надежда, че мосю Дьовил не страда от някаква тежка болест.

– О, не! – засмя се Терез. – Освен ако не наречем болест пълното отегчение и арогантността на брат ми! Разбира се, Никълъс има пълното право да се държи по този начин, след като е преследван непрекъснато от толкова много жени! Мама дори се шегува, че ако жените бяха тези, които правеха предложения за женитба, Ники щеше да получи много повече оферти за брак от четирите си сестри, взети заедно!

Фасадата на заучена любезност съвсем се пропука и Уитни рече през смях:

– Не виждам защо! На мен брат ти ми изглежда направо

отвратителен!

– Всичко се крие в чара! Никълъс има чар! – обясни Терез и след кратка пауза добави: – Колко жалко, че Ники е с толкова труден характер! Ако можехме да го накараме да дойде на бала, на който ще бъдем представени, няма съмнение, че ти ще привлечеш вниманието му и ще пожънеш огромен успех! – Въздъхна. – Разбира се, нищо на света не е в състояние да отведе брат ми на дебютантски бал! За него те са изключително отегчителни. Но въпреки това ще му разкажа за теб!

Единствено учтивостта възпря Уитни от забележката, е се надява никога да не срещне надутия по-голям брат на новата си приятелка.

4.

Преди официалното си представяне пред парижкото общество Уитни получи писмо от Емили Уилямс. То съдържаше успокоителни вести – Пол беше купил земя на Бахамските острови и имаше намерение да прекара там цяла година. Тъй като напълно изключваше възможността любимият ѝ да се влюби в някоя местна мургава красавица, това на практика означаваше, че разполага с достатъчно време да се подготви за триумфалното си завръщане у дома. Вече не се притесняваше, че Пол би могъл да се ожени друга.

И за да преодолее тревогата от предстоящия бал, тя се ви на розовото канапе във всекидневната и препрочете всички писма от Емили, които държеше скрити в една книга по етикеция. Беше така погълната от заниманието си, че не забеляза младия мъж, застанал на прага на стаята. Никълъс Дъовил не можеше да откъсне поглед от красивата девойка, на която трябваше да предаде бележката на сестра си. Терез беше настояла това да стане лично. През последния месец Терез проявяваше учудваща изобретателност в опитите си да го срещне с госпожица Стоун и въпросната бележка беше без съмнение поредната клопка, в която се очакваше той да попадне. Сестра му често правеше подобни заговори с приятелките си, но Ники знаеше как да излезе от неприятната ситуация. Щеше да разруши романтичните планове на госпожица Стоун, като се държи хладно и неучтиво с нея, докато я доведе до състояние на отчаяние и желание грубият посетител да се махне от очите ѝ час по-скоро.

Хладният му поглед светкавично прецени обстановката. Без съмнение младата дама се беше постарала да направи така, че да се представи в най-изгодната за нея светлина. Не случайно беше избрала мястото, на което седеше – така светлината, идваща от прозореца зад канапето, падаше право върху буйната ѝ тъмна коса. Пръстите ѝ разсеяно си играеха с един немирен кичур, докато очите ѝ с престолено внимание се взираха в някаква книга. Бледожълтата рокля се стелеше на красиви гънки около бедрата ѝ. Лицето ѝ излъчваше спокойствие, дългите извити мигли хвърляха лека сянка върху страните ѝ, а на сочните ѝ устни играеше едва доловима усмивка. Обзе го нетърпение да сложи край на тази игра. Той пристъпи напред и грубо изрече:

– Гледката е очарователна, мадмоазел. Моите поздравления.

Уитни рязко вдигна глава, затвори книгата и я сложи настрана.

Погледна неуверено към мъжа, застанал насреща ѝ. Наближаваше тридесетте. Беше доста привлекателен – с тъмна коса, аристократичен профил и кафяви очи, изпъстрени със златисти точки, които надменно я гледаха.

– Задоволихте ли любопитството си най-сетне? – троснато запита той.

Уитни осъзна, че се беше втренчила, затова побърза да погледне встрани и забелязвайки писмото в ръката му, попита:

– При лея ми ли идвате?

За нейна най-голяма изненада мъжът пристъпи напред и небрежно ѝ подаде бележката.

– Аз съм Никълъс Дъовил и икономът ви ме увери, че ме очаквате. Така че предлагам да престанете да се правите на изненадана, какво ще кажете?

Уитни беше прекалено обърквана, за да реагира. Междувременно братът на Терез я огледа от главата до петите, като погледът му се спря безсрамно дълго върху гърдите ѝ, после продължи огледа си. Уитни се почувства като кобила за продан.

– Не си правете труда да я четете – арогантно изрече той, когато девойката нервно отвори бележката. – В нея най-вероятно се казва, че сестра ми е забравила гривната си при последното си посещение тук, но двамата с вас сме наясно, че това е просто предлог да ни срещне.

Уитни се почувства едновременно обидена, засрамена, учудена и развеселена. Терез беше споменала, че брат ѝ е непоносим, но не беше очаквала, че е чак толкова ужасен.

– Всъщност – продължи той, като отново застана пред нея – видът ви напълно се разминава с очакванията ми.

Макар и с неохота, Никълъс не можеше да не изрази одобрението си.

– Никълъс! – От навременната поява на Ан момичето изпита облекчение и ѝ бе спестена необходимостта да отвърне на нахалния господин, както подобава. – Колко се радвам, че те виждам! Очаквах те. Една от прислужниците откри гривната на Терез под дивана. Закопчалката се е счупила. Ей сега ще ти я донеса.

Ники озадачено се обърна към госпожица Стоун. Развитието на нещата определено я забавляваше. На устните ѝ играеше закачлива усмивка, а тъмните ѝ вежди бяха многозначително повдигнати. Младият човек почувства, че е длъжен да прояви някаква учтивост, особено след грубото си държание. Той посегна към лежащата на канапето книга,

сред страниците на която се криеха писмата от Емили, и прочете заглавието.

– На добри маниери ли се учите, госпожице? – попита той.

– Да – кимна тя, едва сдържайки смеха си. – Искате ли да ви дам книгата си?

– Доколкото разбирам, сега от мен се очаква да се извиня заради невъзпитаното си поведение – с усмивка отвърна Ники. – Ще ме възнаградите ли с удоволствието да танцувате с мен на утрешния бал?

Уитни се замисли, разколебана от милата му усмивка. Никълъс изтъкува погрешно нейното мълчание като кокетирание и сви рамене.

– По колебанието ви се разбира, че всичките ви танци вече са обещани – подигравателно рече той. – Е, нищо. Някой друг път.

Уитни осъзна, че той оттегля поканата си, и това я накара да се върне към първоначалното си мнение за него. Този човек наистина беше арогантен и непоносим, с каквото впечатление я беше оставил още от мига на появата си в стаята.

– Нито един от танците ми не е обещан – призна тя и тази искреност го изненада. – Всъщност вие сте първият джентълмен, с когото се запознавам в Париж.

Умишленото наблягане на думата „джентълмен“ не убягна от вниманието му. Той отметна глава и се засмя.

– Ето я и гривната – рече лейди Гилбърт, връщайки се в стаята. – Моля те, Никълъс, не забравяй да кажеш на Терез, че закопчалката е повредена.

Той взе гривната и се оттегли. Щом се качи в каретата си, нареди на кочияша да кара към дома на майка му и се отпусна назад. Докато пътуваше, нито веднъж не погледна навън. Умът му беше зает с мисли за младата англичанка, с която току-що се беше запознал.

Колкото и да се опитваше, не можеше да си обясни как вятърничавата му сестра се е сприятелила с Уитни Стоун. Двете бяха съвсем различни. Като... като лимонадата и опиващото френско вино например. Сестра му беше симпатична наистина, сладка като лимонада, но поне от негова гледна точка не криеше в себе си нещо, което би могло да заинтригува някой мъж и особено мъж като Никълъс, който мразеше всичко предсказуемо.

Уитни Стоун беше като искрящо червено бургундско вино, обещаващо неочаквани наслади. Беше понесла грубостта му с учудващо за възрастта си хладнокръвие. След две-три години щеше да е изключителна. Никълъс тихо се засмя, като си спомни как предложи да му заеме

книгата за добро държание в обществото. Щеше да бъде жалко, ако на утрешния бал тази перла останеше пренебрегната или недооценена само защото идваше от Англия.

Едната стена на балната зала беше цяла в огледала, пречупващи светлината на искрящите полилеи. Уитни нервно огледа отражението си. Роклята ѝ от бяла коприна, гарнирана с бледорозови изкуствени рози, беше разкошна. Същите рози украсяваха и косата ѝ. Реши, че изглежда много по-спокойна, отколкото е всъщност.

– Всичко ще мине чудесно, ще видиш – прошепна в ухото ѝ лейди Ан.

За разлика от леля си Уитни не беше толкова уверена в успеха си. Знаеше, че не може да се сравнява със зашеметяващо красивите блондинки, брюнетки и червенокоски, които се смееха и приемаха с лекота комплиментите на господата. Опита се да си втълпи, че няма защо да се притеснява заради някакъв си глупав бал, но не успя.

Терез пристигна с майка си секунда преди музикантите да засвирят първия танц.

– Имам невероятна новина! – прошепна развълнувано тя. – Моята лична прислужница е братовчедка на слугата на брат ми и той ѝ казал, че Ники ще дойде на бала! И ще доведе трима от своите приятели. Играли са на рулетка и понеже са загубили, сега ще трябва да дойдат и да танцуват с теб. И тримата!

Тя сви рамене в знак на съжаление и направи очарователен реверанс пред младия мъж, който я беше поканил на танц.

Уитни още се опитваше да преглътне срама от новината, която приятелката ѝ беше съобщила, когато прозвучаха първите звуци на музиката. Дебютантките се наредиха за танц, придружени от своите кавалери. Но не всички дебютантки. Уитни се изчерви и погледна към леля си. Знаеше, че няма да бъде поканена за първия танц, но не очакваше да се почувства чак толкова неудобно. Подобно усещане ѝ беше до болка познато – сякаш се беше върнала у дома, в Англия, когато поканите да посети съседите си бяха рядко явление, а дори и когато им гостуваше, не получаваше друго, освен присмех и пренебрежение.

Не получи покана и за втория, и за третия танц. А след четвъртия унижението ѝ беше пълно. Тъкмо когато се канеше да каже на леля си, че иска да се оттегли за малко от залата, на входа настъпи раздвижване. Всички погледи се обърнаха натам.

На прага стоеше Никълъс Дъовил, придружен от трима млади джентълмени. Те сякаш нехаеха за вниманието, което бяха привлекли. Очите им огледаха множеството, търсейки конкретна личност. Накрая Никълъс я зърна и ѝ кимна за поздрав. Уитни се скри зад гърба на леля си. Идеше ѝ да потъне вдън земя. Нямаше желание да влиза в нови словесни престрелки с господин Дъовил. Самочувствието и гордостта ѝ бяха достатъчно накарънени, а към това се прибавяше и фактът, че Никълъс изглеждаше неотразим в безупречния си вечерен костюм.

Междувременно четиримата си проправиха път към нея и въпреки обзелата я ужас тя не можеше да не забележи контраста между малката групичка и останалите присъстващи. Освен че бяха по-възрастни от другите мъже в залата, Ники и приятелите му излъчваха вроден аристократизъм.

Мадам Дъовил беше приятно изненадана от появата на сина си.

– Ники! Нямаше да съм толкова изненадана дори и самият дявол да се беше появил тук тази вечер! – призна през смях тя.

– Благодаря, мамо! – сухо отвърна той и леко се поклони, после се обърна към Уитни.

Взе хладната ѝ ръка в своята, широко се усмихна и учтиво я докосна с устни.

– Не бива да изглеждате толкова шокирана от вниманието, което проявявам към вас, мадмоазел. Трябва да се държите така, като че ли тъкмо това сте очаквали.

Уитни го изгледа с широко отворени очи. Не знаеше дали да се ядосва, или да бъде благодарна за съвета му.

Той многозначително вдигна вежди, сякаш прочел мислите ѝ, после ѝ представи тримата си приятели.

Музиката засвири и без дори да я попита, той я хвана за ръката и я поведе към средата на залата. Кавалерът ѝ беше отличен танцьор, но Уитни все още се чувстваше неуверена въпреки уроците по танци, затоа насочи цялото си внимание върху плавните стъпки на валса.

– Драга госпожице, ако вдигнете прекрасните си очи от пода, ще забележите, че ви гледам с възторг, както би се изразила уважаемата публика. Но ако продължавате да се държите така, ще бъда принуден да сменя изражението си. Не е трудно да си дам вид на отегчен до смърт. А ако го направя, ще си останете просто едно красиво цвете, залепено до стената, вместо да привлечете погледите на обществото.

– Цвете, залепено до стената! – избухна Уитни и очите ѝ яростно се впиха в неговите. Но щом забеляза усмивката му, гневът ѝ се стопи. –

Чувствам се като изложена на показ. Сякаш всички в тази зала са се втренчили в нас!

– Те не са се втренчили в нас, а в мен – през смях отвърна той. – Опитват се да преценят дали вие сте причината, поради която съм тук тази вечер, сред това сборище от невинност...

– Вместо да сте във вашата обичайна среда, където царят порокът и покварата? – подразни го незлобливо тя, а на устните ѝ се появи едва забележима усмивка.

– Точно така! – кимна Ники.

– Не мислите ли тогава, че този танц ще ми създаде лоша репутация – продължи шеговито тя.

– Не, но сигурно ще разруши моята. – Никълъс забеляза изненадата ѝ и обясни: – Аз не присъствам на дебютантски балове, мадмоазел. Да не говорим да танцувам с девойче на вашата възраст и отгоре на всичкото да го правя с вид, който говори, че се наслаждавам на това!

Уитни отмести погледа си от очите му и се огледа наоколо. Почти всички млади господа, присъстващи на бала тази вечер, не криеха раздразнението си от присъствието на Ники. И нищо чудно. В сравнение с него те губеха много от блясъка си, дори изглеждаха натруфени и превзети.

– Продължават ли да ни гледат? – подразни я той. Девойката прехапа устни, за да не се засмее на глас:

– Да, но не мога да ги упрекна за това. Вие приличате на ястреб, паднал сред канарчетата.

– Права сте наистина – меко рече той и добави: – Имате ослепителна усмивка, скъпа моя!

Уитни си помисли, че ако някой имаше прекрасна усмивка, то това беше той, но в този миг веждите му се свъсиха и лицето му стана мрачно.

– Случило ли се е нещо? – попита уплашено тя.

– Да – безцеремонно отвърна Никълъс. – Не позволявайте на никой мъж да ви нарича „скъпа“, освен ако не сте сгодена или омъжена за него.

– Нека само да посмеят! Ще ги побъркам! – обеща разпалено Уитни.

– Много добре – одобрително кимна той и дръзко добави: – Скъпа...

След края на танца я придружи до мястото, където стоеше леля ѝ, и остана там, наблюдавайки я втренчено през цялото време, докато тя

танцува последователно с всеки един от тримата му приятели.

Уитни беше замаяна от вниманието, с което беше отгрупана тази вечер. Броят на господата, желаещи да ѝ бъдат представени, беше внушителен. Даваше си сметка, че това се дължеше на Никълъс Дъовил, но не я беше грижа.

Клод Делакроа, симпатичен светлокос мъж, пристигнал на бала с Ники, откри, че младата дама се интересува от коне, и по време на танца двамата влязоха в забавен спор относно предимствата на една порода пред друга. Той дори стигна дотам, че я покани на разходка в някой от близките дни. Уитни беше развълнувана и поласкана. На устните ѝ играеше пленителна усмивка.

Ники обаче не беше усмихнат, когато рязко я покани за следващия танц.

– Клод Делакроа е от старо благородническо семейство – информира я любезно. – Клод е изгряващ млад политик, опасен комарджия и добър приятел. Въпреки това не мисля, че неговата компания е добра за вас, нито пък смятам, че е подходящ кандидат. Клод е експерт в сърдечните дела, но за жалост бързо загубва интерес и...

– Оставя дамата с разбито сърце? – опита се да познае Уитни.

– Точно така – сурово рече Ники.

Обаче за нея нямаше подобна опасност. Сърцето ѝ принадлежеше на Пол, така че никой не би могъл да го разбие.

– Ще направя всичко възможно, за да опазя сърцето си – шеговито отвърна тя.

Очите на Никълъс се спряха за миг на полуотворените ѝ устни, после се вгледаха в тъмозелените ѝ очи. Той пое дъх и отвърна с ирония, която беше насочена главно срещу самия него, макар и Уитни да не разбра това:

– По-скоро би трябвало да предупредя Клод да внимава за своето сърце. И ако бяхте по-възрастна, със сигурност щях да го направя за себе си, мадмоазел.

Цяла дузина джентълмени се въртяха край лейди Гилбърт, очаквайки завръщането на красивата ѝ племенница, за да я поканят на танц. Ники леко стисна лакътя на Уитни и кимна по посока на един младеж:

– Онзи там е Андре Русо. От него би излязъл чудесен съпруг за вас.

Тя звънко се засмя:

– Наистина не бива да говорите подобни неща.

– Зная. – Той широко се усмихна. – Простихте ли ми вече за вчерашната грубост?

Уитни кимна. Беше толкова щастлива!

– Чувствам се като нов английски кораб, поел на първото си грандиозно пътуване!

Очите на Ники излъчваха нежна топлина. Той докосна с пръсти устните си и ѝ изпрати въздушна целувка:

– На добър път, скъпа! После се обърна и изчезна в тълпата.

Уитни заслиза по извитото стълбище, потънала в приятни мисли за предишната вечер. Беше облечена като за езда. Чичо ѝ беше разрешил да пояди любимия му жребец.

Чу мъжки гласове. Леля ѝ Ан се появи на прага на приемната в мига, в който тя се опитваше незабелязано да се измъкне, и съучастнически ѝ прошепна:

– Тъкмо идвах при теб. Имаш посетители.

– Посетители? – Обзе я паника. Едно беше да повтаря заучените стандартни фрази, подходящи за бал, и съвсем друго – да очарова и задържи интереса на тези господа, решили да я посетят. Тя вдигна умолителен поглед към леля си. – За какво да разговарям с тях? Какво да направя?

– Не е нужно да правиш нищо. – Ан я побутна към вратата. – Просот бъди себе си, скъпа.

Посетителите ѝ бяха трима от господата, с които беше танцувала на бала. Щом влезе в салона, тримата скочиха на крака, поклониха се и ѝ поднесоха по един букет цветя.

– Тъкмо се канех да поядя – обясни тя. Погледът ѝ се спря върху букетите и на устните ѝ трепна усмивка. – Както изглежда, и тримата вече сте яздили тази сутрин.

Господата объркано примигнаха. Не знаеха как да реагират на закачливия намек, че са набрали букетите от цветните лехи в парка, където се яздеше. И... О, чудо! Те се усмихнаха и започнаха да се надпреварват да спечелят честта да я придружат навън.

Уитни позволи и на тримата да отидат с нея.

След въвеждането на Уитни в обществото тя си спечели слава на „оригинална“. Докато другите девойки излъчваха крехкост и заучена кокетност, младата англичанка излъчваше жизнерадост и енергия, беше умна и открита.

През следващата година Ан имаше възможност да наблюдава промяната, която ставаше с племенницата ѝ. Красотата ѝ разцъфтя с пълна

сила. Очите ѝ преливаха във всички нюанси на зеленото, обградени от гъсти черни мигли. Косата ѝ с цвят на махагон подчертаваше гладката ѝ като сатен кожа. Тялото ѝ се позакръгли, приемайки съблазнителни очертания. Вече я наричаха „несравнимата“.

Джентълмените ѝ шепнеха, че е „пленително красива“ и „омайващо чаровна“ и че обсебва сънищата им. Уитни изслушваше обясненията им, пламенните клетви за вяност до гроб и вътрешно се усмихваше. Беше едновременно приятно изненадана и благодарна за тяхното внимание.

Ан я сравняваше с рядка тропическа птица, която доверчиво каца до обожателя, но когато той протегнеше ръка да я докосне, подплашено отлита.

Безспорно тя беше красива, но имаше други млади дами не по-малко красиви от нея. И все пак мъжете се тълпяха около нея, привлечени от добрите ѝ маниери и ведрото ѝ настроение.

В началото на третата година от въвеждането ѝ в обществото Уитни беше уважавана от най-отбраните мъже в Париж, които търсеха вниманието ѝ просто за да докажат, че могат да бъдат победители там, където други са се провалили. Но скоро откриваха, че съвсем неочаквано са се влюбили безнадежно в една млада жена, която не отговаряше на пламенните им чувства. На всички беше ясно, че Уитни трябваше да се омъжи скоро – беше почти деветнадесетгодишна. Дори лорд Гилбърт беше започнал да се тревожи, че племенницата му не проявява предпочитание към нито един от заобикалящите я младежи, но щом сподели притесненията си със съпругата си, тя само се усмихна. Защото ѝ се струваше, че напоследък вниманието на Уитни е насочено към Никълъс Дъовил.

5.

За трети път в продължение на последните десет минути Уитни усети, че е загубила нишката на разговора, и виновно погледна към момичетата, дошли да я посетят тази сутрин. За щастие всички те бяха погълнати от разказа на Терез за сладостите на семейния живот и не забелязваха разсеяността на домакинята.

Пръстите ѝ нервно опипваха писмото от Емили, което току-що ѝ бяха предали. Чудеше се дали то не съдържа ужасната новина, че Пол си е избрал съпруга. Не можеше да се измъчва повече. С решителен жест отвори плика.

Скъпа Уитни,

Искам да ти съобщя, че от днес нататък ще трябва да се обръщаш към мен като към лейди Емили, баронеса Арчибалд, най-щастливата жена на света! От теб очаквам да ме обсипеш с поклони и комплименти при следващата ни среща, за да повярвам, че не сънувам!

Следващите две страници бяха пълни с описания на изключителните качества на съпруга на Емили, както и с подробности от сватбената церемония.

Това, което ми пишеш за Франция, важи с пълна сила и тук. Независимо от това, дали притежава някакви достойнства или не, всеки мъж с титла се смята за отлична партия за женитба. Но се надявам, щом се запознаеш със съпруга ми, да признаеш, че на него не му е нужна титла, за да бъде признат за чудесен!

Уитни се усмихна. Знаеше, че Емили никога не би се омъжила за своя баронет, ако не беше дълбоко влюбена в него.

Но стига съм писала за себе си. Имам да ти казвам нещо, за което пропуснах да спомена в предишното си писмо. Бях поканена на тържество в Лондон, където домакинята ни представи един джентълмен, който прикова вниманието на всички присъстващи дами. И нищо чудно – той е висок, красив и произхожда от благороден френски род. Никълъс Дъовил! Сигурна съм, че това е

същият господин, за който ми говориш в писмата си. За всеки случай го попитах дали те познава и той отвърна утвърдително. Щом чуха това, Маргарет Меритън и другите наши стари познати веднага го наобиколиха и започнаха да изразяват „съчувствието“ си.

Представям си как ще се смееш, когато разбереш, че след като им хвърли поглед, способен да ги превърне в камък, Никълъс Дъовил заразказва за безбройните ти обожатели в Париж. Дори намекна, че и той е увлечен по теб, което накара другите да се пръскат от завист. Вярно ли е това, което той казва? И защо не си ми писала, че „цял Париж“ е в краката ти?

Уитни се усмихна. Ники ѝ беше споменал, че е срещнал Емили в Лондон, но не беше казал нито дума за останалите. Задоволството, което изпита при мисълта за рицарското му поведение, обаче се изпари при мисълта, че младият мъж наистина би могъл да храни надежди да се превърне за нея в нещо повече от обикновен приятел. През изминалите три години Никълъс Дъовил беше като красиво видение, появяващо се в момент, в който тя най-малко го очакваше, за да я покани на танц или да подхвърли някоя иронична забележка във връзка с един или друг от нейните обожатели. После пак така внезапно изчезваше под ръка с някоя красива млада дама.

Преди два месеца обаче всичко се беше променило. Двата се срещнаха в театъра и той я покани да отидат на опера. Оттогава насам я придружаваше неотлъчно навсякъде. От всички мъже, които познаваше, нямаше друг, чиято компания да ѝ е по-приятна, но мисълта, че Никълъс би могъл да има сериозни намерения към нея, я притесняваше.

Тя тъжно се вгледа в писмото. Ако Ники ѝ направеше предложение за женитба и тя му откажеше – което тя без съмнение щеше да направи – това щеше да сложи край на приятелството ѝ с Терез, както и на топлия отношения между леля ѝ и чичо ѝ и семейство Дъовил. Разбира се, и на дружбата ѝ със самия Ники.

В края на писмото си Емили ѝ беше писала и за Пол.

Елизабет е в Лондон за откриването на сезона, но когато се върне у дома, всички очакват Пол да ѝ направи предложение, тъй като родителите ѝ смятат, че за дъщеря им е крайно време да се омъжи.

Сърцето ѝ се сви от болка. След всички усилия, които беше

положила, за да стане достойна за любовта на Пол, беше на път да го изгуби. Баща ѝ отвърщаше с хладно пренебрежение на горещите ѝ молби да се завърне в Англия.

Едва дочака приятелките ѝ да си тръгнат и се втурна към стаята си, за да му пише отново. Този път писмото ѝ щеше да бъде такова, че да пречупи упоритостта на Мартин Стоун. Тя искаше да се върне у дома. Трябваше да се върне у дома, и то незабавно. Умът ѝ трескаво заработи. Щеше да се възползва от чувството му за гордост, за да получи желанието отговор.

Писа му, че вече е готова да докаже на всички и най-вече на него, че се е променила и че може да се гордее с нея. Завърши с уверения, че баща ѝ ужасно ѝ е липсвал през изтеклите три години. После се зае да отговори на Емили.

Когато слезе долу да предаде писмата на иконома, той ѝ съобщи, че господин Дъвил е пристигнал и настоява незабавно да се срещне с нея. Тази настойчивост я учуди. Забърза към кабинета на чичо си.

– Здравей, Ники. Какъв чудесен ден е днес!

Той се извърна към нея и саркастично отвърна:

– Нима?

Изглеждаше някак скован, челюстите му бяха здраво стиснати.

– Ами да. Навън с топло и слънчево.

– Какво те е прихванало да вземеш участие в последните конни надбягвания? – рязко я прекъсна той.

– Не бяха точно конни надбягвания – опита се да се защити Уитни, но същевременно се почувства развеселена от неговата реакция.

– Така ли? Тогава ще ми обясниш ли как новината за това се е появила на страниците на днешните вестници?

– Не знам – въздъхна момичето. – Предполагам някой е казал на познат, той пък на друг познат и така нататък.

– Обикновено така става.

– Между другото финиширах първа, както вече си разбрал. Победих дори барон фон Алт – завърши и гордо вирна брадичка.

Ники извиси властно глас:

– Няма да позволя подобно нещо да се случи отново! – Забеляза смущението ѝ и пое дълбоко дъх. – Извинявам се за тона си, скъпа. Ще се видим на бала с маски довечера, освен ако не промениш мнението си и ми позволиш да те придружа дотам.

Уитни с усмивка прие извинението му, но поклати отрицателно глава.

– Мисля, че е по-добре да отида до дома на семейство Арман с леля и чичо. Останалите дами ме обвиняват, че съм монополизирила цялото ти внимание, Ники.

Той се наруга заради слабостта си. Как беше допуснал това момиче да му влезе под кожата?! В продължение на три години здравият му разум го предупреждаваше да внимава, но ето че преди четири месеца направи грешката да я покани на опера и до края на вечерта се оказа изцяло във властта ѝ. Уитни представляваше упойваща комбинация от красота и духовитост, висок интелект и обезоръжаваща естественост. Обаче непрекъснато му се изплъзваше.

Погледна я отново. На устните ѝ трептеше усмивка, която би отпавила към любим брат, но не и към бъдещ съпруг. Раздразнението го подтикна към действие.

Той се присегна и здраво я хвана за раменете, след което я привлече към себе си и впи устните си в нейните.

– Ники, недей. Аз...

Протестът ѝ беше заглушен от целувката му. Уитни имаше опит в отблъскването на разпалени обожатели, опитващи се да я целунат. Но устните на Ники събуждаха неподозирани усещания. Испита странно вълнение и желание да му отвърне, което едновременно я зарадва и разтревожи. Наложил си да се овладее и когато прегръдката му отслабна, тя бързо отстъпи назад и с фалшиво спокойствие рече:

– Предполагам, че трябва да получиш плесница за това.

Изглеждаше толкова хладно невъзмутима, че Ники, чиято глава още беше замаяна от сладостното усещане, побесня от гняв:

– Да получа плесница? – саркастично повтори той. – Защо? Не мога да повярвам, че съм първият, дори стотният мъж, който се е опитал да те целуне!

– Наистина ли? – Трябваше да отвърне светкавично или щеше да загуби битката. – Е, трябва да ти кажа, че очевидно на мен се е паднала честта да ти бъда първата! – Думите излязоха от устата ѝ, преди да се е усетила. Уитни замръзна от ужас. Беше допуснала неппростимата грешка да засегне мъжкото честолюбие на един самоуверен мъж.

– Ники – започна умолително тя, забелязвайки гнева му, и отстъпи назад, там, където ръцете му не биха я достигнали.

Никълъс решително се приближи към нея и тя се плъзна зад бюрото на чичо си. Стояха от двете страни на бюрото, дебнейки напрегнато следващото движение на противника. Внезапно Уитни осъзна колко абсурдна е цялата ситуация и се засмя.

– Ники, имаш ли дори и слаба представа за това, което ще ми направиш, след като ме хванеш?

Той много добре знаеше какво му се иска да стори с нея, ако я улови, но разбра в какво глупаво положение беше попаднал.

– Ела тук – засмя се и той. – Обещавам ти, че ще се държа като истински джентълмен.

След като се убеди, че той наистина ще удържи дадената дума, Уитни се подчини. Приблужи до него, пъкна ръка под лакътя му и двамата тръгнаха към вратата.

– Ще се видим довечера – обеща тя.

6.

Лорд Едуард Гилбърт стоеше пред голямото огледало във всекидневната. В очите му се четеше истински ужас от онова, което виждаше насреща си: той, уважаваният английски посланик във Франция, напъхан в тесния костюм на крокодил, който съпругата му беше избрала за предстоящия маскарад!

Отвращението му беше искрено. Върху главата му се поклащаха широко отворени челюсти, краката му завършваха с хищни лапи, а по пода се влачеше противна зелена опашка. Лорд Едуард се раздвижи, за да провери как изглежда, и гневно процеди през зъби:

– Каква гадост!

В този миг в стаята влязоха лейди Ан и Уитни и лордът се обърна към жена си:

– По дяволите! – избухна той, смъкна крокодилската глава от главата си, размаха я пред смаяния ѝ поглед и нервно закрочи напред-назад. Опашката се полюшваше зад гърба му. – Няма да мога дори една цигара да изпуша с това отвратително нещо отгоре си!

– Не можах да ти осигуря твоя любим Хенри VIII, а не бях сигурна, че ще бъдеш доволен да се напъхаш в костюма на слон... – заобяснява с усмивка жена му.

– Слон! Наистина се учудвам, че не си ми купила слонски одежди. Как си се лишила от удоволствието да видиш съпруга си, размахващ хобот и изблъскващ хората наоколо си, докато се покланя! Мадам, държа да ви кажа, че имам репутация, за която трябва да се грижа, достойнство, което...

– Замълчи, скъпи – нежно каза тя. – Какво ще си помисли Уитни?

– Ще ти кажа какво ще си помисли! Ще си помисли, че изглеждам като пълен идиот! И всеки, който ме види, ще си помисли същото! – Той обърна глава към племенницата си. – Хайде, скъпа, давай! Кажи на леля си на какво ти приличам!

Уитни го погледна с обич.

– Костюмът ти е много оригинален, чичо Едуард – дипломатично отвърна тя и напълно срази съпротивата му, пускайки в ход името на най-заклетия му съперник. – Между другото чух, че Хърбърт Гренвил ще се маскира като кон...

– Наистина ли? – Гневът на лорд Гилбърт мигом се изпари. Той се

закиска и след малко рече: – Чакай да позная ти като каква си се облякла.

Уитни направи изящен пирует. Беше в древногръцка роба, закопча-на с аметистова брошка на лявото рамо. Другото рамо оставаше съблаз-нително открито. Гъстата ѝ коса беше вдигната високо, окичена с teme-нужки и лютичета.

– Венера! – заключи лорд Едуард след обстояйния оглед.

Уитни поклати отрицателно глава.

– Ето. Това би трябвало да ти помогне да разрешиш загадката. – Метна мантия от пурпурен сатен на плещите си и очаквателно загледа чичо си.

– Венера – настоя той.

– Не – отвърна момичето и го целуна по бузата. – Всъщност шивач-ката се опита да внесе някои подобрения в гръцката митологична мода. Аз трябва да представлявам Персефона, но на всички рисунки тя е с прекалено семпла дреха.

– Коя си? – погледна я смаяно Едуард.

– Персефона, богинята на пролетта – обясни Уитни. – Нима не си спомняш, чичо Едуард?! В косата ѝ винаги са забодени лютичета и те-менужки, а раменете ѝ са покрити с пурпурна мантия като тази тук. Ха-дес я отвялякъл, докато събирала полски цветя, и я отвел в подземното си царство, където я направил своя жена.

– Много непочтено е постъпил – разсеяно отвърна той, – но все пак харесвам костюма ти. Всички ще бъдат прекалено заети да гадаят коя си и няма да им остане време да се запитат кой всъщност се крие под мас-ката на противния крокодил.

Предложи едната си ръка на Уитни, другата на лейди Ан, облечена като средновековна кралица.

В балната зала беше оживено и прекалено шумно.

Още с пристигането си Уитни беше заобиколена от много обожате-ли. Ники пристигна малко по-късно, кимна за поздрав на майка си и ре-шително си запробива път към момичето, което беше познал, въпреки бялото домино, скриващо очите му. Беше напуснал друго тържество – облеклото му беше официално. Уитни се усмихна. Обожаваше всичко у него – от лекотата, с която носеше и най-изисканите дрехи, до неустои-мия му чар. Тялото ѝ потръпна при спомена за устните му.

Достатъчен беше само един поглед от страна на Ники и останалите обожатели на Уитни се отместиха настрана. На устните му затрептя хищна усмивка, щом се спря пред нея и започна да оглежда гръцката

роба, пурпурната мантия и цветята, затъкнати в лъскавата ѝ коса. Той доближи пръсти до устните си и изрече високо, така че всички наоколо да чуят:

– О, Венера, ти си ослепителна тази вечер!

– Амин! – присъедини се към възхвалата един огромен банан, който безуспешно се опитваше да си пробие път през тълпата млади мъже, наобиколили Уитни.

– Да живее! – извика един рицар в пълно бойно снаряжение и повдигна забралото на шлема си, впивайки страстен поглед в богинята.

Ники хладно изгледа и двамата и Уитни побърза да прикрие усмивката зад ветрилото си. Чувстваше се сигурна, това беше нейният свят. Кажеше ли нещо необичайно, френските дами и господа не го посрещаха с неодобрение или гняв. Напротив, намираха я за „жива“ и „остроумна“ и дори я цитираха. Но когато се върнеше в Англия, нямаше да позволи старото положение да се върне. Беше допуснала много грешки като момиче, осъзнаваше добре това, но никога вече нямаше да ги повтори.

Не намери за нужно да обяснява на Ники, че се заблуждава относно костюма ѝ. Май в цялата бална зала нямаше човек, който да е чувал за друга богиня от митологията освен за Венера. Пурпурната мантия и лютичетата в косата ѝ не говореха нищо на присъстващите. Ако това се беше случило преди, щеше да се впусне в обяснения, но не и сега.

Андре Русо, един от най-ревностните ѝ обожатели, забеляза, че чашата ѝ е празна, и възкликна:

– Но това не бива да се допуска, мадмоазел! Чашата ви заслужава да бъде напълнена. Може ли?

Уитни му я подаде и той се поклони и я пое:

– За мен е чест, мадмоазел!

Победоносно огледа съперниците си.

Дали Пол би сметнал за чест да ѝ налее пунш в чашата, ако беше тук, запита се Уитни. Мисълта за Пол Севарин, сияещ от щастие, че е бил избраникът, който да ѝ направи дори такава дребна услуга, беше толкова абсурдна, че Уитни не се съдържа и се усмихна. Да можеше само да я зърне отнякъде – заобиколена от тълпи обожатели!

Тръсна глава. Не биваше да се отдава на фантазии. Ето, дори не беше усетила, че втренчено гледа към облечен в черно джентълмен, застанал в един отдалечен край на залата. Лицето му беше наполовина закрито от черна маска. На устните му играеше едва забележима усмивка и щом срещна погледа на Уитни, направи ироничен поклон.

Тя рязко се извърна, пламнала от срам, и едва не събори пълната чаша, която в този миг Андре и подаваше.

– Пуншът ви, мадамозел.

Благодари му и пое напитката, оставяйки кавалера си да оглежда нещастно мокрите петна по жилетката на костюма си.

На въпроса какво се е случило, Андре се впусна в разпалени описания на трудностите, които е трябвало да преодолее, за да й напълни чашата.

– Много съжалявам, Андре. Трябва да е било наистина ужасно!

– Моля ви! – драматично отвърна той. – Знаете, че за вас бих направил всичко! Щом е за вас, никоя задача не може да е неизпълнима. За вас бих пресякъл Ламанша с прост сал, бих изтръгнал сърцето от гърдите си...

– И дори бихте се престрашили да направите нов опит да се доберете до купата с пунш? – иронично запита Уитни.

Без да схване иронията ѝ, Андре заяви, че би направил даже това.

Ники изглежда младия мъж със смесица от съжаление, любопитство и отвращение.

– Скъпа – прошепна ѝ Ники, – или се омъжи за Андре, или престани да флиртуваш с него. В противен случай горкият човек наистина ще предприеме нещо опасно – като да пресече улицата например.

– Предполагам, че ще трябва да се омъжа за него – засмя се тя. – Дори и ти преди време каза, че от него ще излезе чудесен съпруг.

– Ще бъде голяма грешка да се омъжиш за него. Семейството ми е много близко с това на Андре. Ще бъде жалко, ако една такава дългогодишна дружба пропадне поради факта, че ще се видя принуден да убия единствения им син, за да те направя вдовица.

– Това наистина е лошо, Ники. Аз харесвам Андре така както харесвам и теб. Ние тримата сме добри приятели.

– Приятели? – повтори бавно той. – Бих казал, че двамата с теб сме нещо повече от обикновени приятели.

– Е, много добри приятели, тогава – поправи се Уитни. Замисли се какво да стори, за да върне отношенията им отпреди няколко месеца, когато чувствата още не се бяха намесили.

Внезапно Ники заговори и тя остана изненадана от въпроса му:

– На каква възраст обикновено се омъжват девойките в Англия?

– Не трябва да са прехвърлили тридесет и пет – излъга девойката.

– Стига. Говоря сериозно.

– Добре тогава. Добре е да са под двадесет и пет.

– Значи ти е време да помислиш за съпруг.

– Бих предпочела да си мисля за танци.

Той я изгледа, после ѝ предложи ръката си и отвърна:

– В такъв случай да потанцуваме.

Зад тях се разнесе плътен мъжки глас:

– За съжаление, мосю, госпожица Стоун обеща този валс на мен.

Уитни рязко се извърна и смаяно се втренчи в мъжа. Беше непознатият с черната маска. И отново я гледаше с подигравателна усмивка.

– Обещахте ми този танц! – твърдо изрече Сатаната, долавяйки обзелото я колебание.

Уитни нямаше представа кой е този човек, но същевременно гореше от нетърпение да избегне разговора, започнат от Ники.

– Не си спомням да съм обещавала танц на когото и да било тази вечер – отвърна тя.

– Напротив, обещахте на мен, и то преди няколко месеца – уведоми я натрапникът и я хвана за ръка.

Уитни хвърли извинителен поглед към Ники и мило му се усмихна. Той хладно я изгледа.

Но Ники изчезна от мислите ѝ в мига, в който ръцете на Сатаната я поведоха в танца. Мъжът се движеше грациозно и уверено.

Накрая Уитни не издържа и попита:

– Наистина ли съм ви обещавала да танцувам с вас?

– Не – отвърна той.

Отговорът му я накара да се засмее.

– Кой сте вие? – заговорнически прошепна тя.

– Приятел може би? – подхвърли той. Гласът му ѝ беше абсолютно непознат.

– Не, може да сте познат, но не и приятел.

– Страхувам се, че ще трябва да възразя на това.

Обзе я желанието да смачка поне малко самочувствието му.

– Не мисля, че е възможно. Имам толкова много приятели, че не знам какво да правя с тях, но всички те се кълнат в лоялност към мен.

– В такъв случай някой от тях в най-скоро време ще пострада, не без моята помощ, разбира се. Така ще се отървете. – Сивите му очи радостно заблестяха.

Уитни не успя да се съдържи и отвърна на усмивката му. Знаеше, че той няма да изпълни закана си, просто играеше словесен шах с нея, а беше наистина вълнуващо да се опитва да предвижда следващите му ходове и да търси начини да ги неутрализира.

– Ще бъде ужасно нелюбезно от ваша страна да влизате в ролята на съдбата по отношение на приятелите ми. А трябва да ви кажа, че те са неприлично много. Освен това има опасност мястото, на което смятате да ги изпратите, да бъде с не особено приятен климат.

– Прекалено топъл ли?

Уитни кимна с престорено съжаление:

– Да.

Помъчи се да отгатне кой е все пак този човек. Преди непознатият говореше перфектен френски, а сега се обръщаше към нея на също толкова чист английски, без следа от акцент. От онова, което се виждаше от лицето му, личеше, че то е придобило загар, който човек не можеше да получи тук или в Англия в началото на пролетта.

Не можа да се сети. Прехвърли през ума си всички господа, с които я бяха запознавали по един или друг повод, но никой от тях не притежаваше такива очи, нито беше толкова висок. Всъщност височината му беше главното, което го отличаваше от останалите. Не, не знаеше кой е. Но затова пък той очевидно я познаваше добре, щом доминото ѝ не успя да го заблуди.

Когато танцът свърши, Уитни отстъпи назад и вече почти се беше обърнала към Ники, когато непознатият взе ръката ѝ и я пхна под своята. Поведе я към вратата, от която се излизаше в градината на къщата.

Обзе я безпокойство. Дали беше разумно да позволява на този човек да я съпровожда, и то по тъмно. Дори не го познаваше! Отдъхна си малко, когато видя, че хубавото време беше подмавило навън много от гостите. Ако спътникът ѝ забравеше да се държи като джентълмен, щеше да има кой да се отзове на виковете ѝ за помощ.

Реши да свали доминото си. Така можеше свободно да вдиша свежия, изпълнен с аромата на пролетни цветя въздух. Приближиха се до бели столове и масичка, изработени от ковано желязо, и непознатият ѝ предложи стол.

– Не, предпочитам да остана права.

– Е, Персефона, как да се наредя сред твоите приятели, след като никой от тях няма намерение да ми направи услугата да умре в скоро време, за да ми освободи мястото си?

Уитни се засмя. Поне един човек тази вечер не я беше обърнал с Венера.

– Как разбрахте коя съм? – възкликна тя.

Имаше предвид персонажа, който искаше да представи с костюма си, но Сатаната очевидно я разбра погрешно и сви рамене:

– Дъовил не беше костюмиран, а се твърди, че двамата с него сте неразделни. Не беше трудно да разбере коя сте, шом ви видях с него.

Уитни смръщи вежди. Не й харесваше, че клюките я свързваха с Ники.

– Изглежда, отговорът ми ви притесни – сухо рече мъжът. – Може би щеше да бъде по-честно от моя страна, ако ви бях признал, че има определени... атрибути... по които ви познах въпреки маската ви и доста преди пристигането на Дъовил.

Мили Боже! Дали наистина погледът му се плъзна по тялото й, или само така й се стори?

– Кой сте вие? – решително попита тя.

– Просто приятел.

– Стига вече! Не си спомням да съм се запознавала с човек с вашите очи или вашата височина, нито с толкова отблъскващо държание като вашето, недостойно за един джентълмен, особено пък англичанин! – Тя колебливо замълча и след миг добави: – Всъщност англичанин ли сте?

Той злъчно се изсмя:

– Колко глупаво от моя страна! Трябваше да завалам думите, за да ви стане ясно, че наистина съм англичанин.

Веселото му настроение беше заразно. Уитни прихна.

– Добре, след като вече си признахте, че сте англичанин, остава да ми кажете името си.

– Кой бихте искали да бъда, малката? Жените винаги се впечатляват от благороднически титли. Ще ви се понрави ли, ако ви кажа, че съм херцог например?

– Можете да сте разбойник или даже пират. Но със сигурност сте херцог толкова, колкото аз съм херцогиня!

По лицето му се появи объркване.

– Мога ли да ви попитам кое ви кара да мислите, че не съм херцог?

Спомни си как изглеждаше единственият херцог, който беше срещала в живота си. Огледа открито събеседника си, отплащайки се за безочieto му.

– Ами да започнем с най-очевидното. Ако бяхте херцог, щяхте да носите монокъл.

– Как бих могъл да нося монокъл с тази маска? – развеселено попита той.

– Един херцог не използва монокъл, защото е зле със зрението, а просто за тежест. Той бавно го вдига към окото си и критично оглежда през него всички дами в залата. Но има и други причини, които

опровергават твърдението ви – продължи тя. – Нямаме бастун, не дишате тежко и – да ви кажа честно – съмнявам се, че имате дори и най-лека форма на подагра.

– Подагра! – задави се от смях той.

Уитни закима.

– Без бастун, пухтене и подагра нямаме никакъв шанс да убедите когото и да било в това, че сте херцог. Не е ли по-добре да си припишете някоя по-подходяща титла? Бихте могли да се обявите за граф например, ако бяхте поне малко куц или кривоглед.

Той дълго се смя, а после я погледна почти нежно:

– Госпожице Стоун, никой ли не ви е учил, че благородническите титли задължително будят уважение, а не подигравки?

– Няколко души са се опитвали – призна тя.

– И?

– И както сам виждате, претърпели са пълен провал.

– Но да се върнем към първоначалното ви възражение, а именно, че аз не мога да бъда херцог поради липса на монокул?

– Да – кимна тя. – Нямаше да се разделяте с него.

– Дори и когато отивам на лов? – настоя той. Тя нехайно сви рамене:

– Ако бяхте херцог, щяхте да сте прекалено дебел, за да яздите.

Той се пресегна, хвана ръцете ѝ и я дръпна към себе си. Бедрото ѝ опря в неговото.

– А в леглото? – тихо попита той.

Неочакваният ход напълно я парализира за секунда, но после тя рязко се изтръгна от ръцете му. Погледът ѝ го изпепеляваше.

Той се изправи и спокойно попита:

– Да ви донеса ли чаша шампанско?

– Можете да вървите направо в... – Спря се, уплашена от височината и силните му мускулести рамене. Накрая кимна: – Моля ви.

Той остана неподвижен няколко мига, втрещил сивия си поглед в присвитите ѝ от ярост зелени очи, после тръгна към къщата, за да донесе чаши с шампанско.

Тя си отдъхна едва когато се скри от погледа ѝ. Втурна се през градината и влезе в балната зала от противоположната страна на къщата.

През цялата вечер беше нервна и раздражителна, очаквайки всеки момент облечената в черно фигура, която наричаше „Сатаната“, да застане пред нея, но непознатият повече не ѝ обърна внимание.

Когато всички започнаха да се разотиват, сред тях беше и високият

господин, придружен от руса дама. Блондинката се приведе към него и тихо му каза нещо, а той отвърна с висок смях. Уитни се изчерви, спомняйки си как се беше смял с нея в градината. С раздражение си каза, че би могъл поне да си свали маската, за да види лицето му, после се запита коя ли е блондинката до него. Най-вероятно любовницата му, заключи тя, защото той не би си губил времето с жена, която отказва да изпълнява тази роля, пък било то и само за една нощ!

Той се обърна неочаквано и за втори път тази вечер Уитни се усети засрамена, че я е уловил да го гледа втренчено. Погледът му срещна нейния и тя безразлично вирна брадичка. Той се усмихна многозначително и леко ѝ кимна. Тя ядосано отмести очи встрани. Арогантен, надут... Не знаеше достатъчно ужасни думи, с които да го нарече.

– Какво става, скъпа? – попита я тихо леля ѝ.

Уитни нервно кимна към непознатия, който в момента поставяше елегантна наметка върху раменете на блондинката.

– Знаеш ли кой е той, лельо Ан?

Леля ѝ се загледа в двойката, понечи да отвърне отрицателно, но после спря. Блондинката тъкмо свалеше маската си.

– Това е Мари Сейнт Алерман – известната певица – прошепна Ан. – Сигурна съм.

По лицето ѝ премина странна сянка, докато очите ѝ отново оглеждаха високия тъмнокос мъж в черна пелерина. – И щом тя е Сейнт Алерман, то той трябва да е... Ами да! Мили Боже! Разбира се! Но защо питаш?

По-скоро щеше да умре, отколкото да признае пред някого, че е имала глупостта да излезе в градината с мъж, когото не беше сигурна дали изобщо познава.

– Аз... Помислих си, че съм го срещала и преди, но сега съм сигурна, че съм се лъгала – със запъване обясни тя и си отдъхна, когато разбра, че леля ѝ не смята да я разпитва повече.

Лейди Ан нарочно прекрати разговора. Прекалено дълго беше мечтала и кроила планове за бъдещето на племенницата си. Нямахше да го понесе, ако Уитни се превърнеше в поредната жертва на херцог Клеймор. Мари Сейнт Алерман беше негова любовница от близо година и се носеха слухове, че той дори я беше придружил при пътуването ѝ до Испания преди два месеца, където талантливата певица беше пяла пред краля и кралицата.

В продължение на години името на този мъж се свързваше с не една и две известни красавици, но женитбата не беше сред благата, които

той предлагаше. Зад гърба си беше оставил десетки разбити сърца и попарени надежди и всяка жена, имаща сред близките си неомъжена девойка, изтръпваше ужасена, като чуеше името му. С две думи, херцог Клеймор беше последният мъж, към когото Ан би искала племенницата ѝ да прояви интерес.

Последният! Не само в Европа, но и в целия свят!

7.

Четири дни след бала с маски Матю Бенит излезе от кабинета си и се качи в една прекрасна карета, на вратата на която беше гравирани със злато гербът на Уестморланд. Сложи на седалката до себе си кутията с документите, съдържащи подробна информация за госпожица Уитни Алисън Стоун и опъна уморено нозе.

Повече от век представителите на семейството му движеха личните дела на Уестморландови, но тъй като Клейтън Уестморланд се подвизаваше основно в Англия, бащата на Матю беше този, който лично познаваше херцога. Досегашните контакти на Матю с настоящия херцог Клеймор се ограничаваха само с писма и нямаше нищо чудно, че при първата им среща днес му се искаше да се представи в най-блестяща светлина.

Най-после къщата се появи в далечината. Матю любопитно се вгледа в нея. Внушителната постройка беше разположена върху живописен хълм. Беше на два етажa, заобиколена с веранда, от която човек можеше да се наслаждава на прелестната гледка наоколо.

Каретата спря пред главния вход. Матю взе кутията и бавно заизкачва каменните стъпала. Той каза името си на облечения в ливрея иконом и беше въведен в просторна библиотека. Останал за момент сам, той със страхопочитание се огледа. Над камината висеше безценна картина от Рембранд, една цяла стена беше запълнена с превъзходна колекция от гравюри на именития художник. Точно срещу прозорците беше разположено масивно дъбово бюро с изкусна резба. Матю бързо отнесе изработката към края на шестнадесети век и допусна, че най-вероятно изящната мебел е красяла някой кралски палат. Матю мина по мекия персийски килим, настани се в един от кожените столове с високи облегалки и остави кутията на пода до краката си.

Вратата на библиотеката се отвори и той бързо се изправи. Погледът му изпитателно се взря в човека, от когото зависеше бъдещето му. Клейтън Уестморланд беше около тридесетгодишен, висок и поразително красив. Излъчваше сила и увереност. Движенията му бяха решителни – сигурен белег за активен живот, нещо нетипично за младите господа от висшата класа.

Проницателните сиви очи се впиха в лицето на Матю и той нервно преглътна. Херцогът се приближи до бюрото си и седна зад него, после

с кимване му посочи близкия стол и спокойно запита:

– Готов ли сте да започваме, господин Бенит?

– Разбира се – отвърна Матю. – Както пожелахте, ваше благородие, направихме нужните проучвания относно произхода и семейството на младата дама. Госпожица Стоун е дъщеря на Съзън Стоун, починала, когато госпожица Стоун е била на пет години, и на Мартин Албърт Стоун. Родена е на тринадесети юни, хиляда и осемстотната година в семейното имение край село Моршам, разположено на около седем часа път от Лондон.

Стопанството на Стоун е малко, но носи добри доходи. Самият Мартин Стоун води живот по нищо неотличаващ се от живота на останалите представители на земевладелската аристокрация. Преди четири години финансовото му положение е претърпяло драстични промени. Сигурно си спомняте, че по онова време в някои части от Англия бяха пострадали от проливните дъждове. Много стопанства като това на Стоун, които не разполагаха с добре разработена дренажна система, пострадаха зле. Очевидно Стоун е понесъл повече загуби от всеки друг.

Проучванията ни разкриват, че той е направил някои големи, но необмислени инвестиции в рисковани начинания и когато се е провалил, е направил нови, също толкова рисковани – изглежда, воден от надеждата, че по този начин ще си върне загубите. Резултатът се оказва плачевен и затова преди две години Стоун предприема една последна, отчаяна стъпка – ипотекира имението и купува акции от корабна компания със сфера на дейност в колониите. За нещастие въпросната компания фалира. Понастоящем Мартин Стоун е затънал до гуша в дългове. Имението се руши и от цялата прислуга са останали само няколко души.

Матю посегна към кутията и извади оттам купчина листове.

– Ето списък на кредиторите му, макар да подозираме, че броят им далеч не се изчерпва с изброените тук.

Той подаде документите на младия херцог и зачака за отговор.

Клейтън Уестмор се отпусна назад и бързо прегледа документите. Лицето му не издаваше нищо.

– На колко възлизат дълговете му? – попита той, щом обърна и последната страница.

– На около сто хиляди лири.

Очевидно огромната сума не му направи никакво впечатление. Той върна листовите на довереника си и внезапно смени темата:

– Какво успяхте да научите за момичето?

Кой би могъл да знае повече за нея от човека, който възнамеряваше

да я направи своя любовница, запита се Матю, докато вадеше друг свитък. Въпреки че херцогът не беше споменал за това, не беше трудно да се разбере какви бяха намеренията на Уестморланд. Той щеше да я превърне в своя метреса, осигурявайки ѝ прилично имение и достатъчно средства за охолно съществуване. Смяташе, че Клейтън иска да разполага със сведения за семейството на госпожица Стоун просто за да прецени какви пречки биха могли да възникнат от страна на близките ѝ.

Матю не допускаше, че изобщо щеше да има някакви пречки. Имайки предвид катастрофалното положение на Мартин Стоун, той едва ли щеше да възрази срещу прехвърлянето на отговорностите по издръжката на дъщеря му на Клейтън Уестморланд. Нима имаше друг избор? Стоун не би се замислил за репутацията на момичето, тъй като неговата беше далеч по-застрашена. Веднага щом кредиторите му откриха реалното състояние на нещата, щяха да го подгонят, а перспективите не бяха розови – длъжникът щеше да загуби не само положението си в обществото, но и да бъде пратен зад решетките.

Матю се изчерви, когато усети, че мълчаливо се взира в папката, съдържаща информация за момичето, и бързо рече.

– Макар че беше трудно да поразпитаме тук-там, без да будим подозрения, все пак успяхме да стигнем до някои факти, а именно – госпожица Стоун е била доста трудно и своенравно дете. Очевидно е високообразована и начетена. Говори перфектно френски, а познанията ѝ по гръцки са на достатъчно високо ниво, за да служи като преводач на чичо си по време на срещите му с гръцки дипломати. Владее също италиански, немски и латински... – Матю се поколеба. Чувстваше се неловко, че трябва да повтори нещо, което херцогът със сигурност вече знаеше.

– Продължавайте – с усмивка каза Уестморланд, забавлявайки се от смущението му.

– Много от хората, които разпитахме, споменаха, че между младата дама и баща ѝ съществуват доста сериозни търкания. Малцина обаче са онези, които обвиняват него за това. По-голямата част му съчувстват. На четиринадесетгодишна възраст госпожица Стоун очевидно е била обладана от... неестествена страст към един джентълмен на име Пол Севарин. Той е с десет години по-възрастен от нея и както изглежда не е бил по-щастлив от баща ѝ от факта, че е бил обект на вниманието ѝ. Поради тази причина, както и заради това, че самият Стоун е бил безсилен да се справи с възпитанието ѝ, той я изпраща във Франция при леля ѝ и чичо ѝ. Източниците ни сочат, че госпожица Стоун е успяла да си спечели огромна популярност сред френското общество. Разбира се, ако

финансовото положение на баща ѝ и някои случки от миналото ѝ се разчужат, доброто мнение за нея ще се промени.

Имала е възможност да получи доста изгодни предложения за женитба, но щом намеренията на обожателите ѝ станат ясни, тя просто ги отблъсква. Онези господа, които все пак са събрали кураж да разговарят с чичо ѝ по този въпрос, са получавали уклончиви отговори. Очевидно лорд Едуард не иска да отнеме правото на родния ѝ баща да има решаващата дума. Поведението ѝ в обществото е добро, макар и доста по-различно от общоприетото. Не греша, нали? – попита сконфузено той, щом херцогът избухна в смях.

– Не, не грешите – отвърна развеселено Клейтън. – Бих казал, че информацията ви е изключително точна. – Представи си образа на Уитни, закачливото пламъче в очите ѝ, докато иронизираше благородническите титли и по-точно – неговата собствена.

– Нещо друго? – попита накрая.

– Само още няколко подробности, ваше благородие. Чичото на младата дама, лорд Едуард Гилбърт е аташе в английското консулство в Париж и се радва на отлична репутация. Госпожица Стоун е в чудесни отношения с лорда и със съпругата му, лейди Ан Гилбърт. Напоследък всички са в очакване Никълъс Дъовил да поиска ръката ѝ – предложение, което лорд Гилбърт без съмнение ще сметне за много приемливо. Семейство Дъовил е едно от най-благородните във Франция, а Никълъс е техният единствен син и наследник.

Матю затвори папката.

– Това е всичко, което успяхме да научим, ваше благородие.

Клейтън стана и с широка крачка се отправи към прозореца, който гледаше към покритите с буйна зеленина хълмове. Скръсти ръце на гърдите си и се облегна на дървената рамка, зареял поглед в чудната гледка навън. Обмисли отново последните подробности от плана си, който съвсем скоро щеше да се превърне в реалност.

Много пъти по време на пребиваванията си във Франция тайно беше наблюдавал Уитни. Чувстваше се силно привлечен към нея и се усмихна, спомняйки си случаите, в които момичето беше поставило на място някои от своите особено напористи ухажори.

Бяха ги представяли един на друг два пъти. Първият беше непосредствено след пристигането ѝ в Париж, но тогава още беше твърде млада, а при следващата им среща беше така заета да се справя с обожателите си, че едва го удостои с поглед и дори не чу името му.

Известно време не се беше появявал в нейното общество. Усещаше,

че ще му е нужно време, както и упорито ухажване, за да я спечели. Що се отнасяше до времето, то никога не му стигаше, а не си спомняше да е ухажвал жена през целия си съзнателен живот – или поне не жена, която трудно да се поддава на подчертано внимание и ласкателства. Тези, които познаваше, с охота го преследваха.

И ето че внезапно преди четири седмици в градината на Арманд му се случи нещо неподозирано: почувства, че се опива в присъствието на тази жена и едва успя да се пребори с умопомрачителното си желание да целуне бавно и продължително тези подканящи смеещи се устни, а после да я отнесе в най-тъмното кътче на градината и да я люби до забрава.

Уитни беше възплъщение на съблазънта, с усмивка на ангел и слабо, но изключително женствено тяло на богиня. Притежаваше естествен чар, невероятно чувство за хумор и усет към абсурда.

Не можеше да разбере причините, поради които щеше да пусне плана си в действие. Желаше я, това само по себе си беше достатъчно. Тя беше пламенна, духовита и неуловима като пеперуда. Никога нямаше да се почувства отегчен от нея, така както с останалите жени – можеше да се закълне в това. Подсказваше му го натрупаният с годините опит с многобройни представителки на нежния пол.

Решението беше взето. Клейтън рязко се извърна и закричи обратно към бюрото.

– Трябва да подготвите няколко документа. Когато Стоун приеме предложението ми, на негово име ще бъде прехвърлена значителна сума пари.

– Ако приеме – автоматично го поправи Матю.

Уестморланд саркастично се усмихна:

– Ще приеме.

Въпреки нервността, която го беше обзела днес, господин Бенит беше истински професионалист, научен да не проявява емоциите си, особено когато ставаше въпрос за дълбоко личните дела на клиентите му. Въпреки това, щом негово превъзходителство започна да диктува условията, при които Мартин Стоун щеше да получи огромна сума пари, Матю не успя да прикрие учудването си.

Клейтън разсеяно наблюдаваше отдалечаващата се карета, която отвеждаше Матю Бенит в Париж. Нямаше търпение да получи онова, което искаше, а то бе Уитни. Желаше я, искаше да я има веднага, но

проклет да бъдеше, ако започнеш да я ухажда тук, във Франция. Нямаше намерение да се нареди на опашката от обожатели и да се прави на глупак, обсипвайки я с любезни усмивки и поклони. Това не би направил за никоя жена, пък било тя и Уитни Стоун, а и беше прекарал прекалено много време извън Англия. Трябваше да се върне в Лондон, за да контролира отблизо делата си.

Имението на Стоун беше само на седем часа път от столицата и той чудесно можеше да съчетае бизнеса с удоволствието. Поради тази причина настоя господин Стоун да повика дъщеря си обратно в Англия.

Изобщо не се съмняваше, че Мартин Стоун ще приеме предложението му, нито че ще успее да спечели сърцето на дъщеря му.

Притесняваше го единствено враждебността, която момичето изпитваше към баща си. Дори само да предположеше, че между него и младия херцог съществува някакво споразумение, тя щеше да се опълчи срещу него. Не искаше да кръстосва шпага с Уитни, искаше да я люби.

Щеше да е по-разумно, ако не ѝ разкрива кой всъщност е, като имаше предвид мнението ѝ за благородническото съсловие и особено за херцозите. Щеше да го направи едва след като я спечели.

Седмица по-късно Матю Бенит отново посети къщата на Уестморланд. Завари негово благородие на верандата. Беше седнал с гръб към прекрасната гледка и преглеждаше някакви книжа.

– Ще изпие ли едно бренди с мен, Матю? – покани го Клейтън, без да вдига поглед от книгата.

– Благодаря, ваша милост – отвърна той, развълнуван от приятелското отношение на младия херцог към него.

Напитките бяха донесени незабавно. Без да чака покана, Матю отвори куфарчето си и извади документите.

– Както заповядахте, включих в споразумението и клауза, според която приемате да покривате всички лични разходи на госпожица Стоун. Искате ли да определите някакъв допустим максимум?

– Не – разсеяно промърмори Клейтън. Прегледа документа за няколко минути, после го отместа встрани и се усмихна на Матю:

– Е, какво мислите?

– Питам се какво мисли госпожица Стоун по въпроса?

– Тя няма представа за това, нито знае кой съм.

Матю прикри изненадата си от неочакваното признание с голяма глътка бренди.

– В такъв случай ще ви пожелаая успех както с бащата, така и с младата дама.

Херцогът махна с ръка, сякаш изобщо нямаше нужда от подобни пожелания, и се облегна назад.

– Заминавам за Англия идната седмица, за да обсъдя въпроса с Мартин Стоун. Ако приеме, ще се наложи да наема къща близо до неговата. Свържете се с баща си в лондонския му офис и му поръчайте да ми намери нещо подходящо, по възможност на не повече от половин час път от имението на Стоун. Нямам намерение да си губя времето в езда от едно място до другото.

– Подходящо място на не повече от половин час път от имението на Стоун – смаяно повтори Матю.

– Точно така. Постарайте се да пропуснете името Уестморланд при оформянето на договора за наема. Можете да използвате Уестланд например. Ще се опитам да запазя в тайна самоличността си възможно най-дълго. За всички аз ще бъда просто новият съсед Клейтън Уестланд.

– Но не и за госпожица Стоун, предполагам.

– Напротив. Най-вече за госпожица Стоун – засмя се той.

8.

Месец по-късно лорд Гилбърт получи писмо. Щом го прочете, той повика иконома и му поръча:

– Предай на лейди Гилбърт да дойде веднага при мен! Не се бави, човече! Казах веднага!

– Какво се е случило, Едуард? – извика разтревожено лейди Ан, щом влезе задъхана в кабинета на съпруга си.

– Ето какво! – отвърна той и ѝ подаде писмото.

Ан видя подписа на Мартин Стоун в долната част на листа и попита, обзета от ужасни предчувствия:

– Настоява Уитни да се върне при него, нали?

– Казва, че ще ме обезщети за всичките ми разходи покрай Уитни през изтеклите четири години в мига, в който му съобщи сумата – гневно отвърна Едуард. – Освен това е изпратил чек за цяло състояние, който дъщеря му трябва да похарчи за „дрехи, бижута и разни други дреболии“, преди да се върне в Англия. За кого, по дяволите, се смята този човек? Досега не е изпращал нито пени и изведнъж... Кучи син! Няма да му изпратя никакъв отчет за разходите си и сам ще се погрижа Уитни да се снабди с възможно най-доброто! Може да си навре парите право в...

– Уитни си заминава! – отчаяно прошепна лейди Ан и се отпусна на най-близкия стол. – Искрено се надяхах, че е забравил за съществуването ѝ. – След миг лицето ѝ се озари от надежда. – Сетих се! Пиши му и му намекни за възможен брак между Уитни и Никълъс Дъовил. Това ще ни даде малко време.

– Прочетете писмото, мадам! В него съвсем ясно е заявено, че дъщеря му трябва да си тръгне от тук до един месец и че няма да приеме никакви оправдания или отлагания.

Ан последва съвета на съпруга си. Очите ѝ зашариха по редовете на писмото.

– Тук се казва, че това време ще ѝ бъде достатъчно да се сбогува с приятелите си и да посети любимите си модисти и шапкари. – Опита се да си вдъхне кураж. – Може да се е променил за тези четири години. Преди едва ли би се сетил, че Уитни може да има нужда да се погрижи за облеклото си тук, в Париж, където модата е доста по-напреднала отколкото в Англия. Едуард, мислиш ли, че е възможно онзи млад човек,

по който Уитни е била толкова увлечена, да е решил да ѝ поиска ръката от баща ѝ?

– Няма нищо такова – троснато рече Едуард. – Ако беше така, той нямаше да пропусне да го спомене, за да изтъкне, че е успял там, където ние сме претърпели провал. – Обърна се с гръб към съпругата си и меко добави: – По-добре да ѝ съобщиш за решението на баща ѝ още сега. Ще се присъединя към вас след малко.

Уитни мълчаливо се опитваше да приеме новината, която доскоро смяташе, че ще я накара да подскочи от радост.

– Аз... Аз се радвам, че ще се върна у дома, лельо Ан – промълви накрая тя. – Просто... – Гласът ѝ трепна и замря.

Щастлива ли? По-скоро беше ужасена! Възможността, която с такава нетърпение очакваше да получи, вече беше реалност, но сега се страхуваше, че би могла да претърпи провал. Едно беше да флиртува с многобройните си обожатели в Париж, да ги върти на малкото си пръстче и съвсем друго – да се върне в Англия и да накара Пол да я види през техните очи. У дома я очакваше среща с баща ѝ, с Маргарет Меритън и с майките на всичките ѝ връстнички, с всички онези, които навремето я бяха карали да се чувства нищожество. А тук оставаха леля Ан и чичо Едуард, които я обичаха, смееха се на шегите ѝ заедно с нея, правеха живота ѝ радостен и щастлив.

Леля ѝ стоеше с лице към прозореца, но Уитни успя да забележи сълзата, която се търкулна по страната ѝ. Прехапа устни. Щом леля Ан плачеше, това беше сигурен знак, че не беше останало много време до раздялата им. А тя още не се чувстваше сигурна, че ще успее да се изправи срещу всички онези хора, които щеше да срещне в Англия. Обърна се към огледалото, опитвайки се да открие в образа си нещо, което да я зареди с кураж. В Париж джентълмените ѝ казваха, че е красива. Дали и Пол щеше да е на същото мнение? Огледалото я караше да се съмнява в това. Тя панически осъзна този факт. Още не беше си тръгнала, а старателно градената в продължение на години фасада се пропукуваше. Беше безлична, прекалено висока, а по носа ѝ все още можеха да се забележат луничките, които толкова мразеше! Дявол да го вземе! Какво ѝ ставаше! Нямаше да допусне да повтаря старите грешки!

У нея се зароди слаба надежда. Усмихна се леко. Връщаше се у дома. При Пол. Щеше да покаже на всички колко се е променила. Наистина се връщаше!

Но цената за завръщането ѝ беше висока – раздялата ѝ с леля Ан и чичо Едуард.

Обърна се към леля си и видя, че раменете ѝ се тресат от беззвучни ридания.

– Чувствам се така, сякаш някой ме е разрязал на две! – изхлипа Ан.

– Обичам те, лельо! – прошепна Уитни и сълзите ѝ рукоаха. – Много.

Леля Ан разтвори ръце и момичето потърси утеха в топлата прегръдка.

Едуард се спря пред вратата на Уитни и се постара усмивката му да изглежда възможно най-естествена. Той скръсти ръце на гърба си и влезе в стаята.

– Забавлявате ли се, скъпи дами? – с пресилена бодрост изрече, поглеждайки последователно двете заплакани женски лица.

– Да се забавляваме? – изхълца смаяната Ан и размени объркано поглед с племенницата си. Изведнъж и двете избухнаха в смях.

– Да... Хм... Добре. Радвам се, че съм прав – измърмори Едуард, озадачен от рязката смяна в настроението им. – Ще ни липсваш, детето ми. Ти беше истинска благословия и радост и за двама ни с леля ти – добави след малко.

Веселото настроение на Уитни изчезна и очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

– О, чичо Едуард – съкрушено промълви тя, – никога няма да обичам друг мъж толкова, колкото обичам теб!

Едуард беше изненадан от влагата в очите си. Той прегърна обичаната си племенница. Когато най-сетне бурните емоции поутихнаха, тримата се спогледаха мълчаливо. Едуард пръв наруши тишината:

– Е, какво пък, все пак Англия не е накрая на света, нали така?

– Но не е и на една крачка от тук – подсмъркна Уитни.

– И там имаш приятели – напомни ѝ той. – Както и онзи млад джентълмен, по когото така се беше увлякла – говоря за русия момък, който нямаше достатъчно мозък да разбере каква скъпоценност си. Как му беше името?

– Пол – подсказа му тя и се усмихна през сълзи.

– Та както вече казах, този мъж е глупак – още преди четири години трябваше да е в краката ти. Но се обзалагам, че сега вече ще бъде.

– Надявам се! – разпалено възкликна Уитни.

– Знаех си, детето ми! – отвърна Едуард и хвърли победоносен

поглед към Ан, задето се беше оказал прав в предположенията си. – Всъщност често съм се питал дали причината, поради която никоой от обожателите ти тук не беше достатъчно приемлив за теб, е желанието ти да се върнеш в Англия и да спечелиш този Пол. Това се каниш да направиш, нали?

– Смятам да опитам – призна Уитни.

– В такъв случай очаквам да получим новините за годежа ти още преди да е паднал снегът – продължи той.

– Стига да е възможно – усмихна се момичето.

Лорд Едуард пхна ръце в джобовете си и след кратко обмисляне рече:

– Знаете ли какво? Струва ми се, че една девойка на твоята възраст трябва да бъде в компанията на някоя по-възрастна жена, която да я съветва. Може да се наложи да се изработват доста сложни планове, за да падне в капана такъв муден човек като...ъ-ъ-ъ...

– Пол – услужливо повтори Уитни.

– Точно така. Пол. Виж какво, скъпа, чудя се дали ще искаш леля ти да дойде с теб? – Лорд Едуард погледна към нея над очилата. – Това ще ти достави ли удоволствие?

– Да! – радостно извика тя – Да, да, да!

Едуард отново прегърна момичето и погледна към жена си. Лицето на лейди Ан сияеше. Това беше достатъчна компенсация за жертвата му.

– От дълго време отлагам едно пътуване до Испания. Щом двете заминете, аз също ще потегля. На връщане ще спра още на две-три места. Последното от тях ще е Англия. Ще дойда да поздравя мъжа, за когото вече ще си се сгодила, и да взема леля ти.

Беше изключително доволен, че е взел това решение. Беше надхитрил Мартин Стоун, изпращайки съпругата си с Уитни. Ан щеше да се постарее стартът на племенницата им да бъде успешен.

Вечерта преди отпътуването на Уитни и лейди Ан семейство Дьовил организираха прием в чест на младата си приятелка. Уитни със страх очакваше момента, в който щеше да се сбогува с Ники, и се изнепада, когато се оказа, че не е чак толкова трудно. Двамата успяха да останат насаме в една от стаите на огромната къща. Ники се облегна на полицата на камината. В ръката си държеше чаша с питие.

– Ще ми липсваш. Ники – каза тя. Той я погледна развеселено:

– Наистина ли, скъпа? – И добави: – Затова пък ти няма да ми липсваш за дълго.

– Колко невъзпитано от твоя страна! Да кажеш подобно нещо на една дама! – засмя се момичето.

– Кавалерстването е за младоци и старци – подразни я той. – Та както казах, няма да ми липсваш за дълго, защото възнамерявам да дойда в Англия след един-два месеца.

Уитни поклати уморено глава и с въздишка рече:

– Ники, има друг мъж. Там, в Англия. Или поне си мисля, че има. Казва се Пол и...

Гласът ѝ трепна под ироничния поглед на Никълъс.

– Идвал ли е поне веднъж във Франция, за да те види?

– Не, такова нещо дори не би му минало през ума. Но разбери, аз бях друга, държах се... като дете и той може би си спомня за мен като за едно немирно грозновато момиче, което... Защо се усмихваш така?

– Защото съм изпълнен със задоволство – отвърна Ники. – Доволен съм да науча след толкова седмици, изпълнени с притеснения относно незнайния ми английски съперник, че той всъщност е някакъв идиот, който не те е виждал от четири години и който е бил толкова сляп да не забележи в каква жена ще се превърнеш. Върни се у дома, скъпа! – Остави чашата на полицата и придърпа Уитни към себе си. – Много скоро ще разбереш, че когато се отнася до чувства, спомените са доста по-приятни от действителността. Не след дълго аз ще те последвам и тогава ще чуеш онова, което имам да ти казвам.

Уитни знаеше, че той щеше да ѝ предложи женитба, както и че моментът не беше подходящ за спорове по този въпрос. Не искаше да разказва на Ники какво непоносимо същество е била, да обясни защо Пол не би могъл да допусне, че от нея ще излезе прилична млада дама.

Пък и Ники не би я изслушал. Устните му вече доближаваха нейните за дълга, мъчително-сладка целувка.

9.

Англия

Уитни с наслада поглъщаше познатата гледка през прозореца на каретата. Оставаха само няколко километра до дома.

Чичо Едуард беше настоял дамите да пътуват със стил, което според него означаваше една карета за Уитни и лейди Ан, още две за куфарите и чантите и четвърта, в която бяха настанени двете им лични прислужници. Отстрани и зад малкото, но привличащо вниманието шествие яздеха шестима слуги. Ах, да можеше Пол да зърне отнякъде грандиозното ѝ завръщане!

Каретите поеха по алеята, водеща към къщата. Уитни бързо сложи ръкавиците си. Искаше да изглежда перфектно в очите на баща си.

– Нервна ли си? – с усмивка попита Ан.

– Да – кимна тя. – Как изглеждам?

Леля ѝ я огледа и одобрително рече:

– Прекрасна си.

Лейди Ан също сложи ръкавиците си. Беше не по-малко нервна от племенницата си, но се опитваше да го прикрие. Едуард беше решил, че ще е най-добре да не съобщават на зет си за пристигането на Ан – така Мартин Стоун нямаше да има време да реагира и да попречи на идването ѝ. Поставен пред свършен факт, той щеше да бъде принуден да я поздрави и да я приеме в дома си. В началото ѝ се струваше, че планът на съпругът ѝ е много добър, но момента се чувстваше като натрапница.

Каретата спря пред главния вход на къщата. Лакеите скочиха на земята, отвориха вратата и спуснаха сгъваемата стълбичка. Уитни събра полите на костюма си и елегантно излезе навън.

Ан наблюдаваше срещата между баща и дъщеря. Когато Мартин се озова лице в лице с красивата млада жена, той сковано рече:

– Дете, станала си още по-висока отпреди.

За Бога! Този негодник не беше виждал дъщеря си от четири години!

– Или съм станала по-висока, или вие сте се смалили, татко – отвърна Уитни.

Тихият смях откъм каретата издаде присъствието на лейди Ан и тя нямаше друг избор, освен да се покаже пред домакина си. Не очакваше

особено любезно посрещане, но не беше подготвена за последвалата странна реакция: Мартин се втренчи поразен в нея, а по лицето му пробъгна тревога, която отстъпи място на гнева.

– Много мило от ваша страна да съпроводите Уитни дотук. Кога възнамерявате да отпътувате обратно? – успя да изрече накрая той.

– Леля Ан ще остане около два-три месеца, докато свикна с обстановката, татко – намеси се Уитни. – Нали е чудесно?

– Да – кимна баща ѝ, но изразът на лицето му говореше друго. – Защо двете не си починете преди вечеря... Можете да подремнете или да контролирате разопаковането на багажа, или каквото и да е. Трябва да напиша едно писмо. Ще се видим на вечеря.

Той се обърна и тръгна към къщата.

Уитни едновременно изпитваше срам от начина, по който баща ѝ посрещна лейди Ан, и радост, че отново си е у дома. Когато влязоха в къщата и се заизкачваха по витото стълбище към втория етаж, очите ѝ жадно поглъщаха всеки скъп за нея детайл: облицованите с дъбови плоскости стени, пейзажите, закачени по тях, портретите на предците ѝ. Всичко си беше същото и все пак – някак различно. Слугите бяха станали три пъти повече. Паркетът беше лъснат. Свещниците блестяха. Килимът беше нов.

На прага на стаята си се спря и едва не извика от изненада: по време на отсъствието ѝ стаята беше напълно обновена. С доволна усмивка огледа леглото с атлазена покривка в златно и прасковено. На прозорците имаше завеси в същите тонове.

– Нали е чудесно, Клариса? – възкликна Уитни, обръщайки се към прислужницата си.

Но пълната, прехвърлила средна възраст жена не я чу, улисана да дава разпореждания на слугите, носещи багажа. Господарката ѝ беше твърде развълнувана, за да си почива, затова предпочете да помогне на Клариса и на една нова прислужница да разопаковат вещите ѝ.

Когато наближи време за вечеря, тя се изкъпа, преоблече се и тръгна към стаята на леля си в другия край на коридора. Просторният апартамент за гости не беше обновен за разлика от останалите части на къщата и изглеждаше мизерен в сравнение с нейната стая. Уитни понечи да се извини на леля си за това, както и за грубото отношение на баща си, но лейди Ан я прекъсна с разбираща усмивка.

– Това няма значение, скъпа – рече тя, хвана я под ръка и двете заслизаха към трапезарията.

Господин Стоун вече ги очакваше. Уитни забеляза, че и тук имаше

промени. Столовете бяха претапицирани с розово кадифе, а на прозорците имаше нови тежки завеси. Трима души се грижеха за удобствата на господина и дамите по време на храненето.

– Изглежда имаме доста нови прислужници – отбеляза Уитни, докато баща ѝ кавалерстваше на лейди Ан да заеме мястото си на масата.

– Винаги сме имали нужда от повече работна ръка за поддържане на домакинството – рязко отвърна той. – Къщата беше в ужасно състояние.

Четири години никой не ѝ беше говорил с такъв тон. Уитни смаяно се втренчи в баща си. Едва сега под светлината на свещите тя забеляза, че косата му е посивяла, а по челото му, покрай очите и устата се бяха появили дълбоки бръчки. Беше се състарил с десет години.

– Какво си се втренчила в мен? – грубо попита той.

Баща ѝ винаги се беше отнасял рязко с нея, помисли си тъжно тя и навремето наистина имаше основания да го прави. Но сега? Не желаше старата враждебност между двамата да пламне отново.

– Забелязах, че косата ти е посивяла, татко – кротко отвърна Уитни.

– Какво толкова чудно има в това? – изсумтя той.

Тя направи усилие да отвърне на грубостта му с усмивка и изведнъж през ума ѝ мина мисълта, че никога преди не го е правила.

– Учудена съм, че това, което тревогите, които ти създавах като дете, не успяха да направят, са го направили годините.

Баща ѝ вдигна поглед от чинията си, изненадан от думите ѝ.

– Предполагам знаеш, че приятелката ти Емили се омъжи? – предпочете да смени темата той. – Три сезона тя се появяваше в обществото, без да намери подходящия за нея съпруг, и баща ѝ се беше притеснил, че ще остане стара мома. Но сега този брак е основна тема на разговор в цялата проклета околност! – Той обвинително погледна към лейди Ан. Не криеше, че смята нея за отговорна заради това, че дъщеря му все още не е омъжена.

– Надявам се да не си се притеснил, че аз все още съм необвързана – бързо подхвърли Уитни.

– Напротив, притеснен съм – безочливо отвърна той. Гордостта ѝ я подтикваше да разкаже на баща си за всички предложения, които чичо Едуард тактично беше отхвърлял, но разумът ѝ подсказваше, че това само би го разгневило, задето лорд Гилбърт не се беше допитвал до него. Защо беше толкова хладен и непристъпен? И имаше ли изобщо някаква надежда пропастта помежду им да бъде запълнена?

Реши да не се отказва от опитите си. Остави чашата си на масата и

нехайно рече:

– Ако това ще те накара да се почувстваш по-малко засрамен от факта, че след четири сезона дъщеря ти е все още неомъжена, двете с леля Ан бихме могли да ти прошепнем под секрет, че съм отхвърлила предложенията на двама баронети, един граф, един херцог и един принц!

– Вярно ли е това, мадам? – Мартин Стоун изгледа лейди Ан с присвити очи. – И ако е, защо не съм бил уведомен за тези предложения?

– Разбира се, че не е – намеси се отново Уитни. – Всъщност срещала съм само един истински херцог и един, който се представяше за такъв, но трябва да призная, че и двамата ми се сториха еднакво отблъскващи. Познавам и един руски принц, но за съжаление той вече беше сгоден за принцеса, а дълбоко се съмнявам, че годеницата му би проявила разбиране и би ми го отстъпила, за да не изоставам от Емили.

За момент той се втренчи в нея, после рязко каза:

– Организирай съм тържество в чест на твоето пристигане. Утре вечер. Всъщност – поправи се Стоун – то не е никак малко – поканени са всички благородници от околността. Ще има оркестър, танци и всичките му там глупости!

– Звучи... чудесно! – успя да отвърне Уитни, свеждайки очи към чинията си и полагайки огромни усилия да не прихне.

– Емили ще дойде от Лондон със съпруга си. Всички ще дойдат.

Настроението на баща ѝ така често се менеше, че Уитни предпочете да не прави повече опити за разговор тази вечер. Довършиха вечерята си в мълчание.

– Имаме нов съсед – внезапно се обади той. Уитни се стресна. – Той също е поканен. Искам да те запозная с него. Изглежда добре и е ерген. Превъзходен ездач е. Веднъж го видях на коня.

Схванала намеренията му, тя се засмя и възкликна:

– О, татко! Не е необходимо да започваш веднага да ме сватосваш. Все още не съм толкова стара!

Баща ѝ очевидно не виждаше нищо смешно, затова девойката си наложи да бъде сериозна. Попита за името му.

– Клейтън Уестмор... Клейтън Уестланд.

Лейди Ан изпусна вилицата си. Тя измери зет си с присвити очи, а той ѝ отвърна с предизвикателен поглед. Лицето му издайнически почервения.

Уитни реши, че е длъжна да спаси леля си от приближаващата буря,

и стана от масата.

– Мисля, че с леля Ан имаме нужда от почивка след изморителното пътуване.

За нейна изненада лейди Ан поклати глава:

– Бих искала да остана няколко минути насаме с баща ти, скъпа. Ти върви.

– Да – повтори Мартин Стоун. – Отивай направо в леглото, а аз и леля ти ще си побъбрим приятелски.

Щом Уитни излезе, той освободи прислугата и изгледа със смесица от подозрителност и раздражение.

– Реагирахте много подозрително при споменаването на името на нашия нов съсед, мадам.

Тя наклони глава и впи очи в неговите.

– Дали ще си остана подозрителна или не, зависи от това, дали истинското име на вашия нов съсед е Клейтън Уестланд или Клейтън Уестморланд. Предупреждавам ви, че ако този човек е Уестморланд, ще го позная в мига, в който го видя, макар че до този момент никога не сме били представяни един на друг.

– Щом толкова искате да знаете, той е Уестморланд. Обяснението за неговото пребиваване тук е много просто. Възстановява се от общо отслабване на организма, настъпило вследствие на някаква стара болест.

Лъжата беше толкова прозрачна, че Ан се възмути:

– Шегувате се!

– По дяволите! Приличам ли ви на човек, който се шегува? – просъска гневно той.

– Чудя се дали наистина вярвате в тази съшита с бели конци история? – възкликна Ан. – Има безброй много места, на които херцог Уестморланд би могъл да отиде, ако има нужда от почивка. Последното, за което се сещам, е това тук, и то непосредствено преди настъпването на зимата.

– Повтарям ви само онова, което сам той ми е казал. Негово височество изпитва необходимост да се откъсне от напрегнатото си ежедневие и е решил да направи това тук. И тъй като аз, а сега вече и вие, сме единствените хора, които знаят каква е неговата истинска самоличност, надявам се, че ще запазим тайната му.

Ан се качи в стаите си, обзета от силен гняв. Спомни си нощта на маскарада, когато Уитни се беше поинтересувала от високия сивоок

мъж, придружаващ Мари Сейнт Алерман. Тя беше абсолютно сигурна, че човекът в черно е херцогът; на всички беше известно, че красивата певица е негова официална метреса. И макар че блондинката нямаше други любовници освен него, той не се смяташе длъжен да бъде единствено неин. По време на турнетата ѝ из Европа херцогът беше виждан на публични места в компанията на красиви жени.

Значи така. Клеймор беше на бала с маски и Уитни беше попитала за него. Но едва ли бяха оставали насаме, в противен случай момичето нямаше да я пита за името му. Освен това Клеймор не бе последвал младата англичанка тук, а беше дошъл преди нея. Може би беше просто случайност.

Почувства се по-добре, но само за секунда. Сети се, че на следващата вечер Клейтън Уестморланд и Уитни щяха да бъдат официално представени един на друг. Той щеше да се почувства привлечен от нея, в това лейди Ан изобщо не се съмняваше. Какво щеше да стане, ако херцогът реши да я притежава? Тя потръпна. Нямаше желание да си създава враг в лицето на могъщия херцог, затова щеше да си мълчи по въпроса за самоличността му. Но само да усетеше, че апетитите му са насочени към Уитни или че младото момиче се поддава на прословутия му чар, веднага щеше да ѝ разкрие истината, включително за безбройните му завоевания сред нежния пол и безсрамното му поведение.

Нито за момент не се заблуждаваше, че Уестморланд би могъл да се влюби в Уитни. Тя не беше богата – не и за неговите разбирания, нито притежаваше аристократично потекло. Беше изключено да ѝ предложи женитба. Стотици бяха майките, чиито дъщери се бяха надявали на такъв изход от връзката си с младия херцог, но оставаха с разбити сърца.

Легна си, но мисълта за Клейтън Уестморланд продължаваше да я държи будна.

Уитни също не можеше да заспи, обзета от мечти за утрешния прием. Най-после Пол щеше да я види – по-елегантна и по-зряла отпреди. Обектите на мислите и на двете дами бяха само на шест километра път от тях, в дома на Клейтън. Бяха привършили с играта на карти и сега пиеха бренди край камината.

Пол отпи глътка от кехлибарената течност, протегна лениво крака и попита:

– Смятате ли да присъствате на приема на Стоун утре вечер?

– Да – небрежно отвърна Клейтън.

– За нищо на света не бих го пропуснал! – изкиска се Пол. – Вечерта ще бъде много забавна, освен ако Уитни не се е променила във Франция.

– Името ѝ е много необичайно – подхвърли Клейтън с безразличие, но с поглед окуражи госта си да продължи.

– Това е име, което се предава по наследство в семейството им. Доколкото знам, баща ѝ се е надявал да има момче, но когато му се родило момиче, той не се поколебал да го кръсти така. А и Уитни си беше истинска мъжкарана – можеше да плува като риба, да се катери като маймуна по дърветата и да се оправя с коне по-добре от която и да е жена на света. Веднъж се появи в мъжки панталони, друг път направи сал и заяви, че с него ще отплава за Америка, за да търси приключения.

– И какво стана?

– Стигна до другия край на езерото – с усмивка отвърна Пол. – Не мога да отрека обаче, че девойчето притежава най-зелените очи, които някога съм виждал – Втренчи се в огъня, усмихвайки се на някакъв приятен спомен. – Преди да замине за Франция ме помоли да ѝ обещаю, че ще я чакам. Всъщност това е единственото предложение, което някога са ми правили.

Тъмните вежди се извиха над сивите очи.

– А вие приехте ли?

– Как не! – избухна в смях Пол. – Беше още дете и подозирам, че искаше да се надпреварва с Елизабет Аштън. Ако Елизабет се разболееше от шарка, Уитни искаше да хване някоя още по-тежка болест. Мили Боже! Това момиче не спазваше нито едно от правилата за приличие! – Пол отново замълча. Спомни си медальона, който ѝ беше подарил в деня на заминаването ѝ за Париж. „Не искам да бъдем просто приятели“ – отчаяно беше казала тя. Усмивката му помръкна. – Искрено се надявам да се е променила.

Клейтън погледна развеселено към госта си, но нищо не каза.

Щом Севарин си тръгна и остана сам, той се замисли, за риска, който беше поел. Беше ясно, че с колкото повече хора се срещнеш, толкова по-голяма беше вероятността да бъде разкрит. Предния ден например с изненада беше научил, че най-близката приятелка на Уитни, Емили, се беше омъжила за негов познат. Проблемът беше отстранен след петминутен разговор насаме с Майкъл Арчибалд. Баронът нито за миг не повярва на обясненията за внезапно възникналата за херцога нужда от почивка, но Майкъл беше истински джентълмен и не прояви

любопитство, а просто обеща да не издава кой всъщност е Клейтън Уестланд.

Пристигането на лейди Ан Гилбърт обаче можеше да доведе до непредвидени усложнения, но според известието, изпратено му същия ден от Мартин Стоун, дамата се беше съгласила да запази тайната му.

Клейтън решително се изправи. Ако все пак самоличността му бѐдеше разкрита, щеше да се лиши от удоволствието да ухажва Уитни като обикновен джентълмен, но това не означаваше, че щеше да я загуби. Споразумението с баща ѝ беше подписано, парите бяха прехвърлени и сега Стоун нямаше търпение да харчи с пълни шепи.

10.

Уитни отвори прозореца и вдъхна дълбоко свежия утринен въздух. Копнееше да види Пол, но всеки път, когато изпиташе желание да се метне на коня и да препусне към дома му, отхвърляше тази възможност. По-добре беше да посети Емили.

Излезе и тръгна към конюшните. Там я очакваше приятна изненада – всички отделения за коне бяха заети. На вратата на всяко стоеше метална табелка с името на животното. Уитни спря пред последното отделение, прочете името на прекрасната кобила, потупа я по шията и рече:

– Ти трябва да си Слава. Какво хубаво име имаш!

– Все още разговаряме с конете, а? – чу се зад гърба ѝ.

Уитни се обърна и зърна Томас – главния коняр на баща си. Томас я познаваше от дете и беше свидетел на някои от най-позорните ѝ изблици на гняв. Той беше приятел, с когото споделяше разочарованията и нещастията си.

– Не мога да повярвам, че конюшната е пълна! – възкликна Уитни, след като двамата се поздравиха. – За Бога, какво правите с толкова коне?!

– Най-вече ги тренираме. Но чакай, имам нещо за теб!

Уитни последва стареца в отдалечения ъгъл на помещението, където двама яки мъжаги се опитваха да овладеят един превъзходен черен жребец.

– Опасният вихър! – гордо обяви Томас. – Трябва да ви кажа, че напълно заслужава името си.

Уитни си представи как мускулите на гърба на расовия жребец се стягат под краката ѝ.

– Обязден ли е? – попита.

– Да, но в повечето случаи ездачите му пострадват. Това е най-своенравното животно на света. Тъкмо решиш, че вече се е поддал на волята ти, когато той препусне и прави всичко възможно да те хвърли от гърба си... Ела, ще ти покажа нещо друго.

Двамата се отправиха към един светлокафяв млад жребец с бяло около глезените.

– Хан? – развълнувано прошепна Уитни. Преди Томас да успее да потвърди, конят наведе глава и завря муцуна в бедрото на девойката, там, където преди време държеше запасите си от лакомства, с които да

награждава любимото си малко жребче.

– Ах, ти, лакомнико! – засмя се Уитни и се обърна към коняря: – Как е Хан сега? Беше твърде малък за яздене, когато заминах за Франция.

– Защо не го изведеш навън и сама не провериш дали двамата ще си допаднете?

Тя нямаше нужда от допълнително подканяне. Щом се озова с коня навън, грациозно се настани на седлото за странично яздене, насочи Хан към голямата порта и извика:

– Не съм в много добра форма. Ако Хан се върне без мен, да знаете, че съм някъде по пътя, водещ към бащината къща на лейди Арчибалд.

Емили чу чаткането на копита по алеята пред къщата и повдигна завесата на прозореца.

– Уитни! – радостно извика тя и се втурна да посрещне старата си приятелка. – О, Уитни, чакай хубавичко да те огледам!

Тя хвана Уитни за ръце и отстъпи назад.

– Станала си голяма красавица!

– Ти си тази, която изглежда прекрасно – възрази Уитни, любувайки се на светлокестенявата коса на приятелката си, нагласена в прическа по последната мода.

– Така е, защото съм щастлива, а не защото съм хубава – отвърна Емили.

Хванати за ръце, те влязоха във всекидневната. Един висок слаб мъж, приближаващ тридесетте, с руса коса и кафяви очи ги посрещна усмихнат.

– Уитни, да ти представя моя съпруг... – започна задъхана от вълнение Емили.

– Майкъл Арчибалд – прекъсна я мъжът ѝ, преди да е започнала да изрежда многобройните му титли.

Майкъл постоя известно време при двете приятелки, после се извини любезно и ги остави насаме, за да могат да се наприказват.

– Пол беше тук тази сутрин – каза Емили, когато след двучасово гостуване Уитни реши да си върви. – Отби се да обсъди някакъв делови въпрос с баща ми. Аз... – Тя млъкна и виновно се усмихна. – Ами... Помислих си, че не би навредило, ако внимателно подхвърля една-две добри думи за теб. Всъщност повторих пред Пол някои от нещата, които господин Дъвил каза за теб. За популярността, на която си се радвала в

Париж. Въпреки че не съм съвсем сигурна, дали господин Дъвил ти направи добра услуга със своите възторжени приказки пред Маргарет Меритън. Направо я срази, изброявайки многобройните ти завоевания, и сега тя те мрази повече от всякога.

– Защо?

– Защо винаги те е мразела ли? Предполагам, защото беше най-богатата сред нас. Сега обаче тя е обсебена от мисълта да привлече вниманието на новия съсед, така че искрено се надявам за разнообразие злобата ѝ да е отстъпила място на любезността. – Уитни изненадано погледна приятелката си и Емили обясни: – Става дума за господин Уестланд, вашия нов съсед. Вчера Елизабет сподели с мен, че Маргарет го смята за своя неприкосновена собственост.

– Как е Елизабет? – попита Уитни. В мига, в който името на съперницата ѝ за сърцето и ръката на Пол беше споменато, тя съвсем забрави за Маргарет.

– Все така красива и сладка. Трябва да знаеш, че Пол я придружава навсякъде.

Уитни продължаваше да мисли за Елизабет по пътя към дома. Госпожица Аштън беше всичко онова, което тя самата мечтаеше да бъде руса, дребничка, нежна, с маниери на дама.

Смушка коня и препусна. Панделката, придържаща буйната ѝ коса, се разхлаби и падна. Кестенявите къдриците се развяха зад гърба ѝ. За няколко минути хълмът беше прекосен и Уитни насочи Хан към северните граници на имението на баща си. Наблизо беше потокът. Щеше да спре за малко до него, за да се освежи, и после веднага се прибираше.

Тя слезе от коня и го привърза към близкото дърво, потупа го по гърба и вдъхна тръпчивия аромат на късните летни цветя. Приблужи до потока, свали жакета си, събу високите ботуши за езда и чорапите си. Хвана краищата на полите си, повдигна ги и нагази във водата.

Нямаше представа, че някой я наблюдава. Клейтън с усмивка следеше всяко нейно движение. Колебаеше се дали да издаде присъствието си или не, но когато изисканата дама, красяща салоните на Париж, се събу и влезе в потока, той тихо се засмя, бързо взе решение и пришпори коня си.

Уитни наистина не се застоя дълго в потока. Усещането, което изпита, беше съвсем различно от онова, което си спомняше. Водата беше по-студена, а дъното беше покрито с хлъзгави ръбести камъни. Тя излезе на брега и се излегна по корем на тревата, подпряла брадичка с ръка и махайки с крака във въздуха, докато чакаше да изсъхнат, за да се obuе.

Опита се да си представи как ще протече срещата ѝ с Пол същата вечер. Внезапно нещо прошумоля в хрусталака и привлече вниманието ѝ.

Съзря върховете на скъпи ботуши за езда от мека кафява кожа, излъскани до блясък. Тя се смрази от ужас, после се претърколи и седна, притисна колене към гърдите си и се опита да прикрие голите си глезени с мокрите краища на полата си.

Мъжът излезе напред, приближи се до дървото, облегна се на него и скръсти ръце на гърдите си.

– Рибата ли ловите? – попита иронично той, а погледът му се плъзна по тялото ѝ така, сякаш я разсъбличаше.

– А вие шпионирате ли ме? – хладно отвърна Уитни. Той не отвърна, само развеселено продължи да я гледа.

Беше висок и много добре сложен мъж. Челюстите му бяха решителни, носът – прав. Лекият вятър си играеше с гъстата му, тъмнокафява коса. Сивите очи под тъмните вежди я гледаха с открит интерес. Гладко обръснатото му лице беше изключително красиво, това не можеше да се отрече, но в погледа му имаше някаква арогантност, някаква агресивност, които съвсем не ѝ бяха по вкуса.

– Опитвах се да прекарам няколко минути сама, господин...

– Уестланд – поклонил се леко той и очите му се впиха в закръглените ѝ гърди, очертаващи се под бялата блуза. Уитни скръсти ръце и той се усмихна многозначително.

– Господин Уестланд! – избухна тя. – Изглежда, чувството ви за ориентация е също толкова лошо, както и маниерите ви!

– За какво е всичко това, мадам? – изсмя се той.

– Защото сте пресекли границите на чуждо имение – отвърна Уитни. Изглежда, обаче господин Уестланд нямаше никакво намерение да се извини и тя си каза, че може би тя щеше да бъде принудена да се махне оттук. Прехапа устни, поглеждайки към чорапите и обувките си.

– Мога ли да ви помогна? – предложи Клейтън, пристъпи към нея и ѝ подаде ръка да стане.

– Да, със сигурност бихте могли да ми помогнете – отвърна момичето с преднамерено хладна и иронична усмивка. – Мятайте се на коня си и дим да ви няма!

В очите му блесна опасно пламъче, но той си остана все така усмихнат, с протегнатата към девойката ръка.

– Хванете ръката ми.

Уитни се направи, че не го забелязва, и се изправи. Беше невъзможно да се обуюе, без да излага на показ краката пред този човек, затова

нахлузи ботушите на бос крак и прибра сгънатите на топка чорапи в джоба на жакета си. Бързо приближи до Хан и се метна на седлото.

– За мен беше удоволствие да ви срещна отново, госпожице Стоун – високо се изсмя Клейтън. – Малка дива котка – добави развеселено.

Тя препусна в галоп. Не можеше да повярва, че господин Уестланд е съседът, за който баща ѝ се изказваше с във възторг. Направи гримаса, като си спомни, че и той беше поканен на тържеството. Та този човек беше изключително невъзпитан, груб, нагъл и арогантен! Как беше възможно баща ѝ да го харесва?!

Тези мисли не я напуснаха и когато се върна у дома, влезе в дневната и седна до леля си.

– Няма да познаеш кого срещнах днес! – възкликна Уитни. Канеше се да сподели с лейди Ан за необичайната среща, но в този миг в стаята влезе икономът.

– Лейди Амелия Юбанк иска да ви види, госпожице Стоун – съобщи тържествено старецът.

– Мен ли? Защо? – подскочи изненадано Уитни.

– Въведи лейди Юбанк в розовия салон – нареди лейди Ан на иконома, без да откъсва очи от изпадналата в паника девойка, която безпомощно се оглеждаше наоколо, търсейки място, където би могла да се скрие. – Защо, за Бога, си толкова притеснена, скъпа?

– Ти просто не я познаваш, лельо Ан! Когато бях малка, тя непрекъснато ми крещеше, щом ме видеше да си гриза ноктите!

– Е, поне е била загрижена за теб, след като е искала да се отучиш от този вреден навик, което не бих казала за никой друг тука.

– Но това обикновено ставаше, докато бяхме в църквата! – отчаяно проплака Уитни.

Ан се усмихна:

– Признавам, че е малко глуха, но за сметка на това – много приказлива. Но когато преди четири години дойдохме с чичо ти да те вземем, лейди Юбанк беше единствената дама, която каза добри неща за теб. Заяви, че си изпълнена с енергия и кураж. Освен това не бива да забравяме, че думата ѝ се чува из околността.

– Защото всички се страхуват от нея – въздъхна момичето.

Когато лейди Ан и Уитни влязоха в розовия салон, вдовицата Юбанк вече беше там и разглеждаше един порцеланов фазан. На лицето ѝ беше изписано неодобрение от тази очевидна безвкусица.

– Този кич сигурно е избран от баща ти – рече тя, обръщайки се към Уитни. – Майка ти никога не би позволила подобно нещо да

загрозява камината ѝ.

Възрастната дама вдигна монокъла към очите си и критично огледа момичето от главата до петите.

– Е, госпожице, какво ще ми кажете за себе си? – властно попита тя.

Уитни си наложи да не мисли за детските си страхове и любезно каза:

– За мен е удоволствие да ви видя отново след толкова време, милейди.

– Глупости! – повиши глас вдовицата. – Още ли си гризеш ноктите?

– Не.

– Много добре. Имаш чудесно тяло и красиво лице. Сега да поговорим за целта на визитата ми. Все още ли искаш имаш Севарин?

– К-какво?!

– Млада госпожице, аз съм тази, която не чува добре. ? Искаш ли да спечелиш Севарин или не?

За няколко кратки мига през ума на Уитни преминаха десетки отговори, но тя отхвърли всички до един. Погледна умолително към лея си, но лейди Ан само сви безпомощно рамене и се усмихна. Накрая девойката скръсти ръце и погледна мъчителката си право в очите:

– Да. Стига да мога.

– Ха! Така си и мислех! – доволно възкликна вдовицата и продължи, присвивайки очи: – Не обичаш преструвките и изчервяванията, нали? Защото ако е така, по-добре ще е да се върнеш обратно във Франция. Госпожица Елизабет прилага тази тактика от години и все още не е хванала Севарин в мрежите си. Послушай ме, този младеж има нужда от съперничество! Той е толкова самоуверен и наистина вярва, че може да има всяка жена, която си поиска! – Възрастната дама се обърна към лейди Ан: – В продължение на петнадесет години слушах как досадните ми съседи чертаят с черни краски бъдещето на вашата племенница, мадам, но аз винаги съм смятала това за глупости. Сега обаче нямам търпение да видя как тази дамичка ще отмъкне Пол Севарин изпод носа на останалите кандидатки.

Отново огледа Уитни през монокъла си и изведнъж рязко кимна:

– Не ме изпращайте, госпожице!

Момичето смаяно гледаше към вратата, от която току-що беше излязла достолепната вдовица, после тръсна глава, обърна се към лея си и отбеляза:

– Мисля, че е малко смахната.

– Аз пък мисля, че е хитра като лисица – отвърна лейди Ан с лека усмивка. – И смятам, че ще бъде разумно от твоя страна да приемеш съвета ѝ.

Уитни седеше пред огледалото на тоалетната масичка и като в транс наблюдаваше как сръчните ръце на Клариса изкусно оформят тежката ѝ коса в красиви къдрици, после ги захващат с диамантен клипс – последната, изключително скъпа и екстравагантна покупка, която беше направила в навечерието на заминаването си от Париж. Лекият нощен ветрец подухваше завесите на отворения прозорец и когато погледна към голите си до лактите ръце, госпожица Стоун установи, че е настърхнала. По всичко личеше, че нощта ще е студена, което я устройваше, понеже беше решила да облече плътна рокля от кадифе.

Отвън вече се чуваше шум от пристигащи карети и приглушените смехове на гостите. Дали не ѝ се присмихваха, спомняйки си старите ѝ грехове? Не беше ли това смехът на Маргарет Меритън или на някое от останалите момичета, пред които многократно се беше излагала?

Не забеляза кога Клариса е приключила с тоалета ѝ и безшумно е излязла от стаята. Потръпна от студ и напрежение. Никога в живота си не беше се чувствала толкова нервна и уплашена, толкова несигурна в себе си. През всичките четири години, прекарани във Франция, тя се беше подготвяла за тази вечер.

Пристъпи към прозореца. Чудеше се как ли щеше да е облечена Елизабет? Роклята ѝ със сигурност щеше да е в някой от любимите пастелни цветове. Разтвори леко тежките завеси и се загледа в пристигащите една след друга карети. Изглежда, баща ѝ беше поканил цялата околност. И, разбира се, всички бяха приели охотно поканата му. Нямаха търпение да я видят, да я следят през цялата вечер, надявайки се да открият някакъв знак, че колкото и да се е променила в Париж, тя пак си е останала същото невъзпитано момиче.

Ан спря на прага на стаята. Племенницата ѝ беше застанала в профил. Изглеждаше нереално красива с тези фини черти, дълги извити мигли и нежна като магнолия кожа. Махагоновите ѝ къдрици падаха тежко по гърба, а в тъмните кичури проблясваха скъпи диаманти. Роклята ѝ беше от масленозелено кадифе, падащо на меки гънки около изваяното тяло. Линията беше максимално изчистена, но именно тази простота разкриваше цялата красота и женственост на фигурата на племенницата ѝ.

Уитни не забелязваше леля си. Погледът ѝ беше вперен навън, към стълбището, където преди миг беше спряла поредната карета. Отвътре излезе висок рус мъж и подаде ръка на дребничка светлокоса дама. Пол беше тук. И беше пристигнал с Елизабет. Тя рязко се извърна от прозореца и за малко да се блъсне в леля си.

– Зашеметяваща си! – прошепна лейди Ан.

– Наистина ли я харесваш? Имам предвид роклята? – Гласът на Уитни прозвуча напрегнато.

Дали я харесвам? – засмя се леля ѝ. – Скъпа, става дума за теб! Ти си прекрасна и елегантна!

Лейди Ан разтвори шепи и показа на Уитни едно изключително красиво изумрудено колие.

– Тази сутрин баща ти ме попита какъв е цветът на роклята ти и после ми даде това със заръката да ти го предам. Навремето принадлежеше на майка ти – добави с въздишка тя и закопча колието около изящната шия на девойката. – Чудесно! Хайде, скъпа, време е за твоя втори официален дебют!

Изведнъж Уитни почувства колко много ѝ се иска Никълъс Дъовил да беше тук, до нея, за да ѝ помага и да я подкрепя.

Баща ѝ я очакваше нетърпеливо до стълбите. Щом Уитни се появи пред него, той се втренчи в нея с възторжено удивление. Това възвърна донякъде самочувствието ѝ.

Балната зала беше пълна с хора. Когато господин Стоун се появи под ръка с дъщеря си и направи знак на музикантите да започнат да свирят, гостите изведнъж замлъкнаха. Всички погледи се отпавиха към младата домакиня. Уитни извика на помощ спомена за Ники Дъовил. Представи си, че е до нея, че се навежда към ухото ѝ и прошепва: „Те са само едни провинциалисти, скъпа моя. Горее главата!“

Тълпата се отдръпна, за да направи път на млад червенокос мъж, който с бърза стъпка приближаваше към Уитни. Питър Редфърн... Когато бяха деца, той непрекъснато ѝ се присмиваше и я тормозеше, но също така беше и един от малкото ѝ приятели. Макар да беше само на двадесет и пет години, косата му беше започнала да орediaва, но беше запазил момчешкото си изражение.

– Мили Боже! – възкликна с нескрито възхищение Питър в мига, в който застана пред старата си приятелка. – Наистина си ти, малка пакостнице! Какво е станало с луничките ти?

Уитни едва успя да запази спокойствие при този не особено ласкав поздрав. Положи длан в протегнатата му ръка.

– А ти какво си направил с косата си, Питър?

Той избухна в смях и мълчанието, надвиснало над залата, се разпръсна като с магическа пръчка. Разговорите отново започнаха, всички се опитваха да се доближат до Уитни и да я поздравят с добре дошла.

Напрежението ѝ беше огромно, но въпреки това тя удържа да не се обърне назад и да не потърси с поглед Пол. Продължаваше да дава механично отговори на въпросите, с които я засипваха. Париж ѝ беше харесал. Чичо ѝ лорд Едуард Гилбърт се чувствал добре. Да, с най-голямо удоволствие би присъствала на този или онзи прием...

Питър не се отделяше от нея. Докато разговаряше с жената на аптекаря, до слуха ѝ достигна гласът на Маргарет Меритън:

– Чух, че се е изложила пред избраното парижко общество – злобно се смееше тя – и че повече не са я допуснали във висшите кръгове.

– Време е да се изправиш лице в лице с госпожица Маргарет, Уитни – прошепна Питър. – Не можеш вечно да я отбягваш. Между другото, тя е тук с някого, когото ти още не познаваш.

Уитни неохотно се обърна към най-голямата си неприятелка.

Маргарет Меритън собственически беше положила ръка в ръката на Клейтън Уестланд. Тази сутрин Уитни си мислеше, че нищо не би било в състояние да я накара да намрази Клейтън Уестланд повече, отколкото го мразеше, но като го видя с Маргарет, почувства, че омразата ѝ се превръща в ненавист.

– Всички сме ужасно разочаровани, че не успя да си намериш съпруг във Франция, Уитни – лицемерно въздъхна Маргарет.

Уитни я изгледа с хладно презрение.

– Всеки път, когато отвориш уста, очаквам да чуя някоя голяма глупост, Маргарет.

Тя понечи да тръгне към Емили, но Питър я спря с думите:

– Уитни, позволи ми да ти представя господин Уестланд. Наел е Ходжис Плейс и също като теб се е завърнал от Франция наскоро.

Значи така. След като въпросният господин е бил във Франция, най-вероятно той е бил източникът на злобните лъжи, които излизаха от устата на Маргарет.

– Харесва ли ви животът в провинцията, господин Уестланд? – запита с преднамерено отегчение и безразличие тя.

– Повечето от хората, с които се запознах тук, са много любезни – многозначително отвърна той.

– Сигурна съм, че е така. Надявам се, че поне един от вашите нови приятели ще бъде достатъчно любезен да ви покаже докъде се

простираат границите на имението ви, за да не ви се случва втори път да изпадате в неудобното положение да навлизате в нашата собственост, както сторихте тази сутрин.

Всички изненадано замлъкнаха. Уестланд стана сериозен:

– Госпожице Стоун, изглежда, сме имали нещастieto да се срещнем при не особено добри обстоятелства, но ако ме удостоите с честта да танцувам с вас...

Уитни не чу останалото, защото в този миг до ухото ѝ достигна до болка познатият плътен и топъл глас:

– Моля за извинение, господа, но ми бяха казали, че Уитни Стоун ще присъства на приема тази вечер, а аз не мога да я позная.

Една ръка докосна лакътя ѝ и пулсът ѝ се ускори. Пол бавно я обърна с лице към себе си.

Тя вдигна очи и срещна неговите – бяха най-сините очи, които беше виждала. Протегна ръце към него и той ги взе в своите. През изминалите години беше репетирала стотици пъти как ще го погледне, когато се срещнат отново, колко умни и забавни неща ще му каже, но сега, когато любимото лице беше пред нея, тя намери сили само да изрече:

– Здравей, Пол.

Пол се усмихна и пхна ръката ѝ под лакътя си.

– Танцувай с мен – простичко каза.

Ръката му се плъзна около талията ѝ. Уитни тръпнеше от възмущение. Знаеше, че е настъпил моментът, в който трябва да се превърне отново в смела млада дама както в Париж, но усещанията ѝ я объркваха. Сякаш отново беше на петнадесет години и времето, прекарано във Франция, не съществуваше. Искаше ѝ се да извика: „Обичам те. Винаги съм те обичала. Искаш ли ме сега? Променила ли съм се достатъчно, за да ме пожелаеш?“

– Липсвах ли ти? – прекъсна Пол мислите ѝ.

В главата ѝ звъннаха предупредителни сигнали. Гласът му звучеше опасно интимно. Тя се усмихна многозначително и отвърна:

– Липсваше ми страшно много! – Нарочно наблегна на последните думи, за да създаде впечатление за преувеличение.

– Колко страшно много? – настоя той, а усмивката му стана още по-широка.

– Бях неутешима – пошегува се тя. Беше ѝ известно, че Емили му е разказала за широката популярност, която си беше спечелила в Париж. – Всъщност за малко да умра от скръб по теб.

– Лъжкия! – засмя се той, а ръката му още по-плътно обви талията

й. – Тази сутрин чух нещо съвсем различно от това, което ми казваш. Вярно ли е или не, че си заявила на някакъв френски благородник, че ако титлата му те била впечатлила толкова силно, колкото и неговата самонадеяност, тогава сериозно би се почувствала изкушена да приемеш предложението му?

Уитни леко кимна, едва сдържайки смеха си.

– Вярно е.

– А може ли да попитам какво точно е било предложението му?

– Не, не може.

– Да му обявя ли дуел?

Уитни се почувства на върха на щастието. Пол флиртуваше с нея! Наистина флиртуваше!

– Как е Елизабет? – попита тя и моментално съжали за думите си.

На устните на Пол плъзна самодоволна усмивка.

– Ще я намеря и ще я доведе при теб. Така ще имаш възможност сама да разбереш – предложи той, а погледът му говореше, че чудесно я разбира.

Опитваше се да се съвземе от срама, който сама си беше навлякла, когато внезапно осъзна, че той я води към Клейтън Уестланд и групичката около него. Едва сега си спомни, че му беше обърнала гръб и без да отговори на поканата му за танц, беше последвала Пол.

– Извинявам се, че ви отмъкнах госпожица Стоун в мига, в който възнамерявахте да я поканите на танц, Клейтън – каза Пол.

Заради предишната си грубост тя не можеше да откаже новата покана за танц от ненавистния ѝ съсед. Но противно на очакванията ѝ Клейтън не я покани. Напротив, остави я да се черви под ехидните погледи на останалите. И когато накрая неудобството ѝ беше пълно, той с отегчение ѝ подаде ръка и се поклони:

– Госпожице Стоун.

– Не, благодаря – студено отвърна тя. – Нямам желание да танцувам, господин Уестланд.

Извърна се рязко и решително се отправи към най-отдалечения край на залата, където леля Ан беше оформила свой кръг от събеседници. Пет минути по-късно баща ѝ я доближи и с тих, но нетърпящ възразение тон рече:

– Има един човек, с когото искам да се запознаеш.

Въпреки твърдите нотки в гласа му Уитни беше сигурна, че тази вечер баща ѝ се гордее с нея. Последва го, но със закъснение разбра къде всъщност я води.

Клейтън Уестланд беше зает да води шеговит разговор с Емили и съпруга ѝ. Маргарет Меритън, разбира се, продължаваше да виси на ръката му.

– Татко, моля те! – прошепна разтревожено Уитни и отстъпи назад. – Не го харесвам!

– Не се дръж като глупачка – раздразнено отвърна Стоун, хвана я за ръката и я повлече нататък.

– Ето я – уведоми той Клейтън, а после се обърна към дъщеря си и ѝ нареди, сякаш беше деветгодишно момиченце: – Поклони се и поздрави любезно нашия приятел и съсед, господин Клейтън Уестланд.

– Вече се запознахме – сухо изрече той.

– Запознахме се – едва чуто повтори Уитни. Страните ѝ пламнаха под подигравателния поглед на Уестланд. Ако посмееше да я засегне или да я изложи пред баща ѝ, щеше да го убие! За пръв път, откакто се помнеше, баща ѝ я виждаше в благоприятна светлина, ставаше свидетел на факта, че обществото я приема, и се чувстваше горд от това.

– Е, добре. Добре. – Мартин Стоун погледна с очакване към Клейтън, после към Уитни. – Тогава защо вие двамата не потанцувате? Нали затова е музиката...

Внезапно тя осъзна, че причината, поради която двамата с Клейтън няма да танцуват, е, че господинът не би я поканил вече дори някой да допреше пистолет до челото му. Уитни умолително го погледна, после направи знак към дансинга. Тя безмълвно го канеше! Какво унижение.

Клейтън иронично вдигна вежди. За момент ѝ се стори, че той ще пренебрегне поканата ѝ, но мъжът само сви безразлично рамене и тръгна към танцуващите двойки, оставяйки я да го следва.

Ах, как го мразеше! Омразата ѝ се усилваше с всяка направена стъпка. Погледът ѝ пронизваше гърба му, а когато Клейтън се обърна и я погледна, тя с ужас установи, че той всъщност се смееше. Надсмиваше се над унизителното положение, в което се беше оказала! Уитни пристъпи напред, а после неочаквано направи крачка вдясно. Беше твърдо решена да го остави сам сред танцьорите.

Ръката му бързо се стрелна и улови лакътя ѝ.

– Да не си посмяла! – тихо рече той и се засмя, после я обърна така, че да застане с лице към него.

– Беше изключително любезно от ваша страна да ме поканите на танц – саркастично отбеляза Уитни.

– Нима не искахте точно това? – с престорена невинност изрече Клейтън и без да дочака отговор, бързо добави: – Ако знаех, че

предпочитате вие да отправяте поканите за танц, не бих си губил времето с предните два опита.

– От всички груби, невъзпитани... – Усети втрещения поглед на баща си и се усмихна лъчезарно на кавалера си, но в мига, в който очите на Стоун се отместиха в друга посока, тя продължи с омраза: – Неподлежащи на описание, противни...

Раменете на Клейтън Уестланд се разтресоха от смях и Уитни се задави от гняв.

– Продължавай! – подкани я той. – Не съм се забавлявал така, откакто бях момче. Да видим сега, докъде беше стигнала? Аз съм „неподлежащ на описание“, „противен“...

– Изключително нахален – просъска тя, а после добави: – Не сте никакъв джентълмен!

– Това ме поставя в много трудна ситуация – подигравателно рече Клейтън. – Защото не ми оставяте друга алтернатива, освен да отбележа, че вашето поведение спрямо мен тази вечер не би могло да се нарече поведение на истинска дама!

– Усмихнете се, моля ви! Баща ми гледа към нас. – Устните ѝ се разтегнаха в пресилена усмивка.

Клейтън незабавно се подчини. Белите му зъби блеснаха, а очите му се спряха върху съблазнителните устни на красивата му партньорка.

Значението на погледа му не убягна на Уитни. Тя направи опит да се откопчи от здравата му прегръдка.

– Господин Уестланд, мисля, че този неприятен разговор продължава повече от необходимото!

Ръцете му я хванаха още по-здраво.

– Нямам намерение с вас да ставаме за посмешнице тази вечер, малка моя – предупреди я той и я завъртя в такт с музиката. – Каква приятна вечер, нали? – Наведе се към ухото ѝ и заговорнически прошепна: – Баща ви отново ни наблюдава.

– Вечерта наистина беше приятна – троснато отвърна Уитни и зачака острия му отговор. Но когато той нищо не каза, тя объркано вдигна поглед към него. Почувства се глупаво. Вярно, беше се държал нахално при потока, но като имаше предвид нещата, които му беше наприказвала тази вечер, тя не беше по-добра от него.

– Мисля, че сега е ваш ред да ми отвърнете грубо – каза след малко тя. – Или съм загубила играта?

Той се усмихна одобрително при тази така неочаквана промяна в поведението ѝ и меко рече:

– Май сме наравно.

Сивите му очи, лекотата, с която я водеше във валса, ѝ напомнях нещо. Опита се да се сети.

– Господин Уестланд, не сме ли се срещали и преди?

– Много неприятно щях да се почувствам, ако се бяхме срещнали и вие сте ме забравили след срещата ни.

– Сигурна съм, че ако съм ви срещала, щях да си спомня за вас – учтиво отвърна тя и реши да отхвърли подозрението, което я мъчеше.

Пол удържа обещанието си и не след дълго доведе Елизабет при Уитни. Госпожица Аштън приличаше на красива, крехка порцеланова кукла. Светлосинята ѝ рокля така добре подходеше на розовите ѝ страни и златистите къдрици, а в гласа ѝ имаше искрена симпатия, когато рече:

– Не мога да повярвам, че това наистина си ти, Уитни!

Наистина, в тези думи прозираше намек за предишната Уитни, но тя беше уверена, че Елизабет нямаше намерение да я обиди.

Клейтън покани Елизабет за следващия танц и Уитни изпита тайната надежда, че сега, когато Пол е без дама, ще я покани отново. Вместо това той смръщи вежди и рязко каза:

– Питам се дали е прието за нормално в Париж мъж и жена, които току-що са били представени един на друг, да се гледат в очите, докато танцуват?!

Уитни ахна от изненада.

– Аз... Аз... Не съм гледала господин Уестланд в очите. Просто ми се стори, че го познавам отнякъде, а в същото време ми изглеждаше напълно непознат. Не ти ли се е случвало подобно нещо?

– Случи ми се. Тази вечер. Мислех, че си някоя, която познавам. Сега вече се съмнявам в това.

Той се обърна и остави Уитни да гледа след него. Беше време, когато след подобен разговор тя щеше да се втурне след него, да го уверява, че той е мъжът, когото иска, че е единствен, че Клейтън Уестланд не означава нищо за нея. Но сега не беше едно време. Сега тя беше по-голяма, по зряла, по-мъдра. Усмихна се и тръгна в противоположната посока.

Пол повече не се доближи до нея, но тя прекара вечерта приятно. Танцува с всички господа, които я канеха. Ако трябваше да избира между един Пол, който беше изпълнен с увереност, че стига да поиска, тя ще бъде негова, и Пол, обзет от ревност и разкъсан от съмнения, тя с положителност предпочиташе втория. Лейди Юбанк беше права.

Съперничеството с други мъже беше онова, от което младият Севарин имаше нужда.

Когато се събуди на следващия ден, приближаваше обяд. Отхвърли завивките и бързо скочи от леглото. Беше сигурна, че Пол ще ѝ направи посещение.

Той обаче не се появи. За сметка на това се изредиха много от младите джентълмени, които беше очаровала предната вечер, и тя прекара следобед в опити да изглежда весела и да бъде забавна, обаче с напредване на времето настроението ѝ се понижи.

Вечерта си легна с твърдото убеждение, че на следващия ден той със сигурност ще я посети. Само че надеждите ѝ отново останаха излъгани. Следващият ден дойде, но от Пол Севарин нямаше и следа.

Видя го едва на третия ден след бала, и то случайно. Двете с Емили се връщаха от селото и приятелката ѝ я попита:

– Знаеш ли, че в деня след бала господин Уестланд е бил повикан в Лондон?

– Баща ми спомена нещо такова – отвърна разсеяно Уитни, мислите ѝ бяха заети изцяло с Пол. – Доколкото знам, очакват го да се върне утре. Защо?

– Защото майката на Маргарет каза на моята, че дъщеря ѝ брои часовете до завръщането му. Очевидно вниманието ѝ е изцяло обсебено от този мъж и... – Емили млъкна и се взря надолу по пътя. – Ако не ме лъжат очите, твоята мечта е на път да се осъществи.

Пол се появи с коня си пред тях. Уитни дори нямаше време да приглади косата и да оправи полите си. Той учтиво поздрави Уитни и после насочи цялото си внимание към Емили, обсипвайки я с ласкателства и комплименти, докато накрая тя трябваше да му напомни през смях, че вече е омъжена.

Уитни яздеше отстрани и слушаше разговора им.

– Ще бъдеш ли на бала, който лейди Юбанк организира утре? – чу го да казва за втори път и извърна очи към него.

Едва сега разбира, че въпросът му е отправен към нея. Кимна, а сърцето ѝ ускори ритъма си.

– Чудесно. Значи, ще се видим там.

Пол шибна коня си и се отдалечи от дамите. Емили замислено го проследи с поглед и отбеляза:

– Не съм имала по-особено преживяване Уитни, не ти ли се струва

странно, че Пол Севарин така упорито отбягваше да разговаря с теб?

– Съвсем не ми се вижда странно – въздъхна приятелката ѝ. – Нима си забравила, че Пол Севарин винаги ме е пренебрегвал?

– Не съм забравила – през смях отвърна тя. – Но никога досега не се е случвало да не ти обръща внимание, а в същото време погледът му да не се откъсва от тебе. Същото беше и на твоя бал – гледаше те винаги когато погледът ти беше встрани от него.

– Наистина ли? Сигурна ли си, Емили?

– Разбира се, че съм сигурна, глупаче! Наблюдавах него, наблюдавах и теб.

– О, Емили! – Уитни се засмя. – Как ми се иска да не трябваше да се връщаш в Лондон следващата седмица! Когато ти си заминеш, кой ще ми казва нещата, които така ми се иска да чуя?!

11.

Уитни се приготви от рано за бала, който лейди Юбанк даваше същата вечер. Облече рокля от небесносин шифон, обсипана със сребристи пайети. Тоалетът се допълваше от диамантено колие и сапфирени обици.

– Лельо Ан, мислиш ли, че Пол наистина обича Елизабет? – попита тя леля си, щом двете потеглиха за дома на вдовицата.

– Ако я обичаше, мисля, че отдавна щеше да е женен за нея – отвърна Ан и сложи ръкавиците си, тъй като в далечината се откри огромната подобна на мавзолей къща на лейди Юбанк. – Твоята приятелка Емили е права – Пол не откъсваше поглед от теб по време на бала, който баща ти даде по случай завръщането ти у дома. Гледаше те непрекъснато и си мислеше, че никой друг не забелязва това.

– Тогава защо се бави толкова, вместо да предприеме нещо?

– Скъпа, представи си в какво ужасно положение е той. Преди четири години всички знаеха, че едва понася нескритото ти обожание към него, а сега е изправен пред проблема да си промени коренно отношението и да започне открито да те ухажва. Ако обаче искаш да го накараш да побърза, смятам, че най-разумно ще бъде да последваш съвета на лейди Юбанк – покажи му, че има съперници и трябва да се бори за теб.

Три часа по-късно Уитни беше почти готова да признае, че леля ѝ има право. Всички мъже в залата я уважаваха... с изключение на единствения, който наистина имаше значение за нея.

Клейтън Уестланд се беше завърнал от Лондон. Той също не можеше да се оплаче от липса на почитателки. Беше обграден от местни красавици и едва прикриваше досадата си от нескончаемото бърбене на Маргарет Меритън.

Когато той пристигна, Амелия Юбанк го посрещна на прага и открито му заяви, че ще му бъде задължена, ако прояви малко повече внимание към госпожица Стоун тази вечер, за да подтикне Севарин към участие в една романтична надпревара. Нищо чудно, че Клейтън не беше в настроение...

Лейди Юбанк стоеше в другия край на залата и внимателно наблюдаваше херцог Клеймор. Девоjkите се въртяха около него и той галантно даряваше всяка от тях с внимание, но всъщност духом беше при

единствената жена в тази зала, която сякаш беше имунизирана срещу магнетизма му – Уитни Стоун.

Лейди Юбанк беше далечна роднина на младия херцог по линия на покойния си съпруг и когато преди няколко седмици Клейтън пристигна в дома ѝ и ѝ съобщи, че смята наеме имение, отдалечено на десетина километра от нейното „с цел да си откъхне от напрегнатия столичен живот“, тя незабавно го увери, че може да разчита на нейната дискретност.

Сега обаче, докато наблюдаваше как той гледа Уитни, изпита подозрение. Трябваша ѝ няколко секунди, за да преодолее угризението, че това, което щеше да извърши, е неетично и нечестно, после се усмихна и поръча на един прислужник да доведе при нея госпожица Стоун, а после да предаде на господин Уестланд, че домакинята го кани да се присъедини към нея.

Уитни танцуваше със съпруга на Емили, когато прислужникът застана почтително до нея и ѝ каза, че лейди Юбанк иска да я види веднага. Тя се извини на лорд Арчибалд и се отправи към креслото, в което седеше пълната вдовица.

– Казах ти, че съревнованието е онова, от което Севарин има нужда! – почти извика лейди Юбанк, щом девойката застана пред нея. – Съпругът на най-добрата ти приятелка не е никаква заплаха за Пол. Искам да обърнеш внимание на господин Уестланд. Направи всичко, което се иска от младо момиче, за да спечели вниманието на един мъж, по дяволите!

– Не, не мога. Наистина, лейди Юбанк. По-скоро бих...

– Млада госпожице – прекъсна я властно вдовицата, – нужно ли е да ти припомням, че съм организирала този бал с единствената цел да ти помогна да омаеш Севарин? И тъй като ти, изглежда, си достатъчно глупава, за да не разбереш как трябва да действаш, явно ще трябва аз да се намеся. Клейтън Уестланд е единственият мъж в тази зала, който Пол Севарин би приел като реална заплаха, и аз изпратих прислужник да го повика при нас. Когато Уестланд се появи, имаш две възможности: или да го изгледаш така, както в момента гледаш мен – при което той най-вероятно ще ти препоръча да отидеш на лекар, или да му се усмихваш и да му позволиш да те отведе навън, на терасата.

– Не искам да излизам на терасата с него! – заяви Уитни.

– Да, но ще го направиш, защото ако се обърнеш, ще видиш как красивата Елизабет Аштън се е отправила в тази посока под ръка с твоя възлюбен Пол!

Уитни рязко се обърна и наистина видя Пол и Елизабет. Осъзна, че

предложението на лейди Юбанк беше разумно, но продължаваше да се колебае. В същото време пицната вдовица казваше на появилия се Клейтън:

– Госпожица Стоун току-що сподели с мен, че ѝ е станало горещо от многото танци и че би искала да излезе за малко на терасата.

– Сигурен съм, че иска – иронично кимна той и грубо хвана младата дама за лакътя. – Е, да вървим, госпожице Стоун.

Уитни се остави да бъде водена от кавалера си и беше толкова унесена в мисли по Пол, че дори не забеляза накъде върви. Клейтън наистина я изведе на терасата, но от другата врата, така че сега двамата с Уитни бяха в онази част, която беше разположена перпендикулярно на мястото, на което стояха Пол и Елизабет.

– Къде отиваме? – попита тя, внезапно осъзнала, че двойката, която я интересува, остава извън обсега на зрението ѝ.

– Както виждате, вече сме на терасата – хладно отвърна кавалерът ѝ, пусна лакътя ѝ и пристъпи към каменната балюстрада.

Облегна се и измери Уитни с поглед. Тя стоеше пред него засрамена, че е взела участие в плана на лейди Юбанк, нещастна, че този план се е провалил и изпълнена с надежда, че все нещо ще се случи, за да ѝ помогне.

– Бихме могли да отидем от другата страна – предложи тя.

– Бихме могли, но няма да го направим – рязко отвърна Клейтън. Беше му ясно, че Уитни иска да го използва за параван, и с всяка минута гневът му нарастваше. Беше толкова съблазнителна, обляна от лунна светлина. Но беше негова, не на Пол. По дяволите, та той беше платил дори за роклята на гърба ѝ!

Хрумна му нещо. Облегна се назад, така че да успее да зърне Елизабет и Пол. Щом се увери, че двамата са още на терасата, насочи цялото си внимание към Уитни.

– Е, госпожице Стоун? – каза достатъчно високо, за да се чуе зад тъгъла.

Тя подскочи като чу името си.

– Какво? – попита и започна едва забележимо да се придвижва към желаната част на терасата. Гореше от нетърпение да види какво правят Пол и Елизабет.

Клейтън внезапно се изправи пред нея.

– Какво? – повтори Уитни и автоматично отстъпи назад, за да увеличи разстоянието помежду им, но с това само се оказа приклекшена между Клейтън и стената.

– Сега, след като вече изпълних желанието ви да ви доведе тук, какво е следващото нещо, което очаквате от мен?

– Следващото нещо? – застана нащрек девойката.

– Да, следващото. Искам да съм сигурен, че разбирам моето място в тази игра. Предполагам, че трябва да ви целуна, за да накарам Севарин да ревнува, нали така?

– Не бих ви позволила да ме докоснете дори и да се давя! – гневно рече Уитни.

Той не обърна внимание на думите ѝ и замислено продължи:

– Нямам нищо против да продължа да играя ролята си, но се питам дали в крайна сметка ще изпитам удоволствие от това. Дали ще се наложи да се целувам с неопитна госпожица или с млада дама, която е целувана достатъчно често, за да знае как точно се прави? Колко пъти всъщност сте се целували?

– Обзалагам се, че живеете в непрестанен страх да не би някой по грешка да ви сметне за джентълмен! – предизвикателно отвърна тя, за да прикрие нарастващата тревога.

Ръцете му я притеглиха, в очите му блеснаха весели пламъчета.

– Махнете си ръцете от мен! – повиши глас Уитни.

– Толкова много мъже ли са ви целували, та дори не помните броя им? Или пък нямат никакво значение за вас и затова не си заслужава да си ги спомняте?

Тя се ядоса.

– Целувала съм се достатъчно често, за да нямам нужда някой като вас да ми дава уроци, ако това имате предвид!

Той се изсмя и я прегърна.

– Значи, целували са те достатъчно често, малка моя?

Уитни се втрени в гърдите му. Не искаше да среща омразния му поглед. Не можеше и да става дума да извика – репутацията ѝ щеше силно да пострада, ако някой я видеше в ситуация като тази. Отказваше да повярва, че това се случва с нея. Разкъсвана между желанието да избухне в ридания и да го удари с все сила през лицето, тя рече:

– Ако намерението ви е да ме изплашите и унижите, моля ви да ме пуснете да си вървя.

– Не и преди да проверя какво сте усвоили в резултат на богатия си житейски опит – прошепна Клейтън.

Устните му покриха нейните. Тя застина от изненада. Опитът ѝ с целувките беше малък, но затова пък имаше богата практика в отбягването на целувки. Знаеше много добре, че пълното безразличие и

безучастност можеха да откажат един мъж от намеренията му много по-сигурно от оказването на съпротива.

Клейтън се отдръпна, нищо в изражението му не показваше, че съжалява за стореното. Той снизходително се засмя и изкоментира:

– Или учителите ти са били лоши, или имаш нужда от повече уроци, скъпа!

Уитни се изтръгна от прегръдките му, обърна му гръб и се отдалечи, подхвърляйки през рамо:

– Поне не съм вземала уроците си по бордеите!

Клейтън се озова до нея толкова светкавично, че тя не успя да реагира. Хвана я здраво за китката и я придърпа обратно в затъмнената част на терасата.

– Мисля, че проблемът ти в крайна сметка се дължи на неопитни учители – с леден глас рече той и отново впи устни в нейните.

Уитни се заизвива в ръцете му, а по страните ѝ потекоха сълзи от гняв. Колкото по-силно се дърпаше, толкова по-настойчива и груба ставаше целувката му, докато накрая тя престана да се съпротивлява и се отпусна разтреперана в прегръдката му. Клейтън взе лицето ѝ в дланите си и го повдигна нежно нагоре. Взря се в разплаканите ѝ очи и тихо каза:

– Това е първият ти урок, малка моя. Не си позволявай да си играеш с мен. Всички игрички са ми известни, познавам ги много по-добре от теб, така че е изключено да спечелиш. А това е вторият урок – промълви и устните му отново доближиха нейните.

Допирът беше толкова нежен, че дъхът ѝ спря. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. Езикът му докосна устните ѝ и ги раздели. Уитни почувства, че силите я напускат. Тя обви ръце около шията му, търсейки опора. Усещането от тази целувка беше главозамайващо.

Но ето, че Клейтън стана по-настойчив. Едната му длан премина отпред и се спря върху гърдите ѝ. Уитни дойде на себе си и с неподозирана и за нея самата сила се откъсна от ръцете му.

– Как смеете! – извика, вдигна ръка и яростно го зашлеви през лицето.

Не можеше да повярва. Клейтън се усмихваше!

– Ако някога отново се опитате да ме докоснете, ще ви убия! – задъхано рече тя.

Заплахата ѝ, изглежда, го развесели още повече.

– Няма да е необходимо, милейди. Вече получих отговора, който ми трябваше.

– Отговор! – извика тя. – Ако бях мъж, щях да ви отговоря с дуел!

– Ако бяхте мъж, нямаше да имате причина да ми обявявате дуел.

От яд в очите ѝ се появиха сълзи. Искаше ѝ се да унищожи хладната му самоувереност, да го вбеси, да го накара да изгуби търпение. Но Клейтън изтълкува сълзите ѝ погрешно:

– Хайде, избършете си очите. Ще ви отведа при приятелите ви.

Подаде ѝ копринената си кърпичка и в яростта си тя я хвърли на земята с твърдото намерение да я стъпче и да влезе в балната зала сама. В този момент чу гласа на Пол:

– Извинете ни.

Той мина покрай тях, водейки Елизабет към залата.

Уитни се извърна към Клейтън със стиснати юмруци.

– Ти, негодник такъв... Направил си всичко нарочно, заради Пол! За да го види той. Ти си искал Пол да стане свидетел на цялата сцена!

– Наистина го направих нарочно, но само за собствено удоволствие – поправи я той, хвана ръката ѝ и я поведе към вратата.

Когато се озоваха в залата, Уитни се почувства по-сигурна. Изтегли ръката си и гневно прошепна:

– Сигурна съм, че си син на самия Сатана!

– Баща ми щеше да бъде много разочарован от подобна мисъл – засмя се Клейтън.

– Баща ти? – Тя отстъпи назад и подхвърли: – Ако мислиш, че майка ти знае името на баща ти, жестоко се заблуждаваш!

Настъпи напрегнато мълчание, последвано от гръмогласен смях. Едва сега Уитни осъзна, че падението ѝ беше пълно – държанието ѝ нямаше нищо общо с това на една истинска дама. О, как ненавиждаше Клейтън Уестланд! Щеше да намери начин да му отмъсти за унижението, което я беше накарал да изпита тази вечер.

Около час по-късно Пол се приближи до нея и ѝ прошепна:

– Ела да танцуваме. Уитни тръгна с него. Беше толкова засрамена, че не посмя да го погледне нито веднъж по време на целия танц.

– Трябва ли един мъж да ви изведе на терасата, за да му обърнете внимание, госпожице Стоун? – подразни я той.

Очите ѝ стреснато се спряха върху лицето му, но тя с облекчение установи, че сцената на терасата само беше раздразнила, но не и отвратила Пол.

– Може би предпочитате да подишате малко свеж въздух? –

продължи шеговито той.

– Моля те, не ме дразни – с въздишка рече Уитни. – Вечерта е дълга, чувствам се изморена.

– Изобщо не съм изненадан – изрече Пол, но щом видя, че по страните на партньорката му избива гъста червенина, смени тона: – Мислиш ли, че би могла да се възстановиш от тази умора до утре сутринта, за да вземеш участие в пикник, организиран в твоя чест? Ще има още десетина човека.

Лейди Юбанк и леля й бяха прави.

– Приемам с огромно удоволствие – усмихна се щастливо тя.

Когато танцът свърши, Пол я отведе в един усамотен кът на залата, взе две чаши шампанско и й подаде едната.

– Да покания ли и Уестланд? – подхвърли с усмивка той.

Беше готова да изкрещи думите, които напираха на устните ѝ, но видя самоуверената му усмивка и ѝ хрумна по-добра идея. С привидно безразличие сви рамене и дори успя да се усмихне:

– Покани го, щом искаш.

– Няма ли да имаш нещо против?

Уитни невинно го погледна.

– Не виждам защо трябва да възразя. Той е много красив... И очарователен... И... – Погледна към чашата си, за да прикрие отвращението си.

– Госпожице Стоун – прекъсна я развеселено Пол, – нямате намерение да ме накарате да ревнувам, нали?

– А ти ревнуваш ли? – отвърна с кокетна усмивка Уитни.

Пол не отговори, но тя беше почти сигурна, че е улучила слабото му място. Е, в крайна сметка резултатите от тази вечер отговаряха на предварителните очаквания. Пол почти не се отдели от нея до края на партито, а когато го правеше, то не беше, за да отиде при Елизабет.

Клейтън освободи прислугата и си наля чаша бренди. С усмивка си спомни за неочаквания обрат, който беше настъпил в отношенията му с госпожица Стоун. Никога, дори и в най-смелите си фантазии не беше допускал, че ще му се случи нещо подобно! Беше останал доволен от това, което преди няколко часа успя да научи на терасата на Амелия Юбанк – никой от обожателите на Уитни не си беше позволил волности с нея.

Господи, какво чудно създание беше тя! Едновременно ангел и

дива котка, тя притежаваше красота, която караше кръвта му да кипи.

Беше се отнесъл грубо с нея, но на следващия ден щеше да се реваншира.

12.

Небето беше синьо, духаше лек ветрец, носещ аромата на приближаващата есен.

Уитни стана рано. Изкъпа се, изми буйната си коса и се замисли какво да облече за предстоящия пикник. Не се съмняваше, че Пол ще ѝ предложи да я откара с каретата си, но въпреки изкушението да бъде насаме с него, тя знаеше, че е по-добре да язди коня си, както в добрите стари времена. Щеше да сложи новия си костюм за езда – с жълта пола, жакет и блуза в същия жълт цвят на бели точки. Върза прозрачен шал на шията си и праметна краищата му през дясното си рамо.

Беше напълно готова, когато чу шума от приближаващата се карета. Пол пристигаше. Едва се съдържа да не се втурне по стълбите, за да го посрещне.

Приблужи спокойно и самоуверено към него. Изпитваше дълбоко задоволство от възхищението, с което той я гледаше.

– Как е възможно да изглеждаш така красива толкова рано? – попита Пол и задържа ръцете ѝ в своите.

Уитни се усмихна:

– Добро утро, Пол. Не мислиш ли, че е по-добре да яздим, вместо да ползваме каретата? Конюшният е пълен с коне – можеш да си избереш някой жребец.

– Страхувам се, че ще се наложи да яздиш без мен. Някои от дамите, които са поканени на пикника, трябва да бъдат отведени там с карета, понеже живеят в непрестанен ужас, че ако се качат на кон, моментално ще се озоват на земята. – Помълча малко и с привидно безразличие добави: – Клейтън ще язди с теб и ще ти покаже мястото, на което се събираме.

Обзе я паника, примесена с огромно разочарование. Не можеше да повярва, че Пол е способен на подобно нещо. Беше я поканил на пикник, организиран в нейна чест, и неговото първо задължение беше да я придружи дотам. Между другото, само една девойка в цялата околност се страхуваше да язди и това беше Елизабет Аштън. По всяка вероятност Пол определяше Клейтън за неин кавалер, с цел да ѝ покаже, че няма намерение да влиза в ролята на ревнив обожател. Предната нощ беше разбрал, че Уитни се опитва да го накара да ревнува, и сега ѝ показваше, че планът ѝ не е сполучил.

С огромно усилие тя сви нехайно рамене и се усмихна:

– В такъв случай ще пропуснеш чудесна разходка на открито. Денят е прекалено хубав, за да го пропилява човек, като се затвори в карета.

– Клейтън ще ти покаже мястото – повтори той, внимателно наблюдавайки спокойното изражение на лицето ѝ. – Доколкото разбирам, двамата се познавате достатъчно добре. Сигурно се обръщате един към друг с малките си имена. Баща ти няма да възрази Уестланд да ползва конете му.

Кимна ѝ и пое към изхода, разминавайки се с Клейтън.

– Погрижи се добре за приятелката ми – подхвърли. Уестланд влезе в салона и поздрави младата дама.

Уитни прехапа устни, за да не изрече някои недотам прилични думи, спря хладен поглед върху снежнобялата му риза, черните бричове и лъснатите ботуши за езда.

– Можете ли да яздите? – жлъчно попита тя.

– Добро утро – повтори Клейтън, без да престава да се усмихва.

Уитни не отговори. Подмина го с надменно вдигната глава и излезе навън, без да се интересува дали ще я последва

По пътя към конюшната Клейтън спазваше дистанция, но щом се озоваха далеч от погледите на останалите, се изпречи пред нея и попита:

– Винаги ли се отнасяш така с джентълмените, които са си откраднали целувка от теб, или го правиш само с мен?

Уитни намръщено го изгледа:

– Господин Уестланд! Първо, вие не сте никакъв джентълмен и второ, изобщо не ми харесвате. Сега ви моля да се разкарате от пътя ми!

Той не помръдна. Очите му замислено се вгледаха в лицето ѝ.

– Бъдете така любезен да се отдръпнете, за да ми направите път да мина – повтори Уитни.

– Ако сте в състояние да запазите спокойствие поне за минута, бих искал да ви поднеса извиненията си за снощи – невъзмутимо произнесе той. – Не си спомням кога за последен път съм го правил, така че е възможно извинението ми да прозвучи малко нескопосано, но...

Какъв негодник беше този мъж! Беше си позволил волности с нея, а после имаше нахалството да ѝ се извинява!

– Няма да приема вашите извинения! Махнете се от пътя ми!

Лицето му се изкриви от гняв и Уитни почувства как той се бори със себе си, за да се овладее.

Хвърли поглед към конюшната. Томас беше там, така че ако се

наложеше да вика за помощ, щеше да има кой да я чуе. Старецът се опитваше да обуздае Опасният вихър, който се дърпаше като бесен от възето и риеше с копита земята. Изведнъж отмъщението прие формата на черния жребец.

Уитни се обърна към Уестланд с любезна усмивка.

– Страхувам се, че снощи и аз не бях кой знае колко любезна – каза тя. – Затова размислих. Ако искате да се извините, ще приема извинението ви. – Клейтън подозрително я погледна и Уитни побърза да подхвърли: – Или се отказахте?

– Не съм се отказал. – Лекичко повдигна брадичката ѝ. – Искрено съжалявам, ако съм ви уплашил снощи. Нямах намерение да ви засегна или нараня. Единственото, което искам, е да бъдем приятели.

Уитни устоя на изкушението да удари ръката му и си даде вид, че се замисля над последните му думи.

– Ако ще бъдем приятели, това означава, че трябва да намерим нещо общо помежду си, нали? Аз например обожавам да яздя. Вие добър ездач ли сте?

– Много добър – кимна той и я изгледа отвисоко.

Уитни се дръпна, пое към конюшната и извика:

– Ще ви избира кон.

Клейтън Уестланд трябваше да приеме да язди коня, който тя му предложи, иначе рискуваше да се изложи като страхливец. Гордостта му щеше да го накара да поеме риска и тя знаеше, че онова, което щеше да го сполети, щеше да е напълно заслужено.

Тя отиде при Томас и шепнешком нареди:

– Оседлай Опасния вихър, Томас. Господин Уестланд настоява да язди именно него.

– Какво?! – възкликна уплашено възрастният коняр и отпрати поглед към Уестланд. – Сигурна ли сте?

– Напълно! – потвърди Уитни. Беше изключително доволна от себе си.

Тя кръстоса ръце зад гърба си и тръгна към Клейтън, който се беше спрял до бялата дървена ограда и я наблюдаваше.

– Наредих да оседлаят за вас най-добрия ни жребец – уведоми го тя.

Клейтън си помисли, че в лъчезарната ѝ усмивка има нещо доста подозрително, и в същия миг чу силен вик откъм конюшната, последван от тропот на копита. Опасният вихър изхвърча навън, помитайки всичко по пътя си.

– Нали е чудесен? – запита Уитни, хвърляйки поглед към набелязаната от нея жертва.

В този миг жребецът се насочи към тях и тя едва успя да се отдръпне, за да не бъде отнесена.

– Той... Хм... Той е малко... буен – заекна младото момиче.

– Виждам.

– Ако се страхувате да яздите този кон, кажете – великодушно предложи тя. – Мисля, че ще можем да намерим нещо по-подходящо... като Захарчето например. – Едва сдържайки се да не прихне, Уитни кимна към старата кобила, която кротко пасеше недалеч от оградата. Клейтън проследи погледа ѝ и гневът му нарасна. Тази малка негодница се осмеляваше да му се подиграва!

В този миг Уитни реши, че отмъщението ѝ щеше да е по-пълно, ако Клейтън Уестланд се появи пред компанията, яхнал стара кранта.

– Томас! – извика тя. – Господин Уестланд промени намеренията си. Оседлай му Захарчето.

– Не, предпочитам жребеца – сопна се той на Томас и прониза Уитни с леден поглед.

– Защо просто не ми кажете къде ще бъде пикникът? Мога да тръгна сама, а когато се приготвите, ще ме последвате – отбранително рече девойката.

– Нямам подобно намерение. Можете да яхнете вашия жребец и да се изтеглите малко встрани. Нямам желание да се притеснявам за вас, докато оседлавам онзи звяр там.

Самоувереното му твърдение, че може да се справи с развилнелия се жребец, накара Уитни да се чувства виновна. Тя яхна Хан и кротко го поведе към оградата. Когато спря, хвана косата си и я върза на тила си с шала.

Всички работници от конюшната наизлязоха. Наредиха се до оградата, за да виждат възможно най-добре. Двама души хванаха Опасния вихър и с мъка го завлякоха до Клейтън. Уестланд прокара успокоително длан по шията на жребеца и тихо му заговори. Сложи крак на стремето и внимателно се настани на седлото, избягвайки резки движения, за да не подплаши животното. Въпреки това обаче Опасният вихър реагира остро на натрапника върху гърба си. Започна да пръхти и да извива тяло, за да го хвърли на земята. Уитни със задоволство предвкушаваше поражението на Уестланд и с почуда забеляза, че той хваща поводите и прави знак на конярите да се отдръпнат.

– По-кротко – нежно каза той на жребеца. Цялото му внимание

беше насочено към него. – Кротко.

Гласът му подежда на Опасния вихър като магия. Той наведе глава и се впусна в тръс.

За миг Уитни забрави омразата си към Клейтън Уестланд. Самата тя беше опитен ездач и не можеше да не се изпълни с възхищение от това, което се случваше пред погледа ѝ. Черният жребец препускаше, гордо носейки товара на гърба си. Уитни изпита уважение към врага си и дори не се опита да прикрие чувствата си. Тя с усмивка срещна погледа на Клейтън, който в този момент водеше коня към нея. Понечи да го поздрави за уменията, но той рязко я прекъсна:

– Много съжалявам, но следващия път си намери някой друг за детските си игрички! – Той хвърли камшика в протегнатата ѝ ръка.

– Ти, чудовище такова! – просъска Уитни, хвана здраво камшика и замахна към Клейтън.

Камшикът изплющя върху задницата на жребца. Опасният вихър се изправи на задните си крака, изцвили и се втурна като обезумял напред.

– Мили Боже! – прошепна Уитни, докато гледаше как кон и ездач изчезват в далечината. Засрами се от необмислената постъпка.

Томас не я накара да се почувства по-добре, втурвайки се към нея с викове:

– На това ли те научиха във Франция? Да причиняваш само страдания! На това ли? Знаеш, че вече никой няма да може да се доближи до този кон!

Уитни не можеше да обясни на стареца, че всъщност целта ѝ беше да удари ездача, а не коня. Тя никога не беше вдигала ръка срещу кон. Огледа се наоколо. По лицата на всички коняри беше изписано силно неодобрение.

Опасният вихър вече приличаше на малка черна точка. Невъзможно беше да се каже дали Клейтън е все още на гърба му.

Смуши Хан и се отдалечи от останалите. Не можеше да понася мълчаливия укор в очите им. Нямаше представа накъде да тръгне. После ѝ хрумна, че ако Уестланд пострада, трябваше да е тук, когато го донесат, за да му помогне с каквото може.

Ами ако мъжът успее да се задържи на седлото и се върнеше жив и здрав? Тогава не би искала изобщо да се мярка пред очите му. Разтрепери се от страх.

– Страхливка! – рече си тя, обърна Хан и неохотно пое към къщата на Севарин с намерението да разбере къде щеше да се състои пикникът.

Защо още с пристигането си в Англия се беше забъркала в неприятности? Как се мразеше, че беше позволила това! Мислите ѝ пак се върнаха към случилото се преди малко. Дали конят щеше да се нарани? Всъщност нямаше никакво значение, защото баща ѝ нямаше да ѝ прости.

Баща ѝ... За пръв път в живота си усещаше, че той е доволен от нея, а сега всичко отиваше по дяволите. Мартин Стоун не трябваше да научи! Слугите нямаше да му кажат. Клейтън би могъл да се оплаче, но ако тя го помолеше...

Силен шум я откъсна от мислите ѝ. Тя погледна назад и видя Уестланд, който препускаше зад нея. Инстинктивно вдигна ръка да удари Хан, за да препусне, но после размисли и отпусна камшика си. Щеше да остане на място и да се срещне лице в лице с човека, пострадал по нейна вина.

Когато Клейтън се приближи, видът му я стресна. На лицето му беше изписана такава ярост, че Уитни потръпна. Уестланд спря Опасния вихър, посегна към Хан и хвана юздата му.

– Можеш да пуснеш юздата – тихо каза Уитни. – Нямам намерение да бягам.

– Млъкни! – изсъска той и поведе двата коня.

Мълчанието беше угнетяващо. Уитни започна напрегнато да обмисля какво да каже. Моментът едва ли беше подходящ за коментари върху майсторството на Клейтън. Не можеше просто да му се усмихне мило и да възкликне: „Добре свършена работа, господин Уестланд!“

Междувременно приближиха до старата каменна стена близо до ручей, където двамата за пръв път се срещнаха.

– Слизай долу! – заповяда Клейтън и закрачи към старото клонесто дърво.

Стомахът ѝ се сви от страх.

– Предпочитам да остана тук – с треперещ глас отвърна тя.

Той сякаш не я чу. Хвърли кожените си ръкавици на тревата и свали жакета си. Седна на земята, облегна гръб на ствола на дървото и затвори очи. Гласът му отново достигна до нея:

– Казах да слезеш от коня.

Уитни неохотно се подчини. Слезе от Хан и зачака. Клейтън се обърна към нея и острият му поглед я прониза. Полагаше неимоверни усилия да възвърне самоконтрола си и Уитни искрено се надяваше, че той ще успее да овладее гнева си. Очите му се заковаха върху дясната ѝ ръка и тя осъзна, че продължава да стиска камшика. Разтвори

изтръпналите си пръсти и камшикът падна на земята.

– Доколкото разбирам, има и други неща, които ти доставят почти същото удоволствие както язденето – саркастично изрече Клейтън.

Уитни нервно сви и отпусна юмруци.

– Ела тук, не се прави на срамежлива. Та ти си млада дама, която обича удоволствията. Беше ти забавно да ме караш да ти се извинявам, нали?

Тя инстинктивно кимна, но после заклати отрицателно глава.

– Не, не отричай. Забавляваше се много. Предполагам, че освен язденето и получаването на извинения използването на камшика също би могло да бъде наредено сред удоволствията ти. Прав ли съм?

Как трябваше да отговори на подобни въпроси? Тя скришом погледна към Хан.

– Не си го и помисляй – с кадифен глас я предупреди Клейтън.

Тя не помръдна от мястото си, макар да знаеше, че ако направи опит за бягство, ще успее. Обаче това щеше да засили гнева на Уестланд. Имаше и нещо друго – ако не го оставеше да си излее яда сега, той най-вероятно щеше да отиде при баща ѝ.

– Ти настояваше, че между нас трябва да има нещо общо, щом искаме да бъдем приятели. Искаше да се радваме на едни и същи неща, нали? – продължи Клейтън.

Уитни конвулсивно преглътна и кимна.

– Вдигни камшика от земята! – повиши глас той.

Сърцето ѝ лудо заби. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Никога през живота си не се беше сблъсквала с такъв гняв. Тя се наведе и взе камшика.

– Донеси ми го – заповяда Клейтън.

Уитни замръзна от ужас. Стана ѝ ясно какво възнамерява да направи този негодник. Светкавично прецени възможностите: физическо наказание от човек, когото ненавиждаше, или психически тормоз от баща си. Май нямаше голям избор.

Поне нямаше да достави на мъчителя си удоволствието да я види трепереща от страх. Гордо вирна брадичка, прекоси поляната и подаде на Клейтън камшика както кралица подаваше меч на рицаря, закле се да ѝ служи. Зелените ѝ очи смело устояха на погледа му.

– Понеже обичаш извиненията и употребата на камшик, ще се помъча да споделя тези твои любими занимания – отбеляза Клейтън. – Този път обаче аз ще съм този, който ще използва камшика, а ти ще се извиняваш.

Уитни не продума. Той ѝ направи знак да легне по корем в скута му и тя се подчини. Зачуди се колко ли ще успее да издържи.

– Ще спра, когато започнеш да се извиняваш – уведоми я той и изчака няколко мига, сигурен, че ще чуе извиненията ѝ.

Уитни не отрони нито звук. Упоритото ѝ мълчание го вбеси и той вдигна камшика. Замахна и едва тогава осъзна какво се кани да направи. В последния миг отклони удара и захвърли камшика. Уитни изписка. Отвратен от себе си и от нея, той я сграбчи за раменете и я обърна с лице към себе си.

Тя го гледаше през сълзи, ядосана, че е проявила страха си пред него.

– Мразя те! – задавено извика девойката.

– За какво? – дрезгаво попита той.

Уитни насочи погледа си към лъскавия черен гръб на Опасния вихър, внезапно обзета от чувство за вина. Беше истинско чудо, че конят не беше наранен и че ездачът му беше достатъчно добър, за да се запази невредим след опасното препускане.

– Погледни ме – нареди Клейтън, но в тона му неочаквано се прокрадна топлина.

– Не! – рязко отвърна Уитни. – Ако го направя, ще ти издера очите, затова не настоявай и ме остави да си вървя.

Знаеше, че той няма да я пусне да си тръгне, преди да се е извинила, а повече от всичко ѝ се искаше в този момент да бъде далеч от него.

– Нямах намерение да удрям коня. Всъщност ударът беше предназначен за теб. – Положи неимоверни усилия да говори твърдо. – Признавам, че постъпих безотговорно и последиците можеха да бъдат ужасни.

– Благодаря – кратко отвърна той. В гласът му нямаше нито триумф, нито задоволство.

Тя учудено вдигна поглед към него. Винаги когато ѝ се беше налагало да се извинява на баща си за някоя своя постъпка, той я беше изслушвал мълчаливо, а после се беше впускарал в дълги нравоучителни тиради. Кой знае защо беше очаквала Клейтън да реагира по същия начин.

– Благодаря ти за извинението – повтори той.

Великодушното му стори това, което заплахата от камшика не постигна. От очите ѝ бликнаха сълзи на срам и тя не можеше да ги спре. Опита се да се измъкне от прегръдката му и да се изправи, но ръцете му я държаха здраво. Клейтън започна да гали косите ѝ и жестът му я накара да заплаче още по-силно. Плака, докато ризата му стана мокра от сълзите ѝ.

– Защо ме мразиш, малка моя? – нежно попита той.

– Защото в теб има нещо, което ме кара да се държа като проклета лунатичка – отвърна тя.

Клейтън тихо се засмя и докосна брадичката ѝ. Сивите му очи се впиха в лицето ѝ с топлота и одобрение и изведнъж Уитни почувства, че този мъж сякаш е най-близкият ѝ човек – между тях се раждаше нещо. Чувството я зашемети и изпълни цялото ѝ същество.

– Ужасно съжалявам, че те предизвиках да се качиш на Опасния вихър и че...

– Не говори повече за това. Вече е забравено – прекъсна я нежно той.

Клейтън сведе глава да я целуне, но вместо да се отдръпне, тя повдигна лице към него и посрещна устните му. Целувката беше нежна, галеща, успокояваща.

Дори когато устните му станаха по-настойчиви и търсещи, тя чувстваше, че ако се отдръпне, той ще я остави да си тръгне. Нямахме сили да се откъсне от него. Ръцете ѝ се обвиха около кръста му и се плъзнаха нагоре към шията му.

И всичко се промени. Пръстите му внимателно свалиха шалчето от косата ѝ, заровиха се в буйните ѝ къдрици. Той обгърна с длани лицето ѝ и впи поглед в очите ѝ, заприличали на дълбоки тъмнозелени езера.

– Господи, толкова си хубава! – прошепна Клейтън.

Сърцето ѝ замря, после лудо заби. Той я целуваше, караше я да се чувства безпътна и лека. Езикът му накара устните ѝ да се разтворят, плъзна се жадно в устата ѝ. Ръцете му докоснаха бедрата ѝ, повдигнаха тялото ѝ и го притиснаха плътно до неговото.

Тя потръпна от страст и се отпусна по гръб, а Клейтън се надвеси над нея, без да я изпуска от прегръдката си.

– Не можем... – успя да промълви задъхано тя. Устните му не я оставиха да се доизкаже.

Клейтън простена. Обсипа с целувки страните ѝ, шията ѝ и отново се върна на устните ѝ. Нежно докосна гърдите ѝ и започна бавно да разкопчава блузата ѝ.

Уитни се върна към реалността. Уплашено поклати глава и се опита да се отдръпне, когато дланите му покриха гърдите ѝ.

– Недей – дрезгаво прошепна той и продължи да гали пламналата ѝ плът.

И внезапно, без никакво предупреждение, Клейтън спря. Горещият му от желание взор се впи в нея и той промълви със странен глас:

– Ако не спрем сега, малка моя, няма да мога да се преборя с желанието си да свършим това, което сме започнали.

Той целуна нежно зърната на гърдите ѝ и неохотно се надигна.

Обожаваше духа ѝ, свежестта ѝ. Тя беше страстна и пламенна, готова да бъде взета. Беше онова, което той очакваше, но и нещо много повече. Едно съчетание от зашеметяващи контрасти. Истинско съкровище. Неговото съкровище!

Уитни постави длан на гърдите му и почувства ускорения ритъм на сърцето му. Изведнъж се зачуди, че досега не беше забелязвала колко красив е Клейтън.

– Време е да вървим. – Гласът му я върна към действителността. – Ще трябва да дадем приемливо обяснение за отсъствието си на всички, които ни чакат.

– Разбира се – отвърна тя. С нежелание се надигна и започна да оправя косата си. – Отдавна трябваше да си тръгнем.

Той посегна към нея, но тя бързо се отдръпна и пое към коня си. Когато понечи да възседне Хан. Клейтън я хвана за кръста и я притегли отново към себе си.

– Малка моя, ще има още много мигове като този. Тогава ще те прегръщам по-дълго и още по-пламенно. Обещавам.

Не можеше да повярва на ушите си! Той ѝ предлагаше нови мигове на интимност, през които да задоволи своите страсти! Как можа да забрави колко аморален, колко неискрен беше този човек! Тя се отдръпна и му хвърли унищожителен поглед.

– Нима? – предизвикателно запита, влагайки унищожителен сарказъм в тона си.

Хищническата му усмивка ѝ напомни за свиреп тигър.

– Точно така.

– Не се надявай – срязва го тя и хвана юздите на Хан. Клейтън я повдигна леко и я намести върху седлото, а ръката му се отпусна върху бедрото ѝ.

– Къде е пикникът? – с треперещ глас попита Уитни.

– В падината между имението на Севарин и моето имение – отвърна той и се метна на гърба на своя жребец.

– Ще се видим там – извика тя и препусна напред. Идеше ѝ да зариде от срам и унижение. Да му позволи да я целува по този начин! И да я докосва така! Господи! И този негодник смяташе, че обещанията му за други подобни мигове трябваше да я накарат да се чувства поласкана и щастлива! Къде бяха гордостта ѝ, чувството ѝ за добро и зло, за

допустимо и недопустимо, че му беше разрешила да стигне до подобни волности? Каква глупачка беше да лежи до него тръпнеща от желание да го има. Несъмнено той знаеше какво я беше накарал да почувства. Беше експерт по отношение на разпалването на плътското желание у жените.

В далечината се мярна поляната, която беше избрана за място на пикника. Зърна стройния силует на Пол. Пол! От устните ѝ се откъсна стон. Той ще я намрази, ако разбере какво се беше случило между нея и Клейтън? Ще я сметне за пропаднала.

Обърна се и видя, че Клейтън изостава.

– Ще се състезаваме ли? – извика му и вдигна камшика.

– Ако мислиш, че имаш някакъв шанс да спечелиш... – засмя се той и добави: – Давам ти десет дължини преднина.

Тя се приведе към шията на Хан и препусна. Трябваше да спечели. На всяка цена.

Когато наближи до поляната, отново се обърна назад. Искаше да види с колко води. Изненадата ѝ се смени с недоумение. Клейтън беше точно зад гърба ѝ. Дали все още имаше надежда да бъде първа? В този миг Опасният вихър прелетя край нея и спря пред малката групичка, разположила се удобно на тревата.

Тя пристигна минута по-късно. Скочи нервно от коня и приглади полите на костюма си. Мина покрай Клейтън, преструвайки се, че не го забелязва, но той се приведе и прошепна:

– Аз спечелих! – После се засмя.

Конярът, който беше поел юздите на Хан, се намеси:

– В подковата на този кон има камъче, сър.

Уитни понечи да каже нещо, но в този миг пред нея застана Пол.

– Хей, вие двамата! Къде бяхте, за Бога! – възкликна той.

– Имахме проблеми с моя жребец – невъзмутимо обясни Клейтън.

Пол премести поглед от черния жребец към зачервеното от гняв лице на Уитни и каза:

– Притеснявах се за теб.

– Така ли? Било е напразно – отвърна тя.

Пол я придружи до светлосиньото одеяло и я настани до Емили и Майкъл Арчибалд, после седна до нея. Срещу тях седяха Елизабет и Питър.

Клейтън пое подадената му от един прислужник чаша вино и се запъти към съседното одеяло, към групичката на Маргарет Меритън. Маргарет го посрещна с усмивка. Ако очите ѝ не бяха вечно присвити от

злоба, тя би могла да изглежда красива, отбеляза Уитни. Но сега от лешниковите ѝ очи, насочени към Уитни, струеше омраза.

– Ако сте се състезавали, то ти загуби – със задоволство рече Маргарет.

Така е – потвърди Клейтън и с усмивка зачака Уитни да отрече поражението си.

– Първо, в подковата на моя кон имаше камъче – процеди през зъби тя. – И второ, ако аз яздох Опасния вихър, смее да твърдя, че щях да спечеля с доста по-голяма преднина.

– Ако вие яздохте жребеца, милейди, сега щяхме да седим край леглото ви – засмя се Клейтън.

– Господин Уестланд, аз мога да се справям с този кон и да имам по-добри постижения от вас.

– Щом е така, предлагам ви реванш. Когато решите, можете да яздите Опасния вихър, а аз ще се състезавам с някой от моите коне.

Не можеше да отхвърли предизвикателството.

– Добре – кимна тя, – но без препятствия. Моят кон още не е подготвен за това.

– Доколкото си спомням, днес му се наложи да прескочи няколко огради и при това се справи много добре – сухо ѝ припомни Клейтън. – Но да бъде така както вие искате.

– Не се ли нагърбваш с нещо, което не е по силите ти? – загрижено я погледна Пол.

Уитни високомерно изгледа Клейтън и убедено изрече:

– Разбира се, че не. Ще спечеля.

– Любопитна съм дали ще се появиш за реванша яхнала коня като мъж, обува в мъжки брич? А може би ще предпочетеш да яздиш права? – подхвърли подигравателно Маргарет.

Всички започнаха да говорят в един глас, но Уитни успя да чуе това, което Маргарет обясняваше на приятелите си:

– ...излага баща си... скандализира цялата околност...

Уитни тръсна глава. Нямаше намерение да позволи подобни глупости да развалят удоволствието ѝ от пикника. Тя насочи вниманието си към разговора, който Емили водеше със съпруга си:

– Когато бяхме малки, двете с Уитни се договорихме която се омъжи първа, да плати пет лири на другата.

– Наистина – усмихна се Уитни. – Бях забравила за това.

– Тъй като аз те подтикнах към тази крачка, ще трябва аз да платя – усмихна се Майкъл и намигна на госпожица Стоун.

– Правилно – прихна Уитни. – Надявам се, че това няма да е единственият случай, в който Емили ще ви позволи да оказвате влияние върху решенията ѝ, милорд.

– Аз също! – с преувеличено отчаяние отвърна барон Арчибалд и всички се засмяха.

Пол се настани близо до нея и тихо попита:

– А ти смяташ ли да ми позволиш аз да влияя при вземането на твоите решения?

Беше толкова близо до любовно обяснение, че Уитни се зачуди дали да вярва на ушите си.

– Зависи – също така тихо отвърна тя, неспособна да отмести очи от неговите.

Вягърът разроши косите ѝ и тя инстинктивно посегна към шията си за шала.

– Това ли търсите? – подвикна Клейтън и извади от джоба си жълтия шал на бели точки.

Пол стисна зъби, Уитни посегна и дръпна шала от ръката на Уестланд. Знаеше, че Клейтън умишлено прави това. Искаше да накара всички да се запитат как шалът се е озовал у него и защо двамата с Уитни пристигнаха със закъснение на пикника. Страните ѝ пламнаха. Желанието да го нарани физически пламна с нова сила и я изпълни със злобно задоволство.

Когато и последните от групата си тръгнаха, Пол даде нареждане на коняря да отведе Хан до имението на Стоун и помогна на Уитни да се качи в каретата му. Пътуваха в напрегнато мълчание.

– Пол, сърдиш ли ми се? – попита тя.

– Да, и ти добре знаеш защо.

Тя наистина знаеше и това я накара да изпита радост и тревога. Клейтън Уестланд наистина беше предизвикал Пол. Присъствието на такъв опасен съперник го подтикваше да предприеме дългоочакваната стъпка. Не можеше да греша, цялото поведение на Пол по време на пикника говореше за ревността му.

Щом навлязоха в алеята към дома на Стоун, Пол спря конете и сложи ръка на облегалката зад Уитни.

– Не си спомням да съм ти казал колко красива изглеждаш днес – промълви.

– Благодаря ти – отвърна развълнувана тя. Пол се усмихна.

– Ще те посети утре в единадесет. Тогава ще говорим.

– За това колко красива съм била днес ли? – пошегува се девойката.

- Не, за онова, което ме ядоса.
Тя въздъхна:
– Бих предпочела да говорим за другото.
– Не се и съмнявам – усмихна се Пол и ѝ помогна да слезе от каретата.

На следващата сутрин Пол беше точен до секундата. Не можеше да повярва, че мечтата ѝ най-сетне се сбъдва: Пол Севарин ѝ правеше официално посещение. Изглеждаше неотразим.

– Харесвам този твой младеж – прошепна ѝ лейди Ан, докато излизахе от салона.

– Все още не е мой – прошепна в отговор Уитни.

С Пол решиха да отидат на разходка с двуколката му. Разговаряха безгрижно, смееха се и се шегуваха. Пол беше очарователен, отнасяше се към нея така грижовно, сякаш беше направена от най-фин порцелан. Уитни се стараше да не извърши нещо, с което да го върне назад във времето, да му припомни за невъздържаното диво момиче, което някога беше. Дори и сега, след толкова време се изчервяваше от неудобство при спомена за вечерта преди заминаването си за Париж, за това как го беше целунала и как го умоляваше да я чака.

После отидоха в дома на Севарин и обядваха с майката на Пол. Въпреки че първоначално идеята я ужаси, Уитни скоро се успокои. Обядът мина изключително приятно.

Излязоха на двора и Пол я заведе до люлката, окачена на клоните на едно дебело дърво.

– Защо вчера ти и Уестланд закъсняхте за пикника? – попита без предисловие той, докато Уитни седнаше на люлката.

Положи усилия да запази самообладание.

– Имахме проблеми с коня – нехайно отвърна тя.

– Трудно ми е да повярвам на това обяснение, Уитни. Яздил съм с него и знам, че е отличен ездач. А вчера той беше много спокоен и се държеше добре.

– За кого говориш? За коня или за господин Уестланд? – опита се безуспешно да разведри мрачното настроение на Пол.

– Имах предвид Опасния вихър, но като стана дума за Уестланд, нека да поговорим и за него.

– За Бога, Пол! – умолително го погледна тя. – Много добре знаеш, че някои коне създават проблеми дори на най-умелите ездачи!

– Тогава би ли ми обяснила защо след като този жребец е толкова опасен, ти се съ согласи да го яздиш при състезанието с Уестланд?

– О, това ли било. Ами негодникът просто ме хвана натясно и не ми даде възможност да се измъкна. – Уитни хвърли бърз поглед към Пол. По лицето му беше изписано съмнение. При така създадите се обстоятелства нямаше да е зле да разкрие истинското си отношение към Клейтън. – Не мога да понасям този човек и не мисля, че е много мило от твоя страна да ме подлагаш на кръстосан разпит. Не е нито честно, нито редно.

Той се усмихна:

– Никога не съм мислил, че ще настъпи ден, в който ще те е грижа за това кое е редно и кое не. – Той протегна ръце към нея и я свали от люлката. Взе я в прегръдките си и дрезгаво промълви: – Господи, колко си хубава!

Уитни затаи дъх. Пол щеше да я целуне. Опита се да остане неподвижна, докато устните му леко докосваха нейните, но дланите ѝ потърсиха опора в гърдите му. Страхуваше се да отвърне, за да не уплаши Пол, разкривайки силата на чувствата си. Но той не искаше жената в ръцете му да остане безучастна. Целувката му стана по-настойчива. Когато се отдели от нея, Уитни почувства, че краката едва я държат. Пол беше умел в изкуството да целува и очевидно имаше доста голяма практика.

Той я гледаше доволен и самоуверен.

– Целуваш много добре – прошепна Уитни, старайки се да прикрие неопитността си.

– Благодаря – някак раздражено отвърна Пол. – Сигурно това заключение се основава на опита, който си натрупала в Париж.

Уитни се усмихна и седна на люлката без да каже нито дума. Отгласна се от земята и се залюля. Но Пол беше бърз. Отново я взе в ръцете си.

– Ах, ти, палавнице! Ако не внимавам, скоро ще бъда луд по теб! Много повече от онези парижки контета.

– Те не бяха контета – хитро се усмихна тя.

– Много добре. Не бих искал да бъда сред такава лоша компания.

– Което значи?

– Което значи, че вече съм луд по теб – отвърна задъхано той и я притисна плътно към себе си.

Тя сякаш не стъпваше по земята, а летеше. Изтича по стълбите и се втурна в къщата. Когато попита за леля си, икономът я уведоми, че лейди Ан, баща ѝ и господин Уестланд са в кабинета. Уитни направи всичко възможно да мине незабелязано покрай притворената врата и да се скрие в стаята си. Нищо нямаше да помрачи щастието ѝ, закле се тя. Единствената заплаха беше една евентуална среща с Клейтън Уестланд.

Очите на лейди Ан блестяха от гняв. Зет ѝ нервно крачеше из кабинета, усилвайки напрежението. Накрая Мартин Стоун се спря и рече:

– Аз лично не бих ви разкрил всичко това, но негово превъзходителство сметна за уместно да ви посветим в тайната. Надявам се, че няма да се налага да ви напомням да си държите устата затворена.

Ан се втренчи мълчаливо в него. Окуражен от мълчанието ѝ, Стоун продължи:

– Не отричам, че никак не се зарадвах, когато се появихте в дома ми заедно с Уитни, но след като сте вече тук, смятам, че бихте могла да бъдете доста полезна. Искам от вас да накарате Уитни да хареса херцога. Тя цени вашето мнение и ви вярва, така че няма да е трудно да насочите вниманието ѝ към него.

Ан най-последно успя да събере сили да продума:

– Да я накарам да го хареса? Та Уитни мрази дори въздуха, който този човек диша!

– Глупости! Та тя дори не го познава!

– Познава го достатъчно, за да има основание да го мрази.

– Тогава разчитам на вас да промените отношението ѝ.

– Мартин, няма сте сляп? Уитни е влюбена в Пол Севарин!

– Пол Севарин не може да се погрижи дори за себе си – изсумтя Стоун. – И нищо не може да ѝ предложи.

– Това е без значение. Уитни сама взема решенията си.

– Празни приказки! Аз съм човекът, който решава и всъщност вече съм решил.

Ан понечи да възрази, но Мартин я прекъсна:

– Позволете ми да ви обясня нещо, мадам. Подписал съм официално споразумение, подготвено от адвокатите на Клеймор, и приех сто хиляди лири от херцога като част от сделката. Похарчил съм повече от половината, разплащайки се с кредиторите си. Ако Уитни откаже да се подчини, няма как да върна тези пари! Това от своя страна ще ме разори. Как мислите, щастлива ли ще бъде Уитни със Севарин, когато

всички ще клюкарстват по адрес на баща й, хвърлен в затвора?

Той тръгна към вратата. На прага се спря и многозначително изгледа лейди Ан:

– Надявам се, че ще ми съдействате – ако не заради мен, то заради любимата ви племенница.

13.

Уитни посрещна новината, че Клейтън Уестланд ще вечеря с тях с по-голям ентузиазъм, отколкото наистина изпитваше. Но в края на краищата баща ѝ харесваше новия им съсед и тя трябваше да изтърпи компанията на натрапника.

Вечерята беше поднесена точно в осем. Баща ѝ седеше на почетното място на дългата маса, лейди Ан – насреща му, а Клейтън беше насанен точно срещу Уитни. Тя обаче се изхитри да постави огромния сребърен свещник така, че да я скрива от погледа на нежелания за нея гост, и предпочете да запази хладно мълчание, докато се хранеха. На няколко пъти Уестланд се опита да я въвлече в разговора, но Уитни упорито мълчеше. За нейна огромна изненада тримата се справяха чудесно и без нея и с напредването на вечерта разговорите ставаха все по-интересни и забавни.

Щом привършиха с десерта, тя стана и учтиво се извини. Обясни, че не се чувства добре, и предпочита да се качи в стаята си. Стори ѝ се, че устните на Клейтън иронично трепват и впи поглед в него, но лицето му не изразяваше нищо друго освен учтива загриженост.

Пол я посещаваше всеки ден. Щастието ѝ беше нарушавано единствено от вечерите, в които трябваше да понася присъствието на Уестланд на масата им. Не се оплакваше. Не искаше да ядосва баща си. Каквото и да кажеше или направеше Клейтън, тя си оставаше неизменно хладно любезна и дистанцирана. Поведението ѝ радваше Мартин Стоун. За него това беше доказателство, че дъщеря му е истинска дама. Клейтън обаче не се заблуждаваше и се ядосваше от упоритостта ѝ, но това, което най-много озадачаваше Уитни, беше, че изглежда леля ѝ също се тревожеше от съдържаността ѝ.

Всъщност лейди Ан се държеше доста особено напоследък. Не спираше да пише и изпраща писма до всеки град в Европа, в който предполагаше, че се намира лорд Едуард, а настроението ѝ беше твърде променливо.

Уитни допускаше, че причината за странното поведение на леля ѝ е отсъствието на съпруга ѝ.

– Предполагам, че чичо Едуард ужасно ти липсва, лельо – изрази веднъж съчувствието си Уитни.

Лейди Ан се направи, че не я чува, престори се на погълната от избора на рокля за предстоящата вечеря в дома на Клейтън – първата от две седмици насам. Накрая се спря на една в прасковен цвят с дълбоко изрязано деколте.

– Пол ми липсваше през цялото време, докато бях във Франция, за това зная какво чувстваш ти – продължи момичето.

– Детинските влюбвания са винаги такива – отвърна леля й. – Обсебвачи, силни, всепоглъщащи, когато сме разделени от обекта на обожание. Но за нещастие, когато се върнем към тях след дълга раздяла, откриваме, че мечтите ни се разминават с реалността.

– Не е възможно да мислиш, че за мен Пол е само едно детинско увлечение! – възрази Уитни. – Е, беше, но вече не е. Двамата ще се оженим – нещо, за което отдавна мечтая.

– Пол споменавал ли ти е нещо за брак?

Когато Уитни поклати глава и понечи да отговори, леля й пое дълбоко дъх и рече:

– Мисля, че ако Севарин имаше намерение да ти предложи брак, досега трябваше да го е направил.

– Сигурна съм, че просто изчаква подходящия момент. Освен това аз съм у дома съвсем отскоро – само от няколко седмици.

– Скъпа, та вие с Пол се познавате от години – меко възрази лейди Ан. – Виждала съм как се уреждат женитби между двама напълно непознати за време, доста по-кратко от това, което ти прекара тук след завръщането си. Възможно е господин Севарин просто да се забавлява, ухажвайки една красива млада дама, която в момента е в центъра на вниманието. Много мъже го правят.

Уитни самоуверено се усмихна и целуна леля си.

– Прекалено много се притесняваш за щастието ми, лельо. Ще видиш, че Пол ще ми предложи.

Но докато каретата се носеше по пътя към дома на Клейтън, оптимизмът й започна да се изпарява. Дали леля й не беше права? Дали Пол просто не беше увлечен по новоизгрялата местна красавица? Беше узурпирала тази титла от Елизабет Аштън, но не изпитваше задоволство от този факт. Поканите за приеми просто валяха и когато тя приемеше да присъства на някой от тях, Пол неизменно я придружаваше и не се отделяше от нея до края на вечерта. Единственият човек, който можеше да й съперничи по популярност в околността, беше Клейтън Уестланд и за нещастие той винаги беше там, където се появяше и Уитни.

Решително отхвърли мисълта за отвратителния си съсед и отново

се спря на Пол. Защо, по дяволите, не беше изрекъл и дума по този въпрос? И ако не смееше да повдигне темата за брака, би могъл поне да ѝ се обясни в любов!

Продължаваше да търси отговори на тези въпроси, когато каретата спря пред къщата на Уестланд.

– Добър вечер! – поздрави ги достолепният иконом и добави: – Господарят ми ви очаква.

Уитни беше шокирана, после развеселена от поведението на прислужника – държеше се така, сякаш беше слуга на някоя особено важна персона и ги въвеждаше в замък, а не в провинциален благороднически дом.

Клейтън прекоси хола и се насочи към Уитни.

– Може ли? – попита той и любезно ѝ помогна да свали пелерината си.

Тя хладно му благодари. Допирът на ръцете му ѝ припомни за ласките, с които същите тези ръце я бяха дарили в деня на пикника, както и за обещанието му да има още много подобни мигове. Негодник!

Междувременно Клейтън поведе Уитни към една стая, която служеше едновременно за салон и кабинет.

Огънят весело пламтеше в камината. Обзавеждането издаваше изключително мъжко присъствие. На масивния шкаф имаше поднос, върху който беше нареден огромен сребърен сервиз за чай. Уитни беше сигурна, че техният прислужник дори не би успял да повдигне подноса, камо ли да го носи с нужното достойнство. Това я накара да се усмихне.

– Да смея ли да се надявам, че усмивката ви се дължи на положителна промяна в отношението ви към мен? – попита Клейтън.

Уитни рязко извърна глава.

– Нямам никакво отношение към вас.

– Напротив, госпожице Стоун, имате отношение, и то ярко изразено – засмя се той и ѝ помогна да се настани в едно кресло с висока облегалка, тапицирано с кожа.

Вместо обаче да заеме отсрещното кресло, Клейтън остана прав до нейното и дори се облегна на него.

– Ако тук няма достатъчно места за седане, нямам нищо против да стоя права – студено изрече Уитни и понечи да стане.

Той я хвана за раменете и я натисна надолу.

– Госпожице Стоун – рече с усмивка. – Езикът ви е остър като на пепелянка.

– Благодаря – спокойно отвърна тя. – Вие пък можете да се

похвалите с обноски на варварин.

Клейтън отметна глава назад и гръмко се засмя, после посегна към косата ѝ и я разроши. Уитни скочи, готова да го удари през лицето. Само влизането на леля ѝ и баща ѝ в салона я възпря.

– Е, виждам, че вие двамата сте увлечени в дяволски приятен разговор – отбеляза доволно Мартин Стоун.

Клейтън само се усмихна, но Уитни едва се овладя да не се изкикоти.

Вечерята беше достойна дори за масата на крал. Въпреки това Уитни не можа да ѝ се наслади. Вяло побутваше омара в чинията, чувствайки се неудобно от факта, че беше настанена срещу Клейтън – все едно, че тя беше господарката на неговия дом. Нямахме да бъде честно обаче да не признае, че Уестланд е изключителен в ролята си на домакин.

Когато поднесоха петото блюдо, тя най-сетне наруши упоритото си мълчание. Клейтън многократно безуспешно се беше опитвал да я въвлече в разговора, но сега, когато се започна спор за нуждата от женското образование, не можа да остане безучастна.

– Каква полза има една жена от геометрията например, когато прекарва живота си в бродирание на копринени кърпички за съпруга си? – предизвикателно я погледна той.

Девојката го обвини, че разсъжденията му са безнадежно остарели, а той ѝ отмъсти, като през смях я нарече „суха интелектуалка“.

– „Суха интелектуалка“! – повтори развеселено Уитни.

– С този израз господата като вас наричат всяка жена, в чийто речник се срещат повече от трите задължителни за нежния пол фрази.

– И кои са тези три фрази?

– „Да, милорд“, „не, милорд“ и „както кажете, милорд“! – Предизвикателно вирна брадичка и добави: – Намирам, че е много тъжно повечето жени да бъдат възпитавани в безропотно подчинение от най-ранна детска възраст.

– Аз също – съгласи се Клейтън. – Но независимо от това колко високообразована е една жена, в крайна сметка настъпва мигът, в който тя трябва да се подчини на авторитета на своя съпруг и господар.

– Не смятам така – възрази Уитни, отбягвайки предупредителните погледи, които ѝ хвърляше баща ѝ. – Нещо повече – никога няма да нарека някой мъж свой господар!

– Наистина ли? – вдигна вежди Уестланд.

Докато успее да му отговори, баща ѝ смени темата. Това изненада дъщеря му и подразни Клейтън.

Когато привършиха с десерта, той отново се обърна към нея:

– Питам се дали имате специално предпочитание към някоя от салонните игри? Но различна от тези, които напоследък двамата с вас разиграваме.

– Да – отвърна невъзмутимо тя, без да отмества поглед от неговия.
– Стрелички.

– Ако имах стрелички, за мен щеше да е истинско удоволствие да бъда ваша мишена, госпожице Стоун – засмя се Клейтън.

– Мерникът ми е много точен, господин Уестланд.

– Именно заради това бих застанал пред вас. – Той я поздрави с вдигане на чашата си и тя отвърна с надменно кимване.

Клейтън я наблюдаваше и повече от всичко му се искаше в този момент двамата излишни събеседници на масата да изчезнат нанякъде, за да вземе Уитни в прегръдките си, да я накара да пламти от желание. Завъртя чашата си и внезапно осъзна, че тази вечер за пръв път беше успял да наруши хладната стена на безразличието, която тя беше издигнала помежду им.

Стрелички, подсмихна се той. Идеше му да извие прекрасния ѝ врат.

След вечерята един прислужник изведе лейди Ан и Мартин Стоун от трапезарията. Уитни понечи да ги последва, но Клейтън я хвана за ръката:

– Значи стрели! Не знаех, че сте толкова кръвожадна!

Уитни саркастично отвърна:

– Предполагам, че приятелите ви завиждат за умението да подбирате най-цветистите думи. Мислете каквото искате за мен, но ще ви бъда задължена, ако запазите мнението си за себе си!

Беше засрамена и обзета от чувство за вина. Не можеше да отрече, че беше заслужила всички неприятни думи, с които Клейтън я беше наричал. Опита се да изтръгне ръката си от желязната му хватка, но не успя.

– Какво, по дяволите, си мислите? Сигурно не смятате, че съм искал да ви обидя, наричайки ви по един или друг начин! – Лицето ѝ пламна и тя побърза да се извърне настрани, за да прикрие обезелите я чувства. Клейтън докосна с длан страната ѝ и я погледна в очите. – Господи, та ти точно това си мислиш! Моля за извинение, малка моя! Прекалено дълго време съм се движил в кръгове, където е на мода да се говори директно и където жените са също толкова искрени с мъжете, с които флиртуват, както и самите мъже.

Въпреки че не беше попадала в подобна среда, Уитни беше чувала за жени, които си позволяваха да се държат свободно с мъжете и дори да си имат любовници. Почувства се глупаво. Не искаше Клейтън да я вземе за невежа провинциалистка.

– Не са само думите, с които ме наричаш – отбранително отвърна тя. – Ами държанието ти в деня на пикника? Начина, по който... – Гластът ѝ потрепера. – Предлагам ти сделка: ти ще забравиш всичко, което съм направила, аз също ще забравя и ще започнем от начало. Разбира се, ще поискам от теб да ми дадеш честната си дума, че онова, което се случи на поляната край потока, няма да се повтори.

Той учудено вдигна вежди:

– Ако имаш предвид случката с камшика, не...

– Друго имам предвид – прекъсна го Уитни.

– Какво? Това, че те целунах?

Тя кимна и прихна при вида на обърканото му изражение:

– Само не ми казвай, че съм единствената жена, която ти е заявила, че не иска да я целуваш!

Той нехайно сви рамене:

– Признавам, че съм поразглезен от всички жени, които нямаха нищо против моето... внимание. Що се отнася до теб, ти пък си прекарала доста време сред безхарактерни глупаци и си свикнала да целуват полите на дрехата ти и да те умоляват паднали на колене за честта да бъдат наречени от теб твои повелители.

Усмивката ѝ беше самоуверена.

– Както вече споменах, никога няма да нарека някой мъж свой господар и повелител. Когато се омъжа, ще бъда добра и сериозна съпруга, но пълноправен партньор, а не прислужница.

– Добра и отговорна съпруга? – погледна я скептично Клейтън. – Не, малка моя, много се съмнявам в това.

Уитни трепна. Нима той си въобразяваше, че има някаква власт над нея? Това чувство се беше появило още от първата им среща край потока, от първия миг, в който той ѝ продума. Може би именно заради това изпитваше нужда да го избягва винаги когато беше възможно.

– Ще ти бъде ли приятно да поиграем вист или предпочиташ нещо друго? Само без стрелички! – пошегува се той

– Какво пък, нека да е вист – любезно отвърна тя.

Погледът ѝ попадна върху шахматната дъска, разтворена върху една масичка близо до камината, и тя приближи, за да разгледа фигурите.

– Колко е красиво! – възкликна.

Фигурите бяха с големината на дланта ѝ. Половината бяха изработени от сребро, другата половина – от злато. Уитни повдигна единия цар и го погледна отблизо. Лицето беше на Хенри II – толкова изкусно пресъздадено, че тя неволно се възхити на таланта на незнайния майстор. Кралицата беше съпругата на Хенри, Елинор Аквитанска. Бързо постави фигурата обратно върху дъската и посегна към попа с думите:

Обзалагам се, че това тук е Бекет. Бедният Хенри! – усмихна се тя. – Архиепископът на Кентърбъри го преследва дори и на шахматната дъска.

– Играете ли шах? – любопитно я погледна Клейтън. В тона му се прокрадна съмнение.

Мина ѝ през ума, че би могла да го предизвика, и бързо отвърна:

– Страхувам се, че не много добре.

Сведе глава, за да скрие пламъка в очите си. Играеше шах толкова добре, че чичо Едуард проклинаше деня, в който я беше научил на тази игра. Но въпреки това лордът се гордееше с нея и канеше наред всичките си колеги от консулството, за да се изправят срещу нея. Но тя беше непобедима.

– Често ли играете? – невинно запита тя.

Клейтън вече поставяше кожените столове от двете страни на масичката.

– Рядко – отвърна той.

– Добре. В такъв случай играта няма да продължи дълго – кимна тя и се настани на мястото си.

– Планирате да ме разбие ли, мадам? – вдигна вежди Клейтън.

– Естествено – отвърна тя.

Уитни се опитваше да не подценява противника си. Първоначално Клейтън тръгна несигурно, но после се съвзе и четиридесет и пет минути по-късно играта още продължаваше.

– Май наистина ще осъществите намеренията си – засмя се той и възхитено я погледна.

– Не толкова лесно, колкото си мислех. При положение, че предвиждам действията ви три хода напред, не разбирам как все още продължаваме да играем.

– Извинявам се, че съм ви разочаровал – пошегува се той.

– Напротив, изпитвате удоволствие от това да ме разочаровате и много добре го знаете! – засмя се Уитни.

В този момент към тях се приближи господин Стоун, извини се, че подаграта му се е обадила, и помоли Клейтън да изпрати Уитни до дома,

щом свършат играта. После хвана лейди Ан под ръка и бодро закричи към вратата.

Уитни скочи бързо от стола си.

– Можем да продължим друг път – рече тя, едва прикривайки разочарованието си от недовършената игра.

– Глупости! – прекъсна я баща ѝ. – Няма нищо неприлично в това двамата да останете и да играете шах. Къщата е пълна с прислуга, така че нищо нередно не би могло да се случи.

– Но, татко! – възкликна тя, но баща ѝ не отстъпи. Тогава Уитни се обърна към Клейтън и умолително рече: – Надявам се, че ще се държите като истински джентълмен, господин Уестланд.

– Заклевам се да се отнасям с госпожица Стоун с цялото уважение, което изпитвам към нея – поклони се възпитано той.

Първата игра завърши с пат. Започнаха втора. В началото Уитни беше напрегната, но постепенно се отпусна и скоро двамата с Клейтън вече си разменяха остри забележки.

– Много неразумно от твоя страна – посъветва Уитни съперника си, когато той посегна към офицера си.

Клейтън криво се усмихна, пренебрегна предупреждението ѝ и премести фигурата с думите:

– Не виждам как можете да ми давате съвети след последния си неудачен ход, госпожице.

– Тогава да не си посмял да се оплачеш, че не съм те предупредила! – Тя придвижи своя офицер и зачака.

Беше събула обувките си и беше подвила крака под себе си. Представяваше прекрасна гледка с лъскавите си тъмни къдрици, блесналите от радостна възбуда очи и повдигащата се при всяко движение гръд, така че Клейтън трудно успяваше да се съсредоточи върху играта. Искаше му се да блъсне шаха настрани и да я сграбчи в прегръдките си, но вместо това се облегна назад, задоволявайки се само да ѝ се възхищава.

Уитни представляваше удивителна смесица между зряла, съблазнителна жена и невинно момиче. Същество на контрастите.

Тя прекъсна мислите му, като го попита:

– Чудя се дали обмисляте следващия си ход или просто съжалявате за предния, милорд?

Клейтън се засмя и отвърна:

– Не очаквах подобно любезно отношение.

– Правя го единствено за да те разсея и да те накарам да забравиш своята стратегия. Не отговори на въпроса ми – подсети го тя.

– Ако трябва наистина да знаеш, ще ти кажа – рече важно той, взе царя си и направи неочакван ход с него. – Чудех се какво ме накара да приема да играя с жена, след като на всеки е известно, че шахът изисква здрава мъжка логика.

– Предубеден звяр такъв! – засмя се Уитни. – Защо ли изобщо си губя времето с такъв слаб противник!

Час по-късно тя продължаваше да планира стратегията си. Три, най-много четири хода и играта щеше да бъде нейна.

– Много е нелюбезно от твоя страна да ме поставяш в такова безизходно положение – изкоментира поредния му ход, усмихвайки се в себе си. Клейтън беше направил точно това, което очакваше.

– Мислиш си, че си ме хванала в капан, нали? – отбеляза той.

Докато Уитни внимателно обмисляше какво да предприеме, Клейтън незабелязано погледна през рамо и направи мълчалив знак на лакея, който не беше мръднал от мястото си до вратата от мига, в който Стоун и лейди Ан бяха напуснали помещението.

Лакеят безшумно се доближи до една маса, на която бяха наредени няколко кристални гарафи, взе една от тях и отсипа малко от съдържанието в ниска чаша. Спря и въпросително погледна към господаря си. Очакваше инструкции относно питието на младата дама. Клейтън вдигна два пръста и слугата сипа още едно бренди.

Поднесе питиетата на масата за шах и тихо напусна стаята.

Уитни не забеляза, че двамата с Клейтън са останали сами, но когато той ѝ подаде едната чаша, тя подозрително го изгледа. Течността не приличаше на вино.

– По време на вечерята ти така разгорещено нападаше ограниченията, наложени от обществото върху нежния пол, затова предположих, че ще поискаш да пиеш това, което пия аз – обясни той.

Уитни доближи чашата до носа си и вдиша острия мирис на брендите. Разпозна любимото питие на чичо си Едуард.

– Бренди – произнесе бавно. – Идеално, ако е придружено с една добра пура, нали?

– Да – съгласи се Клейтън, посегна към металната кутия, вдигна капак и поднесе пурите към гостенката си.

Направи го толкова естествено, че тя едва успя да запази сериозното си изражение. Прехапа треперещите си устни и се престори, че избира коя пура да си вземе. Как щеше да реагира Уестланд, ако тя действително вземеше пура от кутията? Без съмнение щеше да ѝ поднесе огънче.

– Мога ли да ти препоръчам дългата пура отляво? – промърмори любезно той.

Уитни се отдръпна назад и се облегна на стола си.

– А може би предпочиташ емфие? – подкани я отново Клейтън и тя звънко се засмя. – Имам малко. Държа го специално за дискриминирани гости като теб.

– Направо си невъзможен! – задъха се от смях гостенката.

Вдигна чашата към устните си и опита вкуса на брендито. Течността опари гърлото ѝ. Втората и третата глътка не бяха толкова неприятни и не след дълго Уитни реши, че брендито е от онези питиета, за които хората трябва да имат специален вкус. Много скоро обаче усети как топлината се разлива по цялото ѝ тяло, главата ѝ се замая. Решително остави чашата настрана.

– Кой те е учил да играеш шах? – поинтересува се Клейтън.

– Чичо ми.

Тя се пресегна, взе царя и започна отново да го разглежда.

– Ако не те познавах, щях да си помисля, че тези фигури наистина са изработени от злато и сребро – отбеляза.

Клейтън взе златния цар от ръцете ѝ и рече:

– Ако не те познавах, щях да си помисля, че се опитваш да ме измамиш, като поставиш царя си на по-безопасна позиция.

– По-безопасна позиция ли? За какво говориш? Царят ми не е заплашен! – подскочи тя.

Той се засмя и бавно премести топа си:

– Шах.

– Шах?

Не можеше да повярва! Беше в шах! И мат.

Тя впи поглед в Клейтън, който доволно се усмихваше.

– Ах, ти, подъл, вероломен мошенико! – процеди през зъби.

– Complimentите ти наистина сгриват сърцето ми! – засмя се той.

– Ти нямаш сърце! – възрази Уитни. – Ако имаше, нямаше да подмамиш една беззащитна жена да се състезава с теб в игра, в която очевидно си майстор.

– Ти беше тази, която ме подмами да играя – напомни ѝ с усмивка той. – Е, ще завършим ли играта или смяташ да ме лишиш от заслужен триумф, като заявиш, че играта не е приключила?

– Не – добродушно рече Уитни. – Предавам се.

– Надявах се да го чуя – многозначително изрече той.

Клейтън разкопча тъмносиньото си сако, отпусна се назад и

замислено се загледа в огъня в камината. Типичен джентълмен през свободното си време. Би могъл да послужи за модел на някой художник, помисли си Уитни. Но зад отпуснатия и спокоен вид се криеше напрегнатост, сила.

– Не зная колко е часът – започна тя, – но отдавна трябваше да съм се прибрала у дома.

Очите му се отместиха от огъня към нея.

– Няма да си тръгнеш, докато не те чуя да се смееш отново така, както преди малко.

Уитни поклати глава.

– Не съм се смяла толкова много от пролетния фестивал, когато бях дванадесетгодишна.

Клейтън разбра, че тя няма намерение да продължи, затова рече:

– Нека тази история бъде наградата ми за победата на шах.

– Първо ме подмамваш да се включа в играта, после ме надхитряваш, а накрая претендираш и за награда! Нямах ли милост?

– Не. Разказвай.

– Добре – с въздишка се съгласи тя, – но само защото не искам да подхранвам суетата ти с допълнителни молби да ме отведеш у дома.

– Макар че от случилото са минали много години, струва ми се, че беше вчера. Господин Туитсуърти, местният учител по музика, реши, че трябва да се организира музикален фестивал. Всички дами, които бяха поверени на компетентните му грижи трябваше да се представят пред публиката със свое изпълнение. Бяхме около петнадесет, но най-надарена в музикално отношение беше Елизабет Аштън, затова господин учителят възложи ролята на домакини на тържеството на господин и госпожа Аштън. Аз дори не исках да отида, но...

– Но учителят настоя да го направиш, иначе фестивалът би бил истински провал? – опита се да отгатне събеседникът ѝ.

– Мили Боже, разбира се, че не! Господин Туитсуърти щеше да е щастлив да стоя настрана. Разбираш ли, всеки път, когато идваше у нас да ме чуе как свиря на пианото, очите му започваха да се зачервяват и да сълзят. Непрекъснато се оплакваше, че изпълнението ми било изтезание за ушите му.

Клейтън почувства, че го обзема гняв към учителя по музика.

– Този човек трябва да е бил истински глупак! – възкликна той.

– Такъв беше – съгласи се Уитни с усмивка. – Иначе щеше да се досети, че аз слагам черен пипер в кутията му за енфие при всяко посещение в нашата къща. Настъпи денят на музикалния фестивал. Как ли не

умолявах баща си, но той беше непреклонен. Сега си мисля, че татко щеше да бъде по-отстъпчив, ако не бях имала глупостта да изпратя личната си прислужница Клариса с една бележка при него.

– И какво пишеше в нея?

– Че съм прикована към леглото от тежък случай на холера, но той би могъл спокойно да отиде на фестивала и да накара всички присъстващи там да се помолят за мое здраве.

Раменете на Клейтън се разтресоха и Уитни свирепо го изгледа:

– Още не съм стигнала до веселата част, господин Уестланд. Татко вдигна страхотен скандал на Клариса. Обвини я, че не е възпитала у мен уважение към истината. Докато се усетя, се видях напъхана в една от роклите си, която беше възкъса. Клариса не беше имала време да я отпусне, тъй като категорично ѝ бях заявила, че няма да ходя на фестивала. Татко ме съпроводи до каретата. Естествено, не бях научила своя музикален етюд, но в това нямаше нищо изненадващо – винаги съм смятала, че свиренето на пиано е губене на време. Умолявах баща си да се върнем, за да си взема поне нотите, но той беше така ядосан, че остана глух за всичките ми молби.

– Всички от околността се бяха събрали в музикалния салон на семейство Аштън. Разбира се, Елизабет както винаги свири като ангел, а изпълнението на Маргарет Меритън беше прието доста благосклонно. Мен ме бяха оставили за накрая. – Тя спря за миг. Сякаш отново седеше на третия ред в музикалния салон в дома на Елизабет, точно зад Пол, чийто взор беше впит в чистия нежен профил на госпожица Аштън. Когато прозвуча последният акорд и Елизабет се поклони на многобройната публика. Пол и всички останали я аплодираха, станали на крака.

– Значи е трябвало да свириш последна? – подкани я меко Клейтън, откъсвайки я от неприятните спомени. – Предполагам, че дори без ноти си се представила блестящо и са те изкарали на бис!

– Бих казала, че майсторското ми изпълнение беше последвано от гробно мълчание – засмя се тя.

За Клейтън случката беше по-скоро възмутителна, отколкото смешна. С какво удоволствие би размазал физиономията на всеки ограничен местен тъпак – като се започнеше от учителя по музика и се стигнеше до баща ѝ – който си беше позволил да я постави в неудобно положение. Дълбоко в душата му трепна нежност, желание да я защитава. Това го смути и го разтревожи.

Уитни се уплаши, че разказът ѝ може да е накарал Клейтън да я съжалява, затова весело махна с ръка:

– Разказах ти всичко това само за фон. Истинската драма се разигра след концерта, когато всички излязоха на поляната пред къщата. Там трябваше да се връчи наградата на най-добрата и Елизабет Аштън беше тази, която трябваше да я получи. За нещастие наградата изведнъж изчезна. Разнесе се слух, че някой я е скрил в клоните на най-високото дърво в парка.

Клейтън внимателно се вгледа в нея:

– Ти ли я скри там?

– Не, но аз пуснах слуха, че е горе на дървото. Всички насочиха вниманието си към отрупаните с храна маси, когато изведнъж от дървото се смъкна Елизабет. Едва се държеше на краката си. С мъка се довлече до една от масите, строполи се на най-близкия стол и категорично отказа да изяде дори един сандвич. Гледката наистина беше комична и аз избухнах в смях.

Тя се усмихна. Спомни си как Пол се беше втурнал към Елизабет, как беше извадил носната си кърпа и беше почнал да бърше сълзите ѝ, хвърляйки унищожителни погледи към Уитни.

– Предполагам, че когато възрастните са чули смеха ти, са те обвинили, че ти си скрила наградата в клоните?

– О, не! Всъщност възрастните бяха толкова заети да се отърват от Елизабет, че дори не ме забелязваха. Питър Редфърн реши, че имам нещо общо с тази работа, понеже се катерех по дърветата много по-бързо и умело от него, и заплаши, че ще ми откъсне ушите, но тогава Маргарет Меритън се намеси и заяви, че ще е по-добре да съобщят на баща ми за моята постъпка.

– И кое от двете последва?

– Нито едното, нито другото. Питър беше прекалено ядосан, за да слуша Маргарет, а аз бях сигурна, че няма да посмее да ме докосне, затова не мръднах от мястото си. Вместо това той удари Маргарет – завърши Уитни. – Мили Боже! Няма да забравя каква физиономия направи Пит, когато тя се строполи на тревата. Не бях виждала по-насинено око от нейното!

Погледите им се срещнаха и останаха приковани един в друг. Клейтън остави чашата си на масата и решително се изправи. Уитни бързо погледна към вратата и с ужас установи, че лакеят вече го няма.

– Стана късно – решително изрече и се надигна от мястото си. – Трябва веднага да си вървя.

Клейтън спря на сантиметри от нея и развълнувано промълви:

– Благодаря ти за най-приятната вечер в моя живот!

Сърцето ѝ тревожно заби.

– Моля те, не стой толкова близо до мен – прошепна отчаяно. – Чувствам се като заек, който всеки миг ще попадне в зъбите на преследващата го хрътка.

– Едва ли бих могъл да те целуна, ако стоя в другия край на стаята, малка моя – дрезгаво изрече Клейтън.

– Не ме наричай така и не ме целувай! Та аз още не съм ти простил напълно за случилото се край потока!

– Страхувам се, че ще се наложи да ми прощаваш отново.

– Предупреждавам те, че този път прошка няма да има – прошепна Уитни, докато той я вземаше в прегръдките си. – Ако го повториш, никога няма да ти простя.

– Ужасяваща възможност, но въпреки това мисля да рискувам.

Устните жадно се впиха в нейните. Допирът беше наелектризиращ. Езикът му се плъзна в устата ѝ и тя не оказа съпротива. Ласките му, нежният допир на ръцете му накараха тялото ѝ да запламти. Тя се отпусна и главата ѝ се замая. Не можеше да мисли, да реагира.

Когато Клейтън най-после престана да я целува, тя немощно отпусна глава на гърдите му. После отново изпита гняв към него и към себе си.

– Да те помоля ли за прошка сега, малка моя? – промълви Клейтън и повдигна брадичката ѝ. – Или да почакам? Май ще е по-добре да изчакам – изрече той и се засмя, после леко докосна с устни челото ѝ.

Излезе от стаята и след миг се върна с пелерината на Уитни. Преметна дрехата през раменете ѝ и девойката потръпна от допира на ръцете му.

– Студено ли ти е? – тихо запита Клейтън и я притегли към себе си.

Тя не беше в състояние да произнесе нито звук от срам, изумление, гняв и презрение към себе си.

– Едва ли аз съм причината да загубиш ума и дума – подразни я нежно той.

От гърдите ѝ се изтръгна дрезгав шепот:

– Моля те, дръпни се от мен.

Той ѝ проговори отново едва когато каретата доближи бащиния ѝ дом.

– Уитни, трябва да говоря с теб. Между нас има някои неща, които се нуждаят от обяснение.

– Не сега – отвърна тя. – Може би друг път, но не точно тази вечер.

Мята се в леглото до сутринта. Не можеше да си обясни как е възможно Клейтън да предизвиква подобни емоции у нея. Беше достатъчно да я вземе в ръцете си и всичките ѝ планове и желания, свързани с Пол сякаш се изпаряваха.

Тя зарови лице във възглавницата. Отсега нататък щеше да положи неимоверни усилия, за да избягва нови срещи насаме с него. Беше направила грешка, която никога нямаше да повтори. Тази вечер, подведена от чара му, от любезността му, беше започнала да го възприема като приятел.

Приятел! По-скоро би разчитала на змия, отколкото на този човек! Та той не би се отказал да съблазни дори светица в църква! Не би се спрял пред нищо, само и само да покори поредната си жертва. И колкото по-трудно беше за него, толкова по-силна наслада изпитваше от победата си. Сега вече знаеше – беше я набелязал за своя плячка. Смяташе да я съблазни, дори да я обезчести и нищо нямаше да го спре.

Колкото по-скоро обявяха годежа си с Пол, толкова по-добре. Дори Клейтън Уестланд не би посмял да посегне на жена, обещана на друг мъж!

14.

Уитни приглади косата си, хвърли последен критичен поглед в огледалото и пристегна кадифената панделка, придържаща тъмната ѝ коса. Беше облечена в тревисто-зелена рокля с къдрички покрай деколтето и китките, която много подхождаше на очите ѝ.

Безсънната нощ беше оставила отпечатък върху лицето ѝ. Под очите ѝ се виждаха тъмни кръгове, но все пак изглеждаше добре. Уитни се отдалечи от огледалото. Беше време да обмисли стратегията си. Трябваше да направи така, че мъжът, в когото беше влюбена до полуда, най-после да се престаши да ѝ направи предложение за женитба.

Заслиза по стълбите, повтаряйки си наум всичко, което трябваше да стори. Пол вече я чакаше във всекидневната. Щеше да остави у него впечатлението, че се кани да се върне в Париж с леля си, когато лорд Едуард пристигне за съпругата си. Ако и това не помогнеше, нищо друго не би могло да подейства.

На прага на всекидневната се спря. Пол изглеждаше толкова красив, че се изкуши да зарече преструвките и сама да направи това, което очакваше от него.

Тръсна глава и решително прекрачи прага.

– Какъв чудесен ден, нали? Ще се поразходим ли в градината?

Щом се озоваха навън. Пол я взе в прегръдките си и я целуна.

– Опитвам се да се реванширам заради всичките онези години, през които съм те пренебрегвал – рече шеговито той.

Точно от такова начало имаше нужда Уитни. Тя отстъпи назад и лъчезарно се усмихна:

– В такъв случай трябва да побързаш. Годишите, заради които трябва да се реваншираш, са прекалено много, а времето, през което трябва да го направиш, е малко. Само няколко седмици.

– Какво искаш да кажеш? – изгледа я подозрително Пол.

– След две-три седмици се връщам в Париж с леля и чичо – обясни нехайно тя, обзета от облекчение при вида на дълбоката бръчка, прорязала челото му.

– Отиваш отново във Франция? Мислех, че си се върнала, за да останеш у дома.

– Там също имам дом, Пол. И в някои отношения го чувствам повече като свой дом от този тук.

Той изглеждаше толкова разстроен, че Уитни изпита вина. И все пак – той можеше да направи нещо, с което да я задържи. Дългоочакваното предложение. Пол беше наясно с това.

– Но баща ти е тук – опита се да спори младият мъж. – Аз съм тук. Това означава ли нещо за теб?

– Разбира се, че означава – прошепна Уитни и погледна встрани, за да прикрие чувствата, които я обзеха. Нима Пол не можеше просто да каже: „Омъжи се за мен“?

Обърна му гръб и се престори, че се любува на прекрасния розов храст до нея.

– Не можеш просто така да заминеш – отчаяно каза Пол. – Мисля, че съм влюбен в теб.

Сърцето ѝ лудо затуптя. Искаше ѝ се да се втурне към него, да се отпусне в прегръдките му, но беше още рано за това. Тя се обърна и го погледна усмихнато:

– Надявам се, че когато си сигурен в чувствата си, ще ми пишеш.

– О, не! – засмя се Пол, хвана я за ръката и я притегли към себе си. – Кажете ми, госпожице Стоун, обичате ли ме или не?

– Мисля, че да – колебливо изрече Уитни.

Той разочаровано пусна ръката ѝ и хладно изрече:

– Трябва да си вървя. Имам работа.

Обзе я отчаяние. Имаше чувството, че Пол е прозрял хитростта ѝ, че е усетил опита ѝ да го притисне и да го манипулира.

Поеха към каретата му и когато спряха пред нея, той целуна любезно ръката ѝ. Пристъпи към вратичката на каретата, но се спря и обидено попита:

– Колко още съперници освен Уестланд имам?

– А ти колко искаш да бъдат? – отвърна тя.

Пол присви очи, понечи да каже нещо, но се отказа.

Усмивката на Уитни угасна. Беше го принудила да ѝ разкрие намеренията си и го беше постигнала. Резултатът беше налице. Пол желаше приятен, необвързващ флирт с нея, но нищо повече. Не я искаше, когато тя замина за Франция, не я искаше и сега.

Тя трескаво започна да се моли наум, а краката ѝ едва я държаха.

– Госпожице Стоун – наруши внезапно напрегнатото мълчание Пол, – току-що ми хрумна, че имам само две възможности: или да избягвам всякакви бъдещи контакти, което ще сложи край на мъките ми, или да се ожения за вас, за да ги продължа.

Тя впи поглед в искрящите му сини очи и разбра, че той вече е

направил избора си. Облекчението ѝ беше толкова голямо, че бе готова да заплаче.

– Знаеш, че никога няма да си простиш, ако предпочетеш да постъпиш като негодник – промълви тя.

Пол избухна в смях и разтвори ръце. Уитни се спусна към него и съдържаните до този миг сълзи рукнаха. Тя опря страна до силните му гърди и чу ускорения ритъм на сърцето му.

Пол я обичаше! Искаше да се ожени за нея. Това беше истинско доказателство, че престоят ѝ във Франция я беше променил. Вече не беше просто млада дама, която се облича по последна мода и е овладяла светските маниери. Имаше цена. Съседите вече нямаше да коментират факта, че беше хлътнала до уши по Пол Севарин. Сега щяха да се усмихват и да твърдят, че господин Севарин винаги я е харесвал, но просто я е изчаквал да порасне. Щеше да живее сред хората, на които откакто се помнеше, искаше да прави добро впечатление. Беше се реабилитирала и пред тях, и пред баща си.

– Да отидем при баща ти – предложи Пол. Уитни вдигна разплакани очи към него:

– Защо?

– Защото искам да приключим час по-скоро с формалностите, а не мога да поискам ръката ти от леля ти. Не че не бих предпочел това, ако имах възможност да избирам – добави той.

– Къде е баща ми? – попита Уитни иконома.

– Замина за Лондон, госпожице. Преди половин час.

– За Лондон? – Не можеше да повярва. – Нали щеше да тръгва утре? Защо е променил намеренията си? Скоро ли ще се върне?

Икономът, който обикновено знаеше всичко, заяви, че няма никаква представа какви са плановете на господаря. Отчаянието отново я обзе.

Затова пък Пол бе доволен, че поне засега няма да му се налага да се изправя пред баща ѝ.

– Все пак кога се връща господин Стоун? – обърна се той към Уитни.

– Доколкото знам, престоят му в Лондон ще трае около пет дни. Трябва да се върне за приема, който ще организираме за рождения му ден. Поканите вече са изпратени. Може би ще успееш да говориш с него в неделя след службата в църквата?

– Имам някои дела за уреждане – поклати глава Пол. – А ако искам да пристигна навреме за аукциона в Хемптън Парк, ще трябва да

потегля за там най-късно в неделя, в деня, в който баща ти ще се върне.

Уитни се опита да прикрие обзелото я разочарование:

– Колко време ще отсъстваш?

– Девет-десет дни, не повече.

– Това е цяла вечност!

Пол взе ръцете ѝ в своите.

– За да ти докажа колко почитени са намеренията ми, цялата събота ще бъда на разположение. Ако баща ти се върне тогава, ще говоря с него. Дори бих могъл да отложам заминаването си с няколко часа, за да присъствам на приема. В случай, че имате намерение да поканите и мен, разбира се.

Уитни кимна с усмивка.

– Ако не успея да издебна подходящ момент и да говоря с него, тогава ти би могла да го уведомиш, че след завръщането си смятам да му направя официално посещение. Е? – засмя се отново той. – Приличам ли ти на мъж, който се опитва да избяга от оковите на брака?

Когато Пол си тръгна, Уитни се зачуди дали да изтича при леля си и да сподели радостта си с нея, но се отказа. Засега щеше да запази щастие си само за себе си. Освен това я обзе странно суеверие. Страхуваше се да не провали целия план, като разкаже за предстоящия си годеж с Пол, преди той официално да е поискал ръката ѝ. Баща ѝ сигурно щеше да се върне навреме, Пол щеше да разговаря с него и годежът щеше да бъде обявен на самото тържество.

Тези мисли я успокоиха и тя влезе вкъщи, за да се присъедини към леля си за обяда.

Докато се хранеше, Клейтън прехвърляше получената поща. Сред многобройните писма, свързани с бизнеса му, имаше и лични – от майка му и от брат му. Клейтън се усмихна. Представи си каква е била изненадата на майка му, когато е прочела новината, че най-после е решил да се ожени и да я дари с така желаните и дълго чакани внуци. Е, добре, щеше да ѝ осигури поне шест внука – и всички щяха да имат зелените очи на Уитни.

Продължаваше да се усмихва, докато четеше внимателно.

Икономът се появи на прага, прочисти гърлото си и прекъсна заниманието му, обявявайки:

– Господин Стоун е тук, ваше височество. Естествено, аз го уведомих, че се храните, но той настоя, че работата е много спешна и не

търпи отлагане.

– Много добре. Въведи го – раздразнено отвърна Клейтън. Търпението, което проявяваше по отношение на Уитни, беше безгранично, но не понасяше бъдещия си тъст.

– Трябваше да се отбия при вас, преди да потегля за Лондон – обясни Стоун, докато се настаняваше на масата. – Очертава се голям проблем и има опасност той да стане още по-голям, ако незабавно не предприемем нещо.

Клейтън направи знак на прислугата да излезе от трапезарията и отново насочи вниманието си към неканения посетител.

– Та какво казвахте, Мартин?

– Нещо става. Когато тръгнах, Севарин беше в градината заедно с Уитни.

– Както съм казвал и преди, той не ме плаши – нетърпеливо го прекъсна Клейтън.

– В такъв случай е време да започнете да се притеснявате от него – предупреди го Мартин. – Когато беше на петнадесет, дъщеря ми се беше побъркала от мисълта да отнеме Пол от Елизабет Аштън и въпреки че оттогава са минали пет години – цели пет години, забележете! – тя не се е отказала от идеята си. Смятам, че е на път да я осъществи. Помнете ми думата, този беден дявол се кани да ѝ поиска ръката! Всичко е само въпрос на време. Един Бог знае защо – тя ще го побърка! Както побърква и мен.

Клейтън иронично подхвърли:

– Мога само да поздравя „бедния дявол“ за отличния му вкус. Но да се върнем на темата: многократно съм ви заявявал, че мога да се справя с Уитни и...

Видът на Мартин показваше, че е готов да избухне:

– Не можете да се справите с нея! Мислите си, че можете, но не я познавате добре. По дяволите! Уитни е по-упорита и от магаре. Веднъж да ѝ влезе някоя муха в главата, започва да преследва целта си и е готова да премине през огън и вода, за да я постигне. – Мартин Стоун извади кърпа от джоба на самото си, избърса потта от челото си и продължи:

– Възможно е, щом веднъж накара Севарин да ѝ поиска ръката, да изгуби интерес към него и дори напълно да го забрави. Но е възможно и другото – да реши наистина да се омъжи за него. Тогава ще се наложи да я вържете здраво и да я завлечете до олгара! Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

Сивите очи се впиха безстрастно в него:

– Да.

– Много добре. В такъв случай трябва да направим всичко възможно, за да осуетим възможността Севарин да ѝ направи предложение. Освен това трябва да измислим начин да уведомим Уитни, че от юли всъщност е сгодена за вас. Кажете това на Севарин. Кажете го на всички останали. Обявете годежа си незабавно.

– Не.

– Не?! – Мартин не можеше да повярва на ушите си. – Какво тогава смятате да предприемете по отношение на Пол Севарин?

– Вие какво предлагате?

– Вече ви казах! Заповядайте на Уитни да забрави за Севарин и ѝ наредете да се подготви за сватбата си с вас! Веднага.

Клейтън едва овладя гнева си:

– Мартин, случвало ли ви се е някога наистина да заповядвате на дъщеря си да прави нещо, което тя не желае?

– Разбира се. Аз съм ѝ баща!

– И когато сте ѝ заповядвали, тя безропотно ли ви се е подчинявала?

Стоун се отпусна назад и безпомощно въздъхна:

– Последният път, когато ѝ заповядах да ми се подчини, беше, когато Уитни бе четиринадесетгодишна. Изисках от нея да се държи възпитано като Елизабет Аштън. През следващите два месеца тя буквално се разтапяше от любезност. Покланяше ми се всеки път, когато ме срещнеше – в къщата или извън нея. Кланяше се на готвачите и на слугите, даже на конете. А когато не правеше реверанси, усърдно трепкаше с мигли... знаете как правят това малките деvojчeта. Каза, че така изпълнява заповедта ми да се държи като Елизабет Аштън.

– На мен Уитни ще ми се подчини – заяви Клейтън с нетърпящ изражение тон. – Но докато аз не сметна за необходимо да я уведомя за нашия годеж, не желая никои друг да ѝ споменава за него. Разбирате ли ме, Мартин?

Той кимна.

– Чудесно – изрече херцогът и посегна към купчината писма.

Стоун нервно разхлаби връзката на яката си и рече:

– Още нещо. Става въпрос за лейди Ан Гилбърт. Не знам защо е сигурна, че Уитни ви ненавижда. Бих искал да я убедите, ако е възможно, че сте в състояние да преодолеете проблема.

– Защо?

– Защото слугите ме информираха, че тя непрекъснато изпраща

писма до британските консулства из цяла Европа с надеждата да открие съпруга си. Мисля, че иска да го накара да дойде тук възможно най-скоро.

Лицето на херцога се изкриви от гняв,

– Да не се опитвате да ми кажете, че лейди Ан е против женитбата ми с Уитни?

– Не, за Бога! Лейди Ан е разумна жена, но има слабост към племенницата си. След като ѝ казахте как сме постъпили и след първоначалния шок, тя прие идеята за брака ви с Уитни. Спомена, че сте най-добрата партия в цяла Европа и че в Англия няма по-аристократично и важно семейство от вашето.

– Радвам се да чуя, че лейди Гилбърт има такова ласкаво мнение за мен.

– Не съвсем. Бясна е заради начина, по който ние с вас сме уредили нещата. Обвини ме, че съм безсърдечен баща без капчица чувствителност! А за вас каза, че сте властен и арогантен, че не одобрява многобройните ви връзки с жени, както и че сте твърде красив, за да може човек да разчита на верността ви. С две думи, според лейди Гилбърт Уитни е прекалено добра и за мен, и за вас.

– Изненадан съм, че малкият ми подарък от сто хиляди лири не е повлиял на чувствата ѝ – цинично рече Клейтън

– Тя го нарече „подкуп“. Лейди Гилбърт се нуждае от вашето уверение, че няма да принудите Уитни да се омъжи за вас, а ще ѝ дадете достатъчно време, за да изпита по-нежни чувства. И ако това уверение не дойде лично от вашите уста, мисля, че е решила да използва влиянието на съпруга си, за да осуети тази женитба. Той има връзки във висшите кръгове и мнението му тежи пред всички значими личности.

– С риск да прозвучи нескромно ще ви кажа, че аз се числя към групата на тези значими личности, Мартин.

До вчера отношението му към Уитни беше друго. Той виждаше в нейно лице обекта, който би могъл да задоволи едновременно страстите му и изискванията на семейството му да си осигури наследник. Но през последната вечер всичко се промени – тя беше успяла да докосне нежните кътчета на душата му, да събуди у него неподозирана любов и желание да я защитава.

През смях му беше разказала една история, която му се стори по-скоро тъжна, отколкото забавна. За пръв път си представи какви унижения и болка с трябвало да изпита Уитни.

Не харесваше съседите ѝ – те бяха ограничени клокуари. В мига, в

който новината за нейното завръщане от Франция плъзна из околността, започнаха с извратена наслада да си припомнят всички нейни недостатъци и безсрамието ѝ да преследва Пол Севарин

И ако да накара Севарин да се влюби в нея беше единственият начин, по който Уитни можеше да излекува наранената си гордост, то Клейтън нямаше нищо против тя да го направи. Беше достатъчно търпелив. Но толерантността му към Уитни си имаше граници – той не можеше да се съгласи тя да се сгоди за друг.

Мартин щеше да отсъства пет дни. Херцогът трябваше да намери основателен повод да посети дъщеря му през това време. Умът му трескаво заработи. Изведнъж си спомни, че тя го беше предизвикала да се състезават с конете.

Клейтън взе един лист и се замисли, преди да започне да пише. Писмото трябваше да звучи предизвикателно, а не като покана, която тя просто щете да отхвърли.

Скъпа госпожице Стоун,

Доколкото си спомням, наскоро изявихте желание да окажете вашите ездачески способности с Опасния вихър. На ваше разположение съм в сряда сутринта. Предоставям ви възможността сама да изберете трасето. Ако междувременно сте съжалили за прибързаната си реакция и отправеното към мен предизвикателство, уведомете ме. Обещавам, че няма да го възприема като проява на страх, а като разумна преценка, че конят е доста труден за управление.

Ваш, и т.н.

Запечатан писмото с восък, връчи го на един слуга и заповяда плиът да бъде незабавно отнесен до дома на госпожица Стоун и слугата да не си тръгва, докато не получи отговор.

Отговорът пристигна по-бързо, отколкото беше очаквал. Беше написан с красив обработен почерк, издаващ начетеност и добро образование. Отговорът беше кратък и ясен:

Съгласна съм за сряда. Ще ви чакам в десет сутринта в северо-западния край на имението на Севарин.

15.

Гледката, която се разкри пред погледа на Клейтън, когато наближи до уговореното място в сряда сутринта, го стресна. Идеше му да обърне коня си и да препусне обратно към дома си. На поляната се бяха събрали почти всички видни граждани от околността. Дамите, начело с лейди Ан и Амелия Юбанк, бяха отворили разноцветни слънчобрани, а господарата бяха в официалните си неделни костюми. Повечето седяха в двуколките си, но някои от тях бяха пристигнали на коне и дори – пеш.

Липсваха само акробати в ярки костюми, премятащи се по поляната, и двама-трима жонгльори, за да заприлича на селски панаир. Тази мисъл тъкмо премина през главата му и ето, че се чува фанфари. Множеството се извърна към посоката, от която идваше Уестланд.

Уитни стоеше на стартовата линия и преценяваше коня на съперника си. Трябваше да признае, че конят и ездачът изглеждаха идеално.

– Може би в момента ви се иска да ми бяхте предложили дуел с пистолети, госпожице Стоун! – подразни я Клейтън, изравнявайки коня си с нейния.

Тя гордо вдигна глава. Намерението ѝ беше да го срази с хладно официално държание, но усмивката му беше толкова обезоръжаваща, че не се сдържа и също се усмихна.

Двама мъже се втурнаха към Клейтън и му пожелаха успех. Той заприказва с тях и дори подхвърли няколко шегички. Изглеждаше спокоен и уверен. Сякаш нямаше нищо общо с коварния прелъстител, който я беше целувал страстно в дома си. Като че в него живееха двама души – единият много ѝ харесваше, а другият я плашеше.

– Готови ли сте? – извика Пол на двамата състезатели и вдигна пистолета си във въздуха.

Уитни се наведе напред, погледна към Клейтън и тихо каза:

– Ако бъдете така любезен да ме последвате, сър, за мен ще бъде удоволствие да ви покажа пътя.

Той се засмя, пистолетът гръмна и конят на херцога уплашено трепна, а ездачът изпусна юздите от изненада. Докато успее да успокои животното, Уитни вече летеше напред, набрала значителна преднина.

– Спокойно – зашепна Клейтън на коня си, докато препускаше след Уитни. – Да видим какво ще направи тя, преди да решим какво да предприемем.

Госпожица Стоун изглеждаше великолепно върху седлото и очевидно владееше Опасния вихър. Все още водеше. Изчезна зад дърветата, за да направи завой, но когато конят отново се появи, сърцето на Клейтън спря: жребецът препускаше без ездачка на гърба си. Херцогът хвърли разтревожен поглед наоколо. И изведнъж я видя. Тя лежеше на тревата близо до вековен бук. Очевидно един от по-ниските клони я беше съборил, когато се беше опитала да вземе завоя.

Клейтън скочи от седлото и се втурна към нея. Никога в живота си не се беше чувствал толкова уплашен. Коленичи до Уитни и потърси пулса ѝ. Усети слабо тупкане и вече по-спокойно огледа главата ѝ за рани. Паниката отново се надигна в него. Спомни си десетките истории, които беше чувал за хора, загубили паметта си при удар.

Не забеляза нищо обезпокоително. Прегледа за счупени кости. Нищо. Свали сакото си и го сложи под главата ѝ. Започна да масажира слепоочията ѝ.

Клепачите на Уитни трепнаха и тя отвори очи. Клейтън едва не извика от облекчение.

– Къде си ударена – попита дрезгаво той и нежно отмести кичур коса от челото ѝ. – Можеш ли да говориш?

Морскозелените очи го гледаха спокойно. Устните ѝ трепнаха в усмивка. Но думите, които тя промълви, го накараха да забрави за нежността:

– Надявам се помниш, че преди инцидента водех аз!

Уестланд не можеше да повярва на ушите си. Той се изправи, облегна гръб на дървото и се втренчи в нея с нямо изумление.

– Ще ми помогнеш ли да стана? – попита след минута тя.

– Не, няма. – Клейтън скръсти ръце на гърдите си.

– Много добре – немощно промълви Уитни и със залитане се надигна, оправяйки полите си. – Но държа да отбележа, че е изключително нелюбезно от твоя страна.

– Не и толкова нелюбезно, както нарочното ти падане в мига, в който си осъзнала, че не можеш да задържиш преднината.

Тя изумено го погледна, наведе се, вдигна сакото му от земята, изтръска полепналите по него треви и му го подаде.

– Извинявай. Провалих се за пореден път. – Уитни въздъхна. – Наистина съжалявам.

– За какво? – попита я Клейтън, потискайки усмивката си.

– Заради измамата. Прибягвам към нея винаги когато не мога да спечеля.

Той се засмя. Уитни с лекота превръщаше греховете си в добродетел и добродетелите си в грях.

Докато тя търсеше камшика си, той отново се метна на коня си. Препусна след Опасния вихър, хвана юздите му и го поведе към Уитни. Но когато девойката посегна, Клейтън отстъпи назад и засмяно рече:

– Толкова съм впечатлен от вашето признание, драга моя, че се смятам за задължен аз също да бъда пределно искрен. Аз съм от онези перверзни хора, които са готови да отидат много далеч, за да отнемат възможността на лъжците да печелят. Всъщност аз самият ще ви измамя. До скоро – пътят до финала не е много дълъг. Но ако предпочитате да яздите, няма страшно – всеки момент някой от зрителите ще пристигне тук, за да провери каква е причината за забавянето ни. Във всеки случай няма да се върнете на своя кон и няма да получите възможност да завършите състезанието.

При тези думи той препусна към финала. Уитни проследи с гневен поглед отдалечаващата се фигура. Но колкото повече мислеше, толкова по-смешна ѝ изглеждаше ситуацията. Тя не беше паднала нарочно от коня си. Клонът наистина я беше повалил, докато се обръщаше да види на какво разстояние зад нея е Клейтън.

Опита се да му се разсърди заради това, че я беше изоставил, но не можа. Спомни си колко разтревожен изглеждаше, докато седеше надвесен над нея, колко нежно шепнеше успокоителни думи.

Как ѝ се искаше Клейтън да се задоволи само с приятелството ѝ! От него щеше да излезе чудесен приятел. Беше толкова очарователен и забавен и винаги намираще начин да я разсмее! Може би след като тя се омъжеше, той щеше да се примири с поражението и може би...

Забрави за Клейтън в мига, в който Пол пристигна при нея. Щом я видя да седи спокойно на земята, загрижеността му отстъпи място на раздразнението.

– Би ли ми обяснила защо всеки път, когато двамата с Уестланд сте заедно, става така, че изчезвате от погледите на другите? – поиска да разбере той.

В мига, в които Клейтън се беше върнал сам, повел двата коня, от множеството се изтръгна вик на ужас.

– Какво се е случило? – беше извикала лейди Ан. – Къде е Уитни?

– Ще се върне след малко – беше отвърнал Клейтън.

Не след дълго се появи конят на Севарин. Пол придържаеше Уитни пред себе си.

Загледан в двамата, Уестланд изведнъж осъзна, че както и да се

беше озвала на земята, Уитни не беше го направила нарочно. Не беше в стила ѝ да се предава и да си служи с номера.

Когато слезе от коня на Севарин, тя хвърли колеблив поглед към съперника си. Нямаше представа какво беше казал на нетърпеливата публика.

– Всички те чакат, за да чуят какъв е резултатът от състезанието – прошепна ѝ той.

– Конят ми не издържа – обяви високо Уитни. – Господин Уестланд спечели надбягването.

После се обърна към Клейтън и прошепна:

– Всъщност ти добре знаеш, че няма победител и победен.

– Конят ти губеше сили, а ти си достатъчно добра ездачка, за да усетиш това още преди да паднеш от гърба му – пошегува се Клейтън.

– Доволна съм, че поне признаваш, че падането ми е чиста случайност, а не номер.

– Само ако знаеше колко много неща съм склонен да ти призная, ще останеш удивена – засмя се той.

Обърна коня си и препусна към имението си.

Следващия ден беше един от най-скупните за Уитни от дълго време насам. Пол беше зает с приготовления за пътуването си, така че единственото, което ѝ оставаше, беше да си запълва времето с писане на писма до приятелите си в Париж.

В петък написа дълго писмо и до Емили, която се беше върнала в Лондон. Изкушението да сподели новините с най-близката си приятелка беше голямо, но тя се задоволи само да намекне, че предстои да се случи нещо изненадващо. Завърши с обещанието, че много скоро ще посети Емили в Лондон – щеше да ѝ се наложи да отиде дотам, за да направи нужните покупки за сватбата.

Отнесе писмото в салона, за да бъде изпратено от прислугата, и откри, че Клейтън Уестланд току-що е пристигнал. Той седеше на дивана с лейди Ан и бърбеше с нея. Когато Уитни влезе, гостът учтиво се изправи и я поздрави с думите:

– Дойдох да се уверя, че сте се възстановили напълно след неприятния инцидент. – В тона му нямаше и следа от обичайната ирония.

– Чувствам се превъзходно – отвърна тя.

– Отлично. Значи няма да можете да се оправдаете с главоболие или неразположение, когато отново ви бия на шах. Какво ще кажете за

днес следобед?

Прекараха деня надвесени над шахматната дъска под зоркия поглед на лейди Ан, която седеше на дивана и бродираше.

Същата вечер Уитни дълго се мята в леглото, преди да заспи. Дали утре ръката ѝ щеше да бъде украсена с годежен пръстен? Беше възможно, стига баща ѝ да се върнеше навреме за разговора с Пол. А после щяха да обявят официално годежа си.

Уитни не беше единствената, която имаше проблеми със съня. Клейтън втренчено се взираше в тавана на спалнята си и си представяше първата брачна нощ с Уитни.

16.

Лейди Ан се събуди от някакъв шум. Познати гласове разменяха весело поздрави. Тя примигна и седна в леглото си. Беше неделя, денят, в който организираха прием по случай рождения ден на Мартин.

Идеята да изненадат баща ѝ с това тържество беше на Уитни. В началото Ан я подкрепи, изпълнена с надежда, че това ще помогне отношенията между баща и дъщеря да се затоплят, но тогава тя още не знаеше за споразумението, сключено между Стоун и херцог Клеймор. Сега се страхуваше, че някой от тридесетте поканени гости може да разпознае Клейтън и тогава Бог знае какво щеше да се случи.

Лейди Ан дръпна възето на звънеца до леглото, за да повика прислужницата, и неохотно се надигна.

На зазоряване Сюъл, икономът на Стоун, почука на вратата на Уитни и я уведоми, че баща ѝ се е прибрал.

Тази вечер беше идеална за обявяването на годеща, помисли си развълнувано девойката. Семействата Аштън и Меритън, както и всички знатни хора от околността щяха да присъстват на тържеството. Нямахше търпение да види тяхната реакция при новината, че двамата с Пол ще се женят!

Вярваше, че любимият ѝ все ще намери начин да издебне баща ѝ и да разговаря насаме с него.

Облече рокля от бял сатен с дълбоко деколте, разкриващо прелестната вдлъбнатина между гърдите ѝ. Широките ръкави бяха пристегнати на лактите и китките със сини панделки. Колие от диаманти и топази украсяваше шията ѝ.

– Приличаш на принцеса! – гордо възкликна Клариса. Гласовете на гостите долитаха до нея от долния етаж.

Бяха накарали слугите да съобщят на Стоун, че за вечеря се очакват няколко души и че гостите ще бъдат в салона в седем часа. Вече беше шест и тридесет. Уитни се усмихна. Представи си колко изненадан ще бъде баща ѝ, когато открие, че салонът е пълен с роднини, пристигнали от Бат, Брайтън, Лондон и Хампшир в негова чест. Излезе от стаята. Искаше да намери Сюъл, за да го накара да слезе при гостите и да ги предупреди да вдигат колкото се може по-малко шум. Минавайки покрай балкона, забеляза баща си. Мартин Стоун стоеше облегнат на перилата и наблюдаваше пристигащите карети. Свършено бе с изненадата!

Уитни се приближи и надникна през рамото му.

Сюъл посрещаше пристигащите и умолително се обръщаше към всеки един от тях:

– Сър... Мадам... Моля ви да говорите по-тихо...

Уитни целуна баща си и рече:

– Това са хората, които идват да те поздравят за рождения ти ден, татко!

Въпреки че изражението на лицето му не се промени, Мартин Стоун беше трогнат.

– Да смятам ли? че това трябва да е изненада и от мен се очаква да не забележа цялото раздвижване в дома си? – попита той.

– Точно така! – засмя се тя.

– Тогава ще се постарая да изглеждам изненадан, скъпа – потупа я но ръката той.

Чу се звън от счупено стъкло. Долу в салона някой беше изпуснал чаша, а миг след това един женски глас извика:

– Мили Боже! Мили Боже!

– Летисия Пинкертън! – възкликна Мартин. – Това е нейното любимо и единствено възклицание за всякакъв случай. Навремето обичах да дразня майка ти, като ѝ обещавах, че ще науча Летисия да казва: „По дяволите!“ – с усмивка добави Мартин, после се обърна и тръгна към стаята си.

Уитни остана загледана в него, а на устните ѝ трептеше усмивка.

След половин час Мартин Стоун се появи в големия салон заедно с Уитни и лейди Ан. Уитни направи знак на Сюъл и гостите извикаха:

– Изненада!... Честит рожден ден!

Лейди Ан пристъпи напред, готова да поеме задълженията си на домакиня, но в същия миг пред нея се изпречи един прислужник, поклони се и рече:

– Извинете, милейди, но това писмо пристигна по специален пратеник и Сюъл ми заръча да ви го предам незабавно.

Ан погледна плика. Адресът беше написан с така скъпия за нея почерк на съпруга ѝ. Тя нетърпеливо счупи печата и зачете.

Уитни се огледа за Пол, но не го видя, и реши да обиколи, за да провери дали всичко в салона е наред. Резултатът от видяното я задоволи. Надникна и в балната зала. Помещението беше пълно с рози, а кристалните полилеи празнично блестяха.

Зад гърба ѝ се разнесе гласът на Пол:

– Липсваше ми! – Огледа я с възхищение и шепнешком добави: –

Кой би допуснал, че ще се превърнеш в такава красавица?

Лейди Ан зърна бялата рокля на Уитни да се мярка сред множеството и тръгна към нея.

– Скъпа – започна щастливо тя. – най-после получих отговор от този твой безотговорен чичо! Бил е в...

Спря по средата на изречението, шокирана от онова, което видя: Пол беше взел племенницата ѝ в прегръдките си и я целуваше. Щом чуха гласа на лейди Ан, двамата млади бързо се откъснаха един от друг.

– Не се притеснявай, лельо! – щастливо рече Уитни. – Умирах от желание да ти съобщя новината и повече няма да чакам! С Пол ще се оженим веднага щом получим разрешението на татко. Пол ще се опита да говори с него тази вечер... Лельо? – извика тя, когато леля ѝ се обърна и бързо се отдалечи. Очевидно нямаше желание да чуе онова, което Уитни се опитваше да ѝ каже. – Къде отиваш?

Лейди Ан се обърна и заяви:

– Отивам при онази маса. Смятам да си наляя голяма чаша вино.

Леля ѝ взе бутилка бургундско, напълни чашата си догоре и продължи:

– А когато изпия тази чаша, смятам да си наляя още една.

С тези думи тя тръгна към противоположната страна на залата и пътят подхвърли:

– Добър вечер, господин Севарин. Радвам се да ви видя отново.

– Ако леля ти продължи в този дух, утре ще се събуди с ужасно главоболие – отбеляза младият мъж, когато лейди Ан се отдалечи. – А ти, моето момиче, ще имаш страшно много работа тази вечер. Едва ли можеш да разчиташ на някой друг да се погрижи за гостите.

Час по-късно, докато посрещаше закъснелите гости, Уитни се увери, че Пол беше прав. В Париж лейди Ан поемаше изцяло грижата по организацията и провеждането на баловете в дома си, но тук беше оставила това задължение на племенницата си.

Уитни направи знак на прислужниците да донесат повече напитки и храна и се обърна към лейди Юбанк, за да я поздрави.

Вдовицата не обърна никакво внимание на любезния поздрав. Вдигна монокъла си и безцеремонно огледа насъбралото се множество.

– Вечерта не ми изглежда много ползотворна, госпожице! – изсумтя тя. – Виждам, че Севарин е обсебен от Елизабет Аштън и Маргарет Меритън, а от Уестланд няма и следа. Май се предоверих в теб, моето момиче. Мислех си, че в теб има някакъв плам, но изглежда съм се лъгала. Очаквах тази вечер да чуя новината за годеща ти с най-желания

ерген в околността, а вместо това те заварвам да стоиш тук сама и...

Уитни не можа да скрие усмивката си.

– Ще чуете очакваната от вас новина, милейди. Ако не тази вечер, то възможно най-скоро. Веднага след като Пол се върне от деловото си пътуване.

– Пол? – с недоумение повтори лейди Юбанк. За пръв път, откакто Уитни я познаваше, вдовицата беше загубила ума и дума. – За Пол Севарин ли ми говориш? – И след миг добави: – А Уестланд поканен ли е?

– Да.

– Добре, добре – изкикоти се доволно възрастната дама. – Значи все пак има надежда вечерта да стане интересна. Много интересна!

Клейтън пристигна в девет и още щом прекрачи прага, се насочи към младата домакиня. Беше изумително красив. Уитни с усмивка го поздрави и протегна приятелски ръце към него:

– Вече си мислех, че няма да дойдеш.

Той взе ръцете ѝ в своите и отвърна:

– Казваш го така, сякаш с нетърпение си ме очаквала!

– Знаеш, че дори и да беше така, нямаше да го призная – през смях отвърна девойката.

После осъзна, че ръцете му продължават да стискат нейните и че двамата са прекалено близо един до друг. Побърза да се отдръпне. Той насмешливо я изгледа.

– Ако двете ми загуби от теб на шах в четвъртък са ми спечелили благоволение ти, то обещавам отсега нататък винаги да те оставям да ме побеждаваш – пошегува се той.

– Не те победих, защото ти ме остави да го направя – шеговито рече тя, повика един от слугите, който предлагаше напитки на гостите, и му поръча да налее уиски на господин Уестланд.

Клейтън беше приятно изненадан от факта, че Уитни си спомня кое е предпочитаното от него питие.

– Намираме се в затруднено положение – въздъхна той. – Аз спечелих надбягването, а ти – игрите на шах. Как сега ще определим кой от двама ни е по-добър?

– Невъзможен си! – засмя се тя.

– Не виждам в какво друго бихме могли да се състезаваме и да бъдем равностойни – продължи Клейтън.

Уитни палаво се усмихна:

– Умееш ли да стреляш с прашка?

– Нима можеш да боравиш с прашка? – Изненадата, с която изрече

тези думи, беше толкова пресилена, че Уитни избухна в смях.

– На никого не съм казвала, но навремето успях да улуча маргаритка от десет метра разстояние – довери му тя, привеждайки се към него.

В този момент забеляза, че Пол се насочва към баща ѝ, но надеждата ѝ, че разговорът най-после ще се състои, отново помръкна. Едновременно с Пол до господин Стоун застанаха още двама джентълмени и започнаха да поднасят поздравленията си на рожденика. Уитни въздъхна.

Клейтън знаеше, че е прекалено заета с гостите и че отнема от ценното ѝ време, но нямаше сили да се откъсне от нея. Изглеждаше божествено красива, а освен това флиртуваше с него и това му доставяше неизразимо удоволствие.

– Силно съм впечатлен – промълви той.

Тя не долови вълнението в гласа му, тъй като вниманието ѝ беше насочено към стоящата наблизо групичка.

– Някой от вас да е чувал за скалите, останали от праисторическата епоха? – високо казваше Хърбърт Пинкертън, един от чичовците ѝ. – Дяволски интересна тема! Нека да ви разкажа за тях. Ще започна от мезозойската ера...

Беше се надявала тържеството да е весело и забавно, а ето че очакванията ѝ не се оправдаваха. Господата, към които се беше приближил чичо ѝ, се спогледаха и учтиво започнаха да слушат лекцията му, но не след дълго на лицата им се изписа досада.

– Извини ме, аз... – обърна се тя към Клейтън. Трябваше да спаси отегчените слушатели от чичо Пинкертън.

– Къде е леля ти? – огледа се Уестланд. – Не ти ли помага да се справиш със задълженията ти на домакиня?

– Чувства се малко неразположена – колебливо отвърна Уитни и добави: – Моля те, извини ме, трябва да спася тези хора от чичо Хубърт. Ще отегчи до смърт всички с подробните си обяснения за праисторическите скални образувания, а господата изглеждат толкова изнервени, че нищо чудно да го нагрубят.

– Представи ме на чичо си Хубърт – предложи Клейтън. – Ще се заема с него, докато ти се занимаваш с останалите гости.

Тя го представи на Пинкертън и не можа да повярва на ушите си, когато Клейтън се поклонил пред възрастния господин и с уважение изрече:

– Тъкмо казвах на госпожица Стоун, че ще ми бъде много приятно да дискутирам с вас проблема за скалните образувания от мезозойската

сра. – Обърна се към Уитни и любезно попита: – Ще ни извините ли, госпожице? Нямам търпение да разговарям с чичо ви във връзка с общите ни интереси.

Той поведе възрастния джентълмен към един от тихите ъгли на залата, а по вида му личеше, че е изцяло погълнат от онова, което Хубърт Пинкертън му обясняваше.

Към десет Уитни вече не мислеше за нищо друго, освен да намери някой закътан ъгъл, където да си поеме дъх. Чувстваше се смазана от умора. Докато се оттегляше незабелязано, чу бащата на Елизабет Аштън да възкликва:

– Казвате, че херцог Клеймор е изчезнал? – Въпросът беше зададен на един пристигнал от Лондон роднина. – Имате предвид Уестморланд?

– Да – кимна запитаният. – Мислех, че всички знаят. Това беше новина номер едно във вчерашните вестници и всички в Лондон се питат къде може да е отишъл.

Гостите започнаха да обсъждат темата. Херцог Клеймор беше много известна личност.

Уитни се оказа в центъра на голяма група заедно с леля си, лейди Юбанк и Клейтън Уестланд. Пол правеше безуспешни опити да се освободи от Елизабет Аштън и да отиде при нея.

– Предполагам, че Клеймор е във Франция по това време на годината – подхвърли някой.

– О? Така ли смятате? – запита лейди Ан. Лицето ѝ беше зачервено.

„Това е от виното“ – помисли си Уитни, но все пак ѝ се стори странно, че още при първото споменаване на името на Клеймор апатията на леля ѝ изчезна, отстъпвайки място на трескав интерес. Баща ѝ също започна да проявява признаци на нервност и да обръща чаша след чаша.

Лично тя намираще разговора за досаден и едва потисна прозявката си.

– Изморена ли си, малка моя? – прошепна Клейтън зад гърба ѝ и окуражаващо стисна ръката ѝ.

Не трябваше да му позволява да я нарича така, нито да ѝ държи ръката, мина ѝ през ума, но въпреки това му беше страшно благодарна за подкрепата, която ѝ оказваше тази вечер.

– Чух, че преди месец любовницата му се е самоубила – заяви Маргарет Меритън пред смаяните си слушатели. – Според слуховете Клеймор я изоставил и тя рухнала психически. Отказала европейското си турне и...

– И в момента се чуди как да похарчи огромното състояние, оставено ѝ от него, за да обзаведе имението, което съвсем наскоро е закупила – прекъсна я Амелия Юбанк. – Нима очакваш от нас да повярваме на глупавите ти приказки, момиче?

Лицето на Маргарет пламна. Тя рязко се обърна към Клейтън с думите:

– Господин Уестланд беше в Лондон наскоро. Той сигурно е чул новината за самоубийството на въпросната дама!

– Не – отвърна кратко Клейтън. – Не съм чул нищо подобно.

– Значи Сейнт Алерман си е купила имение и сега го обзавежда? – полюбопитства бащата на Маргарет. – Изглежда така, сякаш Клеймор я е пенсионирал, като е дал добра награда за заслугите ѝ!

Уитни, която беше хванала Клейтън под ръка, усети как мускулите му се стягат. Погледна лицето му. То изразяваше отвращение и отегчение.

Клейтън беше бесен. Още тази вечер щеше да изпрати остро писмо до секретаря си, заедно не бе успял да измисли някоя правдоподобна история за изчезването му от Лондон и така даваше повод за всевъзможни слухове. Но яростта му се засили, когато разбра, че гостите се опитват да отгатнат коя ще бъде следващата му любовница.

– Залагам пет лири за графиня Доротей! – извика господин Аштън. – Някой ще вземе ли участие в наддаването?

– Разбира се – през смях отвърна Меритън. – Графинята е бита карта. Тя преследва херцога от пет години, последва го дори в Париж, докато мъжът ѝ беше на смъртно легло. И какво стана? Клеймор я зарязва пред очите на цял Париж! Лейди Ванеса Стандфийлд ще бъде неговият следващ и последен избор, защото той ще се ожени за нея. Тя го чака от деня на въвеждането ѝ в обществото. Залагам пет лири за лейди Стандфийлд! Някой ще наддава ли?

Този разговор изобщо не беше подходящ за ушите на дами и Уитни с облекчение забеляза, че леля ѝ се кани да се намеси. Скоро щеше да се сложи край на това.

– Господин Меритън – започна лейди Ан и изчака, докато всички утихнат, – какво ще кажете, ако аз пък заложа десет лири?

Настъпи гробно мълчание. Постъпката на лейди Ан беше недопустима за една истинска дама. Уитни с облекчение чу сподавения смях на Клейтън. Уестланд се опитваше да обърне всичко на шега.

– Ами вие, господин Уестланд? – предизвикателно го изгледа лейди Ан. – Ще заложите ли на лейди Стандфийлд като евентуална бъдеща

херцогиня Клеймор?

Той се засмя:

– В никакъв случай. Зная от сигурен източник, че Клейтън Уестморланд е решил да се ожени за една възхитителна брюнетка, с която се е запознал в Париж.

Уитни забеляза погледа, с който лейди Юбанк прониза Клейтън, но вниманието ѝ беше привлечено от думите на следващия гост:

– Между вашето име и името на херцога има учудващо сходство, господин Уестланд! Да не би да сте някакъв далечен роднина на лорд Клеймор?

– Двамата с него сме по-близки от братя! – Иронично отвърна той, за да покаже нелепостта на това твърдение.

После разговорът се прехвърли върху имотите, които херцогът приживяваше и прекрасните му коне, а накрая започнаха да обсъждат многобройните му любовни завоевания.

Клейтън хвърли бърз поглед към бъдещата си съпруга, за да види дали дава ухо на клюките, и си отдъхна, когато забеляза, че тя отново се прозина. Той се приведе към нея и тихо попита:

– Нима не ви е грижа коя ще бъде следващата херцогиня Клеймор, милейди?

Уитни уморено се усмихна, приглади роклята си и прошепна:

– Разбира се, че ме е грижа. За нея. Мога да изпитвам само най-дълбоко съчувствие към нещастницата, която ще се обвърже до живот с този отвратителен, аморален прелъстител на невинни женски създания!

При тези думи тя се обърна и тръгна към балната зала, за да даде знак за началото на танците.

Вече приближаваше полунощ, а Пол все още не беше успял да разговаря с баща ѝ. По време на единствения танц с него двамата с Уитни внимателно бяха обсъдили момента, в който той щеше да напусне тържеството. Тогава тя щеше да го последва незабелязано, за да могат да се сбгуват.

Облегнат на една готическа колона, Клейтън отпиваше от уискито си и с раздражение наблюдаваше как госпожица Стоун тръгва след Севарин, как един от гостите се изпречва на пътя ѝ и започва да ѝ говори, как Севарин се връща обратно и изоставил всякаква тайнственост и преструвки, хваща Уитни за ръка и я повежда навън.

Клейтън се ядоса. Защо, по дяволите, стоеше като някакъв проклет

глупак, понасяйки хладнокръвно атаките на Маргарет Меритън, докато неговата годеница спокойно крачеше под ръка с друг мъж? Представи си как прекосява залата и заявява на изумения Севарин, че не одобрява който и да е мъж да докосва бъдещата му съпруга. А после би могъл да информира Уитни, че неговите „аморални, отвратителни“ намерения са насочени не към друга, а към нея самата. И че тя трябва да е готова за сватба до края на следващата седмица.

Мислите му бяха прекъснати от Амелия Юбанк, която най-безцеремонно изрече:

– Маргарет, престани да досаждаш на господин Уестланд и върви да си оправиш косата!

Проследи с поглед оттеглянето на младата жена и се обърна към Клейтън:

– Тази млада госпожица е изтъкана от злоба! Родителите ѝ дават последните си спестявания, за да я изпращат в Лондон за всеки сезон и така да я задържат в обществото, но няма да могат да си го позволяват още дълго време, а освен това тя не принадлежи към висшите кръгове и много добре го знае – още една причина да бъде злобна и завистлива.

Като забеляза, че Клейтън не я слуша, лейди Юбанк проследи погледа му, за да открие какво точно е приковало вниманието му. Уитни Стоун тъкмо влизаше в залата.

– Е, Клеймор – подхвърли Амелия Юбанк, – ако възхитителната брюнетка е тази, за която си мисля, ще трябва да се откажеш от нея. Годежът ѝ със Севарин ще бъде обявен веднага след завръщането му.

Херцогът хладно я изгледа.

– Извинете – с подозрително спокойствие изрече той, остави чашата си и се оттегли, оставяйки лейди Юбанк да гледа доволно след него.

Уитни почувства лекия допир на пръстите му и се обърна с усмивка. Беше му изключително благодарна. От мига, в който Клейтън беше отвел чичо Хубърт, той винаги се оказваше там, където най-много имаше нужда от него. Без да му казва, той сякаш предусещаше кога присъствието му е необходимо и винаги беше готов да помогне.

– Сигурно си изморена до смърт – прошепна ѝ той. – Не можеш ли незабелязано да се измъкнеш и да отидеш да си легнеш?

– Да, мисля, че бих могла – въздъхна тя.

Повечето гости си бяха тръгнали, а лейди Ан щеше да се справи с останалите.

– Благодаря ти за помощта – добави на тръгване Уитни. Клейтън я проследи, докато изчезне от погледа му, а после закричи решително към

Мартин Стоун.

– Искам да говоря с вас и лейди Гилбърт, след като си тръгнат гостите – рече той.

Дори изкачването по стълбите изискваше от Уитни огромно усилие. Отне й десет минути да се справи с многобройните дребни копчета на сатенената си рокля. Облече ориенталски халат от червена коприна и седна пред тоалетната масичка, за да разпусне косата си. До огледалото беше пръстенът с опал, който Пол й беше подарил тази вечер с думите:

– Да ти напомня, че си моя!

Тя посегна към пръстена и изрече на глас:

– Моят годежен пръстен! Госпожа Пол Севарин! Уитни Алисън Севарин...

Звучеше чудесно.

Изведнъж се засмя. Стана и се отправи към лавицата с книги. Посегна към подвързаната с кожа Библия, бързо прелисти страниците, но не откри нищо. Търпението й се изчерпа. Хвана книгата за кориците и силно я разтърси. Едно листче, сгънато на две, падна на пода. Уитни се наведе, вдигна го и с усмивка го отвори.

Аз, Уитни Алисън Стоун – гласеше бележката – петнадесет-годишна, в пълно съзнание и с цялото си чувство за отговорност (въпреки съмненията на татко по отношение на последното) се заклевам, че един ден ще успея да накарам Пол Севарин да се ожени за мен. Освен това ще направя така, че Маргарет Меритън и всички останали злобарки да съжаляват за ужасните неща, които някога са приказвали по мой адрес.

бъдеща госпожа Пол Севарин.

Под подписа беше добавила „Уитни Алисън Севарин“ поне десетина пъти.

Спомни си какво отчаяние я беше обзело, когато преди години беше написала тази клетва, и сега радостта й от победата беше голяма. Стори й се, че ще се пръсне, ако не покаже пръстена на някого.

Да си легне в миг като този беше просто немислимо. Беше толкова щастлива, че й идеше да пее и да танцува. Трябваше да сподели вълнението си с някого...

Поколеба се и накрая реши, че трябва да уведоми баща си за намерението на Пол да поиска ръката й. Той несъмнено щеше да остане доволен – след като години наред всички съседни осъждаха увлечението й

по Пол, най-после беше настъпил мигът, в който устите им щяха да бъдат затворени. Сега Пол беше този, който искаше да се ожени за нея. Той я преследваше! Ролите бяха разменени.

Отново се огледа. Прибра лъскавата си коса, затегна колана на робата си и решително се отправи към спалнята на Мартин.

В тишината, последвала веселата глъч и танци, имаше нещо меланхолично, но Уитни предпочете да не мисли за това и смело почука на вратата.

– Баща ви е в кабинета си, госпожице – уведоми я един прислужник.

– О! – Тя разочаровано въздъхна. Може би щеше да е по-добре тази вечер да покаже пръстена на леля Ан, а да остави срещата с баща си за следващия ден. – Леля ми легна ли си вече?

– Не, госпожице, лейди Гилбърт е заедно с баща ви.

– Благодаря. Лека нощ.

Уитни тръгна към долния етаж, почука и въпреки че не чу отговор, отвори вратата и се вмъкна в кабинета. Баща ѝ седеше зад бюрото си, а леля ѝ се беше настанила в едно от високите кресла. Появата на девойката накара двамата да се спогледат тревожно. Имаше още едно кресло, но то беше обърнато към камината. В него седеше още някой, но високата облегалка го скриваше от погледа на Уитни.

– Да, дъще? Какво има? – рече меко Мартин Стоун и доля бренди в чашата си.

Уитни пое дълбоко дъх и започна:

– Имам да ти съобщя една чудесна новина, татко! И на теб, лельо! Радвам се, че ви откривам и двамата тук – така едновременно ще разберете причината за моето щастие.

Тя се приближи до бюрото, приседна на края му и целуна баща си по челото:

– Аз, Уитни Стоун, те обичам изключително много, татко, и дълбоко съжалявам за всичките неприятности, които съм ти създавала.

– Благодаря ти – отвърна Стоун и се изчерви.

– И – продължи дъщеря му, като стана от бюрото и се насочи се към леля си – искам да кажа същото и на теб, лельо. Обичам те много и ти го знаеш.

Уитни отново пое дъх и най-сетне се престаши да съобщи новината:

– Обичам и Пол Севарин. Пол също ме обича и иска да се ожени за мен! Когато се върне от деловото си пътуване, той ще дойде да поиска

ръката ми от теб, татко. Зная колко... – Изведнъж млъкна и се втренчи в леля си. – Какво има, леля Ан?

В погледа на лейди Гилбърт, насочен към обърнатото към камината кресло, се четеше такъв ужас, че Уитни също се втренчи в тази посока, като се опитваше да отгатне причината за тази тревога. Едва не извика от изненада, когато установи, че в креслото седи не друг, а Клейтън Уестланд.

– Аз... Аз... Съжалявам! – заекна тя. – Извинявам се, че прекъснах разговора ви. Но за свое оправдание, господин Уестланд, ще кажа, че нямах представа, че вие също сте тук. Но тъй като вече чухте онова, което исках да споделя с леля си и баща си, ще ви помоля да запазите в тайна новината за предстоящия ми годеж. Нали разбирате...

Баща ѝ внезапно се изправи и безцеремонно я прекъсна:

– Как смееш! Какъв е смисълът на всичко това?

– Смисълът? – объркано повтори Уитни. – Пол Севарин ме помоли да се омъжа за него. Това е всичко. И аз смятам да приема.

Баща ѝ бавно и отчетливо изрече:

– Пол Севарин е един бедняк. Разбираш ли какво ти казвам? Именето му е ипотеккирано и кредиторите са по петите му.

Въпреки че новината я шокира, Уитни успя да запази самообладание и с привидно спокойствие отвърна:

– Нямах представа, че финансовото му положение е толкова нестабилно, но не виждам какво отношение има това към въпроса. Аз имам средства, оставени от баба ми, а също зестрата ми. Всичко, което имам аз, ще бъде и на Пол.

– Ти нямаш нищо! – просъска баща ѝ. – Моето положение беше дори по-лошо от това на Севарин и се наложи да използвам твоите пари, за да се разплатя с кредиторите си.

Уитни безпомощно се обърна към леля си. Поне от нея очакваше да получи подкрепа.

– Тогава с Пол ще се задоволим да живеем скромно, без лукса и удобствата, които зестрата и наследството ми биха ни осигурили.

Лейди Ан нищо не каза. Уитни объркано се обърна към баща си:

– Татко! Трябваше да ми кажеш, че си изпаднал в затруднение! Аз... Аз изхарчих цяло състояние за дрехи и бижута, преди да се върна от Франция. Само ако знаех, че...

Уитни не се доизказа. Обзе я странното чувство, че нещо не е наред и тя е единствената, която не знае какво е то.

– Конюшният е пълен с нови коне. Разполагаме с повече прислуга,

отколкото е необходимо. Ако положението е толкова сериозно, как можем да си го позволим? – недоверчиво попита тя.

Лицето на баща ѝ стана пурпурно. Той отвори уста, но нищо не каза.

– Мисля, че имам правото да искам обяснение – настоя Уитни. – Само преди минута ми каза, че не притежаваме нищо, а в същото време успяваме да поддържаме такъв висок стандарт на живот. Как става това?

– Моето положение се подобри – дрезгаво отвърна баща ѝ.

– Кога?

– През юли.

– Значи положението ти се е подобрило през юли, а ти не възнамеряваш да възстановиш зестрата ми и моята част от наследството?

Мартин Стоун удари с юмрук по бюрото и гневно извика:

– Няма да понасям повече този фарс. Ти си сгодена за Клейтън Уестморланд. Двамата подписахме споразумение и то отдавна е в сила.

В първия момент Уитни не обърна внимание на приликата между имената Уестланд и Уестморланд.

– Но как... Защо... Кога се случи това?

– През юли! Брачният договор е подписан! Не разбираш ли? Всичко е приключено.

Тя го погледна с ужас и недоверие.

– Да не искаш да ми кажеш, че сте направили това още докато съм била във Франция? Обещал си ме на някакъв непознат, без дори да ме попиташ за мнението и чувствата ми?

– По дяволите! – извика баща ѝ. – Уестморланд ми предложи да подпишем споразумението.

– Трябва да си бил много щастлив през юли – прошепна задавено девойката. – Най-сетне си постигнал мечтата си да се отървеш завинаги от мен, а този така наречен „джентълмен“ ти е платил, за да го сториш. Мили Боже! – Внезапно всичко си дойде на мястото, всичко получи обяснението си.

Уитни притвори очи и се опря на бюрото.

– Той е платил за всичко, нали? – продължи тя. – За конете, за слугите, за новите мебели и ремонта на къщата... За нещата, които донесох от Франция... Платил е и за това, което в момента нося, нали?

– Да! Аз загубих всичко.

Омразата се разгоря и погълна любовта, която допреди малко изпитваше.

– И когато не ти е останало какво повече да продадеш, си решил да пожертваш мен. Продад си ме на един непознат и аз ще бъда негова собственост до края на живота си! Татко, сигурен ли си, че си получил възможно най-добрата цена за мен? Надявам се, че поне не си приел първата оферта, която ти е предложил. Сигурна съм, че си се пазарил...

– Да не си посмяла! – изрева гневно Мартин Стоун и я удари през лицето.

Уитни залитна и едва се задържа на краката си. В този момент се намеси Клейтън Уестланд:

– Ако още веднъж я докоснете, ще направя така, че да съжбялявате до края на живота си, Мартин – процеди през зъби той.

Стоун се отпусна безсилен в креслото си, а Уитни яростно се обърна към „спасителя“ си:

– Ти, долна, подла твар! Не знам какъв човек трябва да си, след като си паднал толкова ниско, че да си купуваш жена! Какво животното трябва да си, та да плащаш за нея дори без да си я виждал! Колко ти струвах? – попита предизвикателно тя.

– Нямам намерение да отговарям на този въпрос – отвърна меко Клейтън.

Умът ѝ трескаво заработи. Трябваше да намери най-обидните думи, най-слабото му място, където да насочи удара си и Уестланд да почувства огромна болка.

– Не вярвам да си платил много. Къщата, в която живееш, е доста скромна. Да не би да си заложил цялото си дребно състоянище, за да се сдобиеш с мен? Чудя се дали баща ми е поискал достатъчно или...

– Стига – твърдо я прекъсна Клейтън и се изправи.

– Той може да ти даде всичко, което пожелаеш... Всичко! – задъхано рече баща ѝ. – Той е херцог, Уитни! Ще имаш всичко, което...

– Херцог! – Уитни презрително се вгледа в Клейтън. – Как си успял да го убедиш да повярва на подобна глупост?

– Наистина съм херцог, малка моя. И ти го казах преди месеци във Франция.

– Ти, изчадие адово! Не бих се омъжила за теб дори да беше самият крал! Освен това никога не съм имала нещастieto да те срещна във Франция.

– Казах ти, че съм херцог в нощта на един бал с маски – припомни ѝ той.

– Лъжец! Не съм те срещала там! Видях те за пръв път, когато се върнах у дома!

– Скъпа – обади се лейди Ан, – спомни си онази вечер в дома на Арманд! Преди да си тръгнем, ти ме попита дали зная кой е високият мъж, облечен в черно и с домино на очите...

– Моля те, лельо! – нетърпеливо я прекъсна Уитни. – Не съм срещала този мъж нито тогава, нито...

Спомените от онази вечер внезапно се върнаха. Градината с розите, плътният глас, шеговито изричаш: „Да предположим ти кажа, че съм херцог...“

– Значи ти си бил! – изкрещя тя. – Ти си се криел зад онази маска!

– И то без монокул – потвърди с усмивка Клейтън.

– От всички ужасни, непоносими, отвратителни... – Обидните думи не бяха достатъчни, за да изрази онова, което чувства. – Лорд Уестморланд, бих искала да ви уведомя, че тазвечерните разговори за вашите пари, богатства, коне и жени не само ме отегчиха, но и отвратиха!

– Аз ги възприех по същия начин – съгласи се той.

Тя рязко се извърна. Гърлото ѝ се беше свило от гняв и обида и всичко, което успя да изрече, беше:

– Ще ви мразя за това, което ми причинихте, докато съм жива!

Клейтън не обърна внимание на заплахата.

– Искам да си легнеш и да се опиташ да поспиш – загрижено рече той. – Ще дойда утре следобед. Има много неща, които се нуждаят от обяснение, и аз ще го направя, но ти трябва да си в състояние да ме изслушаш.

Тя бързо се отпрати към вратата. Когато посегна към месинговата топка на бравата, гласът му я застигна:

– Уитни, очаквам да те заваря тук, когато дойда утре.

Ръката ѝ замръзна. Как смееше да ѝ нарежда! Да я съветва!

Тя отвори вратата, изскочи навън и я затръшна след себе си.

Щом се озова в стаята си, се облегна на вратата. Трепереше. Погледът ѝ обходи мястото, където само допреди половин час се беше чувствала безкрайно щастлива, без да има представа какво я очаква.

Тримата в кабинета седяха в напрегнато мълчание.

– Беше от брендито, кълна се! – прошепна неочаквано Мартин. Лицето му беше придобило пепеляв оттенък. – Никога преди не съм вдигал ръка срещу нея. Какво да направя, за да...

Клейтън рязко изви глава към него.

– Какво да направиш ли? Вече направи достатъчно! Уитни ще се

омъжи за мен, но след всичко, което се случи тук преди малко, тя ще те накара да си платиш. Мен също. От този момент нататък ще си държиш устата затворена, каквото и да ти казва! Разбра ли ме?

Мартин с мъка преглътна и кимна:

– Да. Напълно.

– Дори да ти каже, че е сложила отрова в чая ти, ще го изпиеш и ...ще... си ...държиш... проклетата... уста... затворена!

– Да. Затворена.

Клейтън понечи да продължи, но се отказа. Поклони се на лейди Ан и отново се обърна към бъдещия си тъст:

– Следващия път, когато отправяш молитви към Бога, не забравяй да благодариш, че си с двадесет години по-възрастен от мен. Иначе бих те...

Той не се доизказа и излезе от кабинета.

Кочияшът на Клейтън търпеливо го очакваше. Нямаше нищо против господарят му да се бави, щом това беше свързано с госпожица Стоун. Беше се обзаложил с един свой приятел, че именно госпожица Стоун ще е следващата херцогиня Клеймор, а сумата беше значителна и той искаше да я спечели.

– Да се махаме от тук! – извика Клейтън в мига, в който се озова до каретата.

Госпожицата явно го беше вбесила, помисли си кочияшът, но след като беше в състояние да предизвиква подобни емоции у господаря му, значи всичко беше наред.

Той се засмя и вдигна камшика.

17.

Уитни бавно отвори очи и примигна. Тъпа болка пронизваше главата ѝ. Чувстваше се странно, беше я обзела някаква несвойствена за нея меланхолия. Мозъкът ѝ отказваше да функционира и погледът ѝ безцелно следеше движението на сенките по златистия килим. Сбърчи чело, опитвайки се да си припомни каква беше причината да изпадне в подобно състояние. Изведнъж сцената от предната вечер изникна пред нея с болезнена яснота.

Уитни стисна клепачи, сякаш да постави преграда между спомена и действителността.

Седна в леглото, натрупа възглавниците зад гърба си и се облегна на тях. Знаеше, че трябва да се овладее, да мисли и да планира действията си.

Първо, мъжът, който живееше в Ходжис Плейс, бе не някой друг, а Клейтън Уестморланд, изчезналият херцог Клеймор. Това най-последно обясняваше скъпите му дрехи и надменността на прислугата му.

Той беше и мъжът с черната маска от нощта на маскарада – онзи проклет безочлив...

Тя с усилие се овладя и отново се върна към фактите.

Най-вероятно Клейтън Уестморланд се беше срещнал с баща ѝ непосредствено след карнавала и още тогава беше предложил сделката. Както баща ѝ спомена предната вечер, брачният договор беше подписан през юли и годежът беше влязъл в сила.

Непосредствено след това негодникът се беше настанил в имение-то, разположено близо до дома ѝ.

– Невероятно! – възкликна Уитни. Нещо повече, беше ужасно, абсурдно! Но беше вярно. На практика тя беше сгодена за херцог Клеймор. Този непоносим нахалник!

А баща ѝ? Баща ѝ! Той беше не по-малко виновен от Уестморланд. Не можеше да понесе безсърдечието му.

– О, татко! – прошепна съкрушено тя. – Как можа да ми причиниш това!

От очите ѝ бликнаха сълзи, гърлото ѝ болезнено се сви.

Нямаше да се предаде. Нямаше да отстъпи!

Трябваше да прояви твърдост. Предстоеше ѝ да се справи с двама – всъщност с трима врагове, ако лейди Ан беше на страната на баща ѝ и

херцога. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че любимата ѝ леля също можеше да се окаже предателка.

Сега силите не бяха равностойни, но когато Пол се върнеше, той щеше да я подкрепи.

Дотогава обаче трябваше да разчита единствено на решителността, упоритостта и куража си. Да, сигурна беше, че можеше да се справи чудесно с тях до завръщането на Пол.

Сега беше ред да направи план как да отблъсне херцога. Трябваше да го доведе до заключението, че ако иска да прекара живота си в мир и спокойствие, то Уитни Стоун не е жената, която ще му ги осигури. А ако беше достатъчно хитра, би могла да го накара така да съжали за прибързаната си постъпка, че сам да поиска да развали годежа още преди Пол да се е върнал.

На вратата тихо се почука и след миг в стаята се появи лейди Ан. Дали идваше като приятел или като враг? Уитни се насили да говори спокойно:

– Кога беше информирана за този отвратителен план, лельо Ан?

Леля ѝ приседна на леглото и отвърна;

– В деня, в който изпратих писма до четири различни държави с надеждата да открия чичо ти и отложих пътуването си до Лондон.

– О! – прошепна племенницата.

Леля Ан се беше опитала да открие чичо Едуард и да го повика на помощ; не беше я предала. Брадичката ѝ затрепери. И когато леля ѝ я прегърна, тя се отпусна в ръцете ѝ и зариде като малко дете.

– Всичко ще се оправи! – опита се да я успокои лейди Ан, галейки косата ѝ.

Когато си поплака, Уитни установи, че се чувства значително по-добре. Избърса очите си и горчиво се усмихна:

– Не мислиш ли, че тази история е отвратителна, лельо?

Тя отвърна, че е съгласна, после отиде до банята, намокри кърпичката си със студена вода и я подаде на Уитни.

– Ето, сложи я на очите си, за да не подпухнат.

– Ще се омъжа за Пол! – твърдо рече девойката и притисна кърпичката към очите си. – Това е най-голямата ми мечта! Но дори и да не смятах да се омъжа за Пол, пак нямаше да се обвържа с този... дегенерат! Ти си на наша страна, нали, лельо? – нетърпеливо запита тя, впивайки поглед в безстрастното лице на лейди Ан.

– Аз съм на твоя страна, скъпа – подчерта леля ѝ. – На твоя! Искам най-доброто за теб.

Ан стана и тръгна към вратата.

– Ще изпратя Клариса да ти помогне да се облечеш. Вече е почти обяд и негово превъзходителство изпрати бележка, че ще ни направи посещение в един часа.

– Негово превъзходителство! – изсумтя презрително Уитни. Понеже херцогът стоеше много над обикновените благородници, към него не можеха да се обръщат с простото „милорд“!

Още преди Клариса да се появи в спалнята ѝ, тя беше решила какво да облече. Тъй като не се стремеше да спечели възхищението на Клейтън Уестморланд, трябваше да изглежда възможно най-зле. Щеше да облече дреха, за която той не беше платил. Идеята я изпълни с горчиво злорадство.

– Клариса, спомняш ли си черната рокля, която Хавершгъм слагаше, когато лъскаше стъпалата на стълбището? Виж дали ще можеш да я откриеш.

Клариса я погледна съчувствено.

– Лейди Гилбърт ми разказа за снощната случка, моето момиче. Но мисля, че ако решиш да се опълчиш срещу този човек, ще направиш голяма грешка.

– О, Клариса, моля те! Не спори с мен. Само ми обещай, че ще ми помогнеш. Ако изглеждам зле и същевременно проявя достатъчно смелост и сила, надявам се, че ще го накарам да ме остави на мира.

Клариса кимна:

– Никога не съм те предавала. Няма да го направя и сега.

– Благодаря ти – промълви Уитни. – Сега знам, че имам поне две приятелки, на които мога да разчитам. И Пол, разбира се.

След един час и петнадесет минути тя седеше пред огледалото и доволно се усмихваше, докато Клариса навиваше тежката ѝ коса на стегнат кок ниско на тила. Прибраната коса само подчертаваше класически красивите черти на лицето ѝ, но Уитни не осъзнаваше това. Зелените очи изглеждаха огромни върху бледото ѝ лице, засенчени с дългите тъмни мигли.

– Чудесно! – кимна одобрително тя. – Но не трябва да бързаеш толкова. Негова светлост може да почака. Това е част от моя план. Смятам да му дам няколко урока и първият от тях ще бъде, че изобщо не се впечатлявам от името и титлите му, нито пък имам намерение да изпълнявам всяка негова команда.

В един и половина слезе в малкия салон, където според предварително дадените от нея инструкции беше въведен господин Уестланд. На

прага се спря, вирна предизвикателно брадичка и смело пристъпи напред.

Обожателят ѝ я очакваше, извърнат към прозореца и нетърпеливо потупващ с кожените ръкавици по коляното си.

Уитни почувства, че смелостта я напуска. Как е могла да повярва, че е по силите ѝ да го отклони от преследваната цел? Той не беше от онези неопитни младоци, които биха могли да бъдат отпратени с хладна усмивка или любезно безразличие. Никога досега при сблъсъците помежду им тя не беше излизала победител. Трябваше да си напомни, че все пак ще се наложи да се справя с него само докато Пол се върне.

Затвори вратата на салона и равно рече:

– Чакали сте ме.

През последните двадесет минути Клейтън едва успяваше да се пребори с раздразнението си. Беше принуден да стои в тази тясна мрачна стая като просяк, очакващ благодеяние. Повтаряше си, че предната вечер Уитни беше силно засегната и че днес без съмнение щеше да демонстрира враждебността си към него, да го дразни и да го провокира. Но той щеше да бъде ангелски търпелив.

Щом чу гласа ѝ, се обърна. Уитни стоеше пред него, вдигнала предизвикателно глава, облечена в черна износена рокля, най-вероятно заета от някоя прислужница. На тънкия си кръст беше опасала бяла пресилка, а прекрасната ѝ коса беше скрита под тъмно боне.

– Ти ми демонстрира своята гледна точка, Уитни – любезно рече Клейтън. – Сега нека аз да покажа своята. Никога вече не искам да те виждам облечена по този начин!

Уитни трепна при властния му тон.

– Всички в тази къща сме ваши прислужници. А аз съм на най-ниското стъпало в йерархията на слугите, тъй като съм купена, както се купуват робините.

– Не ми говори с такъв тон – предупреди я той. – Аз не съм баща ти.

– Разбира се, че не си. Ти си моят собственик.

Клейтън бързо се озова пред нея. Ядосан, че гневът ѝ към баща ѝ се беше прехвърлил върху него, той я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

Но брадичката ѝ си оставаше все така гордо вдигната и Клейтън почувства, че гневът му се изпарява. В очите ѝ напиреха сълзи от болката, която ѝ беше причинил. Лицето ѝ беше бледо, имаше тъмни сенки под очите.

Той се приведе над нея и тихо попита:

– Нима само мисълта, че би могла да бъдеш моя жена, е в състояние да те направи толкова нещастна, малка моя?

Неочакваната нежност, която той прояви, я свари неподготвена. Не знаеше какво да отговори. Мислеше си, че изглежда предизвикателна, хладна... но не и нещастна, слаба, безпомощна. От друга страна, не можеше просто да отвърне: „Не, идеята не ме кара да се чувствам нещастна.“

– Искам да излезем навън – каза Клейтън.

Не я помоли, просто го заяви, ядосано си помисли Уитни, докато го следваше.

Тръгнаха към изкуственото езеро в центъра на градината. Клейтън спря под стария дъб в единия край и каза:

– Надявам се, че поне тук ще бъдем сами.

Беше готова да отвърне, че да остане насаме с него е последното нещо, което иска, но замълча. Страхуваше се, че ако заговори, няма да успее да се овладее.

Клейтън свали сакото си и го постла на тревата под дървото.

– Мисля, че ще е по-добре да седнем.

– Аз предпочитам да остана права – хладно отвърна Уитни.

– Седни!

Тя се подчини, но не седна върху сакото му, а направо на тревата, подвила крака под себе си.

– Знаеш ли, че си права – сухо отбеляза Клейтън. – По-добре да изцапаш тази дрипа, отколкото едно от любимите ми сака.

Той взе сакото и го метна на раменете ѝ, после приседна до нея.

– Не ми е студено – заяви Уитни.

– Отлично. В такъв случай можем да те отървем и от това ужасно бонене на главата ти. – Клейтън свали бонето и тя почувства как страните ѝ пламват от гняв.

– Ти си груб, непоносим... – започна, но спря и здраво стисна устни, забелязвайки присмехулните искрици в погледа му.

– Продължавай – подкани я херцогът. – Доколкото си спомням, спря на „непоносим“.

Идеше ѝ да го удари през устата, за да изтрие самодоволната му усмивка.

– Иска ми се да можех да намеря най-точните думи, с които да изразя колко са силни презрението и омразата, които изпитвам към теб.

– Сигурен съм, че ще продължиш с опитите, докато най-накрая

успееш – отбеляза той.

– Знаеш ли, че те намразих още в първия миг, когато те срещнах на бала с маски? Държа да ти кажа, че това чувство нарастваше при всяка следваща среща.

Клейтън замълча, после замислено рече:

– Много ми е неприятно да чуя това, защото аз от своя страна те смятам за най-красивото и привлекателно същество, което Бог някога е създавал.

Нежността в гласа му така я озадачи, че тя се взря внимателно в лицето му.

– Когато те вземах в прегръдките си – продължи Клейтън, – ти не показваше омразата, която твърдиш, че изпитваш към мен. Всъщност на мен ми се струваше, че близостта ни ти харесва.

– Никога не съм търсела твоето внимание! Всъщност винаги съм намирала ласките ти за... притеснителни.

– Онези моменти притеснявах и мен, малка моя – призна неочаквано той и погали страната ѝ.

– Но въпреки това продължи да настояваш, макар че аз възразявах! Дори и сега, в този момент само дебнеш за поредната възможност да се нахвърлиш върху мен!

– Права си – призна Клейтън и тихо се засмя. – Привлечен съм от теб като пеперуда от пламъка. Както и ти си привлечена от мен.

Стори ѝ се, че ще избухне.

– Защо ти, самодоволен кучи...

Той с усмивка сложи пръст на устните ѝ.

– Съжалявам, че ще ти отнема възможността да ме възнаградиш с поредния цветист епитет, но трябва да ти кажа, че притежавам документи, които не поставят под съмнение произхода ми.

Уитни бързо стана и рече:

– Ако не възразяваш, ще се оттегля. Изморена съм. Връщам се в къщата. Не мога да проумея какво е смешното в цялата тази история. Баща ми ме е продал на някакъв непознат, арогантен, коравосърдечен егоист, който, без да го е грижа за моите чувства...

– Позволи ми да ти помогна при изреждането на провиненията ми. Уитни – намеси се той. – Аз съм толкова коравосърдечен, че спасих баща ти от затвора, плащайки всичките му дългове. И съм голям егоист, задето те гледах на пикника как флиртуваш със Севарин, докато усещаш вкуса на устните ти върху своите. И защо го правех? Защото исках да ти дам защитата на своето име, да ти осигуря достойно положение в

обществото, да ти предложи спокоен и охолоен живот. Наистина ли смяташ, че заради тези си желания заслужавам горчивите ти упреци?

Уитни преглътна и отмести поглед към езерото. Беше объркана и нещастна.

– Аз... Аз не зная какво заслужавах.

– Тогава аз ще ти кажа – спокойно рече той. – Не заслужавам нищо, освен да бъда пощаден от упреци, провокирани от пиянските брътвежи на баща ти от снощи. Засега това е всичко, за което ще те помоля.

За неин ужас по страните ѝ потекоха сълзи. Тя ги изтри с длан и с разтреперан глас обясни:

– Просто съм изтощена. Не спях добре миналата нощ.

– Нито пък аз – с разбиране отвърна Клейтън и тръгна с нея към къщата. Можем да појздим утре сутринта, но за да не даваме повод за клюки сред гостите ви, ще е най-добре да се срещнем долу, при конюшните. В десет.

Уитни се качи в стаята си и съблече раздърпаната рокля. Беше едва два часът, а се чувстваше уморена. Потръпна при мисълта, че ще трябва да слезе в салона, където се бяха събрали роднините ѝ, да се усмихва и да любезничи. А ако дори един човек споменеше името на херцог Клеймор, това щеше да я доведе до истерия.

Леглото сякаш я теглеше. Една кратка следобедна дрямка би ѝ се отразила добре, помисли си Уитни. Щеше да възвърне способността си да разсъждава трезво.

Пъхна се под завивките и затвори очи.

Когато се събуди, луната беше изплувала на тъмното кадифено небе. Уитни се надяваше отново да заспи, преди мъчителните мисли да я завладеят.

18.

Когато на следващата сутрин пристигна при конюшните, Клейтън вече беше там. Очакваше я до дървената ограда, а Томас беше до него. Очевидно старият коняр му разказваше нещо весело, защото херцогът се заливаше от смях.

Не отвърна на поздравя му, нито го погледна, когато Клейтън кимна с глава към Хан и каза:

– Конят ти е готов.

Двамата поеха в тръс. Ездата оказа благотворно влияние върху Уитни. Чувстваше, че жизнеността ѝ се връща след двудневното унижение, което беше изцедило силите ѝ.

Навлязоха в гората. Клейтън спря коня си до потока, скочи на земята и ѝ помогна да слезе от Хан.

– Ездата ти се отразява добре – отбеляза той, оглеждайки зачервените ѝ страни.

Опитваше се да разчупи леда. Мълчаливостта не беше сред добродетелите ѝ, но въпреки това Уитни не можеше да превъзмogne нежеланието си да обсъжда каквото и да е с този лицемерен злодей.

– Наистина се чувствам по-добре – измърмори накрая тя. – Обожавам да яздя.

– Аз пък обожавам да те гледам как яздиш – галантно отвърна Клейтън. – Без съмнение ти си най-изкусната ездачка, която някога съм виждал.

– Благодаря – отвърна Уитни.

Погледът ѝ тревожно съзря старото дърво, с което бяха свързани най-мъчителните ѝ спомени. Там, точно на онова място, където клоните хвърляха плътната си сянка, тя беше лежала в прегръдките на херцога в деня на пикника. А Клейтън се беше насочил именно натам и вече посилаше сакото си върху тревата.

– Ако не възразяваш, предпочитам да остана права – бързо рече тя.

Пристъпи напред и се облегна на дебелия ствол.

Клейтън кимна, но не отмести поглед от нея.

За пръв път тя осъзна, че този човек е нейният бъдещ съпруг! Но не за дълго, побърза да се успокои тя. Само докато Пол се върнеше. Тогава с негова помощ щеше да осъществи плана си и да се отърве от натрапника. Засега трябваше да стиска зъби и да внимава да не пропусне и

най-малката възможност да го уязви и да го отблъсне.

Погледът на Клейтън я изнервяше. Трябваше да каже нещо, за да наруши напрегнатото мълчание, иначе щеше да избухне.

– Защо не язди този кон, когато се състезава с мен? Много по-бърз е.

Клейтън погледна към конете. Изглежда, темата, която Уитни избра, му беше приятна.

– Твоят черен жребец беше изтощен, след като го яздих в деня на пикника. Предпочетох другия кон, защото беше силен и издръжлив като Опасния вихър и исках да ти дам равни шансове в надпреварата. Ако бях излязъл срещу теб с жребеца, който яздя днес, резултатът щеше да бъде предрешен. Ако пък се бях появил с някой по-слаб кон, ти нямаше да изпиташ удоволствие от победата.

– Напротив, щях да се радвам! – засмя се тя. – Бях готова на всичко, само и само да те победа в онова надбягване и щях да се състезавам дори да беше дошъл яхнал коза!

Клейтън развеселено поклати глава:

– Не си спомням през трите години, откакто те познавам, да е имало случай да не ме разсмееш!

Уитни присви очи:

– Три години? Нима е възможно? Преди три години беше моето представяне в обществото.

– Когато те видях за пръв път, ти беше заедно с леля си в един магазин за шапки. Продавачката се опитваше да ти пробута една смешна шапка, украсена с изкуствени плодове, с уверенията, че само да си я сложиш на главата и да се появиш с нея в парка, всички джентълмени ще паднат в краката ти.

– Не си спомням за този случай – колебливо рече Уитни. – Купих ли шапката?

– Не. Отвърна й съвсем сериозно, че ако джентълмените започнат да падат в краката ти, то ще бъде, защото ще се опитват да избягнат рояка пчели, които ще кръжат наоколо, привлечени от подноса с плодове на главата ти.

– Напълно в мой стил е да й отговоря така – призна тя. – Тогава ли... В този ден ли реши, че искаш... ъ-ъ-ъ... да ме опознаеш по-добре?

– Разбира се, че не – подразни я той. – Това, което изпитах тогава, беше облекчение, че продавачката, а не аз, трябваше да понесе пронизващия поглед на зелените ти очи.

– А ти какво си правел в магазин за шапки? – Веднага съжали за

въпроса си. Как можа! Какво можеше да прави Клейтън там, освен да придружава тогавашната си любовница?

– По изражението на лицето ти съдя, че вече си стигнала до правилния отговор – отвърна той без следа от смущение.

Потискайки раздражението си от мисълта за другата жена, Уитни попита:

– Срещали ли сме се отново след това? Искам да кажа – преди бала с маски.

– От време на време те виждах в парка. После, година по-късно имах възможността да те наблюдавам по-отблизо на бала в дома на Дюпре.

– Сам ли беше на този бал? – Въпросът отново неволно изскочи от устата ѝ и Уитни сви юмруци, обзета от отвращение към самата себе си.

– Не – призна той. – Но доколкото си спомням, ти също не беше сама. По-точно казано – беше заобиколена от обожатели. Прекалено много. – Клейтън се засмя, когато тя го стрелна с гневен поглед. – Няма защо да ме гледаш така! Ти беше на същото мнение. По-късно същата вечер те чух да казваш на едно от онези контета, което се прехласваше по аромата, който разпръсквали ръкавиците ти, че щом миризмата на сапун е в състояние да го впечатли толкова силно, то той или е луд, или нечистопълтен.

– Не е възможно да съм била толкова груба! – възрази тя. – По всичко изглежда, че въпросният младеж е бил глупав, но едва ли е заслужавал подобно... – Внезапно млъкна и сбърчи чело. – Това конте не ходеше ли с едни такива абсурдно ситни стъпки?

– Бях повече заинтригуван да наблюдавам лицето ти, отколкото неговата походка, така че не бих могъл да ти отговоря – сухо отвърна Клейтън. – Защо?

– Защото сега си спомням, че наистина казах онези неща. Спомням си как той така смешно ситнеше около мен, че чак предизвикваше отвращението ми, а когато накрая беше принуден да се оттегли, аз го проследих с поглед и забелязах един висок тъмнокос мъж, който стоеше наблизо и се усмихваше така, сякаш цялата сцена му се е видяла ужасно забавна. Ти беше! Ти ме шпионираше тогава!

– Не те шпионирах, само исках да бъда наблизо, за да се притека на помощ на бедния момък в случай, че от него потече кръв, както беше попаднал под острия ти като бръснач език!

– Не е трябвало да се тревожиш – онзи глупак заслужаваше всяка казана от мен дума. Не си спомням името му, но зная, че предната вечер

той се беше опитал да ме целуне и че си позволяваше повече от допустимото.

– Колко жалко, че не можеш да си спомниш името му – процеди ледено херцогът.

Тя го погледна изпод спуснатите си клепки и със задоволство установи, че ролите им се бяха разменили – сега той ревнуваше. Хрумна й, че ако се представи като лекомислена, Клейтън би се отказал да се ожени за нея.

– Трябва да ти кажа, че този човек не беше единственият джентълмен в Париж, който се опитваше да спечели благоразположението ми с подобни... ласки. Във Франция имах цял куп сериозни обожатели. Не мога дори да си спомня имената на всичките.

– Тогава ми позволи да ти помогна – спокойно предложи Клейтън. Уитни се втрени шокирана в него, докато той изброяваше имената на всички мъже, домогвали се до ръката й. – Не споменавам Дъовил, тъй като той все още продължава да се надява – завърши Клейтън. – Май ще трябва да включа в списъка и Севарин, понеже той пък се опитва да поиска ръката ти. Струва ми се, мадам, че за благоразумна млада жена сте прекалено глупава по отношение на мъжете, на които сте позволявали да ви ухахват.

За да избегне темата за Пол, Уитни насочи отново разговора към Ники Дъовил:

– Не знаете ли, че семейството на Никълъс Дъовил е сред най-благородните и уважавани във Франция?

– Бях започнал да говоря за Севарин, както много добре знаеш! От всички мъже, имената на които споменах, Пол Севарин е най-неподходящият! И въпреки това, ако остане на теб, ти именно него би избрала. Той не отговаря нито на твоя интелект, нито на темперамента и нагласата ти. Да не говорим за това – добави многозначително, – че Севарин не е мъжът, който би те накарал да се почувстваш като истинска жена.

– Какво точно имаш предвид с тази забележка? – попита предизвикателно Уитни.

– Мисля, че добре разбираш какво имам предвид – отвърна Клейтън, забелязвайки руменината, плъзнала по страните й.

Тя не беше съвсем сигурна, че знае точно какво означава това, но предпочете да премине на по-безопасна тема:

– Ако си бил толкова впечатлен от мен още във Франция, защо тогава не поиска ръката ми от чичо Едуард?

– И да ме отпрати с разни глупави обяснения от рода на това, че си

малка и че баща ти не е готов да се раздели с теб? – иронично я изглежда той. – В никакъв случай!

– Истината е, че е било под достойнството ти да ми бъдеш представен и след това да...

– Ние бяхме представени един на друг – възрази Клейтън. – Мадам Дюпре свърши това, но ти беше толкова увлечена да колекционираш обожатели и да ги държиш до полите си, че дори не обърна внимание на името ми.

– А покани ли ме на танц? – попита с невинно изражение тя.

– Не – сухо отвърна той. – Списъкът ми вече беше запълнен.

При други обстоятелства тя би избухнала в смях от подобна шега, но добре осъзнаваше, че забележката е насочена към това да ѝ припомни, че той е бил не по-малко популярен от нея. Като че ли имаше нужда да ѝ бъде напомняно!

– Предполагам, че ако мъжете имаха бележници, в които да записват ангажираните им танци, твоето винаги щеше да е запълнено. Всъщност питам се как трябва да постъпи един мъж с любовницата си, ако реши да покани на танц някоя друга?

– Не си спомням да съм изпитал някакви затруднения от такъв характер, когато танцувах с теб в нощта на бала с маски.

Уитни изпусна ръкавиците си на земята

– Как смееш да бъдеш толкова нахален, че да...

– Че изобщо да коментирам подобни неща? – довърши вместо нея той. – Защо ли се сещам за поговорката „Око за око, зъб за зъб“?

– Не мога да повярвам на ушите си! – гневно извика Уитни. – Ти си жив пример за „дявол, който чете евангелие“!

– Квит – засмя се той.

Смехът му само засили раздразнението ѝ.

– Ти може и да намираш скандалното си поведение за забавно, но аз – не. Ти се опита да ми отправиш неприлични предложения на бала в дома на Арманд, обиди ме в дома на Амелия Юбанк и се държа възмутително с мен на същото това място! – Уитни се наведе и вдигна ръкавиците си от земята. – Един Господ знае каква ще бъде следващата ти стъпка!

Последните ѝ думи накараха очите му да заблестят и тя реши, че е крайно време да си върви. Опита се да мине покрай него, за да стигне до коня си, но той се пресегна, хвана я за китките и я притегли към себе си.

– С изключение на маскарада винаги съм се отнасял с теб така, както си заслужавала. Така ще бъде и занапред. Нямам намерение да те

оставя да се качиш на главата ми. Ако го допусна, ти не би ме уважавала повече, отколкото би уважавала слабохарактерния Севарин, в случай че имаше нещастieto да се омъжиш за него.

Уитни стреснато го погледна. Тонът му ѝ подсказваше, че никога не би се отказал от нея и че мечтата ѝ да се омъжи за Пол с просто неосъществима. Ръцете му още по-здраво се сключиха около талията ѝ.

– Нима не те интересува, че не те обичам? – отчаяно прошепна тя.

– Разбира се, че не ме обичаш – кимна Клейтън. – Ти ме мразиш. Казвала си ми го десетки пъти. Дори тук, на това място. И то само секунди, преди да се превърнеш в пламенна жена, страстно отвръщаща на целувките ми.

– Престани да ми напомняш какво се случи през онзи злополучен ден! Искам да забравя!

– Бих направил всичко за теб, малка моя, но не и това. Никога няма да ти позволя да забравиш какво изпитваше тогава. Искай каквото и да е друго и ще го имаш!

– Да поискам каквото и да е от теб? И ако го направя, ти ще ми го дадеш? Добре тогава – не искам да се омъжа за теб! Развали споразумението с баща ми!

– Страхувам се, че няма да стане – невъзмутимо отвърна Клейтън.

– Тогава поне не ме обиждай с преструвките си, че те интересува какво искам – горчиво рече тя. – Не желая да се омъжа за теб, но ти нямаш намерение да ме оставиш на мира. Не искам да бъда твоя жена, но въпреки това ти ще ме завлечеш насила до олтара.

– Ако имах намерение да те завлека насила до олтара, щях да нареда да те откарат директно у дома, облечена в булчинска рокля. Но истината е, че нямам нужда постелята ми да се споделя от някоя хладна, враждебно настроена към мен жена.

Облечението, което изпита, беше толкова голямо, че Уитни предпочете да не обръща внимание на намека за леглото.

– Мили Боже! Защо не си ми ги казвал досега? Ако наистина си убеден в това, което казваш, то няма смисъл да продължаваш да си губиш времето с мен!

– Моля?

– Аз ще бъда най-хладната жена на този свят, ако стана твоя съпруга.

– Заплашваш ли ме? – вдигна вежди той. Уитни поклати глава и се усмихна:

– Разбира се, че не. Само се опитвам да ти обясня, че чувствата ми

към теб никога няма да се променят.

– Толкова ли си сигурна?

– Напълно – щастливо отвърна тя.

– В такъв случай няма защо да отлагаме повече сватбата ни, нали?

– Какво? – Не можеше да повярва на ушите си. – Но нали каза, че не би се оженил за мен, ако не съм страстна и любвеобилна?

– Казах, че не бих искал – поправи я Клейтън. – А не че няма да го направя.

Той галантно се поклони и решително тръгна към коня си, оставяйки я да тръпне от ужас, че първото нещо, което херцогът ще направи при завръщането си у дома, ще бъде да се разпорежи за подготовка на сватбата.

Без съмнение вече си беше извадил специално разрешение и сега трябваше само да се обади на свещеника! Умът ѝ трескаво затърси начин за измъкване от тази ситуация.

Имаше едно единствено решение на въпроса, макар и обидно за нея. Тя протегна ръка и го задържа за ръкава.

– Беше ми казал, че мога да поискам всичко от теб – умолително започна Уитни. – И че ти ще го изпълниш, стига да е в твоята власт.

– Стига да е в моята власт и да не противоречи на здравия разум – хладно уточни Клейтън.

– Тогава ще ми дадеш ли време? Имам нужда от време, за да преодоля ужасното усещане, че съм пионка в играта на шах, която двамата с баща ми разигравате. Искам да свикна с мисълта, че ще се омъжа за теб.

– Ще ти дам време – равно произнесе той. – Стига да го оползотвориш пълноценно.

– О, не се съмнявай в това! – излъга тя с лекота. – И още нещо: искам самоличността ти и новината за нашия годеж да останат в тайна още известно време.

– Защо?

Защото Клейтън щеше да побеснее от яд, когато следващата седмица научеше новината, че двамата с Пол са избягали и тайно са се венчали, но позорът и обидата за него щяха да бъдат още по-големи, ако всички в околността предварително разберяха за годежа им. Уитни не желаше да си и помисля какво щеше да е желанието му за мъст при подобни обстоятелства.

– Защото всички ще започнат да говорят само за това, да гадаят как сме се запознали и прочее... Ще се чувствам още по-потисната от сега.

– Добре. Ще го запазим в тайна – съгласи се той. Помогна ѝ да се качи на коня и сам яхна своя.

– Съгласих се да ти дам време, защото ми обеща, че ще се опиташ да свикнеш с мисълта за нашия брак – неочаквано рече Клейтън, – но само да разбера, че смяташ да използваш отпуснатото време за други цели, ще те накарам да съжаляваш.

– Свърши ли? – насили се да си придаде спокоен вид тя.

– Засега – въздъхна Клейтън. – Утре ще говорим повече по този въпрос.

Уитни прекара следобед с роднините си. Сега, когато цялото ѝ бъдеще висеше на косъм, тя трябваше да положи огромни усилия да се усмихва и да разговаря с всичките тези хора, както и да избягва старателно многозначителните погледи, отправяни от баща ѝ.

При първа възможност успя да се измъкне и да се скрие в тишината на стаята си.

По-късно същата вечер лейди Ан отиде да види племенницата си. Уитни, която нямаше търпение да поговори с леля си и да сподели с нея преживяното, скочи развълнувано от канапето, щом лейди Гилбърт влезе.

– Лельо, този безочлив тиранин има намерение да ме принуди да се омъжа за него! – извика възмутено.

Леля ѝ седна на канапето и помоли девойката да се настани до нея.

– Скъпа, той не може насила да те накара да станеш негова съпруга. Сигурна съм, че има закони, които биха му попречили да го стори. Доколкото разбирам, проблемът е в друго – не дали херцог Клеймор може да наложи волята си над теб, а какво ще стане с баща ти, ако ти откажеш да станеш лейди Клейтън Уестморланд.

– Татко не е сметнал за необходимо да обсъди положението с мен, когато е дал съгласието си за този брак, така че не се смятам задължена да се съобразявам с последиците, които ще трябва да понесе от един мой отказ. Той никога не ме е обичал, а и аз вече съм напълно безразлична към него.

– Разбирам – въздъхна лейди Ан. – Може би наистина е най-добре за теб, че чувствата ти към Мартин са такива.

– Защо казваш това?

– Защото баща ти е похарчил всичко, което Уестморланд му е дал. Ако ти откажеш да се омъжиш за него, негово височество просто ще

поиска парите да му бъдат върнати. И тъй като баща ти не може да върне дори пени, ще прекара живота си в затвора за длъжници сред мръсотия, влага и плъхове. Ако у теб е останала дори най-малка искрица обич към него, ще ти бъде трудно да живееш щастливо с Пол, като знаеш, че ти си отговорна за тежкото положение на баща си. Но след като си напълно сигурна, че няма да се измъчваш от чувство за вина, наистина няма и да се съобразяваме с Мартин, нали?

Леля й излезе от стаята и остави Уитни на мрачните й мисли. Момчето потръпваше от ужас, като си представяше баща си, облечен в дрипи, затворен в тъмна килия. Трябваше да върнат парите на Уестморланд. Може би ако тя и Пол живееха възможно най-скромно, биха могли да върнат дълга на баща й и след няколко години да го освободят от затвора. Най-добре обаче беше да принуди херцога сам да се откаже от споразумението. Така нямаше да се наложи да му връщат нищо. А може би грешеше? Зачуди се какви ли са условията на брачния договор.

– Чичо Едуард! – почти извика тя. Разбира се! Чичо й не би понесъл любимата му племенница да се почерни за цял живот заради дълговете на баща си. Чичо Едуард би могъл да даде на баща й пари на заем.

Но дали лорд Гилбърт щеше да има достатъчно средства, за да се върне дългът на Клейтън? По всичко личеше, че сумата е била доста голяма. Двадесет и пет хиляди лири? А може би тридесет хиляди? Сърцето й се сви. Чичо Едуард едва ли имаше толкова пари.

Когато Клариса отиде да събуди младата си господарка на следващата сутрин, тя я завари зад бюрото. Докато пишеше, очите й възбудено блестяха. Бележката беше предназначена за Клейтън и съдържанието й едва ли щеше да му се понрави. Тя го уведомяваше, че си е ударила коляното и затова трябва да остане на легло. После любезно го уверяваше, че ще й бъде изключително приятно да го види на следващия ден, ако, разбира се, се почувства по-добре. Подписа бележката с „Уитни“ и се облегна назад, доволна от себе си.

Идеята за удареното коляно беше много добра, защото подобни наранявания обикновено отнемаха доста време, докато пострадалият се възстанови. На следващия ден Уитни щеше да изпрати на херцога втора бележка със същото съдържание, като добави и сърцераздирателни подробности около нещастната случка. С повече късмет щеше да успее да се крие от него до завръщането на Пол.

– Какво искаш да облечеш за срещата си с херцога? – попита

Клариса.

Уитни загадъчно се усмихна:

– Няма да се срещам с Уестморланд – нито днес, нито утре, нито който и да е друг ден. Чуй това. – И тя прочете бележката на глас.

– Е, какво ще кажеш? – попита Уитни.

– Мисля, че той ще разбере какво си намислила – тревожно отвърна камериерката. – Очаквам да влети в къщата и да вдигне всички във въздуха. Аз лично не бих искала да присъствам. По-добре ще е да попиташ лейди Ан, преди да изпратиш това на господин Уестланд.

– Нямам време да чакам, докато леля ми стане – търпеливо обясни девойката. – Ти ще трябва да отнесеш бележката до дома на херцога и да му я предадеш.

– Аз? Защо аз? – пребледня Клариса.

– Защото трябва да знам как ще реагира, когато прочете писмото ми.

– Сърцето ми се свива, като си помисля какво ще се случи! – запротестира Клариса, но покорно взе сгънатия лист и тръгна към вратата. – А какво да кажа, ако ме попита за подробности?

– Все ще измислиш нещо. Само се постарай да запомниш какво си му казала, за да не кажа нещо друго, когато се наложи и аз да обяснявам.

Когато прислужницата излезе, Уитни почувства, че огромен товар се смъква от плещите ѝ. Тя весело затананика и започна да оглежда роклите си, за да избере коя от тях да облече.

Клариса се върна след двадесет минути.

– Какво каза той? – нетърпеливо попита Уитни. – Как ти се стори? Разкажи ми всичко!

– Когато пристигнах там, негова милост тъкмо закусваше, но икономът ме въведе в трапезарията, щом разбра коя съм. После дадох бележката на негова светлост и той я прочете.

– Не се ядоса, нали? – запита Уитни, когато тя замълча.

– Не, но не бих казала и че е останал много доволен.

– За Бога, Клариса! Какво каза той?

– Благодаря ми, че съм му предала бележката, после кимна на един от онези надуты слуги и той ме изпрати до изхода.

Уитни не беше сигурна дали да изпитва облекчение или тревога от реакцията на Клейтън. Вече започваше да се съмнява, че идеята ѝ е била блестяща.

Към обяд вече подскачаше всеки път, щом чуеше стъпки откъм

коридора. Очакваше някой от слугите да почука на вратата ѝ с новината, че Клейтън е дошъл на посещение. Напълно в негов стил беше да помоли леля ѝ да го придружи в спалнята на Уитни, макар че това беше недопустимо.

Обядва в леглото си и едва сега осъзна, че от сутринта нито веднъж не се е сещала за Пол. Беше така увлечена в заплитането на интригата в опитите си да надхитри Клейтън Уестморланд, че беше забравила за мъжа, когото обичаше.

19.

На следващата сутрин Уитни изпрати втора бележка на своя годе-ник, пълна със сърцераздирателни обяснения за болката, която трябва да изтърпи. Накрая завършваше с милата молба да бъде извинена заради невъзможността да го види и този ден. Това, разбира се, означаваше отново да не излиза от стаята си, но си струваше – така нямаше опасност да се натъкне на Клейтън, ако той случайно решише да намине, за да се осведоми за състоянието ѝ. Щеше да го надхитри.

– Мислиш ли, че постъпваш разумно, скъпа? – попита лейди Ан, смръщвайки вежди, когато прочете бележката. – Не ми се мисли какво би направил, ако го ядосаш!

– Той нищо не може да направи, лельо – увери я Уитни и подаде бележката на Клариса. – Ти вече писа на чичо Едуард да пристигне тук възможно най-скоро. А когато той дойде, ще ми помогне да намерим изход от тази глупава ситуация. Междувременно ще продължавам с този фарс колкото се може по-дълго, после ще измисля нещо друго. Дано отегча негова светлост и го накарам да се оттегли.

Клариса се върна разтревожена. Херцогът беше прочел известието и беше изгледал прислужницата със странен поглед.

– Моля те, Клариса, бъди по-конкретна! – помоли я Уитни. – Какво точно разбираш под „странен поглед“?

– Ами... Негово височество прочете бележката и ме погледна така, сякаш беше готов всеки момент да се засмее на глас. Но всъщност не се засмя, само отново нареди на един слуга да ме изпрати до изхода.

Уитни прехапа устни, после нехайно сви рамене и се усмихна.

– Ние трите трябва да престанем да се притесняваме за всяка негова дума и жест. В края на краищата, дори и да се досеща, че го лъжа, нищо не може да направи, нали?

Отговорът на този въпрос стана ясен още същия следобед. Една карета спря пред дома на Стоун и от нея слезе джентълмен с черна кожена чанта в ръка. Мъжът спря пред Сюъл и подаде визитната си картичка.

– Аз съм доктор Уитиком – представи се той. – Пристигам от Лондон. Според инструкциите трябва да се срещна с лейди Гилбърт.

Когато Ан го посрещна в салона, лекарят с усмивка обясни:

– Негово превъзходителство херцог Клеймор ме изпраща да прегледам коляното на госпожица Стоун.

Лейди Ан пребледня и лекарят се притесни, че дамата може също да е болна, но тя просто го помоли да почака и хукна нагоре по стълбището с бързина, на която би завидяла дори млада девойка.

– Какво е направил? – Уитни скочи разтревожено от дивана, а книгата, която четеше, падна на пода. – Как е възможно този низък мерзавец...

– По-късно ще имаш достатъчно време за ругатни, стига да оцелеем след предстоящата среща с доктора.

Тя помогна на племенницата си да свали роклята, а Клариса набързо отметна завивката на леглото, за да може господарката ѝ да си легне възможно по-скоро.

– Не можа ли да го излъжеш, че спя или нещо подобно, след което да го отпратиш? – нервно попита Уитни, придърпвайки завивката към брадичката си.

– Доктор Уитиком не е глупак, повярвай ми! Изпратен е тук, за да прегледа коляното ти, и няма да си тръгне, докато не го стори. Клариса, донеси две възглавници и ги сложи под коляното на Уитни. После донеси шишенцето с ароматни соли от моята стая и го сложи на шкафчето до главата на господарката ти. – Лейди Ан тръгна към вратата. – Ще се опитам да задържа лекаря колкото се може по-дълго, но не разчитай на повече от няколко минути.

Клариса се олюля и се опря на облегалката на стола.

– Да не си посмяла да припаднеш точно сега, Клариса! – извика строго лейди Гилбърт.

– Благодаря ви, лейди Гилбърт – отказа любезно доктор Уитиком предложената му за трети път напитка.

Вече беше отговорил на всички въпроси на лейди Ан за времето в Лондон, за това колко удобно е било пътуването му и други незначителни теми. А когато тя се опита да ангажира вниманието му с разговор за предстоящата зима и за снега, който би трябвало да очакват, той рязко заяви:

– Бих искал да видя госпожица Стоун веднага, ако не възразявате.

Не можеше да го задържа повече. Повече го нагоре по стълбите и почука на вратата на племенницата си. Трябваше да почака доста, преди прислужницата да отвори. Когато Клариса най-сетне застана на прага, имаше доста измъчен вид. Лекарят, който често бе лекувал разглезени млади госпожици, веднага заключи, че госпожица Стоун не

представлява изключение от общото правило. Очевидно капризите ѝ бяха оставили без дъх бедната прислужница.

Когато видя и пациентката, убеждението му се затвърди. Беше красива млада дама, която лежеше в огромното си легло и с досада наблюдаваше натрапника. После погледът ѝ се спря върху кожената чанта с инструменти и на лицето ѝ се изписа ужас.

За да я успокои, доктор Уитиком остави чантата си на пода и ласкаво рече:

– Негова светлост херцог Клеймор е сериозно притеснен за вашето здраве.

Уитни се изчерви, преглътна мъчително и прошепна:

– Той е самото възплъщение на добротата и любезността.

– Точно така – кимна лекарят, питайки се дали наистина е доловил сарказъм в думите ѝ, или просто така му се е сторило. – Доколкото разбрах, госпожице Стоун, наскоро сте пострадали. Дайте да погледна коляното ви.

Посегна да отметне завивката, но Уитни пронизително извика.

– Недейте!

За момент лекарят се обърка, но после разбра причината за притеснението ѝ и се усмихна:

– Скъпа моя – започна той, сякаш обясняваше на някое капризно малко дете. – Вече не сме в средновековието, когато за една жена е било равносилно на смъртен грях да разголва тялото си пред мъж, пък бил той и лекар. Високо ценя вашата скромност, защото – Бог е свидетел – това качество вече се среща съвсем рядко сред младите дами, но се страхувам, че моментът не е подходящ да се притеснявате, и зная, че и леля ви ще се съгласи с мен. Е? – Той отново направи опит да я отбие, но пръстите на пациентката му отчаяно стискаха завивката и с все сила я придърпваха до брадичката ѝ.

Доктор Уитиком започна да губи търпение.

– Аз съм лекар с богат опит и сред пациентите ми има доста жени. Ако това ще ви успокои, ще ви кажа, че дори нейно величество кралицата се обръща към мен, когато се нуждае от лекарска помощ.

– Думите ви изобщо не ме успокояват! – заяви Уитни.

– Слушайте, драга госпожице, негово височество ми нареди да ви прегледам и да ви назнача възможно най-подходящото лечение. И ми поръча да сторя това на всяка цена.

Уитни отчаяно затърси начин да избегне прегледа. Без съмнение демонстрацията на болезнена срамежливост беше единственият начин.

Тя притвори очи, после смутено погледна лекаря.

– Зная, че всичко това ви се струва глупаво, доктор Уитиком, но наистина ще умра от срам, ако се наложи да се разголям пред вас – един непознат, пък бил той и доктор.

– Но, скъпа! Та ние говорим само за коляното ви!

– Въпреки това продължавам да се чувствам ужасно. Вие не ме познавате, но негово височество би трябвало да се съобрази с тази ми слабост. Шокирана съм от пълната липса на проникателност от негова страна по отношение на моята... моята...

– Девическа чувствителност? – подсказа ѝ лекарят, мислейки си за трудностите, с които щеше да се сблъска Клейтън през първата си брачна нощ с тази стеснителна девойка. Добре поне, че негово височество имаше богат опит по отношение на жените.

– Точно така! Знаех си, че ще ме разберете!

Доктор Уитиком с неохота се предаде:

– Много добре, госпожице Стоун. Няма да прегледам коляното ви, но при едно условие: трябва да позволите на някой от местните лекари да стори това.

– Дори веднага! – съгласи се Уитни с лъчезарна усмивка. Лекарят се наведе, затвори чантата си и попита:

– Познавате ли някого, който да е наясно със счупванията и разтеглянето на сухожилия и който да е в състояние да ви помогне?

– Някой, който да е наясно със счупвания и разтеглени сухожилия? Да. Да, разбира се.

– И кой е този човек? – настоя доктор Уитиком. – Как се казва?

– Томас – отвърна невинно младата дама. – Вярвам безрезервно в него. Когато стане въпрос за това, всички от околността тичат при Томас за помощ. Довиждане, доктор Уитиком. Благодаря ви, че дойдохте, и ужасно съжалявам за неудобствата, които трябваше да понесете покрай мен. Клариса, изпрати господин доктора.

– Не бързайте да се сбогувате с мен – прекъсна я лекарят. – Ще изчакам този доктор Томас да ви прегледа, за да чуя мнението му.

– Мили Боже! – възкликна Клариса и се подпря на рамката на леглото.

Доктор Уитиком не обърна внимание на прислужницата. Бръкна в джоба на жилетката си и извади часовника си.

– Каретата на негово височество ме чака, така че ако някой бъде така добър да ми даде координатите на доктор Томас, ще отида при него. След като се уверя в правоспособността му да практикува лекарската

професия, ще го доведе тук.

– Защо е нужно да правите това? Нали току-що ви уверих, че е достатъчно квалифициран? Можете да вярвате на думата ми.

– Не, не мога. Дори и да имах желание да го направя, негово височество херцогът никога не би се съгласил с това. Всъщност двамата с него дори обсъждахме варианта да извикаме професор Грундхайм от Германия, който е специалист в тази област. Както и доктор Йохансен от Швеция...

– Не би могъл да стори това! – извика Уитни.

– Всъщност идеята беше моя – призна доктор Уитиком. – Но Клеймор сметна, че ще е по-добре първо да ви прегледам аз. Той... Хм... Изпитваше известни съмнения по отношение на сериозността на вашето нараняване. Лейди Гилбърт – обърна се лекарят към Ан, – ще бъдете ли така любезна да ме насочите към дома на доктор Томас?

Доктор Уитиком тръгна към вратата, но се закова на място, щом чу епитетите, които започна да изрежда пациентката. Между тях имаше и не особено подходящи за устата на млада дама думи.

Лекарят се обърна към Уитни. Срамежливката, която въздишаше и се червеше само допреди минута, се беше преобразила в истинска лъвица. Докторът доволно се усмихна.

– Вижте какво, докторе! – високо рече Уитни. – Не мога да понеса това да продължи. Елате и вижте проклетото ми коляно, докато онзи човек не е докарал всички светила от Европа край леглото ми!

Доктор Уитиком приближи до болната, остави чантата на пода и отметна завивката. Под единия крак на Уитни беше подпъхната възглавница.

– Много странно – подсмихна се той. – Наистина се чудех каква е тази огромна буца, очертаваща се под завивките ви, а се оказва, че е било възглавница!

Уитни смръщи вежди:

– Не виждам нищо странно в това човек да повдигне ударения си крак.

– Напълно съм съгласен с вас, но ако не се лъжа, в бележката, която сте изпратили на негово височество, споменавате, че е пострадало лявото, а не дясното ви коляно. Защо сте сложили възглавницата под десния крак?

Уитни се изчерви, но бързо се окопоти:

– О, това ли? Повдигнахме десния крак, за да не се докосва до ударения.

– Реагирате светкавично, скъпа! – засмя се докторът. Уитни отчаяно затвори очи.

– Не виждам никаква подутина. – Пръстите му леко опипаха лявото коляно, после прегледа и дясното. – Тук боли ли ви?

– Доктор Уитиком, вярвате ли, че ме боли някъде?

– Не, страхувам се, че не – усмихна се той. – Но държа да ви кажа, че ви се възхищавам на способността навреме да свалите картите и да се признаете за победена.

Лекарят зави момичето и се облегна назад. Уитни наистина му допаднаше. Не ѝ липсваха кураж и изобретателност. Беше измислила план и го беше следвала неотстъпно, влагайки най-доброто от себе си, за да го осъществи. Когато накрая беше разбрала, че губи, беше понесла поражението с достойнство – без сълзи, молби и извинения. Не можеше да не я харесва заради това!

След малко той се изправи и рече:

– Очаквам да обсъдим каква ще е следващата ми стъпка.

Уитни тръсна глава

– Няма какво да се обсъжда. Зная какво сте задължен да направите.

Докторът хитро се усмихна:

– Първо, мисля да предпиша оставане на легло през следващите двадесет й четири часа. Не на вас! – уточни той, забелязвайки радостното изражение на Уитни. – На бедната ви прислужница. – Лекарят се обърна към Клариса, която се подпираше уморено на близката масичка. – Ако не възразявате да получите един напълно безплатен съвет от скъпо платен лекар – стойте надалеч от интригите на тази прекрасна измамница. Нямайте достатъчно енергия за това. Между другото, едно от нещата, които издава плановете на господарката ви, е вашето лице.

Когато Клариса излезе, лекарят се обърна към лейди Гилбърт. Тя беше застанала до Уитни, очаквайки с вид на обречена присъдата над племенницата си.

– Вие не сте в по-добро състояние от бедната прислужница, госпожо – усмихна се доктор Уитиком. – Седнете, ако обичате.

– Много съм добре – вяло възрази лейди Ан, но приседна на леглото на Уитни.

– Всъщност сгрехих. Наистина сте по-добра. Не издадохте племенницата си нито с дума, нито с жест – отседи докторът.

После се обърна към Уитни:

– Любопитно ми е да разбера как очаквате да реагира бъдещият ви съпруг, когато научи за измамата ви?

Уитни затвори очи и потръпна. Представи си пламналото от гняв лице на Клейтън и леденостудения пронизващ поглед на сивите му очи.

– Ще побеснее от гняв – прошепна тя. – Но аз бях наясно с риска, който поех.

– В такъв случай нищо няма да се промени, ако признаете измамата, нали?

– Аз да си призная? Мислех, че вие се канехте да му кажете истината.

– Истината, така като аз я виждам, е следната, драга госпожице: раняване на става е много трудно да бъде диагностицирано, да не кажа почти невъзможно. Като изключим липсата на подутина, наистина няма нещо, което да ме убеди, че не сте се ударили и не изпитвате болките, които така красноречиво описвате в бележките си до Уестморланд. Но мен всъщност не ме е грижа какви обяснения смятате да давате отсега нататък – аз съм тук в ролята си на лекар, не на информатор.

Уитни се засмя от облекчение и с благодарност погледна към лекаря.

– Не смея да се надявам, че ще изразите пред негово височество мнението, че трябва да остана на легло още два-три дни – с надежда рече тя.

– Не, нямам подобни намерения – отвърна лекарят.

– Разбирам ви – кимна Уитни. – Просто ми хрумна...

Той взе ръката на момичето в своята и с усмивка каза:

– Скъпа моя, приятел съм на семейство Уестморланд от години. Скоро и вие ще бъдете част от тях, така че се надявам също да ме приемете като ваш приятел. Какво ще кажете?

Уитни нямаше намерение да става част от семейство Уестморланд, но кимна.

– Чудесно. Сега вече мога да си позволя да ви дам един съвет – като отказвате да се срещате с вашия годеник, за да постигнете целите си, каквито и да са те, вие постъпвате не само глупаво, но и рисковано. За мен е повече от очевидно, че негово височество е силно влюбен във вас, затова смятам, че е достатъчно само да му се усмихнете с тази ваша неустойима усмивка и да го помолите, за да имате всичко. Хитруванията няма да доведат до нищо добро, дете мое. Херцогът има богат опит с жените и ви уверявам, че е срещал много по-хитри дами от вас. Единственото, което тези жени са успявали да получат от него, е краткотрайно внимание. А вие, с вашата откритост и честност сте спечелили от херцог Клеймор нещо, което нито една друга дама не е успяла – предложение

за брак.

Тя въздъхна. Защо всички се държаха така, сякаш Уитни току-що беше получила кралска корона? Защо очакваха тя да подскача от щастие, че негово височество Клейтън Уестморланд, херцог Клеймор е благоволил да предложи на нея, голямата късметлийка, брак?

Беше обидно! Отвратително!

Все пак успя да кимне и да промълви:

– Зная, че съветът ви е продиктуван от добри чувства, доктор Уитиком. Ще помисля върху това, което ми казахте.

Лекарят се изправи усмихнат.

– Ще помислите, но няма да го последвате, нали? – Уитни не отговори. Той я потупа окуражително по рамото. – Може би вие знаете най-добре как да се оправяте с херцога. Той е обсебен от вас. Честно да си кажа, никога не съм мислил, че ще настъпи денят, в който ще видя лорд Уестморланд изваден от равновесие от нещо или от някого. Но вие, скъпа моя, сте на път да го постигнете. Когато тази сутрин пристигнах от Лондон, го заварих разкъсан между желанието да се засмее или да изпадне в гняв. Ту беше готов да извие прекрасния ви врат заради измамата, ту започваше развеселено да ми разказва забавни истории, свързани с вас. Повярвайте ми, този човек е разкъсан между желанието да ви убие и желанието да ви има.

– И тъй като не е успял сам да реши кое от двете желания е по-силно, е изпратил вас тук, за да ми дадете урок – мрачно отбеляза Уитни.

– Правилно – изкикоти се доктор Уитиком. – Мисля, че точно това беше намерението му. Признавам, че бях много ядосан, когато открих, че пациентката, заради която прекосих половин Англия, е чисто и просто една симулантка, но сега, когато съм тук, смея да заявя, че не бих пропуснал това за нищо на света!

Уитни реши, че е редно най-после да слезе в трапезарията за вечеря. Не биваше да обижда гостите. Дори положи изключителни старания за външния си вид и облече нова рокля. Но нищо не беше в състояние да я откъсне от мрачните ѝ мисли.

Беше държанка, с въздишка си рече тя. Той беше платил за дрехите, бельото, бижутата ѝ.

Баща ѝ преиграваше в старанието си да увери гостите колко щастлив е той от тяхното присъствие и колко го натъжава фактът, че на следващия ден всички си заминават. А може и наистина да съжаляваше.

Нали ги беше използвал, за да избегне неизбежната конфронтация с дъщеря си? Само че не знаеше, че Уитни нямаше желание да се разправя с него. Не изпитваше никакви чувства към баща си.

Когато господата приключиха с пурите и напитките си, те се присъединиха към дамите. Уитни забеляза, че братовчед й Кътбърт се насочва към нея, и потръпна от погнуса. Кътбърт беше надут, плешив и отблъскващ. Тя бързо стана от мястото си, извини се на събеседничките си и излезе от салона.

Реши да се отбие в библиотеката и да си избере някоя книга, но не намери нищо, което да привлече вниманието й.

После внезапно й хрумна, че би могла да се скрие в кабинета на баща си и да си нареди пасианс. Влезе в уютната стая, седна в креслото до камината и разбърка картите. Чу, че вратата се отваря.

– Какво има, Сюъл? – попита, без да се обръща. Никой друг освен икономът нямаше обичая да влиза тук.

– Не е Сюъл, братовчедке – разнесе се бодър глас зад гърба й. – Това съм аз, Кътбърт. – Той се присламчи до нея и впи поглед в деколтето й. – Какво правите, братовчедке Уитни?

– Редя пасианс – хладно отвърна тя. – В това занимание може да участва само един човек.

– Никога не съм редил пасианс, но се надявам вие да ме научите.

Уитни прехапа устни и мълчаливо продължи да реди картите. При всяко нейно движение братовчед й се накланяше заедно с нея, но интересът му бе насочен не към пасианса, а към деколтето й.

– Ще престанете ли да ме зяпате! – не издържа по едно време тя и скочи от мястото си.

– Да – отвърна той, неочаквано я хвана за ръцете и я придърпа към себе си. – Ще трябва да престана.

– Кътбърт – гневно изсъска тя, – давам ти точно три секунди, за да си махнеш ръцете от мен, иначе така ще се развикам, че ще събера цялата къща!

Кътбърт неохотно се подчини, но щом я пусна, падна на колене и сложи ръка на сърцето си.

– Скъпа братовчедке – развълнувано започна той, – трябва да ви кажа онова, което ми е на сърцето и в ума...

– Знам какво ти е в ума! – прекъсна го рязко Уитни. – От часове дебнеш да останеш насаме с мен. Ставай.

– Трябва да кажа това, което ме вълнува – повиши глас Кътбърт, а пръстите му се вкопчиха в роклята й. Уитни с досада издържа полите си,

почти убедена, че намерението на братовчед ѝ всъщност е да надникне под тях.

– Възхищавам ви се – продължи възвишено той. – Ценя високо...

Внезапно Кътбърт замлъкна.

– Искрено се надявам, че не прекъсвам някое любовно обяснение – разнесе се плътен глас и Клейтън се приближи към Уитни, без да откъсва очи от коленичилия на пода Кътбърт.

Той се изправи и със заекване обясни:

– Братовчедка ми тъкмо ми показваше как се реди пасианс.

– След като вече сте видели как става, вървете да се упражнявате – властно нареди Клейтън и направи жест към вратата.

Кътбърт сви юмруци, поколеба се, но видът на другия мъж му подказа, че ще е по-добре да се подчини.

Когато досадникът излезе, Уитни се обърна към Клейтън.

– Благодаря – топло изрече тя. – Аз...

– Би трябвало да ти извия врата! – грубо я прекъсна той.

Девојката със закъснение осъзна, че не беше нормално да стои толкова дълго време права, при положение че коляното ѝ я боли.

– Позволете ми да ви поднеса поздравленията си, мадам – саркастично рече Клейтън. – Само в рамките на дванадесет часа успяхте да спечелите Уитиком на своя страна и да видите Кътбърт в краката си.

Уитни се втренчи в него. Въпреки че гласът му режеше като бръснач, той се усмихваше. А тя се страхуваше, че Клейтън ще побеснее от гняв, когато разкрие измамата.

– Ах, ти, дявол такъв! – прошепна тя.

– Аз също трудно бих те окачествил като ангел! – пошегува се той.

Уитни се вгледа в красивия тъмнокос мъж, застанал пред нея. През целия ден се беше опитвала да се пребори с ужаса от неизбежната среща с него, а се оказваше, че няма нищо страшно. Той не се нахвърли с упреци върху нея, беше предпочел да погледне на случката откъм веселата ѝ страна. Тя прошепна:

– Този ден беше най-ужасният в живота ми!

– Може би защото ти липсвах – иронично подхвърли Клейтън.

– Да си ми липсвал ли? – Уитни звънко се засмя. – С най-голямо удоволствие бих те убила, за да се отърва от теб!

– Тогава духът ми вечно ще те преследва – заплаши я шеговито той.

– Това е единствената причина, поради която все още не съм се опитала да го направя.

Внезапно смехът ѝ премина в ридания.

Клейтън нежно я прегърна и тя се отпусна успокоена в ръцете на човека, виновен за всичките ѝ страдания. Дори когато сълзите ѝ пресъхнаха, не се отдръпна от него, а остана така, заровила лице в силните му гърди.

– По-добре ли си вече? – нежно попита той.

Уитни кимна и избърса очите си с кърпичката, която Клейтън ѝ подаде.

– Не бях плакала откакто навърших дванадесет години, но откакто се върнах от Франция, това се превърна за мен в редовно занимание. – Тя срещна погледа му и с изненада откри болка в него. – Мога ли да те попитам нещо?

– Ще направя всичко за теб – кимна Клейтън.

– Стига да е в твоята власт и в границите на разумното, разбира се – припомни му, усмихвайки се през сълзи тя.

Клейтън кимна.

– Чудя се какво те е накарало да предприемеш тази стъпка? Да отидеш при баща ми, без дори да си ме попитал и без да ме познаваш? – Забеляза, че той стисна зъби, и побърза да обясни: – Само се опитвам да те разбера. На маскарада за малко да се скараме. Аз се подигравах с твоята титла, отблъснах те и въпреки това ти реши да се ожениш за мен. Точно за мен! Защо?

– Ти как мислиш?

– Не зная. Не вярвам да има на света мъж, който да предложи брак на една жена с единствената цел да съсипе живота ѝ, така че трябва да имаш друга причина.

Клейтън леко се усмихна. Думите ѝ го обиждаха, но той усещаше, че Уитни дори не съзнава това. Държеше я в прегръдките си и беше щастлив.

– Не можеш да ме упрекнеш, че съм влюбен в теб. Що се отнася до споразумението, сключено с баща ти, то може и да е старомодно, но в същото време е традиция, която най-благородните семейства в тази страна спазват в продължение на векове.

– В твоето семейство това може да е традиция, но в моето не е – въздъхна тя. – Пък и не мога да повярвам, че в този тип бракове хората изобщо не се интересуват дали двамата партньори поне малко ще се харесват взаимно.

– Можеш ли да отречеш, че от време на време усещаш, че ме харесваш? – настоя нежно Клейтън. – Макар и пряко волята ти.

В тона му нямаше и следа от подигравка или предизвикателство и Уитни беше принудена да му отвърне искрено:

– Да. От време на време.

– Но винаги пряко волята ти? – подразни я той.

Уитни се усмихна.

– Пряко волята ми и пряко разума ми. Обеща ми, че ще ми кажеш защо искаш да се ожениш за мен – смени темата тя.

– Откъде можех да предположа, че още в мига, в който ме видиш тук, ще ме намразиш?

– Клейтън! – извика Уитни и замря. Беше го назовала с малкото му име. Побърза да поправи грешката си. – Ваше височество, херцог...

– Повече ми харесва първото обръщение!

– Ваше височество, милорд – настоя на своето тя, – отговаряте на всичките ми въпроси с въпрос! Защо, за Бога, дойдохте тук и поискахте да се оженим за мен? Само не се опитвайте да ме заблуждавате с разни обяснения от сорта на „Мислех, че те обичам“ и така нататък.

– Няма – засмя се Клейтън. – Както току-що самата ти отбеляза, едва те познавах, когато взех решението си.

Уитни се обърна с гръб към него. Защо я заболя от отговора му?

– Чудесно! – горчиво възкликна тя. – Сега вече всичко е пределно ясно. Срещнал си ме един-два пъти и без да знаеш нищо за мен, без изобщо да те е грижа, – пристигаш в Англия и ме купуваш от алчния ми баща, който не се притеснява да склучи сделка и да ме повика обратно, за да ме предаде в твое владение!

Тя отново се обърна към него, готова за битка, но Клейтън я гледаше спокойно, без да обръща внимание на предизвикателството в думите ѝ.

В отчаянието си Уитни седна в креслото и взе тестето с карти.

– Това е пасианс – обясни тя, връщайки се към прекъснатото занимание. – Сега е на мода във Франция, но за жалост се играе само от един човек.

Клейтън продължаваше да я гледа.

– В сегашния случай обаче се налага намесата и на втори играч – рече той, наведе се над масичката и направи три-четири размествания, които Уитни беше пропуснала покрай неприятния разговор с Кътбърт.

– Много благодаря, но смятам да го довърша сама.

Клейтън тръгна към вратата и за миг тя реши, че той най-после ще си отиде, но херцогът спря на прага, каза нещо на един прислужник и се върна обратно. Сложи пред нея кутийката от розово дърво, която баща ѝ

използваше при игра на карти. Вътре бяха дървените чипове, с които мъжете залагаха.

Уитни с удивление разбра, че Клейтън възнамерява да я научи как се ползват тези чипове. Много скандално, но в същото време – ужасно вълнуващо! Нямаше намерение да протестира.

– Разбъркай ги – рече той и ѝ подаде тестето карти.

Ръцете ѝ трепереха от вълнение. Струваше ѝ се, че никога няма да успее да разбърка картите както трябва. Поколеба се и ѝ подаде на Клейтън. Картите сякаш оживяха под пръстите му.

– Обзалагам се, че си запознат с всички игрални зали в Лондон – промълви тя.

– И то много отблизо – кимна той и отново ѝ подаде тестето. – Цепи!

Уитни се опита да надене на лицето си маската на безразличието и спокойствието, но не успя. И нима беше възможно да остане равнодушна, когато Клейтън беше толкова красив и вълнуващ? Ето, щеше да я научи как да играе като него, и то само за да я разсее от нерадостните мисли и тревоги!

– Надявам се си даваш сметка, че ако някой ме види да правя това, репутацията ми ще бъде напълно съсипана – приведе се към него тя.

Клейтън многозначително я изгледа.

– Една херцогиня може да прави всичко, което си поиска.

– Само че аз не съм – поправи го тя.

– Ще станеш – категорично рече Клейтън.

Уитни отвори уста да възрази, но той кимна към масичката:

– Разцепи картите.

Играха повече от два часа. Уитни притежаваше верен усет и загуби съвсем малка сума. Клейтън беше горд заради нея, а всеки друг джентълмен, дори Ники, щеше да бъде ужасен от факта, че една дама може да притежава талант на комарджия. Нима този мъж харесваше у нея всичко онова, което би отблъснало останалите ѝ обожатели? Докато беше с Пол например, тя непрекъснато се стремеше да се държи като дама, а Клейтън харесваше Уитни да е във вихъра си. Ако Пол разбереше, че е играла комар, щеше да бъде шокиран и отблъснат, а Клейтън не само я учеше как да залага, но се и радваше, когато Уитни го правеше добре.

Внезапно той се наведе към нея, целуна я леко по челото и рече:

– Утре ще те изведе на разходка с каретата, ако времето позволява.

После излезе.

Доктор Уитиком седеше край камината и отпиваше с удоволствие от първокачественото бренди на своя домакин, когато Клейтън се върна.

– Как намирате моята млада пациентка? – попита с възможно най-естествен тон докторът.

Клейтън си сипа едно питие, отпусна се небрежно на близкото кресло и впи безстрастен поглед в лекаря.

– Намерих я така, както най-вероятно сте я намерили и вие при днешното си посещение – здраво стъпила на двата си крака.

– Не изглеждате много доволен от това – отбеляза доктор Уитиком.

– Видях я точно когато един неин братовчед ѝ се обясняваше в любов – с мрачна усмивка обясни Клейтън.

Докторът за малко да се задави с брендито.

– Мога да си представя колко сте се изненадали от това! – възклик на развеселен той.

– Вече нищо, което Уитни прави, не би могло да ме изненада – отвърна херцогът, но тонът му не отговаряше на философското му изказване.

Доктор Уитиком се поколеба и рече:

– Аз много се интересувам от странностите на женския характер и смея да твърдя, че съм натрупал доста знания за женската душа. Може би ще съм в състояние да ви дам съвет? – Приемайки мълчанието на херцога като знак на съгласие, лекарят продължи: – Успях да схвана, че госпожица Стоун иска от вас нещо, което вие отказвате да ѝ дадете. Мога ли да попитам какво е то?

– Онова, което уважаемата госпожица Стоун иска, е развалянето на брачния договор – саркастично отвърна Клейтън.

От гърдите на лекаря се изтръгна нервен смях.

– Мили Боже! Сега си обяснявам защо така внимателно ме слушаше, когато ѝ давах съвети как да ви задържи! – Изпълниха го противоречиви чувства: възхищение пред силния характер на Уитни, която не даваше и пукната пара, че е успяла да привлече вниманието на най-богатия и желан ерген в Англия; изненада от упоритостта и търпението, с които Клейтън се опитваше да спечели сърцето на любимата си; недоумение пред факта, че годежът на десетилетието е държан в дълбока тайна. – Какви са възраженията на младата дама? – полюбопитства той.

Клейтън отпусна глава на облегалката на креслото, затвори очи и въздъхна:

– Че съм пропуснал да я попитам за мнението ѝ по този въпрос.

– Не виждам защо трябва да ви обвинява за това. Но като се има предвид независимият ѝ нрав, защо наистина не сте я попитали, преди да се обърнете с предложение към баща ѝ?

Младият мъж отвори очи:

– Та тя дори не знаеше името ми! Не мислите ли, че щеше да бъде малко странно да повдигам въпроса за женитбата пред нея?

– Тя дори не е знаела името ви?... Не искате да ми кажете, че след като половината жени в Европа се надяват да им обърнете поне малко внимание, вие сте решили да се ожените за девойка, която дори не сте познавали!

– Аз я познавах, но тя мен – не.

– И вие сте приели, че щом веднъж научи името и титлата ви, тя естествено ще приеме! Кой е Пол Севарин? – неочаквано попита докторът.

Клейтън смръщи вежди:

– Защо питате?

– Защото на връщане от дома на госпожица Стоун спрях в селото и се запrikaзвах с аптекаря. Той е голям бърбивец. Стана дума за пациентката ми и той спомена някои неща, които тогава ми се сториха пълна глупост.

Като например?

– Като това, че въпросният Севарин упорито ухажвал госпожицата и цялата околност очаквала в най-скоро време обявяването на годежа им. Всъщност някои от местните клюкари смятат, че годежът е вече факт, но се държи в тайна, а двамата са невероятно щастливи.

– Да ви кажа честно, не ме интересува! – раздражено отвърна Клейтън.

– За клюките или за Пол Севарин? – изпитателно го погледна доктор Уитиком. – Или за момичето? – Той не отвърна, затова Хю се наклони напред и попита направо: – Влюбен ли сте или не в тази млада жена?

– Възнамерявам да се оженя за нея – процеди ледено Клейтън. – Какво повече бих могъл да кажа?

Той стана, пожела на госта си лека нощ и излезе от стаята, оставяйки объркания доктор Уитиком. След няколко минути обаче лекарят се засмя.

– Бог да му е на помощ! Та той дори не разбира колко е влюбен в нея! А дори и да разбира, никога няма да си признае.

Клейтън хвърли нервно сакото си на близкия стол и се приближи до прозореца. Как беше възможно хората да вярват на глупавите приказки за евентуален годеж между Уитни и Пол Севарин? Вярно, че Клейтън искаше момичето да им натрие носовете, като им покаже, че мъжът, който дълго време я беше отблъсквал, сега е загубил ума си по нея, но не беше допуснал, че нещата могат да стигнат толкова далече. Уитни беше сгодена за него и да бъдеше проклет, ако позволеше на някого да мисли нещо друго! Тя не обичаше Севарин, независимо от това какво си внушаваше, просто упорстваше да го спечели, да го откъдне от ръцете на вечната си съперница Елизабет Аштън.

Уитни не обичаше и него, но Клейтън не се притесняваше от този факт.

Любовта беше просто абсурдно чувство. Беше изненадан, че Хю Уитником спомена тази дума пред него. Хората от висшите кръгове не изнушваха тази дума дори когато ставаше въпрос за съпрузите им. В най-добрия случай говореха за привързаност или нежни чувства.

Да, любовта беше глупава емоция, която нямаше място в неговия живот.

Гневът му отслабна, когато си спомни няколкото часа, карани с Уитни. Тя започваше да се нуждае от него, да търси успокоение в прегръдките му и дори беше признала, е донякъде е привързана към него. Единственото, което стоеше между двамата, беше сянката на Пол Севарин, която напоследък сякаш беше почнала да избледнява. Освен това тя беше обидена от начина, по който онзи глупак баща ѝ беше съобщил новината за годежа ѝ с Клейтън. Заради Мартин Стоун Клейтън беше загубил привилегиите да ухажда и спечели сърцето на Уитни. Вярно, че напредваше бавно и мъчително, но затова пък всяка извоювана победа беше изключително сладка.

Все по-трудно му беше да потиска желанието си към нея. Тъкмо когато си кажеше, че тя ще бъде принудена да свикне с него и да го приеме, след като двамата се оженят, Уитни го поглеждаше с огромните си зелени очи и мисълта, че може да я принуди да застане с него пред олтаря, започваше да му се струва отблъскваща.

Нито за миг не се съмняваше, че тя ще стане негова жена независимо от желанието ѝ. Но ако Уитни бъдеше накарана насила да го приеме за свой съпруг, то битката помежду им щеше да се прехвърли в леглото.

20.

Утрото беше чудесно. Есента, този най-прекрасен от всички сезони я приветстваше със златни, червени и кехлибарени тонове и танца на падащи листа.

Уитни с неохота се откъсна от прозореца и започна да се облича.

Опитваше се да не мисли за Пол и за натрапения годеж с Клейтън. Вечерта щеше да има достатъчно време да размишлява върху неустановеното си положение, но засега щеше да се наслаждава на приятната слънчева топлина и красотата на настъпващия ден.

В единадесет и пет един слуга почука на вратата и я уведоми, че господин Уестланд вече я очаква на долния етаж. Уитни нетърпеливо се спусна към него.

– Здравей! – извика тя. – Денят е прекрасен, нали?

Клейтън взе дланите ѝ в своите и се вгледа в светналото ѝ от радост лице.

– Усмивката ти е толкова лъчезарна! – отбеляза той.

За пръв път Клейтън казваше нещо, отнасящо се до външния ѝ вид, и въпреки че комплиментът не беше дори и наполовина толкова цветист, колкото комплиментите на изтънчените френски господа, Уитни почувства, че страните ѝ пламват.

– Закъсна – рече тя, тъй като не може да се сети за нищо друго. – Пет минути обикалях из стаята си, докато най-сетне ми съобщиха, че си пристигнал.

Клейтън не каза нищо, само ръцете му по-здраво стиснаха дланите ѝ и сивите му очи се впиха хипнотизиращо в нейните. Уитни притаи дъх, едновременно притеснена и приятно развълнувана. По всичко личеше, че Клейтън се кани да я целуне.

– Напротив, подранил съм – рече той. – Но няма значение. Сега, като знам с какво нетърпение си ме очаквала, ще се постарая винаги да идвам по-рано от уговореното.

Помогна ѝ да се настани в каретата и когато потеглиха, Уитни се загледа през прозореца. Бели пухкави облачета плуваха по лазурното небе. Клейтън беше до нея и тя крадешком огледа перфектното му облекло.

– Ако дрехите ми не ти харесват, можем да отидем у нас, за да ми кажеш в какво предпочиташ да ме видиш облечен – подхвърли той.

Уитни рязко извърна глава. Първата ѝ реакция беше да му каже, че изобщо не я е грижа за външния му вид. Вместо това – за своя и за негова най-голяма изненада – тя срамежливо изрече:

– Мислех си, че изглеждаш невероятно!

Клейтън недоверчиво я изгледа, но тя не отмести очи. Когато конете поеха на юг, Уитни се стресна не на шега.

– Къде отиваме? – попита, обзета от паника

– В селото, като за начало.

– Аз... Аз нямам нужда да ходя до селото – заекна тя.

– Но аз – да.

Уитни отпусна отчаяно глава назад и затвори очи. Щяха да ги видят заедно и в това тихо малко селце, където обикновено нищо не се случваше, и появата им щеше да даде повод за клюки. Всички, с изключение на мъжа до нея, очакваха обявяването на годежа ѝ с Пол. Представи си какво ще стане, ако на път за дома любимият ѝ се отбие в селото и чуе поукрасеното описание на местните жители за днешната случка.

Каретата затрополи по моста, после по една тясна калдъръмена уличка и накрая спря пред аптеката. Уитни едва сдържа вика си. Аптекарят беше най-големият клюкар в цялата околност!

Клейтън мина от нейната страна, за да ѝ помогне да слезе, но Уитни побърза да каже:

– Предпочитам да те изчакам тук, ако не възразяваш.

Гласът му прозвуча любезно, но твърдо:

– Много бих искал да ме придружиш вътре.

Тонът му прогони приятната атмосфера, царяща само до преди миг в каретата.

– За твоє най-голямо съжаление не смятам да го направя – предизвикателно отвърна Уитни.

Най-неочаквано Клейтън посегна към нея, хвана я за кръста и я свали долу. Тя дори не успя да реагира, а сега, когато вече беше на открито, не смееше да рискува да вика и да се съпротивлява. Така само щеше да даде повод за клюки.

– Да не би да държиш всички да забележат, че сме заедно? – прошепна злобно тя.

– Разбира се – спокойно отвърна Клейтън. Любопитният господин Олдънбъри вече надничаше през прозорчето на аптеката. Нямаше връщане назад. Когато влязоха вътре, аптекарят просто се разтопи от любезност, но очите му не се откъсваха от ръката на Клейтън, свойски подхванала госпожица Стоун за лакътя.

– Как е господин Пол? – обърна се към младата жена той.

– Надявам се да се върне след пет дни – отвърна Уитни, питайки се какви ли щеше да ги изприказва този дребосък в мига, в който зърнеше Пол.

Клейтън помоли за шишенце валериан и аптекарят любезно го подаде на Уитни.

– Капките са за господин Уестланд, господин Олдънбъри – махна презрително с ръка тя. – Страхувам се, че напоследък господинът страда от главоболие и депресия.

Херцогът широко се усмихна.

– Наистина е така – потвърди той и прегърна Уитни през раменете. – И твърдо съм решил да продължа да „страдам“. – Той намигна съчувствително на аптекаря. – Заради тези свои страдания получавам особено внимание от страна на тази моя прекрасна съседка.

– Глупости! – избухна момичето.

Клейтън отново се усмихна и се наведе към аптекаря:

– Не може да се отрече, че притежава характер, нали, господин Олдънбъри?

Аптекарят с важен вид заяви, че господин Уестланд, разбира се, е прав и че госпожица Стоун винаги си е била такава. И че той също като господин Уестланд предпочита дамите с по-буен темперамент.

Уитни беше наясно с целта на посещенияето им в аптеката. Този негодник искаше да демонстрира пред всички близостта помежду им и да даде повод на мълвата да се разпространи с мълниеносна скорост из цялата околност.

– Ще съжаляваш за това – процеди през зъби тя, когато двамата се озоваха навън.

– Не мисля – засмя се Клейтън и я поведе към отсрещния тротоар.

В същия миг Елизабет Ашгън и Маргарет Меритън излязоха от близкия магазин. Доброто възпитание изискваше да се спрат при тях и да си разменят обичайните любезности. За пръв път Маргарет не поздрави Уитни с някоя злобна забележка. Всъщност тя изобщо не я поздрави. Обърна ѝ пренебрежително гръб и мило се усмихна на Клейтън. Той пое пакетите от ръцете ѝ и ѝ помогна да ги пренесе до каретата си. Маргарет се постара да каже достатъчно високо, за да я чуят другите две девойки:

– Исках да ви попитам дали случайно не забравих слънчобрана си във вашата карета преди два дни?

Ударът беше така неочакван, че дъхът на Уитни секна. Какъв

подлец! Вярно, тя не се смяташе за задължена да уважава натрапения й годеж, но с Клейтън беше друго – той по собствено желание се беше обвързал с нея. Негодник! И от всички жени, с които би могъл да си урежда тайни срещи, беше избрал именно Маргарет Меритън! Испита болка и гняв.

– Маргарет те мрази – прошепна й Елизабет, проследявайки с поглед отдалечаващата се към каретата на Клейтън двойка.

Там господинът започна да се оглежда за забравения слънчобран, но след като не го откри, се подпря небрежно на вратичката и се впусна в приятен разговор с госпожица Меритън.

– Мисля, че те мрази повече заради господин Уестланд, отколкото заради онзи младеж от Париж... Никълъс Дъовил – продължи Елизабет.

При друг случай Уитни щеше да внимава какво говори, но сега не се въздържа и гневно рече:

– Ще бъда страшно задължена на Маргарет, ако ми отмъкне скъпоценния господин Уестланд.

– Мисля, че точно това ще се случи, защото тя е твърдо решена да го спечели! – Тревога премина по хубавото лице на Елизабет.

Уестланд помогна на двете госпожици да се качат в каретите си, после хвана Уитни под ръка, сякаш нищо не се беше случило. Тя вървеше до него, кипнала от гняв.

В края на улицата имаше малка странноприемница. Клейтън се насочи натам. Дъщерята на собственика го поздрави така, сякаш господинът й беше стар познат, и ги поведе към една от масите, разположени на открито.

Раздразнението на Уитни нарасна. Мили, дъщерята на кръчмаря, не свалеше очи от Клейтън и докато ги настаняваше, нарочно се наведе да оправи покривката на масата, за да разкрие прелестите на деколтето си пред него, после тръгна да изпълни поръчката им, съблазнително поклащайки ханш.

– Ако това е обичайното поведение на Мили в присъствието на мъже, родителите й трябва да са вдигнали ръце от нея! – Клейтън развеселено я погледна и дълго съдържаният й гняв се отприщи.

– Ти, разбира се, си дал повод на тази глупачка да си мисли, че е силно желана! – изсъска тя.

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш? – попита той.

– Искам да кажа, че имаш известна репутация сред жените – репутация, която очевидно си се постарал да си спечелиш!

– Не и сред кръчмарските дъщери.

– Кажи го на Мили!

В мига, в който приключиха обяда, Уитни отместе стола си и се изправи.

Никой от двамата не наруши потискащото мълчание по обратния път към дома, докато Клейтън не поведе каретата към своята къща вместо към тази на Мартин Стоун. Той спря пред входа и понечи да помогне на Уитни да слезе, но тя се отдръпна назад и рече:

– Ако дори за минута си помислил, че имам намерение да стъпя отново в тази къща заедно с теб, жестоко си се лъгал.

За втори път този ден Клейтън безцеремонно я хвана през кръста и я смъкна на земята с думите:

– Да ми помага Бог! Надявам се, че гърбът ми няма да пострада.

– Моли се, защото ако се обърнеш назад, нищо чудно да попаднеш на някой отчаян баща или опозорен съпруг с нож в ръката. Стига аз да не съм тази, която ще те убие преди тях.

– Нямам никакво намерение да споря с теб – нетърпеливо рече той. – Ако се огледаш наоколо, ще разбереш защо съм те довел тук.

Уитни с досада изпълни съвета му. Неусетно раздражението отстъпи място на удивлението. Имението сякаш беше преобразено. Храстите и тревата бяха изрядно подрязани, оградата – подновена, а трите прозорчета с мътни стъкла на първия етаж бяха изчезнали, отстъпили място на огромни френски прозорци.

– Защо си похарчил толкова много пари за това място? – попита накрая тя.

– Защото го купих – отвърна Клейтън и я поведе към новия павилион, издигнат в долната част на поляната.

– Купил си го? – Не можеше да повярва на ушите си. Ама че работа – двамата с Пол щяха да си имат чудесен съсед! Нима нямаха край препятствията, които този човек слагаше по пътя към нейното щастие?

– Идеята ми се стори много разумна. Тази земя граничи с твоята и един ден двете имения ще се обединят.

– Грещиш, това имение граничи с твоята земя, не с моята – поправи го грубо тя. – Ти си погасил ипотеката на бащиното ми имение така, както плати и за мен.

Понечи да влезе в павилиона, но Клейтън я хвана за ръката и я извърна към себе си.

– Каретата на Маргарет Меритън се беше повредила и аз ѝ предложих да я откарам у тях, където баща ѝ ми благодари за услугата и любезно ме покани на вечеря. Отхвърлих предложението. Това е цялата

истина за разходката ми с Маргарет на лунна светлина.

– Изобщо не ме е грижа какво сте правили двамата с нея – излъга, без дори да се изчерви Уитни.

– Мога да се закълна, че не те е грижа! Та от мига, в който тя ме пита за слънчобрана си, не преставаш да ме нападаш с повод и без повод!

Уитни се извърна. Чудеше се дали Клейтън ѝ казва истината и защо тя обръща такова внимание на тази незначителна случка.

– Ако не оценяваш дискретността ми, то поне оцени проявения от мен добър вкус – тихо каза той и добави: – Прощаваш ли ми, малка моя?

– Така мисля. – Изведнъж се почувства ужасно глупаво. – Но следващия път, когато видиш Маргарет...

– Направо ще я прегазя – засмя се Клейтън. Уитни се усмихна.

– Аз просто исках да те помоля да не я окуражаваш, защото тя ще започне да се държи още по-ужасно с мен в мига, в който реши, че се интересуваш от нея. Между другото, питам се дали наистина е носила слънчобран през въпросния ден?

– Не, доколкото си спомням.

– Ти смяташ ли, че Маргарет е... Хм... хубава? – с пресилено безразличие попита тя.

– Това ми харесва! – засмя се Клейтън и я притегли към себе си.

– Какво искаш да кажеш?

– Доставя ми удоволствие, когато се държиш като съпруга, пък било то и ревнива.

В забележката имаше голяма доза истина и Уитни усети как по лицето ѝ плъзва червенина.

– Изобщо не съм ревнива, нито имам причини да бъда такава. Ти ми принадлежиш толкова, колкото и аз на теб. Тоест – изобщо не си принадлежим!

– Пропускаш една дребна подробност – подписан и заверен брачен договор.

– Безполезен брачен договор, бих казала, тъй като никой не ме е питал за моето мнение във връзка с него.

– Но който въпреки това ще се наложи да спазиш.

Уитни уморено го погледна:

– Мразя този безкраен спор. Кога най-после ще разбереш, че обичам Пол?

– Изобщо не те е грижа за Севарин. Сама си ми го казвала, и то не един и два пъти.

– Не съм ти казвала нищо подобно! Аз...

– Напротив! Казвала си ми го всеки път, когато съм те взимал в обятията си!

– Знаеш ли? – опита се да го накара да се чувства неудобно тя. – За мъж с такъв богат опит сред жените ми се струва, че придаваш прекалено значение на няколкото целувки, които сме си разменили. Мислех, че би трябвало да си по-наясно с тези неща.

– Вярно е, че имам опит. Достатъчно голям, за да разбере, че когато отвърщаш на целувките ми, целуваш мен, а не въображаемия ми противник. Разбирам и това, че се страхуваш от вълнението, което те карам да изпитваш. Ако Севарин беше в състояние да те развълнува така, ти нямаше да се страхуваш от мен. Но той е неспособен да го направи и ти много добре го осъзнаваш.

Уитни пое дълбоко дъх, за да се успокои, и каза:

– Първо, за разлика от теб Пол е джентълмен и никога не би си позволил да ме целува по начина, по който го правиш ти. Той...

– Наистина ли? – прекъсна я с иронична усмивка Клейтън. – Май съм го надценявал.

Едва се съдържа да не го удари. Защо изобщо си губеше времето да спори с него? Разбира се, че беше отвърнала на страстните му ласки. Половината от най-изкусните флиртаджийки в Европа бяха паднали в мрежите му, та тя ли, която в сравнение с тях беше невинна като монахиня!

– Какво? – въссяващо се изсмя Клейтън. – Нима няма да ми възразиш?

Тя присви очи.

– Ако реагирам на целувките ти, причината за това е много проста, но съм сигурна, че няма да ти хареса да я чуеш. Истината е, че намирам интимностите ти не само за отблъскващи, но и за отегчителни. Единственият начин да ми се харесат е да си представя, че на твоето място е Пол и... Недей! – извика уплашено тя, когато пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ. Очите му я пронизваха остро. – Аз... Аз не исках да кажа това! Аз..

Устните му жестоко се впиха в нейните, причиниха ѝ болка и от очите ѝ бликнаха сълзи. Опита се да се измъкне от ръцете на Клейтън, но той не ѝ позволи дори да помръдне.

– Можеш да лъжеш всеки друг, но не и мен! Не го прави никога вече! – изръмжа той. – Разбра ли?

Уитни се помъчи да си поеме въздух, за да му отвърне

утвърдително, но той я стискаше здраво. В опита си да се отдръпне поне на няколко сантиметра от него, тя докосна с пръсти устните му. Клейтън веднага я пусна и тя с благодарност пое живителните глътки въздух.

– Права си. Това, което направихме сега, беше и отблъскващо, и отегчително. Ще ми бъде трудно да преценя за кого от двамата ни обаче е било по-противно.

– Да се надявам ли, че случилото се ти се струва достатъчно отвратително, за да ме пуснеш да си отида у дома? – гордо изправи рамене тя.

Всъщност Клейтън не изпитваше отвращение, а умопомрачителен гняв. Думите ѝ, че докато той я целува, тя си представя Пол Севарин на неговото място, го накараха почти да обезумее. Идеше му да я повлече към павилиона и да я обладае още там, на пода. Така щеше да ѝ покаже, че е преминала границите на допустимото. За нещастие това щеше да я накара да го намрази завинаги.

Загледа се в нея. Уитни изглеждаше нереално красива, но за пръв път красотата ѝ го изпълни със злоба вместо с възторг. Ето я, стоеше и се преструваше, че нищо друго освен маникюрът ѝ няма значение на този свят.

Госпожица Стоун трябваше да получи урок. Много добре, щеше да я отведе до дома ѝ, но преди това щеше да ѝ покаже, че страстта му е дар, на който би трябвало да се радва и възхищава, дар, който той можеше да ѝ даде или да ѝ откаже. Първо, щеше да я накара тя да поиска да го целуне, а после, когато желанието ѝ станеше неудържимо, щеше да я зареже и да си тръгне.

– Всъщност грешиш. Ще те оставя да си отидеш – рече бавно той. – Но при едно условие.

– И какво е то?

– Искам ти да ме целунеш. Една най-обикновена целувка за довиждане, която да разтопи ледовете. Ако целувката достатъчно добра, ще си свободна да си вървиш.

– Не зная дали да ти вярвам. Защо така изведнъж ще решиш да ме пуснеш?

– Ами да кажем, че случилото се през последните няколко минути ме наведе на мисълта, че идеята е доста добра. От друга страна, искам да те уверя, че великодушието не е безвъзмездно. Има си цена.

Цена? Уитни за малко да се изсмее на глас. Една целувка не беше нищо! За Бога, тя би целунала даже и кон, стига това да я освободеше от веригите на този унизителен брачен договор!

– Значи искаш да те целуна за довиждане, така ли? И що повече? –

попита тя, поглеждайки го подозрително, то същевременно претегляше всички възможни плюсове и минуси от предложената ѝ сделка. – Обещаваш ли, че след това ще мога да се чувствам свободна?

Клейтън кимна.

– Да. Всъщност дори няма да те изпратя до дома ти. Ще редя на кочияша да те откара. Е, споразумяхме ли се? – попита нетърпеливо той.

– Да! – извика Уитни, уплашена, че ако изчака дори миг, Клейтън може да промени решението си. Двамата стояха съвсем близо един до друг, но противно очакванията ѝ той не посегна да я прегърне. Стоеше търпеливо, облегал рамо на стената на павилиона със скръстени на гърдите ръце.

– Както виждаш, аз съм изцяло на твоє разположение – рече накрая той.

Уитни объркано примигна:

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че ти си на ход.

– Аз? – възкликна тя. Мили Боже! Нима очакваше от нея тя да поеме инициативата? Втрени се в сивите очи и в лицето, добило отново така омразното ѝ арогантно изражение. Беше точно в негов стил да си отмъсти по начин, от който най-силно щеше да я заболи! Идеше ѝ да го ритне в слабините и да му каже да върви по дяволите с гнусното си предложение!

Внезапно Клейтън помръдна. Личеше, че търпението му се е изчерпало и че е на път да промени решението си.

– Чакай! – изхриптя Уитни. – Аз... Аз... Просто...

– Не знаеш как да започнеш ли? – услужливо подхвърли той. – Позволи ми да ти помогна – първо можеш да направиш стъпка към мен.

Пламнала от смущение, тя се подчини.

– Много добре – изрече с насмешка. – А сега, ако докоснеш устните ми със своите, ще приключиш с въпроса.

Уитни въздъхна, опря длани на гърдите му, вдигна лице към неговото и бързо го целуна, после отстъпи назад. Беше спечелила свободата си.

– Ако целуваш и Севарин по този начин, нищо чудно, че му е отнело толкова време, докато се реши да ти направи предложение за женитба – отбеляза цинично Клейтън. – И ако това е най-доброто, на което си способна, страхувам се, че ще разваля сделката.

– Така значи! – процеди през зъби Уитни, хвърляйки му изпепеляващ поглед. – Не мога да направя нищо, при положение че ти си съвсем

безучастен.

– Може би си права. Но, от друга страна, от теб се очаква да ме изкушиш да се включа в играта.

– О, я млъквай! Просто свърши това, което се иска от теб, а аз ще изпълня моята част от сделката.

– Нямам намерение да те уча на неща, които отдавна би трябвало да си усвоила – предупреди я хладно той. – Мога да си уплътня времето с много по-полезни и важни неща от това да давам частни уроци на някаква си отчайващо наивна и неопитна госпожичка.

Сякаш я зашлеви през лицето. С мъка преглътна отговора си и се опита да се концентрира върху начините, по които би могла да го „изкуши“. Наклони глава, като се мъчеше да си представи, че е хладнокръвна прелъстителка, куртизанка, владееща до съвършенство съблазняването. Бавно вдигна очи към него. В погледа ѝ имаше такава топлота и обещаения за наслади, че за миг хладнокръвие то напусна Клейтън.

Окуражена от успешната първа стъпка, Уитни плъзна ръце под самото му и мускулите на гърдите му потръпнаха и се стегнаха под допира на пръстите ѝ. Той се опитваше да ѝ устои! Женският ѝ инстинкт ѝ подсказа, че щом мъжът до нея полага усилия да се овладее, значи беше намерила слабото му място. Продължи да плъзга ръце нагоре, без да отмества очи от неговите. На устните ѝ се появи прелъстителна усмивка, докато пръстите ѝ се заровиха в тъмната му коса и привлякоха лицето му към нейното. Тя нежно докосна устните му... По дяволите! Клейтън се усмихваше! И въпреки че ръцете ѝ обгръщаха шията му, неговите дори не помръдваха.

– Доста по-добре от първия път – отбеляза безстрастно той, – но все пак трудно може да се каже, че...

Уитни притисна устни към неговите, прекъсвайки започналия коментар. Трябваше да го накара да ѝ отвърне. Топлият му дъх се смесваше с нейния, устните му вече помръдваха, но в мига, в който тя реши да се отдръпне, Клейтън направи същото. Тя отстъпи назад и го погледна. За пръв път осъзна, че докато го целуваше, той дори не я беше докоснал. Целувката ѝ изобщо не го беше развълнувала.

– Мразя те заради това, което ме принуждаваш да правя – прошепна унижено Уитни. Не смееше да го погледне в очите. Беше сигурна, че ако го стори, ще срещне до болка познатия присмех.

Клейтън не беше развеселен, а бесен. За пръв път, откакто се помнеше, не беше в състояние да контролира реакциите си. Неопитната целувка, леките докосвания бяха накарали тялото му да тръпне в

неудържима страст. И докато се бореше да запази поне външно самоконтрола си, тя му заявяваше, че го мрази.

Той хвана брадичката ѝ и изви лицето ѝ към своето.

– Беше много по-добре. – Гласът му прозвуча успокояващо. – Този път вече наистина ще си вземем сбогом.

Сбогом? Омразата ѝ мигновено се изпари. Значи се сбогуваха и никога вече нямаше да се видят?

Погледът ѝ се спря върху тъжното му лице. Това лице можеше да бъде толкова красиво, когато се озаряваше от момчешката му усмивка! Уитни обичаше спокойствието и увереността, които се излъчваха от плътния му глас и широките му крачки. Възхищаваше се на способността му винаги да изглежда доволен от себе си и от онова, което го заобикаля. Притежаваше всички качества, които трябваше да има един мъж, със съжаление си помисли тя.

Устните му се приближиха към нейните.

– Ще продължим ли там, откъдето спряхме? – предложи нежно Клейтън.

Уитни разтвори устни и внезапно усети, че у нея се надига желание.

– Не, аз... – опита се да овладее емоциите си тя, но той не я остави да довърши.

Устните му настойчиво се впиха в нейните и тялото ѝ затрепери. Уитни се притисна като обезумяла към него и ръцете ѝ се вкопчиха в широките му плещи.

– Отегчавам ли те? – прошепна между целувките Клейтън. – Би ли нарекла това „гадно“ или „безсрамно“?

Тя се ядоса. Този мъж имаше нахалството да ѝ го връща, повтаряйки собствените ѝ думи. Уитни впи нокти в китките му, опитвайки се да се освободи, но той продължаваше да я целува жадно, без да обръща внимание на усилията ѝ. Желанието ѝ нарастваше едновременно с гнева.

– И сега ли си представяш, че те целувам не аз, а Севарин? Кажи!

Уитни отпусна ръце. Изглежда, нещата, които и пели малко му беше казала, го бяха засегнали жестоко. Клейтън винаги изглеждаше имунизирани срещу обиди и упреци и тя дори не допускаше, че би могла да го нарани с дума или с жест. Очевидно се беше лъгала.

– Кажи ми колко мразиш да се докосвам до теб – като обезумял изсъска той и впи потъмнял поглед в лицето ѝ. – Моите ласки те отвращават. Кажи ми го сега или никога, никога повече не го повтаряй.

Сърцето на Уитни се сви от неподозирана нежност и болка. Тя с мъка преглътна, а очите ѝ се насълзиха.

– Аз... не мога.

– Не можеш да ми кажеш, че те отвращавам? Защо?

– Защото само преди пет минути ме предупреди никога вече да не те лъжа – прошепна с треперещ глас тя.

Забеляза как на лицето му се появява маската на цинично безразличие и побърза да покрие устните му със своите, преди Клейтън да е казал нещо, с което би наранил и двамата. От устата му се посипаха яростни ругатни и той понечи да се освободи от ръцете ѝ, здраво обвили шията му.

– Клейтън, недей! Моля те! О, моля те! – изхълца отчаяно Уитни и от очите ѝ рукнаха сълзи. Вкопчи се още по-здраво в него и започна да обсипва лицето му с целувки.

Ръцете му се спряха на талията ѝ и направиха нов опит я отблъснат, но тя се притисна още по-плътнo към тялото му. Докосна с език устните му и Клейтън се стегна, продължи да изследва устата му с език, надявайки се отчаяно да получи отговор. Реакцията му не закъсна и накара тялото ѝ да експлодира. Уитни простена и го целуна още по-страстно и нетърпеливо.

Клейтън обгърна с длани лицето ѝ и се вгледа нежно в него. Страстта още гореше в погледа му.

– Ти, красиво, чудесно малко глупаче! – прошепна той и отново наведе глава към нея.

В тялото ѝ се разля огън и Уитни почувства, че нищо друго, освен да бъде близо до него, нямаше значение. Дланите му галеха гърдите ѝ, плъзгаха се надолу към бедрата ѝ и се връщаха обратно.

Изведнъж всичко свърши. Клейтън се откъсна от нея, целуна очите и челото ѝ и кротко я прегърна.

– Не помръдвай, малка моя – прошепна той. – Остани близо до мен поне за малко.

Обзе я отчаяние. Как ѝ се искаше да вкуси отново целувката му, да му позволи да я освободи от тъгата, която бавно я обземаше!

Клейтън интуитивно почувства желанието ѝ и се наведе към устните ѝ, но спря.

– Не! – твърдо изрече той.

Отказът му да я целуне при положение, че и на него му се искаше, озадачи Уитни и тя вдигна измъчен поглед към него.

– Ако продължиш да ме гледаш така, рискуваш да бъдеш целуната

отново – предупреди я той. – А ако това стане, мисля, че няма да мога да спазя обещанието си да те пусна да си вървиш.

– Защо? – попита тя, но мислеше единствено за това колко силно желае целувката му.

– Защо? – Дъхът му погали лицето ѝ. – Бих бил невероятно щастлив да ти покажа защо...

Разумът ѝ отново се върна и Уитни поклати глава.

– Не. Това само ще направи раздялата ни още по-мъчителна. – Отстъпи назад и насила се усмихна. – Довиждане, ваша светлост – прошепна и му подаде ръка. Клейтън я взе и я обърна с дланта нагоре.

– Нима е нужно да прибягваме до подобни официалности? – усмихна се той и погали дланта ѝ, после я вдигна към устните си и докосна чувствителното място с език.

Уитни бързо отдръпна ръката си и я скри зад гърба си. Дълго не отмести поглед от неговия. Опитваше се да запомни всяка черта от лицето му. Накрая каза:

– Съжалявам, наистина съжалявам, че ти причиних толкова неприятности.

Очите на Клейтън весело блеснаха.

– Надявам се, че ще продължиш да се чувстваш свободна да ми причиняваш подобни неприятности винаги, когато пожелаеш.

– Знаеш, че не това имам предвид.

Искаше да му каже толкова много неща, да му обясни, но той приемаше раздялата им с такова спокойствие! Може би Клейтън не искаше обяснения, нито извинения; може би това беше най-добрият начин двама души да се сбогуват?

– Ще ми липсваш. Наистина – промълви Уитни и гласът ѝ трепна. Отстъпи назад, готова да си тръгне, но внезапно се спря. – За баща ми...

– Не можеше да си обясни защо изпитваше съжаление и чувство за вина към жестокия си родител. – Надявам се, че няма да се отнесеш прекалено жестоко с него. Ако проявиш малко търпение, сигурна съм, че ще успее да ти се издължи.

Тъмните вежди на Клейтън се свиха.

– След като се е съгласил да ми даде дъщеря си за жена, смятам, че не ми дължи нищо повече.

Усети приближаваща опасност.

– Но всичко вече е променено. Ти се съ согласи да ме освободиш... – промълви объркано тя.

Клейтън се приближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

– За какво, по дяволите, ми говориш?

– Ти се съгласи да ме оставиш да си отида и...

– Съгласих се да те оставя да си отидеш у дома – отчетливо произнесе той.

– Не! – извика Уитни и поклати глава. – Съгласи се да ме пуснеш да си вървя, да се откажеш от идеята да се жениш за мен.

– Не може да си повярвала на това! Никога не съм имал подобно нещо предвид.

Почувства тежест в гърдите. Трябваше да се досети, че Клейтън не би се отказал толкова лесно. Втренчи се отчаяно в него... и изведнъж почувства, че я обзема странно облекчение. Дори нямаше време да се замисли над новопоявилото се чувство, защото той отново я взе в прегръдките си.

– Никога, дори в моменти на най-голяма слабост не съм и помислял, че мога да те оставя да си отидеш от мен, Уитни. Но дори и така да беше, нима мислиш, че след всичко, което се случи между нас преди малко, отново бих се поколебал? – Той я принуди да го погледне. – Помоли ме за време и аз се съгласих. Използвай го да свикнеш с мисълта нашия брак, защото сватба ще има. Ако предпочиташ да мислиш, че съм те измамил преди малко, твоя работа. Но лично аз не смятам да спазвам обещания, които никога не съм давал.

Констатацията, че няма друг избор, освен да се примири с мисълта, че му принадлежи телом и духом, беше повече, отколкото Уитни можеше да понесе в този момент.

– Тогава спази поне обещанието, което даде – че ще ме оставиш да си вървя у дома – изрече тя, откъсна се от прегръдките му и бавно пое по алеята.

Клейтън я догони и ѝ помогна да се настани в каретата. На тръгване Уитни го измери с хладен поглед:

– Някога хрумвало ли ти е, че не си в състояние да ме принудиш да се омъжа за теб? Дори да ме завлечеш за косата пред олтара, аз пак мога да откажа да произнеса брачната клетва. Толкова е просто.

Клейтън вдигна вежди:

– Ако използваш времето, което ти отпуснах за подобни размишления, не виждам смисъл да чакаме повече, нали?

Погледна през рамо, сякаш търсеше с поглед някого, после внезапно се обърна и тръгна към къщата.

– Къде отиваш? – извика след него тя. Решителността му я разтревожи не на шега.

– Отивам да наредя на личния си слуга да стегне куфарите. Отиваме в Шотландия. Ще избягаме и ще се венчаем тайно.

– Да избягаме?! – Не можеше да повярва на ушите си. – Няма... Няма да посмееш. Злите езици няма да спрат да обсъждат, клюките ще...

Клейтън с безразличие сви рамене:

– Трябва отдавна да ти е станало ясно, че клюките изобщо не ме притесняват. Но тъй като очевидно притесняват теб, предлагам ти да обмислиш възможностите, които имаш. Щом се озовем в Шотландия, ти можеш да откажеш да произнесеш брачната клетва, но ако го сториш, ще се върнем тук неженени след няколкодневно отсъствие, което ще доведе до скандал и твоето компрометиране. Или пък можем да се оженим в Лондон и сватбата ни ще бъде такава, каквато заслужава всяка бъдеща херцогиня. Е, кое предпочиташ?

Нима имаше избор? Да избяга с него беше достатъчно скандално, но ако се върнеше неомъжена след това, щеше да бъде отритната от обществото. И Пол щеше да я презре.

– Предпочитам сватбата! – изсъска тя и гневно се облегна назад. Опита се да се успокои с мисълта, че има още една възможност – да избяга и да се омъжи тайно за Пол. Това отново щеше да предизвика критиките и одумванията на местните хора, но поне щеше да бъде съпруга на Пол.

– Уитни, поне веднъж забрави за тази твоя идея-фикс да се омъжиш за Севарин и се вслушай в сърцето си. Ако не беше толкова упорита, отдавна щеше да го направиш.

Уитни преглътна резкия отговор, за да не прави сцени пред кочияша, но думите му не излизаха от главата ѝ по пътя към дома. Мислеше за това не защото той я беше упрекнал, че отказва да погледне истината в очите, а защото напоследък сама не разбираше какво става с нея.

Как беше възможно да откликва на ласките на Клейтън с такова желание, при положение че се канеше да се омъжи за Пол? Защо изпита такава болка, щом осъзна, че е наранила дълбоко херцога? Защо сякаш всичко около нея се срива, когато за миг повярва, че наистина му казва „сбогом“? Дали защото помежду им беше разцъфнало прекрасно приятелство?

Приятелство, горчиво повтори тя. Клейтън не ѝ беше приятел. Той се интересуваше само от себе си и от собствените си желания, а по някаква необяснима причина тя се беше оказала обект на неговите желания. Отказваше да повярва, че тя обича Пол, просто защото не го устройваше.

Но Пол трябваше да стане неин съпруг – от години беше определила едно кътче в сърцето си единствено за него.

Пол. Мислите й се насочиха към любимия и към предателството, което беше извършила спрямо него. Беше се държала направо скандално. Беше позволила на Клейтън я гали, да я целува. Беше му позволила ли? О, не! Сама го беше целувала, беше се притискала към тялото му и беше потръпвала от страст, когато устните му се впиваха в нейните.

Същата вечер, докато лежеше в леглото си и се взираше в балдахина, се почувства много нещастна. Измъчваше се от чувство за вина, като си спомняше плановете, които двамата с Пол бяха правили в няколкото дни след предложението за женитба. Той смяташе да реконструира голямата спалня в западното крило на къщата си, защото тази стая беше по-близо до детската. Уитни се беше изчервила до корените на косите си, когато беше споменал за бъдещите им деца, но с радост се беше присъединила към фантазиите му.

А ето че го беше предала. Беше спечелила любовта му и я беше захвърлила в ръцете на Клейтън Уестморланд. Не беше достойна за Пол. Мили Боже, та тя не беше достойна дори и за Клейтън! Нима след като беше отвърщала така страстно на целувките му, не кроеше планове да се омъжи за друг?

Зазоряваше се, когато крайното решение бе взето. Клейтън никога нямаше да отстъпи и да развали брачния договор, затова двамата с Пол трябваше да избягат и да се венчаят тайно в деня на неговото завръщане. Пол я обичаше и й вярваше. Разчиташе на нея. Срамът от тайната женитба щеше да бъде нейното наказание заради недостойното й поведение в отсъствието на мъжа на живота й. Щеше да докаже, че е достойна за обич и уважение. Щеше да се превърне в най-любящата, най-примерната и най-добрата съпруга на земята.

Вземането на решение би трябвало да я накара да се почувства по-добре, обаче когато се събуди, беше съсипана. Уитни с мъка се надигна от леглото си и като масажираше с пръсти слепоочията си, за да прогони пронизващата болка в главата си, позвъни на Клариса. На закуска изглеждаше бледа и разсеяна. Едва успя да се усмихне вяло на леля си и напълно пренебрегна баща си. За нещастие Мартин Стоун беше решил, че няма да се остави да бъде пренебрегван повече.

– Е, госпожице – започна властно той, – определихте ли вече датата с негова светлост?

Уитни остави вилицата, облегна брадичка на сключените си длани и с престорена наивност изгледа баща си.

– Каква дата?

– Не се отнасяй с мен като с идиот! Знаеш, че имам предвид сватбата ви.

– Сватбата? – повтори Уитни. – Нима съм забравила да ти кажа? Няма да има сватба.

Тя се извини с поглед на леля си, стана от масата и напусна трапезарията.

– Мартин, ти наистина си голям глупак! – избухна лейди Ан. – Не бива да я притискаш така. Какъв избор ѝ остава, освен да ти се противопостави?

Тя бутна чинията си и последва Уитни.

След минута Мартин също излезе от трапезарията. Нареди да приготвят каретата и се застяга да направи посещение на бъдещия си зет.

Към обяд главоболието на Уитни намаля, но настроението ѝ беше все така лошо. Двете с леля ѝ седяха във всекидневната и мълчаливо бродираха.

– Мразя да бродирам! – избухна изведнъж момичето. – Винаги съм мразела. Дори и да можех да го правя добре, пак щях да мразя това глупаво занимание!

– Зная – с въздишка отвърна леля ѝ. – Но когато бродира, човек поне не се чуди къде да дене ръцете си.

Вратата се отвори и в стаята влезе един прислужник с писмо за Уитни.

– От Ники е – установи тя и лицето ѝ се проясни. Нетърпеливо счу-пи печата и погледът ѝ пробяга по равните редове.

Изведнъж усмивката ѝ помръкна. Тя вдигна ужасен поглед към леля си.

– Ники пристига утре в Лондон.

– Негова светлост никак няма да бъде доволен от факта, че Никълъс Дъовил вероятно ще отседне в тази къща.

Уитни беше по-притеснена от друго. Чудеше се как да избегне срама, който щеше да изпита пред стария си приятел следващата седмица, когато се разнесе вестта за бягството и женитбата ѝ с Пол.

– Няма да се стигне дотам – твърдо каза тя и се изправи, решена да вземе нещата в свои ръце.

– Какво мислиш да правиш? – полюбопитства леля й, щом я видя да посяга към листа и перото.

– Ще пиша на Ники да остане в Лондон. Каква болест предпочиташ? Малария или холера? – Понеже леля й не даде знак, че е склонна да погледне на проблема със същия горчив хумор, Уитни въздъхна и по-сериозно добави: – Просто ще уведомя Ники, че имам да направя няколко посещения далеч от дома и за съжаление няма да мога де се срещна с него при сегашното му пътуване. Може би следващия път. От писмото му разбирам, че няма да стои дълго в Англия – пристигнал е само за да присъства на някакво светско събиране, организирано от лорд Маркъс Ръдърфорд, който и да е той.

Ан поясни:

– Лорд Ръдърфорд е свързан с някои от най-богатите и аристократични семейства в Европа, включително и със семейство Дъовил. Чичо ти често е споменавал пред мен, че лордът е един от най-влиятелните членове в парламента.

– Зная само, че със сигурност е избрал най-неподходящия момент, за да покани Ники в Англия.

Почувства се по-добре. Беше направила всичко необходимо, за да предотврати задаващото се нещастие, и беше доволна от себе си.

Върна се към оставения на дивана гергеф и се нахвърли с настървение върху бродерията. Продължи да бродира дълго след като леля й беше излязла от салона. Така! Този бод беше за несправедливата Съдба, която я преследваше на всяка стъпка! Този беше за лорд Ръдърфорд, който беше отговорен за идването на Ники в Англия. Този бод беше за жестокия й безсърдечен баща. А следващият...

В озлоблението си Уитни не забеляза, че не насочва иглата към плата, и я забодя в показалеца си. Силно изохка.

Разнесе се тих смях, последван от познат плътен глас:

– Чудя се дали бродираш върху този плат или го изтезаваш?

Тя подскочи от изненада. Гергефът падна на пода. Нямаше представа колко дълго Клейтън е стоял на прага и я е наблюдавал. Засрамена от реакцията си, тя насочи цялото си внимание към пръста си.

– Да изпратя ли да доведат доктор Уитиком? – предложи през смях Клейтън. – Ако не ти харесва моят лекар, ще изпратя за „доктор Томас“, но наскоро разбрах, че той се е специализирал главно в областта на разтегнатите сухожилия и на навяхванията...

Уитни прехапа устни, за да не се засмее.

– Всъщност точно сега доктор Томас е зает с друг пациент – един

нов жребец. А последния път, когато доктор Уитиком направи посещение в този дом, беше малко ядосан, че са го изпратили при един симулант, който нямаше нужда от лекарската му помощ. Страхувам се, че няма да остане по-доволен, ако го повикат напразно втори път.

– Наистина ли беше изпратен при симулант? – попита Клейтън.

– Знаеш, че да – прошепна Уитни и засрамено извърна очи към тавана.

Клейтън огледа тревожно бледото ѝ лице. Въпреки моментната ѝ веселост можеше да се закълне, че любимата му беше твърде напрегната. Не се притесняваше от тазсутрешното ѝ изявление, че сватба няма да има, което беше накарало баща ѝ да хукне уплашено към дома на херцога. Мартин Стоун беше проклет глупак, който продължаваше да обърква нещата въпреки предупреждението.

– Бих искал да ме придружиш на един бал в Лондон – каза твърдо Клейтън. – И можеш да вземеш със себе си онзи свой ангел-хранител – дребната белокоса женица, която всеки път, щом се появя в къщата ви, ме гледа така, сякаш се каня да отмъкна сребърните прибори.

– Клариса – Уитни разсеяно произнесе името на личната си прислужница. Мозъкът ѝ трескаво търсеше най-добрия начин да откаже поканата му.

Клейтън кимна.

– Тя може да изпълнява ролята на дуеня, така че няма да имаш нужда от официална придружителка. – Той съзнаваше, че лейди Гилбърт щеше да бъде много по-подходяща компаньонка за Уитни, но искаше да я има само за себе си за известно време. – Ако потеглим за Лондон вдругиден сутринта, ще пристигнем в късния следобед. Ще имаш време да посетиш приятелката си Емили, а също и да си починеш преди началото на бала. Убеден съм, че семейство Арчибалд ще бъдат щастливи да отседнеш у тях за през нощта. Ще се върнем тук на следващия ден. – И преди да му откаже – нещо, което тя се канеше да направи – той добави: – В момента леля ти пише бележка до Емили, с която я известява за твоето пристигане.

За миг се зачуди каква лудост беше обзела леля ѝ, та да се подчини на желанието на херцог Клеймор, но после осъзна, че лейди Ан не беше в по-изгодна позиция от нейната и не можеше да се противопостави на всесилния херцог.

– Дори не си направи труда да ме попиташ, направо се разпореждаш – с раздражение отбеляза тя.

Клейтън не обърна внимание на абсолютното ѝ безразличие към

бала. Идеята му беше хрумнала тази сутрин, докато разговаряше с баща ѝ.

– Искрено се надявах, че предложението ми ще ти хареса – рече той.

Естественият му отговор я накара да се засрами от грубостта си. Уитни с въздишка прие неизбежното.

– На какъв бал ще присъстваме?

– На бала, даван от лорд Ръдърфорд.

Клейтън не очакваше никаква реакция при споменаването на въпросното име, затова не беше подготвен за онова, което последва. Очите на Уитни се разшириха от ужас и тя попита:

– От кого?

Преди той да успее да отговори, от гърдите ѝ се изтръгна горчив смях. Очите ѝ се наляха със сълзи и тя се отпусна изнемощяла в ръцете му.

Когато най-после успя да се съвземе, тя се отдръпна назад и тихо рече:

– В момента виждаш пред себе си една жена, която започва да гледа на житейските трагедии като на шеги на съдбата. Леля ми знае ли вече? – добави любопитно тя. – За това на кой бал ще ме водиш?

– Не. Защо питаш?

Уитни взе писмото на Ники и му го подаде.

– Писах на Ники тази сутрин и му казах да не идва, защото имам задължения, които ще ме задържат далеч от дома за известно време.

Клейтън смачка листа и ѝ го върна обратно.

– Чудесно – отвърна той, раздразнен от умалителното име, с което Уитни беше нарекла Никълъс Дъовил, докато все още упорито се обръщаше към Клейтън, за когото беше сгодена, с официална любезност. После внезапно го обзе задоволство при мисълта, че когато Дъовил влезе в балната зала, ще види Уитни под ръка с него. Той леко я целуна по челото и каза:

– Ще мина да те взема вдругиден в девет сутринта. Бъди готова.

21.

Две лъскави черни карети спряха пред входа на къщата. Уитни сложи бързо ръкавиците си от мека ярешка кожа и влезе във фойето, където я очакваха Мартин Стоун и лейди Ан, за да се сбогуват с нея. Момичето подмина баща си, сякаш той не беше там, и пламенно прегърна леля си. Беше се опитала да убеди Клейтън, че леля Ан е по-подходяща за нейна придружителка от Клариса, но херцогът не искаше и да чуе за това – според него камериерката можеше да изпълнява двойна функция: на компаньонка и на лична прислужница. Освен това пътуването щеше да бъде кратко, а като бъдещ съпруг на госпожица Стоун Клейтън имаше пълното право да претендира за няколко часа насаме с годеницата си, далеч от погледите на близките ѝ.

– Къде е Клариса? – озърна се Уитни, когато Клейтън ѝ помогна да се настани в първата карета.

– В каретата зад нас, където най-вероятно вече се е зачела в книгите, които си позволих да ѝ осигуря за из път – отвърна той.

– Клариса обожава романите! – отбеляза момичето.

– Избрал съм ѝ „Успешното ръководство на големите имена“ и „Диалозите“ на Платон – призна Клейтън. – Прибрах стълбичката на каретата и затворих вратата, преди ярната ти прислужница да е видяла заглавията, така че само мога да гадая за реакцията ѝ при вида на двете книги.

Уитни укорително поклати глава.

Докато каретата се движеше по неравния селски път, си мислеше, че както всички карети и тази изглежда по-широка и по-люксовна, когато се настаниш в нея, отколкото погледната отвън. А каретата на херцог Клеймор беше тапицирана с виненочервено кадифе и возеше невероятно меко. Дватама се бяха разположили удобно и ако широките му рамене докосваха нейните, то не беше поради липса на пространство. Усещаше аромата на одеколона му и Уитни реши, че ще е по-добре да се концентрира върху гледката навън, отколкото върху тръпчивия мирис, който караше сърцето ѝ ускорено да бие.

– Къде е домът ти? – попита след дълго мълчание тя.

– Там, където си ти.

Нежността в гласа му беше обезоръжаваща.

– Аз... Аз имах предвид истинският ти дом, замъка Клеймор –

заекна тя.

– На час и половина път от Лондон при хубаво време.

– Много ли е стар?

– Много.

– В такъв случай сигурно е доста мрачен. – Той любопитно я погледна и момичето побърза да обясни: – Повечето от старите благороднически домове изглеждат много просторни и внушителни отвън, но отвътре са мрачни и потискащи.

– Всяко поколение собственици на замъка Клеймор е внасяло подобрения и е модернизирало сградата. Не мисля, че ще ти се стори неприветлива.

Изведнъж ѝ хрумна, че тази резиденция на благородници най-вероятно е огромна и царствено красива, но тя никога няма да я види. Кой знае защо се натъжи при тази мисъл. Клейтън, изглежда, долови промяната в настроението ѝ и се зае да я разсее с весели истории от своето детство. Никога до този момент не се беше държал толкова открито с нея и когато наближиха дома на Емили в Лондон, Уитни отново се усмихваше.

– Какво става? – попита Клейтън, когато забеляза, че спътницата му е напрегната.

– Чувствам се много неудобно да посетя дома на приятелката си с теб – призна нещастно тя. – Емили и лорд Арчибалд със сигурност ще си помислят, че е доста странно.

– Представи си, че ни предстои да се оженим – засмя се Клейтън, взе я в прегръдките си и така страстно я целуна, че Уитни забрави за страховете си.

Емили ги посрещна във фойето сияеща от щастие и въпреки че без съмнение присъствието на Клейтън до приятелката ѝ я изненада, тя с нищо не се издаде. Прегърна топло Уитни и я поведе към стаята за гости, после слезе на долния етаж, за да изпълни задълженията си на домакиня.

Когато четвърт час по-късно се върна горе, лицето ѝ беше порумяняло от възбуда. Уитни, която помагаше на Клариса да разопакова багажа, забеляза блясъка в очите на приятелката си и въпросително я погледна.

– Значи е той! – изстреля на един дъх Емили, облягайки се на вратата. – Той току-що ми каза кой всъщност е. Майкъл е знаел през цялото време, но негова светлост го помолил да запази в тайна самоличността му. Всички в Лондон говорят за него, но аз никога не го бях виждала!

Уитни! – На лицето ѝ се изписа гордост заради приятелката ѝ. – Отиваш на бала на Ръдърфорд с най-желания ерген в Европа! Балът на Ръдърфорд! – повтори тя, опитвайки се да зарази Уитни със своя ентузиазъм. – Та поканите за баловете, които семейство Ръдърфорд дават, са по-ценни от диаманти!

Уитни прехапа устни. Искеше ѝ се да се довери на Емили, но се страхуваше да не би да я натовари с проблемите си. Ако споделеше, че е сгодена с този „най-желан в Европа ерген“, Емили щеше да бъде възхитена; ако признаеше, че изобщо не желае да се омъжва за него, приятелката ѝ щеше да изкаже съчувствието си; ако ѝ разкажеше за планираното след няколко дни бягство с Пол, тя щеше да се ужаси и да се опита да я убеди да избегне скандала.

– Отдавна ли знаеш, че това всъщност е херцог Клеймор?

– От около седмица – внимателно отвърна Уитни.

– Е? – Емили беше много развълнувана – Каж ми всичко. Влюбена ли си в него? А той обича ли те? Не беше ли изненадана, кога го разбра, че е херцог?

– Бях поразена – призна Уитни и се усмихна, като си спомни какъв ужас я беше обзел в мига, в който беше разбрала, че е обещана на Клейтън.

– Разказвай нататък! – настоя приятелката ѝ. Нетърпението ѝ беше толкова силно, че Уитни неволно се усмихна, поклати глава и се постара да отвърне достатъчно твърдо, за да избегне поне за момента всички по-нататъшни въпреки, свързани с херцог Клеймор:

– Той не е влюбен в мен, нито аз – в него. Знаеш, че имам намерение да се омъжа за Пол. Всичко вече е уредено.

Наближаваше десет вечерта. Клейтън нямаше търпение да приключи по-скоро с вечерния си тоалет и да потегли за дома на семейство Арчибалд.

– Ако мога така да се изразя, милорд, чудесно е да бъдем отново в Лондон – рече личният му прислужник Армстронг, помагайки му да облече жилетката от черен брокат и изящния фрак.

Когато всичко беше готово. Армстронг отстъпи назад и с гордост огледа господаря си. Херцогът беше неотразим във вечерния си костюм.

– Е, издържах ли на огледа, Армстронг? – подхвърли той.

Прислужникът преглътна от възмущение. Херцог Клеймор рядко се държеше толкова сърдечно с прислугата.

– Напълно, ваша светлост – отвърна, но когато Клейтън излезе, той си даде сметка, че най-вероятно госпожица Стоун беше причина за

превъзходното настроение на господаря му. В този момент не беше толкова сигурен, че ще спечели облога с кочияша Макрий. Досега не можеше да допусне, че херцог Клеймор ще се ожени за онова момиче.

Макрий, облечен в официална ливрея специално за случая, скочи от капрата и отвори вратата на каретата, когато Клейтън приближи.

Херцогът доволно се усмихваше, като си представяше реакцията на всички, когато тази вечер се появише на бала на Ръдърфорд с Уитни. От нощта на маскарада в Париж мечтата да покаже на всички, че тя е негова, не го напускаше. И нима имаше по-добро място за представянето ѝ пред висшето лондонско общество от дома на неговите добри приятели?

Как щяха ла ахнат Елен и Маркър Ръдърфорд, когато разберат, че девойката до него всъщност му е годеница! Защото той нямаше намерение да скрива този факт от никого в Лондон. Това нямаше да бъде нарушение на дадената на Уитни дума да запази годежа им в тайна, защото Лондон не се включваше в понятието „у дома“. Тайна! С какво отвращение го изпълваше тази дума! Та той искаше целият свят да разбере за щастието му!

– Той е тук! – Емили буквално влетя в стаята на приятелката си, след като посрещна важния си гост и го въведе в дома си. – Само си помисли – правиш своя дебют в Лондон на най-важния бал на годината, и то придружена от херцог Клеймор! Как ми се иска Маргарет Меритън да можеше да те зърне отнякъде! – засмя се тя. Ентусиазмът ѝ беше нараствал с всяка изминала минута и сега беше достигнал връхната си точка.

Уитни се усмихна и тръгна към долния етаж. Когато зърна Клейтън да разговаря с лорд Арчибалд пред стълбището, сърцето ѝ трепна. Сепна се. Не разбираше защо се зарадва толкова, че го вижда.

Клейтън вдигна поглед и дъхът му спря, а цялото му същество се изпълни с гордост. Облечена в семплата си рокля от златист сатен, Уитни приличаше на богиня. Тънката материя подчертаваше съблазнителните извивки на тялото ѝ, в косата ѝ бяха вплетени диаманти и турмелини, а на устните ѝ грееше очарователна усмивка. Никога не беше изглеждала по-привлекателна и чувствена. Беше красива, бляскава, пленителна... И беше негова.

Дългите ѝ ръкавици стигаха над лактите и когато тя най-после се изправи до него, той взе дланите ѝ в своите. Очите му искряха, а гласът му прозвуча дрезгаво, когато изрече:

– Господи, колко си хубава!

Уитни огледа с възхитен поглед кавалера си и спря засмените си

очи на неговите:

– Но не колкото теб!

Клейтън побърза да обгърне голите ѝ рамене със златистото наметало и едва когато двамата се озоваха навън, осъзна, че беше пропуснал да пожелае „лека нощ“ на домакините.

Загледана в захлопналата се зад прелестната двойка врата, Емили мечтателно въздъхна.

Съпругът ѝ я прегърна и меко каза:

– Надявам се Уитни да не си загуби ума. Защото Клейтън няма да се ожени за нея. Чула си достатъчно клюки по негов адрес, за да знаеш, че съм прав. Дори и да се влюби в нея, той никога не би се свързал с жена, чието родословие е по-малко аристократично от неговото.

Нощта беше студена. Вятърът развя наметалото на Уитни и тя поsegна към качулката. Забеляза спряната пред външните стълби карета.

– Мили Боже, твоя ли е тази карета? – почти извика тя. Златният герб върху вратата привлече погледа ѝ. – Разбира се, че е твоя! – бързо добави тя и се опита да възвърне самообладанието си. – Просто не те възприемам като херцог – сметна за необходимо да добави и с мъка потисна ново възкликание, този път заради расовите жребци, впрегнати в каретата.

– Харесват ли ти? – попита Клейтън и ѝ помогна да се настани на кадифената седалка.

– Дали ги харесвам? – Тя отметна качулката и обърна блеснал поглед към него. – Никога не съм виждала толкова красиви животни!

Ръката му обгърна раменете ѝ.

– Тогава са твои.

– Не, не мога да ги приема. Наистина.

– Значи си решила да ме лишиш от удоволствието да ти правя подаръци? Знаеш ли колко ми беше приятно да плащам за роклите и бижутата ти, без дори да имаш и най-малка представа за това откъде идват парите?

Настроението му беше толкова добро и Клейтън се държеше така предразполагащо, че Уитни се осмели да зададе въпроса, който от дълго време я измъчваше.

– Колко плати на баща ми за мен?

Усмивката му моментално угасна.

– Ако не можеш да направиш друго за мен, поне престани да се

възприемаш като стока, която съм купил – отвърна той.

Но въпросът вече беше зададен и тя нямаше да намери покой, докато не научеше отговора.

– Колко? – упорито повтори.

Клейтън се поколеба и накрая с леден тон отвърна:

– Сто хиляди лири.

Зави ѝ се свят. Никога, дори и в най-смелите си предположения не беше допускала, че цифрата е толкова огромна. Та един прислужник печелеше тридесет-четиридесет лири годишно! Дори да прекараха целия си живот в лишения, двамата с Пол никога нямаше да успеят да се изплатят. Сега съжали, че е попитала. Не искаше да разваля вечерта – това беше първото им и последно появяване заедно на публично място.

– Постъпили сте глупаво, милорд! – Опита се да обърне всичко на шега.

Клейтън свали ръкавиците си и ги хвърли небрежно на седалката.

– Нима? И защо мислите така, мадам?

– Защото не трябваше да допускате баща ми да вземе дори и ширинг повече от деветдесет и девет хиляди! – засмя се Уитни.

Клейтън подозрително я изгледа, после се облегна назад и също се засмя.

– Ако един мъж реши да се сдобие със съкровище, не си струва да се пазари за няколко лири! – отвърна той и я притегли към себе си.

Двамата замлъкнаха и впиха погледи един в друг. Клейтън леко наклони глава и прошепна:

– Искам те!

Устните му покриха нейните и тялото ѝ потръпна от възбуда.

Дворецът на семейство Ръдърфорд блестеше празнично. Дългата алея, водеща към централния вход беше пълна с карети. Въпреки много-то пристигащи гости Клейтън и Уитни незабавно бяха въведени вътре. Във файето ги посрещна слуга, който пое наметките им, и двамата тръгнаха по застланото с мека пътека стълбище, украсено с букети бели орхидеи, поставени във високи сребърни вази.

Клейтън я отведе до един балкон, за да ѝ даде възможност да се наслади на балната зала отвисоко. Нейният първи бал в Лондон, помисли си тя. И последен. Огромни кристални полилеи разпръсваха светлината си върху шумното множество. Двете стени бяха покрити с огледала и в тях като в калейдоскоп се отразяваха изящните рокли на дамите и строгите тоалети на господата.

– Готова ли си? – попита Клейтън и взе ръката ѝ, готов да тръгне.

Уитни, която търсеше да зърне Ники, осъзна, че всички погледи са отправени нагоре, към нея и Клейтън. Уплашено отстъпи назад. Разговорите на висок глас стихнаха, сега откъм залата се чуваше само шушукане и Уитни с притеснение си помисли, че всички обсъждат нея и кавалера ѝ.

– Всички ни гледат – прошепна тя.

Напълно безразличен към вълнението, което предизвика появата му, Клейтън хвърли поглед към множеството, после се обърна към Уитни.

– Забелязах – кимна той.

Един представителен мъж, най-вероятно домакинът на бала, бързо се приближи към тях.

– Клейтън! – през смях рече Маркър Ръдърфорд. – Къде, по дяволите, беше? За малко да започна да вярвам на слуховете, че си изчезнал от лицето на земята!

Двамата мъже, които очевидно бяха близки приятели, размениха по няколко думи. Лорд Ръдърфорд беше около тридесет и седем годишен симпатичен мъж с проникателен син поглед, който внезапно се спря върху Уитни.

– Кое е това прелестно създание до теб? – поиска да знае лордът. – Мога ли да ѝ се представя?

Обзета от колебание, Уитни вдигна поглед към Клейтън за подкрепа и забеляза, че той я гледа с гордост.

– Уитни – започна Клейтън, – позволи ми да ти представя моя приятел лорд Маркър Ръдърфорд... – И тъй като лордът продължаваше да държи ръката на дамата в своята, Клейтън шеговито завърши: – Маркър, махни си ако обичаш ръцете от бъдещата ми съпруга, госпожица Уитни Стоун!

– Уитни? – повтори удивено Маркър Ръдърфорд. – Какво необичайно... – Спря по средата на изречението и с усмивка погледна приятеля си: – Добре ли чух?

Клейтън кимна утвърдително и възхитеният поглед на лорда се върна отново върху Уитни.

– Елате с мен, госпожице. Както вече сигурно сте забелязали, долу има поне шестстотин души, които горят от нетърпение да разберат коя сте.

Клейтън изглежда нямаше нищо против предложението на приятеля си и Уитни реши да поеме нещата в свои ръце.

– Милорд, бихме искали да запазите в тайна новината за

предстоящата ни сватба! – Погледна умолително към Клейтън.

Изглеждаше толкова разстроена, че той с неохота се отказа от плана си да я представи на всички като своя годеница.

– Ще запазим новината в тайна за известно време, Маркъс – с неохота повтори той.

– Трябва да сте луди да вярвате, че такова нещо може да остане скрито от хората. Новината ще се разнесе за по-малко от час! – Той се извърна и тръгна към стълбището, като подхвърли през рамо: – Ще ми разрешите ли да споделя поне с госпожа Ръдърфорд? Тя ме натовари със задачата на всяка цена да разбере коя е тази прекрасна млада дама.

Клейтън кимна, преди Уитни да успее да възрази.

– Само гледай какво ще се случи сега! – прошепна нервно тя.

Лорд Ръдърфорд се приближи с енергична крачка към съпругата си, прошепна ѝ нещо и дамата изненадано извърна поглед към балкона, после заговорнически се усмихна. Още щом лордът се отдалечи от жена си, тя се спусна към най-близката до нея дама и тихо ѝ каза нещо. Последната веднага погледна към Клейтън и Уитни, после вдигна ветрилото пред лицето си и наклони глава към съседката си.

– Приключихме с тайната! – ужасено промълви Уитни. Попита слугата в ъгъла къде може да се освежи и се затича към посочената стая, без да се вълнува как ще изтълкува Клейтън реакцията ѝ.

Очите ѝ се втреничиха в отражението ѝ в огледалото. Това беше ужасно! Истинско бедствие! Гостите в онази зала познаваха Клейтън, бяха негови приятели и познати. В следващите петнадесет минути всички щяха да знаят, че е сгоден за нея, а само след седмица нямаше да има човек в Лондон, който да не е разбрал. Когато тя се омъжеше тайно за Пол, нямаше да има съмнение, че го е направила, за да избяга от Клейтън и от брака с него. Мили Боже! Херцогът на Клеймор щеше да бъде опозорен. Не можеше да постъпи така с него. Дори и да искаше, не би посмяла да го стори. Ако го направеше за смях пред хората, Клейтън не би се поколебал да ѝ отмъсти по възможно най-жесток начин. Та той имаше достатъчно власт, за да навреди не само на нея и на баща ѝ, но и на леля Ан и чичо Едуард!

Тръсна глава и се опита да се овладее. Не биваше да се крие в тази стая като някоя истеричка, както и не можеше да напусне бала. Трябваше да възвърне самообладанието си и да разсъждава логично. Първо, Клейтън години наред беше бягал от брака като дявол от тамян. Ако той не се оженеше за нея, нямаше ли всички да си помислят, че тя просто вече не го привлича и че той, а не тя се е отказал от обвързване? Без

съмнение така щяха да си помислят, особено след като откриеха, че не е богата и не произхожда от аристократично семейство.

Напрежението ѝ като че ли започна да отслабва. След още няколко минути успя да убеди себе си, че когато Клейтън я подкрепи в молбата ѝ към лорд Ръдърфорд да запази всичко в тайна, той всъщност сведе новината за годежа им до рамките на непотвърден слух. И нали именно Лондон беше известен с това, че слуховете се забравяха толкова бързо, колкото се и разпространяваха? Емили ѝ беше казала така. Тези разсъждения я накараха да се почувства много по-добре.

Сърцето ѝ се сви от болка, когато си спомни колко горд изглеждаше Клейтън, докато я представяше на приятеля си като своя годеница. През изминалите седмици той нито веднъж не беше споменал думата „любов“, нито пък даваше да се разбере, че го е грижа за Уитни. И все пак изражението му тази вечер не можеше да бъде изтълкувано погрешно – Клейтън държеше на нея, и то много. Не искаше да му се отплаща със зло. Можеше поне тази вечер да се престори, че отвърща на чувства та му.

След като взе това решение, тя отново се погледна в огледалото и остана доволна от онова, което видя – една самоуверена, спокойна млада жена с гордо вдигната глава. Посегна да отвори вратата, но замръзна на място, когато до слуха ѝ достигнаха нечий думи:

– Роклята ѝ е от Париж.

– Но името ѝ показва, че е англичанка – отвърна друг глас и добави: – Вярваш ли на слуховете, че са сгодени?

– Разбира се, че не. Ако момичето е било достатъчно умно да получи предложение за женитба от Клейтън, то със сигурност щеше да е също толкова умно да го накара да помести официално съобщение на страниците на „Таймс“. Дори Клейтън не би се отметнал от годеж, обявен официално.

Намеси се трети глас:

– Сгодени са, можете да бъдете сигурни! Двамата с Лорънс току-що разговаряхме с негова светлост и трябва да ви кажа, че съм напълно убедена в това!

– Да не искаш да кажеш, че Клейтън е потвърдил новината пред вас? – възкликна първата дама.

– Не бъди глупава! Знаеш колко потаен може да бъде Клейтън, когато усети, че някой си пъха носа в личните му дела.

– Тогава какво те кара да бъдеш толкова сигурна?

– Две неща. Първо, когато Лорънс го попита къде са се срещнали,

той се усмихна така, че горката Ванеса Стандфийлд за малко не умря. Спомнете си как преди Клейтън да замине така неочаквано за Париж, Ванеса разправяше, че той се кани да ѝ поиска ръката, нали? Е, сега тя изглежда като пълна глупачка, защото е повече от очевидно, че той е заминал за Франция, за да бъде близо до госпожица Стоун. Клейтън призна, че се е запознал с нея преди няколко години именно в Париж. Между другото, когато заговори за госпожица Стоун, той просто се пръска от гордост!

– Не мога да си го представя да се пръска от гордост, когато говори за някоя жена – скептично рече втората дама. – Каква е втората причина?

– Ами погледа, който херцогът хвърли на Ийстърбрук, когато последният го помоли да бъде представен на госпожица Стоун. Повярвайте ми, погледът на негова светлост беше направо смразяващ!

Уитни не издържа и отвори вратата. Когато подмина трите занемели от изненада и уплаха дами, тя им кимна и леко се усмихна.

Клейтън продължаваше да стои там, където го беше оставила, но вече не беше сам, а беше заобиколен от десетина дами и господа. Въпреки тълпата около него Уитни не се затрудни да го открие – той се извисяваше над всички останали. Тя се спря. Колебаваше се дали да продължи към групата, или да остане на мястото си, когато Клейтън я видя. Той просто кимна на събеседниците си и без обяснение напусна компанията, за да се присъедини към Уитни.

Двамата заслизаха по витото стълбище към огромната бална зала, но вместо да я покани на танц, кавалерът ѝ я отведе в една отдалечена от танцуващите двойки ниша.

– Не искаш ли да танцуваш? – любопитно го погледна Уитни.

Той се засмя и поклати отрицателно глава.

– Последния път, когато танцувахме, ти ме заряза по средата на валса!

– Тогава не заслужаваше нищо друго – подразни го тя.

Клейтън взе две чаши с шампанско от близката масичка, подаде ѝ едната и кимна към приближаващите към тях хора:

– Кураж, скъпа! Идват!

Уитни пресуши чашата си на един дъх и посегна за втора. Имаше нужда от още алкохол. За кураж.

Идваха на групи по пет-шест души, любопитни да узнаят къде се е губил Клейтън през всичкото това време и изгарящи от желание да го поканят на едно или друго предстоящо тържество. Към Уитни се

отнасяха със смесица от подозрение и изключителна сърдечност, макар че някои от дамите едва успяваха да прикрийт ревността си. И нищо чудно, помисли си развеселено тя, като скрито поглеждаше към Клейтън. Той беше невероятно красив и много жени със сигурност биха били щастливи да се радват на вниманието му.

Мина много време, преди двамата да успеят да останат насаме.

– Бих казала, че ме смятат за твоя метреса – с усмивка подхвърли тя.

– Както обикновено грешииш – отвърна Клейтън и спря поглед върху поредната празна чаша в ръката ѝ. – Между другото, яла ли си нещо тази вечер?

– Да – разсеяно отвърна тя.

Лорд Ръдърфорд и още петима мъже крачеха към тях с очевидното намерение да я поканят на танц. Когато годеницата му се отдалечи с един от тях към излъскания паркет, Клейтън се облегна на една колона и замислено отпи от чашата си. Уитни може и да смяташе, че всички я смятат за негова любовница, но не беше права. Той се беше постарал да подскаже на присъстващите, че е сгоден за госпожица Стоун. За него не беше присъщо да гледа влюбено към жената, която придружаваше на едно или друго тържество, нито да подпира колоните, докато дамата му танцува с друг. Правейки това сега, той даваше ясно да се разбере, че отношенията му с Уитни са сериозни.

Не знаеше защо беше толкова важно за него точно тази нощ да покаже на всички, че тя е негова. Опитваше се да си внуши, че го прави, за да пресече ухажванията от страна на Ийстърбрук и останалите контета, но знаеше, че причината не е в това. Уитни сякаш го бе омагьосала. Усмивката ѝ сгръваше сърцето му, а дори и случаен допир на тялото ѝ до неговото караше цялото му същество да пламти от желание. В нея имаше вродена грация, съблазън, живост и интелект, които привличаха мъжете.

Нямаше търпение да види гъстите ѝ тъмни коси, галещи гърдите му, да усети копринената кожа на тялото ѝ, тръпнещо в екстаз под неговото. Преди предпочиташе да прави любов с жени, вещи в това изкуство, но сега мисълта, че Уитни е неопитна девойка, му доставяше неизразимо удоволствие. Щеше да ѝ помогне да се превърне от момиче в жена през първата им брачна нощ; щеше да го направи умело и с огромна нежност, докато тя не започнеше да стене в ръцете му.

Три часа по-късно Уитни установи, че не си спомня с колко мъже е танцувала. Беше изпила твърде много шампанско. Настроението ѝ беше приповдигнато и дори неодобрителният поглед на Клейтън, когато прие втората покана за танц на лорд Ийстърбрук, не успя да я смути. Беше убедена, че ще прекара нощта чудесно, когато случайно погледна над рамото на партньора си и забеляза, че Клейтън танцува. За пръв път тази вечер беше поканил друга жена. Девојката беше руса и изключително красива. Очите ѝ не се откъсваха от мъжественото му лице, а на устните ѝ трептеше усмивка. Беше облечена в прекрасна сапфирено-синя рокля, подчертаваща сладостните извивки на тялото ѝ. Уитни почувства, че я пронизва ревност.

– Името ѝ е Ванеса Стандфийлд – услужливо я уведоми лорд Ийстърбрук и в гласа му се прокрадна едва прикрито задоволство.

– Двамата с Клейтън са страхотна двойка – с престорено безразличие произнесе Уитни.

– Ванеса със сигурност мисли така – отвърна Ийстърбрук.

Погледът на Уитни угасна. Спомни си за разговора, на който беше станала неволна свидетелка по-рано: Ванеса Стандфийлд очаквала предложение от Клейтън непосредствено преди той внезапно да потегли за Франция. Без съмнение херцогът беше дал повод на момичето да си въобразява подобни неща. Ето, и сега ѝ се усмихваше мило и я гледаше възхитено в очите. Ревността ѝ се засили. После си спомни, че Клейтън беше направил предложение на нея, а не на Ванеса, и отново се почувства отлично.

– Госпожица Стандфийлд е много красива – отбеляза тя.

Веждите на Ийстърбрук се повдигнаха иронично.

– Тя не беше толкова любезна, когато се произнесе по ваш адрес преди малко, госпожице Стоун. Но си има оправдание – убедена е, че сте изнудили Клеймор да ви поиска ръката. Истина ли е това? – неочаквано запита той.

Уитни беше така изненадана, че не успя дори да се ядоса от директния въпрос. Нетактичността на кавалера ѝ дори я развесели.

– Не мога да си представя някой да е в състояние да го изнуди за каквото и да било!

– Недейте. Не съм толкова наивен да повярвам, че не сте разбрали въпроса ми.

– Нито пък аз съм толкова наивна да повярвам, че съм длъжна да ви отговоря – шеговито отвърна Уитни.

Прииска ѝ се да бъде до Клейтън. Когато танцът приключи и лорд

Ийстърбрук я покани отново, тя отхвърли поканата и го помоли да я върне при Клеймор.

Както обикновено около него се бяха насъбрали доста хора, но когато Уитни се приближи, Клейтън посегна и я хвана за ръката. Придърпа я към себе си. Жестът беше доста интимен и подхрани еуфорията на Уитни... както и следващите две чаши шампанско.

– Какво става с Ийстърбрук? – попита той след малко. – Очаквах да те покани за трети път.

Уитни примига.

– Той наистина ме покани, но аз отказах.

– За да предотвратиш клюките ли?

Тя поклати отрицателно глава:

– Отказах, защото знаех, че не ти беше приятно, защото приех последната му покана за танц, и защото бях сигурна, че ако пак приех да танцувам с него, ти щеше да поканиш отново госпожица Станфийлд.

– Много си проникателна – подхвърли иронично той.

– Ти пък си много перверзен – през смях рече Уитни и внезапно осъзна, че само преди миг беше признала, че ревнува Клейтън.

– Скъпа... – Гласът на Ники прекъсна мислите ѝ и я накара да се извърне радостно. – Да не би да си решила да завладееш и Лондон, след като вече стори това с Париж?

– Ники! – възкликна тя и протегна ръце към него. – Колко е хубаво, че те виждам! Попитах лорд Ръдърфорд, дали си тук, но той ми каза, че си бил задържан в Париж и може да не пристигнеш тази вечер.

– Дойдох преди час.

Уитни се обърна към Клейтън с намерение да го представи на Ники, но двамата очевидно вече се познаваха.

– Клеймор, нали? – попита Ники и критично огледа съперника си.

Той хладно кимна в отговор.

– Ще танцуваш ли с мен? – обърна се към нея Ники, пренебрегвайки етикета, според който трябваше да поиска разрешение за това от кавалера на дамата, и я хвана за ръката.

– Извини ни – извика през рамо Уитни, докато той я отвеждаше.

– Разбира се – рязко отвърна Клейтън.

В момента, в който танцът започна, лицето на Ники се сгърчи от неодобрение.

– Какво правиш с Клеймор? Скъпа, този мъж е... е...

– Искаш да кажеш, че е пълен негодник, когато става въпрос за отношението му към дамите? – подсказа му тя.

Ники кимна и Уитни продължи:

– Освен това е изключително арогантен, нали? А също и много красив и чаровен?

Ники присви очи и тя се засмя:

– О, Ники, двамата с него толкова си приличате!

– С една малка, но съществена разлика – аз искам да се ожена за теб.

Уитни сложи ръка пред устата му с престорен ужас.

– Не говори подобни неща, Ники. Не тук и сега. Няма да повярваш в каква каша съм се забъркала вече.

– Не мисля, че ситуацията може да предизвика смях – остро рече Ники.

– Никой не знае това по-добре от мен.

Той я изгледа намръщено.

– Мисля да остана известно време в Лондон. Имам делови въпроси за уреждане, а също и достатъчно приятели, на които мога да гостувам по време на престоя си тук. В бележката ти пишеше, че си ангажирана през следващите две седмици. В края на тези две седмици двамата с теб отново ще обсъдим моето предложение. Тогава се надявам да си в състояние да мислиш по-трезво.

След края на танца Ники я върна при Клейтън, който вече беше поърчал да приготвят каретата.

– Какво те развеселява толкова, малка моя? – попита й, вземайки я в прегръдката си за последен танц.

– О, всичко! – засмя се тя. – Например, когато бях момиче, бях абсолютно сигурна, че никой няма да пожелае да се ожени за мен, а сега... Пол иска ръката ми, Ники твърди същото и ти, разбира се. Ще ми се да можех да се омъжа и за тримата едновременно – всички сте толкова мили... е допускам, че ревнуваш дори съвсем малко.

– А трябва ли? – напрегнато попита Клейтън.

– Всъщност би трябвало – отвърна с усмивка тя. – Ако е поради друга причина, то поне за да погъделичкаш суетата ми, тъй като аз наистина ревнувах, когато танцувах Ванеса Станфийлд. – После зашепна: – Когато бях малко момиченце, имах лунички!

– Не може да бъде! – престори се на шокиран той.

– Напротив, може. Имах стотици от тях, ето тук. – И посочи към носа си, после продължи с тон на човек, признаващ, че е извършил смъртен грях: – Освен това обичах да вися с главата надолу от клоните на дърветата. Всички останали момичета си представяха, че са

принцеси, а аз – че съм маймуна. – Отметна глава назад и впи поглед в лицето на Клейтън, очаквайки да прочете неодобрение. Вместо това видя само веселия блясък в погледа му, примесен с възхита. – Забавлявах се чудесно тази вечер – призна внезапно тя, омагьосана от нежността, с която я гледаше.

Когато се настаниха в каретата и копитата на конете зачаткаха по покритите с паваж лондонски улици, Уитни се отпусна назад и с доволна въздишка рече:

– Шампанското е хубаво нещо!

– Едва ли и утре ще мислиш така – засмя се Клейтън и обгърна раменете ѝ с ръка.

Слязоха пред дома на Арчибалд и Клеймор ѝ помогна да стигне до входната врата. Там се спряха и мина известно време преди Уитни да разбере, че той сякаш очаква нещо.

– Много ли пих? – след кратко колебание попита тя.

– Съвсем не. Но се надявам, че имаш ключ.

– Ключ? – повтори объркано тя.

– За входната врата – подсказа ѝ той.

– Да, разбира се.

След малко Клейтън се засмя и попита:

– Може ли да ми го дадеш?

– Кое? – Уитни направи отчаян опит да се концентрира. – О, да, ключа.

Огледа се за дамската си чантичка и откри, че я е окачила на рамото си. Дръжката беше прекалено къса за това.

– Дамите не носят подобни чанти по този начин – измърмори тя и започна да търси ключа.

Когато влязоха в тъмното фоайе, Уитни се обърна към Клейтън, за да му пожелае лека нощ. Силните му ръце я обгърнаха. Тя можеше да се откъсне от прегръдката му, но не помръдна. Сърцето ѝ лудо заби, когато срещна погледа му и видя устните му да приближават към нейните.

Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ, после погалиха бедрата ѝ. Ръцете ѝ обгърнаха шията му и Уитни замаяно отвърна на целувката му.

После се отдръпна и остана разочарована, че Клейтън не направи опит да я задържи.

– Отивате твърде далеч, сър! – гневно изрече тя. Той се усмихна:

– Напълно разбираемо, след като тази вечер не намираш проявите ми на внимание към теб толкова отблъскващи.

– Предполагам си прав – отвърна през смях Уитни. – Ще ти

призная нещо – мисля, че целуваш почти толкова добре колкото и Пол.

След този комплимент се извърна и тръгна нагоре по стълбите. На второто стъпало се спря и добави:

– Всъщност целуваш също като него, но ще се уверя в това, когато той се върне. Щом го видя отново, ще го помоля да ме целуне така, както ме целуваш ти. Така сравнението ще бъде по-точно. Ще бъде нещо като научно изследване! – допълни въодушевено.

– Сигурен съм, че ще го направиш! – шеговито отвърна Клейтън.

Уитни вдигна деликатните си вежди:

– Ще го направя, ако искам.

Обзе я необясним гняв. Вдигна ръка и понечи да удари херцога, но залитна и ударът попадна върху малка картина, закачена на стената. Картината шумно падна на пода.

– Виж какво направи! – изсъска тя. – Ще събудиш цялата къща.

С тези думи тръгна по стълбите и скоро изчезна от погледа му.

22.

Емили беше поръчала богата закуска – достойна за херцог Клеймор. Всички очакваха появата на Уитни.

Домакинята отпиваше от чая си и внимателно се вглеждаше в лицето на седналия срещу нея Клейтън, представяйки си приятелката си в ролята на херцогиня.

– Нашата гостенка май ще спи цял ден – пошегува се Майкъл.

Клейтън хвърли многозначителен поглед към домакина и лорд Арчибалд добави възпитано:

– Може би не се чувства добре след бурната нощ.

– Изобщо не се бях замисляла, че Уитни може да се чувства зле! – възкликна Емили. – Ще се кача горе да проверя.

В този миг зад гърба ѝ прозвуча гласът на Уитни:

– Не е необходимо. Аз... Аз съм тук.

Тримата едновременно се обърнаха. Госпожица Стоун стоеше на прага, опряла се с две ръце на рамката на вратата, сякаш търсеше опора в нея. Емили разтревожено скочи от мястото си, но херцогът я изпревари. Той бързо отиде при годеницата си и попита с усмивка:

– Как се чувстваш, малка моя?

– А ти как мислиш, че се чувствам? – шепнешком отвърна тя и впи укорителен поглед в него.

– Със сигурност ще бъдеш по-добре, след като хапнеш – обеща Клейтън, хвана я за ръката и я поведе към масата.

– Не. Мисля, че ще умра – отчаяно промълви Уитни.

– Знаеш ли, че никога не съм обичала шампанското? – прошепна нещастно Уитни, когато двамата напуснаха дома на семейство Арчибалд и потеглиха обратно към имението.

Клейтън я притегли към себе си и тя отпусна глава на рамото му.

– Изненадан съм да чуя това – подразни я той. Уитни въздъхна и затвори очи. Спа почти през целия път. Когато се събуди, установи, че се е съвзела напълно.

– Съжалявам, че не бях много приятна компания – извини се тя. – Ако искаш, можеш да останеш у нас за вечеря, аз...

– Трябва да се върна в Лондон още тази вечер – прекъсна я Клейтън.

– Тази вечер? – Тялото ѝ се напрегна. – Колко време ще останеш там?

– Една седмица.

Обзе я силно вълнение и тя извърна глава, за да не се издаде. Ако Клейтън възнамеряваше да прекара цяла седмица в Лондон, двамата с Пол щяха да имат достатъчно време да избягат в Шотландия и да се венчаят тайно, без да се страхуват, че той би могъл да ги последва и да провали плана им. Не можеше да повярва на късмета си. Беше невероятно!

Беше истинска катастрофа!

Облекчението отстъпи място на паниката. Мили Боже, Клейтън се връщаше в Лондон! Като всеки джентълмен щеше да прекарва нощите си по клубовете заедно със своите приятели и познати. Тези хора, същите, които бяха присъствали на бала на Ръдърфорд, вече бяха чули слуха за годежа им и щяха да полюбопитстват да узнаят подробностите. Без съмнение той щеше да отстъпи пред настояванията им и да ги увери, че всичко е истина. Ако това се случеше, херцогът щеше да изпадне в положението на пълен глупак, когато тя се омъжеше за Пол.

Уитни затвори отчаяно очи. Мисълта, че ще бъде причина за срама му, беше по-мъчителна от тази за самия срам, който Клейтън щеше да преживее. Сърцето ѝ се късаше, като си представяше как този горд и самоуверен мъж щеше да се превърне в обект на подигравки и съжаление. Той не заслужаваше това.

Сигурно беше възможно да се избегне скандалът. Пол се връщаше на следващия ден. Ако избягаха същата вечер, тя щеше да успее да уведоми Клейтън почти незабавно. Така той нямаше да каже на приятелите си, че е бил сгоден за нея. Само трябваше да бъде сигурна, че бележката ѝ ще пристигне в Лондон, след като бракът между нея и Пол бъде сключен. Това щеше да откаже Клейтън от намерението да ги преследва. Да, времето беше от голямо значение. Независимо от това колко уморен щеше да бъде Пол, двамата трябваше да потеглят веднага след завръщането му. Когато всичко свършеше, за Клейтън щеше да бъде съвсем лесно да опровергае слуховете и да се появи на публично място с някоя от десетките красиви жени, пръхаци около него. Никой нямаше да се усъмни, че годежът му с бедната, произхождаща от съвсем обикновено семейство госпожица Стоун е бил измислица.

Пол. Сърцето ѝ се сви, когато си помисли, че ще трябва да го убеди да избягат. Той едва ли щеше да се съгласи. Щеше да бъде загрижен за репутацията ѝ, която без съмнение щеше да пострада при едно такова бягство. Беше толкова щастлив на тържеството по случай рождения ден

на баща ѝ, чертаеше планове за съвместното им бъдеще и за промените, които щеше да направи в къщата си само за да достави удоволствие на любимата си.

Клейтън я хвана за брадичката и извърна лицето ѝ към себе си.

– Когато Севарин се върне, искам незабавно да го уведомиш, че няма да се омъжиш за него – каза той с нетърпящ възражение тон. – Не мога да толерирам слуховете, че бъдещата ми съпруга е сгодена за друг. Не ме интересува какви причини ще изтъкнеш пред него, само го направи незабавно. Разбрахме ли се?

– Да – прошепна Уитни. Клейтън подозрително я изгледа.

– Искам да ми обещаеш.

– Аз... – Тя мъчително преглътна. Клейтън ѝ вярваше, а тя трябваше да измами доверието му. – Добре, обещавам.

Чертите на лицето му омекнаха и когато заговори, гласът му беше пропит с трогателна нежност:

– Зная колко трудно ще ти бъде да сториш това, малка моя. Обещавам, че някой ден ще те компенсирам заради това, което трябва да изтърпиш сега. – Сълзите ѝ рiekнаха. На гърлото ѝ беше заседнала буца. – Прощаваш ли ми? – тихо попита той.

Дали му прощава? За секунда ѝ се прииска да се отпусне в ръцете му и да излее цялата си мъка. Вместо това кимна и се вгледа напрегнато в него, опитвайки се да запечата в паметта си всяка подробност от красивото му лице, такова, каквото беше в този момент. Защото когато го видеше отново, същото това лице щеше да бъде изкривено от гняв и омраза.

Каретата зави по алеята към дома на Стоун и Уитни започна да се приготвя за слизане.

– Защо се връщаш в Лондон толкова скоро? – попита тя, когато настъпи мигът, в който трябваше да се сбогуват.

– Защото тази сутрин се уговорих да се срещна с някои от своите делови партньори. Трябва да обсъдим важни дела. – На устните му се появи закачлива усмивка. – Противно на слуховете, които чу по мой адрес на партито на баща си, животът, който водя, съвсем не е толкова безгрижен. Притежавам седем имения, стотина наематели и имам хиляди делови интереси, които напоследък доста съм пренебрегнал, скъпа моя. Всъщност не е необходимо да оставам толкова време в Лондон, но си помислих, че след неприятния разговор, който ти предстои със Севарин, ти може би ще имаш нужда да останеш за известно време сама. Затова ще остана в Лондон до следващата неделя. Освен ако не ме

повикаш да се върна по-скоро.

Докато ѝ обясняваше на какъв адрес може да го открие в Лондон, в гласа му се прокрадваше надеждата, че Уитни наистина ще го потърси и ще го накара да се върне, преди седмицата да е изтекла. Девојката протегна трепереща ръка към него – копнееше да го помоли за разбиране и прошка.

– Клейтън, аз... – Докосването до него, както и обръщението по име му доставиха огромно удоволствие. Уитни замълча, после зададено промълви: – Приятно пътуване.

Изскочи от каретата и се втурна към къщата. В мига, в който се озова в стаята си, изпрати бележка до дома на Пол, в която настояваше любимият ѝ да я посети веднага след завръщането си – независимо от часа. Посочваше и едно закътано място, на което да я чака, за да могат да разговарят несмушавани от чуждо присъствие.

Времето напредваше, а от Пол нямаше и следа. На два пъти едва се удържа да не сподели с леля си своите планове – знаеше, че независимо от причините, които щеше да изтъкне пред леля си, лейди Ан никога нямаше да одобри едно бягство в Шотландия. Нямаше да успее да я убеди, че няма друг изход, че трябва да го направи. Не можеше да измами Пол. Та той я обичаше! Разчиташе на нея.

Не можеше да сподели притесненията си и с Клариса. Сама сложи в куфара си някои вещи, пхна го под леглото и отново се замисли. От всички неприятни неща, които ѝ предстоеше да свърши, най-неприятното беше известяването на Клейтън. Опита се да съчини писмото, думите се въртяха в главата ѝ. Накрая седна на писалището и извади един лист.

Двамата с Пол избягахме в Шотландия, където ще се оженим тайно – написа тя. – Надявам се някой ден поне да ме разбереш, а може би и да ми простиш.

Разбиране? Прощка? Клейтън нямаше да направи нито едното, нито другото. Представи си реакцията му при получаването на бележката. Първо щеше да се усмихне, мислейки, че тя го вика обратно при себе си, после усмивката му щеше да помръкне...

Потръпна. Прииска ѝ се да се смали и да изчезне. Не беше сигурна, че има смелост да избяга с Пол, не беше дори сигурна, че иска да го направи. В очите ѝ се появиха сълзи. Клейтън щеше да се отвърне от нея и никога вече нямаше да я нарече „малка моя“.

Получи бележка от Пол едва към обяд на следващия ден. Уитни се облече топло и пришпори Хан към уреченото място. Слезе до ниската изоставена постройка и се озърна. Зад гърба ѝ се чу шум.

– Пол!

– Мислех, че ще ме чакаш – подсмихна се той и я прегърна.

Тя несъзнателно поднесе устни за целувка.

– Много ми липсваше – промълви Пол. – А аз на теб?

– Да – отвърна Уитни и се освободи от прегръдката му Трябваше да му обясни ситуацията кратко и ясно, без да го стряска с проблемите още в първата минута.

– Пол – започна решително тя, – имам да ти казвам нещо, което сигурно ще ти се стори... изненадващо.

– Казвай – усмихнато я подкани той. – Обичам изненадите.

– Не съм сигурна, че тази ще ти хареса. Познаваш господин Уестланд, нали?

Пол кимна.

– Спомняш ли си как на тържеството у нас всички говореха за лорд Уестморланд, херцог Клеймор?

– Да.

– Господин Уестланд всъщност е Клейтън Уестморланд.

– Херцогът, за когото разправяха, че е изчезнал? – На лицето на Пол се изписаха учудване, любопитство и съмнение. – Херцогът, който притежавал петдесет имения, четиристотин от най-добрите коне в цяла Европа и който, доколкото си спомням, се кани да се ожени за не помалко от петдесетина зашеметяващо красиви дами? Същият този човек?

– В действителност той притежава само седем имения, може и да има четиристотин коня, не знам. Но със сигурност мога да ти кажа, че иска да се ожени само за една дама. Зная, че ще ти се стори невероятно. Пол, но всъщност именно аз съм жената, която Клейтън Уестморланд желае да направи своя съпруга.

Той се засмя и отново посегна да я прегърне.

– Ако е чак толкова настоятелен, ще му кажа онова, което аз самият открих току-що: когато оставаш сама, злоупотребяваш с пиенето на шेरито, предназначено за готвене.

– Да не намекваш, че пия? – извика Уитни.

– Ами да, пияна си като каруцар – пошегува се отново Пол, после стана сериозен. – Виж, скъпа, престани с опитите си да ме накараш да ревнувам. Ако си ядосана заради дългото ми отсъствие, по-добре направо го кажи.

Тя отстъпи назад.

– Не се опитвам да те накарам да ревнуваш! Искам да си отвориш очите за истината, а тя е, че от миналия юни съм сгодена за Клейтън.

Ето, най-сетне го каза!

– Моля? – Пол се втренчи в нея.

– Всъщност май беше юли. Мислиш ли, че е толкова важно?

За пръв път Пол прие думите ѝ насериозно.

– Приела си предложението на Уестланд?

– Не е Уестланд, а Уестморланд – наблегна на второто име Уитни.
– И не аз, а баща ми е приел предложението му.

– Тогава нека баща ти се ожени за него! Ти обичаш мен, толкова е просто. – Сините му очи се присвиха от гняв. – Опитваш се да ме разиграваш, а това не ми харесва. Във всичко, което ми каза, няма никакъв смисъл.

– Не зависи от мен – рязко отвърна тя. – И за съжаление е вярно.

– Тогава как ще ми обясниш факта, че си била сгодена през юни за мъж, с когото си се запознала едва през септември?

Девојката пое дълбоко дъх и рече:

– Представиха ни един на друг в Париж, но тогава просто не обърнах внимание на името му, нито пък запомних лицето му. Видях го за втори път през май по време на един бал с маски. Тогава лицето му беше скрито. Точно на този бал той е решил, че иска да се ожени за мен, но е разбрал, че чичо ми отхвърля предложенията на всичките ми кандидати. Чичо Едуард знаеше, че искам да се върна тук и да се омъжа за теб. Затова Клейтън дошъл при баща ми и му платил сто хиляди лири, за да го накара да му обещае ръката ми, и се е преместил в съседното имение.

– Наистина ли очакваш от мен да повярвам на тези приказки? – избухна Пол.

– Не – призна Уитни. – Но се заклевам, че казвам истината. Нямах представа за всичко това до момента, в който ти замина. Реших да кажа на баща си и леля си, че с теб сме решили да се оженим, но когато слязох при тях, Клейтън също беше там. В следващия миг се разбра, че той всъщност е херцог Клеймор и че аз съм сгодена за него. После стана дори по-лошо.

– Не виждам как би могло да стане по-лошо – саркастично отбеляза Пол.

– Само че стана. Преди три дни Клейтън ме взе със себе си в Лондон и каза на един от приятелите си, че ще се женим...

– Значи си се съгласила да се омъжиш за него? – с леден тон запита любимият ѝ.

– Не, разбира се.

Той ѝ обърна гръб. След малко отново погледна Уитни, а лицето му беше бледо като на смъртник.

– Какво имаше предвид, когато каза, че е платил на баща ти за теб? Нормалното е бащата да даде зестра на дъщеря си, а не обратното.

Уитни разбра за какво мисли той и сърцето ѝ се сви от жалост към него.

– Аз нямам зестра. Пол. Баща ми я е изгубил, също както е пропилял и наследството ми.

Пол облегна гръб на каменната стена и затвори очи. Уитни се приближи до него. Трябваше да му разкрие плана си. Разумът я съветваше да не го прави, но емоциите надделяха. Не можеше да го изостави в такъв момент.

– Пол, баща ми ме уведоми за тежкото финансово положение, в което си изпаднал, но за мен това няма никакво значение. Ще се омъжа за теб независимо от всичко. Само че ще трябва да действаме бързо. Клейтън ще остане в Лондон още шест дни и за това време бихме могли да отидем в Шотландия и да се оженим тайно там. Когато Клейтън разбере, вече ще е...

– Да избягаме?! – Гласът, изтръгнал се от гърдите му, сякаш не беше неговият. Пръстите му силно се впиха в раменете ѝ. – Да не си се побъркала? Майка ми и сестрите ми няма да могат да вдигнат глава от срам!

– Не – дрезгаво отвърна тя. – Срамът остава за мен.

– Върви по дяволите с твоя срам! – извика като обезумял той и я разтърси за раменете. – Не разбираш ли какво си направила? А аз похарчих цяло състояние за пет коня и файтон!

Защо обвиняваше нея? Изведнъж ѝ стана ясно. Горчиво се изсмя:

– Похарчил си състоянието, което си мислел, че аз притежавам! Зестрата, която си се надявал да ти донеса! Нали?

Не беше нужно да ѝ отговаря. Тя прочете истината в очите му. Отблъсна ръцете му от себе си и отстъпи назад:

– Пет минути след като съм приела предложението ти за женитба, си започнал да правиш сметки как да похарчиш парите ми, нали? Дори си нямал достатъчно търпение да изчакаш и да говориш първо с баща ми! Толкова ме обичаш, че дори не си направи труда да отложиш пътуването си още малко, за да поискаш ръката ми! Всичко, което те е

вълнувало, са били парите. Поне да ги беше похарчил за нещо важно! Земите ти са ипотекирани, къщата ти е пред разруха... О, Пол! – прошепна отчаяно тя. – Що за човек си всъщност? Нима си толкова безгръбначен и безотговорен, че си готов да се ожениш за мен, за да си купиш коне, от които дори нямаш нужда?!

– Не бъди идиотка! – извика той, но лицето му почервения от срам. – Обичах те, иначе не бих те помолил да се омъжиш за мен.

– Любов! – горчиво промълви тя. – Нито ти, нито баща ми знаете какво означава тази дума. Баща ми ме обичаше, но ме продаде, за да спаси себе си. А единственото, от което ти се вълнуваш, е колко пари ще ти донеса. Клейтън поне не обижда интелигентността ми с приказки за любов! Плати за мен като за робиня и сега очаква да спазва условията на сделката, но не се преструва, че ме обича!

– Ще измисля нещо – въздъхна тежко Пол. – Но забрави за бягството. Дали Уестланд... Уестморланд ще се откаже от теб?

Уитни го изгледа и високомерно вдигна брадичка.

– Не! – гордо отвърна тя, обърна се и решително пое към вратата. На прага се спря и подхвърли през рамо: – Елизабет Аштън е все още на разположение. Сигурна съм, че нейната зестра ще покрие разходите ти покрай последната ти екстравагантност. По-добре да започнеш отсега да мислиш как да си върнеш благоволенieto й, за да можеш да пипнеш нейните пари.

– Млъквай, иначе ще направя точно това! – заплашително изрече той.

Уитни си позволи да даде воля на сълзите си едва след като се скри в стаята си. Зарови лице във възглавницата и заплака горчиво за разрушените си илюзии и за обичта, която беше изпитвала към Пол през всичките тези години.

Плачеше за това, че беше готова да рискува доброто си име заради него, а той не даваше и пукната пара за нея. Но преди всичко плачеше от гняв заради собствената си глупост.

Когато Клариса й донесе обяда в стаята, очите на Уитни бяха зачервени и подпухнали, но чувството на безнадеждност и болка беше почти отминало.

На другия ден вече не се ядосваше на Пол. Всъщност се чувстваше виновна. Винаги си го беше представяла като своя рицар – смел, галантен и романтичен, и той не беше виновен, че не отговаряше на представите й за него.

По-късно през този ден, докато се разхождаше в парка, започна да

търси решение на проблема. Скоро планът започна да придобива ясни очертания. Елизабет обичаше Пол. Уитни сигурно би могла да направи нещо. Трябваше да поговори с Елизабет и да я направи по-благосклонна към Пол, ако той решише да я ухажда отново.

Усмихна се уморено. Като се имаше предвид собственото ѝ обърканно положение, тя беше последният човек, който би могъл да помогне на някого в любовните му дела. Чувстваше се отговорна за случилото се, а освен това не беше свикнала да стои настрана с тайната надежда, че благосклонната съдба ще се намеси в най-подходящия момент и ще оправи нещата.

Върна се в стаята си и набързо написа бележка до Елизабет. Надяваше се госпожица Аштън да се отзове на поканата ѝ. Години наред Уитни я беше ревнувала и тя щеше да бъде нащрек при една такава закъсняла проява на приятелски чувства.

Беше толкова сигурна, че Елизабет няма да дойде, че когато чу гласа ѝ, подскочи от изненада.

– Помоли ме да дойда – каза просто девойката. Уитни се усмихна лъчезарно и любезно кимна:

– Да, и много се радвам, че си тук.

През следващия половин час Уитни сервира чай и всячески се опитва да предразположи гостенката си, но Елизабет отговаряше едносрично на въпросите ѝ и седеше на крайчеца на стола си, сякаш готова да скочи и да побегне към дома си.

Накрая търпението на Уитни се изчерпа и тя премина направо към проблема, който я вълнуваше.

– Елизабет, дължа ти извинение за всичко, което напоследък извърших спрямо теб, както и за ужасните немирства, които ти сервирах, когато бяхме по-малки. Зная, че сигурно ме ненавиждаш заради Пол. Не те упреквам. Напротив, бих искала да ти помогна.

– Да ми помогнеш? – повтори слисано Елизабет.

– Да, да ти помогна да се омъжиш за Пол – уточни Уитни. Сините очи на Елизабет се разшириха от учудване.

– Не, не... Наистина, не бих могла да го направя. – По страните ѝ плъзна гъста руменина.

– Разбира се, че би могла! Ти си много красиво момиче и Пол винаги...

– Не – прекъсна я тя. – Ти си тази, която е красива. Аз съм просто... хубавичка, нищо повече.

– Имаш прекрасни маниери, Елизабет, и винаги казваш

подходящите неща в подходящия момент.

– Да, обичайните глупости – възрази меко събеседничката й. – А онова, което ти казваш, винаги е забавно и интересно!

– Аз съм странна, а ти си идеалната дама.

Елизабет се отпусна назад и тихо се засмя:

– Виждаш ли! Аз просто щях да отвърна „благодаря“, докато ти реагираш по съвсем друг начин.

– Не ми прави повече комплименти – през смях я предупреди Уитни. – Няма да ти остана длъжна и така ще прекараме цяла нощ, възхищавайки се една на друга.

Елизабет я погледна сериозно и рече:

– Много се радвам за теб и Пол. – Уитни я погледна озадачено и тя обясни: – Всички знаят, че годежът ви трябва да се пази в тайна, но въпреки това не престават да говорят за него.

– Как така всички говорят? Кой друг освен теб?

– Чакай да си помисля... Аптекарят, господин Олдънбъри, каза на мен и на Маргарет. Той пък чул за това от прислужницата на лейди Юбанк, която пък била научила от своята господарка, а самата лейди Юбанк разбрала от майката на Пол. Май всички в околността знаят.

– Но това не е вярно! – отчаяно извика Уитни. Красивото лице на Елизабет сякаш се смали.

– Моля те, не казвай това. Не и когато Питър е на път да направи предложение.

– На кого ще прави предложение Питър? – Не разбра Уитни в първия момент.

– На мен. Но ако разбере, че Пол не е обвързан, никога няма да се осмели. Нали знаеш, Питър е много стеснителен и винаги е смятал, че изпитвам силни чувства към Пол, което изобщо не е вярно. Но дори и да беше, баща ми никога не би се съгласил да даде ръката ми на Пол, защото той е ужасно непредприемчив и земите му са ипотекирани.

Уитни отмаляла се отпусна на стола си и втрънчено загледа Елизабет.

– Наричаш Питър Редфърн „стеснителен“? За един и същи Питър ли говорим с теб, Елизабет? Същият, който се опита да ме удари в деня на оня злополучен пикник, когато ти падна от дървото?

– Е, поне пред мен се стеснява – рече тя.

Уитни си представи луничавия Питър Редфърн с оредяваща рижа коса и се запита как ли бе успял да спечели сърцето на нежната и красива Елизабет.

– Наистина ли се опитваш да ми кажеш, че през всичките тези години си била влюбена в Питър?

– Да – призна съкрушено Елизабет. – Но ако разгласиш, че ти и Пол няма да се жените, тогава Питър ще се оттегли както винаги и ще позволи на Пол да заеме мястото му. И тогава аз... аз... – Елизабет извади копринената си кърпичка и избърса сълзите си.

– Как успяваш да плачеш така изискано? – полюбопитства Уитни.

Елизабет се усмихна през сълзи и отново попи очите си с кърпата, преди да ги вдигне умолително към Уитни.

– Каза, че съжаляваш за всички неприятности, които си ми причинила. Ако наистина е така, не можеш ли да изчакаш няколко дни, преди да опровергаеш слуховете за теб и за Пол? Сигурна съм, че Питър ще поиска ръката ми всеки момент.

– Не знаеш за какво ме молиш – въздъхна Уитни. – Има един човек... Ако той чуе, че се каня да се омъжа за Пол, животът ми ще се превърне в истински ад. – Изправи се рязко и рече: – Давам ти три дни, след което ще сложа край на клюките.

Уитни прекара часове в тревоги и притеснения. Ако всички толкова открито говореха за предстоящия ѝ годеж с Пол, нямаше съмнение, че слуховете скоро щяха да достигнат до Клейтън. Той ясно ѝ беше дал да разбере, че не одобрява името ѝ да се свързва с това на друг мъж, и тя отчаяно търсеше начин да убеди херцога, че вината за това не е нейна. Трябваше да му докаже, че е говорила с Пол и че връзката помежду им е приключила.

Клейтън беше повярвал на дадената от нея дума, но единственият човек, който можеше да потвърди, че е изпълнила обещанието си, беше Пол, а той едва ли щеше да я подкрепи.

Най-сигурният начин беше да замине за Лондон и да обясни на Клейтън какво се беше случило. Когато научеше всичко от нейната уста, яростта му щеше да бъде по-малка. Та нали ако намерението ѝ наистина беше да се омъжи за Пол, тя нямаше да търси Клейтън?

Уитни решително се изправи и тръгна към стаята на леля си. Разказа ѝ всичко, включително за слуховете във връзка с годежа ѝ с Пол и за проваления си планове за бягство. Лейди Ан пребледня, но мълчаливо изслуша племенницата си. Когато Уитни приключи, тя я попита:

– Какво смяташ да правиш сега?

– Мисля, че ще е най-добре да отида в Лондон и да отседна в дома

на Емили. Щом пристигна, ще уведомя негова светлост, че съм там и той естествено ще дойде да ме посети. Ще издебна подходящия момент и ще му разкажа за слуховете. Не мисля, че Клейтън ще обърне голямо внимание на клюките, особено след като го убедя, че нямам вина за това.

– Ще дойда с теб – предложи леля й.

– Няма нужда. Ти искаше да отидеш да видиш братовчед си в Линкълншир, а Емили ще се радва да й погостувам няколко дни. Ще ти пиша още щом се убедя, че херцогът не е променил намеренията си, и тогава ти спокойно можеш да тръгнеш. Не искам Клейтън да не завари никоя от нас тук, ако реши внезапно да се върне и се размина с него.

Лейди Ан се усмихна:

– Права си. Какво обяснение мислиш да му дадеш за внезапната си поява в Лондон?

Уитни раздражено смръщи чело:

– Ще трябва да му кажа истината – че съм се страхувала да не би да се върне и да научи всичко от някой друг. Ще му кажа и друго – че откакто се е появил в живота ми, се чувствам като кукла на конците, която е длъжна да действа според неговите желания.

– След като си решила да му разкриваш чувствата си, защо не му кажеш също така и друго – че силно си се при вързала към него и че вече нямаш нищо против да му бъдеш годеница? – хитро подхвърли лейди Ан. – Това ще му достави огромно удоволствие.

– Няма! – Скочи момичето от дивана. – Като се има пред вид, че той никога не се е интересувал от моето мнение по въпроса и винаги е бил сигурен, че ще стана негова жена, не виждам причина да подхранвам суетата му с признания, че искам да се омъжа за него. Между другото, още не съм решила, че наистина желая да се обвързвам с него.

– Аз пък мисля, че си, скъпа. А ако това ще ти помогне да приемеш мисълта, че трябва да разкриеш чувствата си пред него, ще ти кажа, че този мъж е влюбен до полууда в теб, макар че не го признава и пред себе си.

– Грешиш, лелю – възрази Уитни. – Клейтън никога не ми е казал, че изпитва нещо към мен. Аз съм просто собственост, която той е придобил, нищо повече. Не ме карай да пълзя пред него. И без това ми е останала твърде малко гордост. Не съм убедена, че трябва да я жертвам, за да му доставя удоволствие.

Елизабет Аштън идваше всеки следобед, за да информира Уитни за напредъка си в отношенията си с Питър, но в края на третия ден все още нямаше повод за радост. Клариса и Уитни тъкмо приготвиха багажа за пътуването до Лондон, когато Елизабет влетя в стаята на Уитни с вид на боец, завръщащ се победен от битка, която всъщност е трябвало да спечели.

– Питър е толкова близо до предложението, колкото и преди десет години – отчаяно рече тя и се отпусна на близкото кресло.

Уитни удивено я изгледа.

– Сигурна ли си?

– Напълно! – мрачно кимна Елизабет. – Предложих му да вечеряме насаме у дома, а той знаеш ли какво ми отвърна? Че много обича компанията на родителите ми!

– Какъв идиот! – избухна Уитни и нервно закричи из стаята.

– Не може ти да си склонна да приемеш поражението, аз – не. Не бих допуснала Питър Редфърн да излезе победен от мен! Този глупак те обожава. Това, от което има нужда, е мотивация. Трябва да го принудим да побърза с предложението си. – Тя смръщи напрегнато чело. – Готово! – извика след кратък размисъл.

Елизабет стреснато я загледа. Спомни си всички шуротии, които Уитни беше вършила като дете, и усети как я обзема ужас.

– Уитни, каквото и да си измислила, няма да го направим!

– О, разбира се, че ще го направим! – тържествено заяви тя. – Госпожице Аштън, каня ви най-официално да дойдете с мен в Лондон.

– Но аз не искам да ходя в Лондон! – отчаяно възрази тя. – Искам Питър!

– Много добре. Ще го имаш още тази вечер. Сега повтаряй след мен: „Да, ще дойда с теб в Лондон“!

– Да, ще дойда с теб в Лондон. Но не искам.

– Чудесно, защото всъщност няма да се налага да ме придружиш. Само запомни – аз те поканих, а ти с радост прие. Когато кажеш на Питър, че мислиш да пътуваш с мен, няма да го излъжеш. – Уитни хвана обърканата Елизабет за ръката и я задържа към бюрото. – Напиши бележка на Питър и го уведоми, че го каня на вечеря, а също, че двете с теб планираме да направим нещо наистина забележително! Това ще го стресне.

– Питър наистина няма да хареса идеята да замина с теб Лондон – кимна Елизабет.

– Направо ще се ужаси! – съгласи се с доволна усмивка Уитни. –

Въпреки че вече съм достатъчно голяма, той продължава да изпитва подозрение към мен.

– Ако Питър възрази, няма да дойда.

Уитни беше поразена от наивността на това момиче. Наистина ли не разбираше?

– Ти няма да пътуваш. Но Питър ще се опита да осуети предполагаемата разходка до столицата, защото ми няма доверие. Не вярва, че съм се променила, и ще се опита да спаси от лошото ми влияние. Ти обаче ще му кажеш, че настоявам и че ти нямаш нищо против предложението ми. Като той няма да успее да излезе наглава нито с теб, нито с мен, ще направи единственото, което му остава.

– И какво е то? – примигна Елизабет.

– Ще поиска ръката ти, глупаче! – Взе ръката ѝ в своята и нежно каза: – Моля те, довери ми се. Няма по-сигурен начин да накараш един мъж да ти направи предложение за женитба от това да го изправиш пред заплахата, че ще бъде изоставен. Освен това всички мъже добиват смелост, когато трябва да спасят една невинна душа от порока! – през смях добави тя. – Според Питър аз съм неподходяща компания за теб. Вземи за пример Никълъс Дъовил. Той не ми обръщаше особено внимание до мига, в който не реши, че един джентълмен, много неподходящ за мен според неговите разбирания, е започнал упорито да ме ухажва. Беше невероятно забавно! Сега напиши бележката. Още преди да е изтекла нощта, Питър ще ти направи предложение. Ще видиш!

Елизабет неохотно се подчини и един слуга незабавно пое към дома на Редфърн, за да му предаде поканата.

Три часа по-късно Елизабет установи, че е облечена в една от най-хубавите рокли на Уитни, а косата ѝ е прибрана на кок. Уитни и Клари-са я отведоха при огледалото и въпреки протестите ѝ я накараха да се огледа.

– Хайде, виж колко добре изглеждаш... – настоя Уитни. Елизабет с ужас се взря в дълбоко изрязаното деколте

– Не мога да се появя пред Питър в този вид!

– Можеш! – нетърпеливо извърна очи към тавана Уитни. – Подобни рокли във Франция се смятат за скромни.

Елизабет нервно се засмя:

– Мислиш ли, че на Питър ще му хареса?

– Не и когато му кажа, че според мен роклите ти са прекалено

демоде и че когато двете отидем в Лондон, ще се погрижа да си купиш нещо подобно – весело отвърна другата девойка.

Питър пристигна в осем часа. Двете момичета нетърпеливо го очакваха. Той хладно кимна на Уитни и се приближи към Елизабет, която стоеше с гръб към него.

– Какво е това „изключително нещо“, което вие двете замисляте? – полюбопитства той.

Елизабет се обърна и Питър ахна. Не можеше да продума от изненада.

– Уитни ме покани да отида с нея в Лондон. Заминаваме утре сутринта. Според Уитни, след като си купя няколко нови рокли и си направя модерна прическа, успехът ми в столицата ще бъде гарантиран. Тя ще ме научи как да флиртувам с джентълмените – добави Елизабет и примигна с престорена наивност. – Разбира се, надявам се, че докато дойде време да се прибера у дома, няма да съм толкова променена, че да не можеш да ме познаеш...

Уитни едва съдържаше смеха си. Питър изглеждаше поразен.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – избухна накрая той, обръщайки се към нея.

– Само се опитвам да взема Елизабет под крилото си – обясни скромно тя.

– Елизабет ще бъде по-защитена под острието на брадва! – повиши тон Питър. – Няма да разреши...

– Стига, Питър. Бъди разумен. Всичко, което искам, е да отведе Елизабет в Лондон и да я представя на няколко господи, с които се запознах на последния бал там. Те са наистина очарователни и възпитани, освен това могат да се похвалят с отличен произход и неопетнена репутация. Е, може би ще бъдат малко по-агресивни, но съм почти сигурна, че Елизабет няма да се влюби до полууда в повече от двама. Както знаеш, вече й е време да се омъжи. Тя е с една година по-голяма от мен.

– Зная на колко години е Елизабет! – гневно я прекъсна той и нервно прокара ръка през косата си.

– В такъв случай знаеш и друго – че нямаш право да й казваш какво да прави. Та ти не си й нито баща, нито съпруг, нито дори годеник, така че престани да спориш и приеми нещата такива, каквито са. Извинете ме, трябва да се погрижа за сервирането на вечерята – завърши тя и с победоносна усмивка се оттегли от стаята.

Беше абсолютно сигурна, че Питър ще поиска ръката на Елизабет, когато я изпрати до дома ѝ, но сгреша. Когато след десет минути се

върна при тях, Питър високомерно я изгледа и заяви:

– Много съжалявам, че ще трябва да проваля плановете ти, но Елизабет няма да дойде с теб в Лондон. Току-що тя прие да стане моя жена. Е, какво ще кажеш сега?

– Какво ще кажа ли? – повтори Уитни и сведе очи, за да не издаде тържеството си. – Постъпваш много нечестно, Питър. Така исках да я накарам да усети вкуса на лондонския живот!

Питър, който беше добродушен по природа, погледна с разбиране бъдещата си съпруга и каза по-меко:

– След като толкова много държиш да прекараш няколко дни с Елизабет в Лондон, можеш да ѝ помогнеш да направи покупките за сватбата ни. Ако баща ѝ се съгласи да разговаря с мен тази вечер, предполагам, че тя все пак ще може да дойде с теб утре. Нейното желание е ти да бъдеш една от шаферките.

23.

Когато пристигна в дома на семейство Арчибалд, Емили я посрещна с разрошена коса.

– Приличаш на коминочистач! – засмя се Уитни.

– А ти – на ангел, пратен от Бога! – възкликна приятелката ѝ и сърдечно я прегърна. – Всичко е заради този прием! – обясни Емили, когато двете влязоха в салона. – Майката на Майкъл твърди, че е време да започна да се включвам в светските събития и сама да организирам подобни, както подобава на съпруга на лорд. Погледни само през какво трябваше да мина през последните дни. – Тя се приближи до бюрото и взе една схема, на която бяха начертани местата около масите в големия салон, където щеше да се състои тържественото събитие. Емили многократно беше зачерквала и размествала имената на гостите. – Можеш ли да седиш до човек с рицарско звание? – погледна я въпросително приятелката ѝ. – Свежърва ми ме снабди с няколко книги, посветени на етикета, но те са пълни с противоречия и изключения от правилата и сега се чувствам по-объркана, отколкото преди да ги отворя, за да се поуча от тях.

Уитни прегледа схемата. Тя се настани зад бюрото, взе перото, натопи го в мастилницата и бързо се зае да променя местата на поканените. Когато свърши, се облегна доволно назад и лъчезарно се усмихна на приятелката си.

– Благодарение на леля Ан зная как да разпределям благородниците по масите.

Емили се отпусна на дивана, а тревогата не изчезна от очите ѝ.

– Това е първият официален прием, който организирам, и майката на Майкъл ще бъде тук, следейки всяка моя стъпка. Тя е маниачка по отношение на формалностите. Беше много разочарована, че синът ѝ се оженил за обикновено момиче, и сега искам да ѝ докажа, че съм в състояние да бъда домакиня на най-идеалния прием, на който е присъствала.

Уитни, която в този момент беше заета да търси поводи да се срещне с Клейтън, се усмихна доволно. Взе листа и добави името на херцог Клеймор в списъка.

– Това ще те направи домакинята на годината – гордо заяви тя и подаде схемата на Емили. – А свежърва ти ще се пръсне от завист.

– Херцог Клеймор! – възкликна приятелката ѝ. – Господи! Той ще

си помисли, че съм ужасно самонадеяна. Пък и едва ли ще дойде – никой от гостите ни няма неговото социално положение.

– Ще дойде – увери я Уитни. – Дай ми една празна бланка за покана и лист хартия за писма.

След кратък размисъл Уитни писа на Клейтън и му обясни, че е пристигнала в Лондон, за да посети Емили, и че много би се радвала, ако той ѝ кавалерства на бала, организиран от семейство Арчибалд.

Запечатана плика и даде нареждания на куриера. Писмото трябваше да бъде отнесено до личния секретар на херцога и да бъде подчертано, че бележката е от госпожица Стоун.

Прислужникът се върна след половин час с новината, че Клейтън е на гости на брат си и че ще се върне в Лондон едва на следващата сутрин.

Емили си отдъхна с облекчение.

– Негова светлост ще бъде толкова уморен, че няма да си направи труда да дойде тук утре вечер.

– Ще бъде тук – повтори убедено Уитни и се усмихна.

След вечеря Емили тактично се опита да насочи разговора към Пол и към Клейтън, но Уитни отвърна, че за момента не иска да обсъжда никой от двамата. И за да не обиди приятелката си, побърза да я разсее с разказа за своята намеса в отношенията между Елизабет и Питър.

– Питър и Елизабет пристигнаха в Лондон тази сутрин заедно с родителите си. Госпожа Меритън и Маргарет също са тук – завърши тя. – Дойдоха да купят всичко необходимо за сватбата.

– Ако някой ми беше казал, че ти ще бъдеш шаферка на Елизабет, щях да му се изсмея! – рече Емили.

– Мисля, че Елизабет ще те помоли да бъдеш нейна свидетелка. Сватбата ще се състои в Лондон, тъй като повечето от роднините на Питър и Елизабет живеят тук.

Уитни си наложи да не мисли за предстоящия сблъсък с Клейтън. Двете с Клариса прекараха сутринта в тичане из магазините, за да помогнат на Емили с покупките. По обратния път тя помоли кочияша на семейство Арчибалд да спре в парка, слезе и тръгна по алеята с разцъфтели хризантеми.

Беше уверила леля си, че Клейтън не се интересува от нея, но знаеше, че не е права. Той ѝ беше казал, че я иска, което означаваше, че я желае. Уитни седна на една пейка и по страните ѝ плъзна руменина при

спомена за ласките и целувките му.

Представи си всички моменти, прекарани заедно от мига, в който се срещнаха в Англия. При тяхната първа среща те вече бяха сгодени, но тя не знаеше...

Клейтън я желяеше. И беше горд с нея. Беше проличало по време на бала на Ръдърфорд. Не я обичаше, разбира се, но беше загрижен за нея – достатъчно, за да го засегнат ужасните неща, които му беше казала по време на разправията им в павилиона.

Опита се да погледне на него откъм лошата му страна, но не успя. Вярно, Клейтън беше тираничен, арогантен, самоуверен, но въпреки това тя го ценеше. Ако не беше така силно обсебена от идеята да се омъжи за Пол, щеше да го е разбрала отдавна. Запита се дали го обича. Не, не можеше да изпитва подобни чувства, при положение че само допреди три дни си въобразяваше, че е влюбена в Пол. След преживяното разочарование вече не можеше да се доверява на емоциите си. Но не можеше да отрече, че Клейтън я привлича и тя често мисли за него. Беше отвърщала с готовност на ласките му и въпреки че той често я вбесяваше, също толкова често я беше карал да се смее.

Щяха да се оженят. Клейтън беше взел това решение още миналата пролет и със сигурност щеше да постигне целта си. Бракът с него беше неизбежен. Този красив, могъщ, интелигентен благородник щеше да бъде неин съпруг. Но тази вечер щеше да бъде ужасно ядосан, когато разбере, че цялата околност я смята за годеница на Пол. Нищо. Знаеше как да укроти гнева му. Просто щеше да му каже, че е готова да се омъжи за него веднага щом той каже. Само трябваше да прецени какъв да бъде тонът ѝ по време на разговора им. Можеше да пощади гордостта си, като се покаже по-малко ентузиизирана, отколкото всъщност е.

– Тъй като нямам друг избор, освен да се омъжа за теб, ще го направя.

Ако представеше нещата така, Клейтън със сигурност щеше да ѝ отвърне със същата липса на ентузиазъм, но с игрив блясък в очите:

– Както кажете, мадам.

Уитни смръщи чело. Не звучеше добре като за начало на един брак двамата да се преструват на безразлични един към друг. Тя всъщност не беше безразлична. През последните няколко дни той ѝ беше липсвал повече, отколкото очакваше. Липсваха ѝ шегите му, вниманието му, дори размяната на хапливи реплики.

Но щом се чувстваше така, беше глупаво да се преструва, че идеята да се омъжи за него я отвращава. Не можеха ли да разговарят другояче?

Например след като му каже, че всички от околността смятат, че е сгодена за Пол, да го погледне усмихнато в очите и да промълви:

– Предполагам, че най-сигурният начин да се сложи край на клюки-те, е да обявим официално нашия годеж.

Вярно, гордостта ѝ щеше да пострада малко, но след като Клейтън щеше да бъде неин съпруг, той със сигурност заслужаваше да знае, че тя го приема с желание.

Ако избереше втория начин, той нямаше да прибегне до обичайния сарказъм, а щеше да я вземе в прегръдките си и дълго да я целува.

По дяволите нейната гордост! Вторият подход беше по-добър. Докато вървеше обратно към каретата, сърцето ѝ потръпваше от радостно предчувствие.

Щом пристигна в дома на приятелката си, разбра, че Емили има гости. Предпочете да се качи в стаята си, вместо да се натрапва.

Но Емили се качи при нея още преди Уитни да си беше свалила шапката.

– Елизабет, Питър, Маргарет и родителите им току-що си тръгнаха. Елизабет ме покани на сватбата си – развълнувано обясни Емили и добави: – Поканих ги на бала. Не можех да не го сторя, след като беше очевидно, че се подготвяме за подобно събитие.

– Не се притеснявай, просто ще направим няколко промени в схемата за гостите – успокои я Уитни. – Много е просто.

– Не, не е. Докато са пазарували, са срещнали твоя познат Никълъс Дъовил. Той попитал Маргарет за теб. Елизабет му казала, че си отседнала у нас, и той всъщност дойде тук с тях... Трябваше да покания и него – с извинителен тон рече Емили. – Знаех, че ще изпаднеш в неловко положение, но бях сигурна, че Дъовил ще откаже поканата.

– А той взе, че я прие, нали? – попита Уитни и се отпусна на леглото.

Емили поклати глава:

– Ако не беше Маргарет... Тя буквално увисна на ръката му и го умоляваше да дойде. Как ми се иска родителите ѝ да я омъжат по-скоро, преди да е изложила и себе си, и тях.

Уитни окуражително се усмихна:

– Не се тревожи за Маргарет или за Ники. Всичко ще бъде наред.

24.

Клейтън захвърли изпратените от брат му документи на седалката до себе си и облегна глава назад. Връщаше се при Уитни. Ден преди предвиденото. Нямахше търпение да я види.

Копитата на конете зачаткаха по калдъръмените улици и той надникна през прозореца на каретата. Видя, че пътят е задръстен от коли и хора. Имаше произшествие и мнозина се бяха струпали, за да помогнат.

– Макрий! – извика той раздражено на кочияша. – Когато стигнем до преобърнатата каруца, спри да им помогнеш. Иначе ще трябва да висим на пътя цяла вечност.

– Добре, ваша светлост – извика Макрий от капрата. Клейтън хвърли поглед към часовника си и сви устни.

Подтикван от желанието да види Уитни, беше тръгнал от дома на брат си в шест сутринта и беше поел направо насам, без дори да се отбива в Лондон. Нямахше търпение да пристигне, сякаш от срещата му с Уитни зависеше целият му живот. За стотен път си казваше, че е направил грешка, като ѝ предостави цяла седмица свобода. Трябваше да остане при нея и да я подкрепи морално, вместо да я оставя да действа сама. Кой знае какво беше измислила, водена от амбициите си и вечния си стремеж да му се противопоставя. Каква глупачка беше да вярва, че е влюбена в Севарин. Ако беше така, нямаше да отвръща с такъв плам на ласките му.

Спомни си как го целуваше и се притискаше към него след бала в дома на Ръдърфорд. Желаше го и ако не беше толкова вироглава и млада, щеше да го е разбрала досега.

А желанието, което той изпитваше към нея, не можеше да се сравни с нищо, преживяно от него до момента. Копнееше да изпълни дните ѝ с радост, а нощите ѝ – със страст, докато тя го обикнеше така както я обичаше той.

Обичаше ли я? Трябваше да признае истината пред себе си. Беше влюбен в Уитни. На тридесет и четири години, след безброй връзки с жени, беше станал жертва на тази девойка, която не се страхуваше да провокира неодобрението му, да се подиграва с титлата му и да се противопоставя на авторитета му. Усмивката ѝ сгряваше сърцето му, а допирът до нея караше кръвта му да кипи от желание. Не можеше да си представи бъдещето без нея.

Сега, когато най-сетне призна очевидното пред себе си, нетърпението му да я види стана още по-силно. Искаше да я вземе в прегръдките си, да чуе обичния ѝ глас и отново да изпита сладостната тръпка на желанието.

Макрий спря каретата точно пред аптеката и слезе, за да помогне на пострадалите. Клейтън също излезе навън. Двама души се опитваха да хванат една овца, избягала от преобърнатата каруца, а насъбралите се зрители коментираха това, което се случваше.

– Комична гледка, нали? – попита аптекарят, присламчвайки се към Клейтън. – Но пропуснахте нещо още по-интересно: цял куп годежи.

– Нима? – безизразно отвърна Клейтън.

– Да – кимна Олдънбъри. – Но едва ли ще успеете да отгатнете имената на бъдещите младоженци – и четиримата са в Лондон в момента. – Той поверително зашепна: – Аз лично мислех, че момичето на Стоун ще предпочете вас, но тя винаги е била луда по Севарин и най-после успя да го хване. Сгодени са. Както и госпожица Елизабет Аштън и господин Редфърн. Колко странно – случват се неща, за които никой не е и подозирал.

Клейтън се извърна към аптекаря и му хвърли убийствен поглед.

– Какво казахте?

– Аз... Аз казах, че госпожица Стоун и госпожица Аштън се сгодиха, докато вас ви нямаше! – запелтечи Олдънбъри.

– Или лъжете, или са ви заблудили.

Аптекарят отстъпи назад и заклати глава:

– Не, не съм се объркал. Когато и да попитате ще ви каже същото. Вчера сутринта двете госпожици тръгнаха за Лондон, за да направят нужните покупки за сватбите си. Научих това от самата госпожа Аштън. Госпожица Стоун е отседнала у госпожа Арчибалд, а госпожица Елизабет – при баба си и дядо си – добави бързо той, за да покаже колко добре е информиран.

Клейтън се извърна и бързо се отправи към каретата си.

– Видяхте ли какъв поглед ми хвърли, когато му казах, че госпожица Аштън ще купува тоалет за сватбата си! – зашепна аптекарят зад гърба на Клейтън, когато той се отдалечи достатъчно, за да не чува. – А аз през цялото време си мислех, че всъщност харесва Уитни Стоун.

– Карай към имението на Стоун – заповяда Клейтън на кочияша и се метна в каретата.

Още преди да спрат пред централния вход, един слуга изтича навън, за да ги посрещне.

– Къде е госпожица Стоун? – процеди през зъби херцогът.

– В Лондон, ваша светлост – отвърна слугата и уплашено отстъпи назад.

Клейтън скочи в движение и извика на Макрий:

– Погрижи се да впрегнат други коне в каретата. След десет минути тръгваме към Лондон. – В гърдите му кипеше неистов гняв, който помиташе цялата нежност и обич към Уитни. Като си помислеше само, че докато той бързаше да се прибере като последен глупак, тя обикаляше из лондонските магазини, за да си избира булчинска рокля! И да я плати с неговите пари!

– Малка негодница! – повтаряше вбесено той.

В мига, в който получи официалното разрешение за брак, щеше да я отведе пред олтара с цената на всичко. Ако се наложеше, щеше да я влачи за косата дотам.

За Бога! Защо изобщо трябваше да чака за специалното разрешение? Щеше да я отвлече и да я закара в Шотландия още същата вечер и щеше да се ожени за нея там. Когато се върнеха, наказанието ѝ щеше да е срамът от тайната венчавка.

Той се прокле, че е изчакавал с надеждата Уитни да признае любовта си към него. Сега щеше да загуби удоволствието тя да му отдаде охотно тялото си. Нямаше значение какво искаше госпожица Стоун. Отсега нататък нещата щяха да стават така, както кажеше той. Ако Уитни откажеше да се подчини на волята му, щеше да я принуди да го направи.

Влезе в къщата, смени набързо дрехите си и след десет минути отново беше на път. Към полунощ каретата спря пред празнично осветената къща на семейство Арчибалд, където имаше бал.

– Изчакай тук – заповяда на кочияша той. – Веднага се връщам.

Направи усилие да се овладее. Беше измамен от тази малка лъжлива кучка! Щеше да ѝ даде да се разбере!

Застанала на балкона, Уитни с изкуствена усмивка се опитваше да се отърве от един досаден господин, който вървеше цяла нощ по петите ѝ и я последва дори навън, когато беше решила, че се нуждае от глътка свеж въздух. Напрегнато търсеше Клейтън сред множеството, изпълнило балната зала, макар да знаеше, че вече е прекалено късно и той най-вероятно няма да дойде. Може би поканата ѝ не беше стигнала до него или пък беше тръгнал направо за дома, без да се отбива в Лондон.

Уитни потръпна. Не биваше да пише на леля си, че нещата са под контрол, преди да получи потвърждение от Клейтън, че бележката ѝ му е била предадена.

Не, личният му секретар беше убеден в планове на господаря си. Не биваше да се тревожи толкова – херцогът просто беше пренебрегнал молбата ѝ. Създето ѝ се сви от болка и обида.

Беше разпуснала косата си, защото Клейтън ѝ беше споменал, че така най-много му харесва. Беше избрала най-хубавата си рокля, за да му достави удоволствие, а той дори не си беше направил труда да ѝ пише, че не приема поканата ѝ.

Сълзите ѝ напиха. Искаше ѝ се да вярва, че болезненото разочарование, което изпитваше, е в резултат на взетото решение да му признае, че с радост ще се омъжи за него в мига, в който той пожелае, но знаеше, че причината беше по-дълбока. Той ѝ липсваше. Копнееше да види усмивката му, да му каже, че в борбата между неговата и нейната воля той е по-силният, а после да се отпусне успокоена в прегръдките му и да се опие от целувките му.

Беше се надявала, че тази вечер двамата ще поставят ново начало.

Клейтън кимна учтиво на няколкото свои познати, които срещна в залата, и задебна като пантера повята на своята жертва. Забеляза, че Дъвил се насочва към терасата с две чаши шампанско в ръце и малко след това зърна Уитни, заобиколена от половин дузина мъже. Ядосано стисна зъби и закричи към терасата.

В очите му блесна опасна искра, когато установи, че господата се преструваха на музиканти, свирещи на различни инструменти, а неговата „годеница“ размахва въображаема диригентска палка. Ролята напълно ѝ подхождаше, саркастично отбеляза за себе си Клейтън.

Тъкмо щеше да излезе на терасата, когато една ръка докосна лакътя му. Беше Маргарет Меритън.

– Каква приятна изненада да ви срещна тук! – кокетно изрече тя.

Клейтън понечи да се отдръпне, но пръстите на Маргарет здраво се впиха в ръката му. Госпожицата проследи погледа му и ехидно отбеляза:

– Държи се много неприлично, нали?

Той гневно се обърна, за да види коя е жената, която се опитва да го заговори. Яростта така го беше заслепила, че му трябваше доста време, за да я познае. Дори не се опита да прикрие досадата си и скоро

обожанието, което се четеше в погледа ѝ, премина в неприкрита обида. Откъм терасата се разнесе смях и той обърна глава.

– Ако сте толкова нетърпелив да я имате, отидете и я вземете – с омраза изрече Маргарет. – Няма защо да се тревожите заради Дъовил или Пол Севарин. Никой от двамата не би се оженил за нея.

– Какво искате да кажете? – изгледа я Клейтън и издърпа ръката си.

– Искам да кажа, че Пол съвсем наскоро откри онова, което господин Дъовил знае от години – че никой от двамата не е пръв! – Тя забеляза как тялото на Клейтън се стегна при този намек, извърна се и като се отдалечаваше, изсъска през рамо: – В случай, че ви интересува, първият мъж, с който е била уважаемата госпожица Стоун, е един от бившите им коняри! Точно поради тази причина я изпратиха така спешно във Франция.

Всичко се завъртя пред очите му. При по-нормални обстоятелства той не би обърнал голямо внимание на думите на Маргарет Меритън. Женската злоба и ревност му бяха добре познати. Но в момента не можеше да разсъждава трезво. Беше убеден, че Уитни му се е подиграла, че го е направила на глупак, че го е излъгала.

Изчака Никълъс Дъовил да се върне в залата и едва тогава излезе на терасата. Застана точно зад гърба на Уитни в мига, в който един пиян неин обожател падна на колене и комично изпелтечи:

– Госпожице Стоун, току-що ми хрумна, че двама талантиливи музиканти като вас и мен биха могли... да направят чудесен дует! Мога ли да ви помоля за ръката ви...

Той неочаквано замлъкна и се втренчи зад гърба ѝ.

Заливайки се от смях, тя хвърли поглед през рамо и щом видя Клейтън, на устните ѝ се появи щастлива усмивка.

Очевидно херцогът не споделяше радостта ѝ в този момент. Той гледаше надменно към бедния коленичил Карлайл.

– Станете! – нареди той. – Ако намерението ви е да поискате ръката на госпожица Стоун, за да се ожените за нея, ще трябва да изчакате, докато ѝ порасне трета ръка. Засега тя има само две и никоя от тях не е свободна.

Клейтън сграбчи Уитни и я повлече със себе си. Тя подтичваше, за да не изостава от него, и още преди да се усети, вече беше навън, пред къщата, където чакаше каретата на Клеймор.

– Пусни ме. Боли! – простена тя, спъна се и политна към паважа, но Клейтън я сграбчи за раменете и я натика в каретата.

– Как смееш! За кого се мислиш? – изхлипа тя, обидена и

засрамена.

– За кого се мисля ли? – с леден сарказъм повтори той. – За твой господар, разбира се! Според собствените ти думи баща ти те е продал, а аз съм те купил!

Уитни се втренчи в него. Не разбираше защо Клейтън е толкова ядосан. Не беше възможно да е заради шегата на Карлайл. Преди време херцогът беше станал свидетел на едно напълно сериозно предложение за женитба от страна на братовчед й Кътбърт, а беше реагирал на него със смях. Беше очаквала нощта с нетърпение, беше се надявала, че двамата с Клейтън най-сетне ще говорят открито за чувствата си, а вместо това той се отнасяше с нея като със слугиня.

Въпреки това беше щастлива, че не е пренебрегнал молбата й да дойде на бала.

– Господин Карлайл беше леко пийнал и неговото предложение за женитба беше просто на шега – сметна за нужно да поясни тя. – Той...

– Млъквай! – срязва я Клейтън. Тя едва сега забеляза колко силен е гневът му. Никой не я беше гледал с такъв убийствен поглед, дори баща й. А откъде идваше тази омраза? Сърцето й се сви от страх. Тя извърна очи към прозореца и се загледа в отдалечаващите се светлини на града.

– Къде ме водиш? – попита с разтреперан глас. Клейтън не издаде нито звук. – Клейтън? Къде отиваме?

Той спря поглед на красивото й уплашено лице. Идеше му да я удари, задето се беше подиграла с любовта му, задето беше предоставяла тялото си на други мъже, задето го наричаше „Клейтън“ сега, когато той най-сетне я беше разбрал какво представлява. Опита се да не мисли за мъжете, с които е спала, и многозначително извърна глава.

Уитни се опита да се пребори с нарастващата си тревога, като насочи вниманието си към нещо друго. Помъчи се да отгатне накъде пътуват. На север, осъзна съвсем скоро тя. Обзе я паника. Мъчително преглътна и рече:

– Исках да ти кажа, че нямам нищо против да се омъжа за теб. Не е необходимо да ме водиш чак в Шотландия, за да ме имаш. Аз ще...

– Не е необходимо да се женя за теб, така ли? – прекъсна я с горчив смях Клейтън. – Да, и аз така разбрах. Всъщност нямам никакво желание да те отвличам, нито да изтощавам допълнително бедните коне – вече са прекосили половин Англия, докато те преследвах.

Каретата внезапно зави на запад, но Уитни не обърна внимание на тази подробност. Мислеше за последните му думи. Беше прекосил половин Англия, за да я търси? В такъв случай сигурно се беше върнал у

дома и там е чул слуха за нейния годеж с Пол. Тя сложи нежно ръка на рамото му и умолително рече:

– Мога да ти обясня за Пол. Аз...

Пръстите му се впиха в китката ѝ.

– Трогнат съм, че ме докосваш с такова желание – процеди през зъби Клейтън. – Защото съвсем скоро ще ти се наложи да го направиш отново. – Грубо отхвърли ръката ѝ от рамото си. – И тъй като каретата не е подходящото място, където можеш да разкриеш страстта си, ще трябва още малко да контролираш желанието си.

– Да контролирам своето... – ахна тя и тревожно го изгледа. – Да не си пиян?

Устните му се извиха в цинична усмивка.

– Не съм пил, така че не е нужно да се тревожиш. Ще мога да се представя добре. – Клейтън умишлено наблегна на последната дума, после добави: – Сега се опитай да поспиш. Очаква те дълга и изтощителна нощ.

За какво говореше Клейтън? Да не се беше побъркал? Беше на ръба на истерията, а той седеше спокойно до нея, даваше ѝ съвети как да контролира страстта си и я уверяваше, че ще се представи отлично! Най-после смисълът на думите му достигна до съзнанието ѝ и очите ѝ се разшириха от страх. Беше разбрала какви са намеренията му!

Отчаяно се взря в тъмнината. Надяваше се да види светлините на някое населено място, където би могла да потърси спасение. След малко забеляза, че приближават някаква постройка – най-вероятно хан. Не знаеше доколко ще се нарани, ако скочи в движение от каретата, но нямаше да се поколебае да го направи.

Уитни прехапа устни и незабелязано посегна към дръжката на вратата. Хвърли последен прощален поглед на Клейтън и сякаш нещо се прекърши в нея. Затвори очи и стисна клепачи, за да попречи на сълзите да потекат, и натисна дръжката в мига, в който каретата се изравни с вратата на хана. Клейтън здраво я сграбчи и я дръпна навътре.

– Имай малко търпение, сладката ми. Една долнопробна кръчма не може да бъде подходящо място за първата ни нощ. Или може би предпочиташ именно хановете за малките си забежки? Така ли е? – яростно изкрещя той. След като не получи отговор, продължи: – Аз лично предпочитам удобствата на собствения си дом пред съмнителната чистота и протърканите чаршафи, които обикновено се предлагат по подобни места.

Подигравките му я накараха да се опомни и да възвърне

самоконтрола си.

– Ти си подлец! – извика тя.

– Така е, щом казваш! – съгласи се той. – Това напълно ме устройва, прави ме подходящ за една кучка!

Уитни затвори отчаяно очи и се облегна назад. Клейтън беше разгневен заради Пол и тя трябваше да намери начин да му обясни, да му каже истината.

– Госпожа Севарин е виновна за слуховете – прошепна тя. – Независимо от всичко, което си чул и което си мислиш, искам да те уверя, че веднага след завръщането на Пол у дома аз разговарях с него и му казах, че не мога да стана негова жена. Не можах да попреча на хората да говорят, затова отидох в Лондон...

– Ключката те е последвала и там, скъпа – уведоми я той. – Сега престани да ме отегчаваш с обясненията си.

– Но...

– Не говори, иначе може и да променя намеренията си и вместо да изчакам, докато се озовем в леглото, ще те взема направо тук! – предупреди я той.

След два часа път каретата влезе през вратите на някакво имение. В далечината се очертаваше осветеният силует на огромна къща. Сърцето ѝ беше лудо. Уитни едва успяваше да си поеме дъх от ужас.

Когато спряха пред централното стълбище, Клейтън слезе и я изтегли навън.

– Няма да вляза вътре! – извика тя и отчаяно се заизвива в ръцете му.

– Мисля, че малко късно си се сетила да се бориш за целомъдрието си – подигравателно подхвърли херцогът и я взе на ръце. Влезе в къщата и заизкачва безкрайното вито стълбище.

– Моля те, моля те, спри тази лудост! – ридаше Уитни, но Клейтън сякаш не чуваше. Отвори с ритник вратата на няква спалня и я хвърли върху огромното, покрито с балдахин легло.

После се върна при вратата и за миг в душата на Уитни трепна надежда. Може би щеше да я остави и да си тръгне? Той обаче затвори вратата и пусна резето, после мълчаливо се отправи към разположеното пред камината кресло. Измина доста време, преди Клейтън да проговори отново.

– Ела тук, Уитни – нареди ѝ студено.

Тялото ѝ се стегна. Тя поклати отрицателно глава и се отдръпна в дъното на леглото. Погледът ѝ се спря на прозорците, после на вратата.

Дали щеше да успее да се добере до тях, преди Клейтън да я хване?

– Можеш да опиташ, но ти гарантирам, че няма да успееш – отбеляза той, сякаш четеше мислите ѝ.

Уитни изправи рамене, мобилизирайки всичките си сили.

– Що се отнася до Пол... – започна тя.

– Кажи това име само още веднъж и ще си мъртва! – изкрещя Клейтън, после неочаквано смени тона. – Можеш да спиш и с него, стига той да продължавала те иска. Но ще обсъдим това по-късно. Сега, любов моя, ще дойдеш ли сама при мен или ще се наложи да ти помогна? Е? – след кратко изчакване запита той и леко се надигна от мястото си.

Уитни с мъка стана от леглото. Нямахше да му достави удоволствие-то да му се моли. Вдигна високо глава и направи две крачки, но краката ѝ се разтрепериха и тя спря.

Той се изправи и изкомандва:

– Обърни се!

Преди девойката да успее да реагира, той се озова до нея, извърна я с гръб към себе си и раздра роклята ѝ до кръста. Звукът на скъсан плат сякаш я прониза.

Клейтън отново я обърна с лице към себе си и цинично се усмихна.

– Напомням ти, че тази рокля също е моя собственост.

Седна в креслото и дълго наблюдава как Уитни се опитва да прикрие гърдите си с хлъзгавия сатен.

– Пусни я долу!

След миг роклята беше в краката ѝ.

– А останалото? – арогантно запита той.

Уитни се поколеба. Срамът, който изпитваше, беше неописуем. Накрая свали фустите и остана само по тънкия дантелен корсет. Знаеше, че Клейтън ще я накара да свали и него – той искаше да я види гола, за да бъде унижението ѝ пълно. Наказваше я заради слуховете за годежа ѝ с Пол, отмъщаваше си, плашейки я до смърт. Край, достатъчно беше! Това не можеше да продължава. Отстъпи назад, но той я застигна с два скока и разкъса корсета.

– Отивай в леглото! – грубо ѝ рече.

Уитни с облекчение се пхна под тънките чаршафи и ги придърпа към брадичката си.

Клейтън бавно започна да се съблича. Тя с ужас гледаше голите му мускулести гърди и рамене, после извърна глава към стената.

Той се навеси над нея, хвана чаршафа и го дръпна надолу

– Не се крий от мен! Искам да видя дали това, за което така скъпо

съм платил, наистина си заслужава цената.

Погледът му се плъзна по голото ѝ тяло. Уитни внезапно си спомни за всички интимни моменти, които двамата бяха преживели. Нежността, с която я гледаше, когато го беше целунала край потока; тревогата, с която опипваше главата и тялото ѝ, когато падна от коня по време на надбягването, за да провери дали е сериозно наранена; вечерта, в която я беше учил да играе на карти, и една друга вечер – само преди седмица, когато гордо я представи на приятеля си като своя годеница...

Леля ѝ Ан беше права – Клейтън наистина я обичаше. А тя го беше направила за смях. Любовта го караше да ѝ причинява всичко това и вината беше само нейна. Той искаше да я обладае насила, за да я компрометира, за да не ѝ остави друга възможност, освен да се омъжи за него.

Беше сигурна, че това са мотивите му, но се лъжеше. Докато очите му обхождаха тялото ѝ, той осъзна, че не я желае. Дори предишната жажда за отмъщение беше изчезнала, отстъпвайки място на отвращението. Уитни Стоун, гола в леглото му, с разпръсната върху възглавниците блестяща махагонова коса и гладка като порцелан кожа, беше доказателство за неговата глупост. Да, беше глупак!

Беше похарчил цяло състояние и изгубил десетки часове в наивни мечти, в планове за бъдещето с тази лъжлива уличница, която едва не бе изнасилвил. Тази мисъл го накара да потръпне от погнуса и той посегна към нея, за да я изхвърли от леглото си.

Уитни не можеше да прочете мислите му, само забеляза, че погледът му става все по-отдалечен и отчужден, и тялото ѝ затрепери от ужас. Дълго сдържаните ѝ сълзи рукнаха и тя леко опря длан на гърдите на Клейтън.

– Аз... Съжалявам – прошепна задавено. – Ужасно съжалявам. Не можеш ли да ми простиш още веднъж?

– Искаш да ми покажеш колко силно се разкайваш, така ли, Уитни?

Тя се поколеба, но кимна.

– В такъв случай единият от нас е облечен повече, отколкото е необходимо.

Клейтън се надигна и започна да разкопчава панталона си. Уитни отново затвори очи.

Леглото проскърца и той се отпусна до нея. Облегна се на лакът и дланта му се плъзна по голото ѝ рамо, после се спря върху едната ѝ гърда.

– Покажи ми колко съжаляваш! – подкани я той и пръстите му започнаха да си играят с розовото зърно на гърдата.

Тя не се възпротиви. Когато пръстите му докоснаха гърдата ѝ, през тялото ѝ премина сладостна тръпка. Щеше да му покаже колко съжалява, щеше да му позволи да я обладае.

Устните му докоснаха нейните и тя му отвърна с цялата нежност и обич, които изгаряха сърцето ѝ.

– Много си сладка, малката ми – промърмори той и ръцете му започнаха да изследват тялото ѝ. – Но се обзалагам, че си чувала тези думи и преди.

Устните му описаха гореща дъга по шията ѝ и се спуснаха към гърдите. Езикът му остави влажна следа по зърната и продължи надолу към корема ѝ. Тялото ѝ сякаш пламна, когато ръката му се спря между бедрата ѝ. От устните ѝ се откъсна стон. После паниката внезапно се върна. Нещо не беше както трябва. Клейтън не я целуваше и докосваше както преди!

Пръстите му проникнаха в нея и тя отново простена.

– Харесва ти, нали? – прошепна той и спря. – Не искам да изпиташ голямо удоволствие от това, любов моя – заяви и покри тялото ѝ със своето, разтваряйки бедрата ѝ с коляно. Подхвана бедрата ѝ и леко ги повдигна. Уитни отвори очи и видя лицето му надвесено над нейното. Горчивината, която бе изписана на него, я поразил, но в следващия миг Клейтън с груб тласък проникна в нея и болката замъгли съзнанието ѝ. Уитни извики, изви гръб и скри лице в дланите си. Клейтън изруга и се отдръпна, а тя затрепери, очаквайки болката да се повтори...

Но Клейтън сякаш беше замръзнал на мястото си. Уитни откри лице и го видя: седеше до нея, отметнал глава назад със затворени очи. Цялото му същество излъчваше огромно страдание. Тя се разтресе от ридания. Искаше той да я прегърне, да я утеши и противно на всякаква логика търсеше успокоението в своя мъчител. Ръцете ѝ обвиха шията му и тя го притегли към себе си.

Клейтън простена и я стисна в прегръдките си. Тя притисна обляното си в сълзи лице към гърдите му и плака, докато остана без сили. Той лежеше до нея и галеше разрошените ѝ коси.

– Аз... Аз казах на Пол, че няма да се омъжа за него – проплака Уитни. – Аз... нямам вина за слуховете.

– Слуховете нямат нищо общо с това, което се случи, малка моя – прошепна унило Клейтън. – Никога не бих ти причинил подобно нещо заради някакви си клюки.

– Тогава защо го направи? – зададено попита тя. Той дълбоко пое дъх:

– Помислих, че си спала с него. И с други.

Уитни се надигна на лакът и гневно го изгледа.

– Така значи! – изсъска тя и се изтръгна от ръцете му. Увереността, че Клейтън я обича, я напусна. Беше я обезчестил. Наранената му гордост беше потърсила отплата и той беше прибягнал до секса, за да ѝ отмъсти за престъпление, което не беше извършила. А тя дори не се беше съпротивлявала. Сама се беше опозорила. Клейтън не беше отнел девствеността ѝ, тя сама му я предложи. Уитни се покри с чаршафа и се обърна към стената. Срамът ѝ изгаряше.

Клейтън почувства, че току-що е прибавил и обида към болката, която ѝ беше причинил. Той нежно докосна Уитни и се опита да я обърне към себе си.

– Ще ти обясня, ако ми позволиш... – умолително промълви.

Тя гневно отблъсна ръката му.

– Само опитай! Защото ако още веднъж се доближиш до мен или до някого от семейството ми, ще те убия! Кълна се, че ще го направя!

Тялото ѝ отново се затресе от беззвучни ридания.

Негова светлост Клейтън Робърт Уестморланд, херцог Клеймор, наследник на древна благородническа титла и собственик на огромни богатства, лежеше до единствената жена, която някога беше обичал, безсилен да я успокои или да я спечели отново.

Как можа да постъпи така с нея! Всичко, което искаше, беше да я закриля и да се грижи за нея, а вместо това хладнокръвно беше отнел девствеността ѝ. Постъпвайки така, беше изгубил надеждата да спечели обичта на това твърдоглаво красиво момиче, което в момента го ненавиждаше повече от всичко на този свят.

Спомни си думите, които ѝ беше наприказвал в каретата и в спалнята. При всеки спомен остра болка пронизваше тялото му.

25.

На зазоряване Уитни се унесе в дрямка. Той остана надвесен над нея, гледайки я как спи. Тя никога вече нямаше да легне до него. Знаеше това със сигурност.

Уитни отвори очи и усети леко парене между бедрата си. Обърна се по гръб и сънливо се огледа наоколо.

Намираще се в огромна спалня – десет пъти по-голяма от нейната стая. Мебелите бяха красиви и сигурно струваха цяло състояние. Стената вляво от нея беше покрита с огледала, а отсреща имаше камина от мрамор. Другите две стени бяха облицовани с резбовани дървени плоскости. Уитни отново затвори очи и се унесе. Беше странно все пак, че спеше в стая, която носеше отпечатъци на мъжко присъствие...

Тя стреснато подскочи. Беше в неговото легло! В неговата спалня! Някой отвори вратата и Уитни покри гърдите си със завивката. Една червенокоса прислужница почтително влезе, носейки роклята и корсета ѝ.

– Добро утро, госпожице – поздрави прислужницата и се приближи до леглото.

Уитни с тъга отбеляза, че жената не показва никаква изненада да види гола жена в ложето на господаря си – очевидно това не беше новост за нея.

– Казвам се Мари – представи се прислужницата със силен ирландски акцент и добави: – Да ви помогна ли да се облечете?

Дълбоко засрамена, Уитни пое протегнатата към нея ръка и със залитане се изправи.

– Мили Боже! – възкликна Мари и се вгледа в изцапаните с кръв чаршафи. – Какво ви е сторил?

Уитни едва не се изсмя на този идиотски въпрос.

– Обезчести ме – отвърна тя.

Мари като омагьосана гледаше кървавите петна и нареждаше:

– Той ще заплати жестока цена за това в деня на Страшния съд! Господ няма да му прости греха! Та той е господар, при това достатъчно опитен с жените, за да знае какво прави, а вие сте били девствена!

– Надявам се, че Господ няма да му прости! – кимна в знак на съгласие Уитни и се потопи в горещата вана. – Надявам се, че ще гори в ада! Как ми се иска да бях имала нож, за да изтръгна снощи сърцето от

гърдите му!

Мари посегна да насапуниса гърба ѝ, но Уитни взе кесията и упорито започна да търка всяка част от тялото си, която Клейтън беше докосвал. Изведнъж ръката ѝ замръзна във въздуха. Безумна ли беше, та съвсем спокойно си вземаше вана, докато по това време вече трябваше да е облечена и да търси начин за бягство? Тя хвана прислужницата за ръката и умолително я погледна:

– Трябва да си тръгна, преди да се е върнал, Мари! Моля те, помогни ми да избягам. Нямах представа колко силно ме нарани, какви ужасни неща ми наприказва! Ако не изчезна незабавно, той... той отново ще ми стори същото.

Сините очи на прислужницата със съчувствие се спряха върху момичето.

– Негова светлост няма желание да влиза в тази стая отново – поклати глава Мари. – Нито пък смята да ви задържа. Лично той ми нареди да се погрижа за вас. Каретата вече ви очаква. Когато се облечете, ще ви отведе долу.

Клейтън стоеше скрит зад завесите на една от стаите на втория етаж, за да види за последен път Уитни. Вятърът огъваше дърветата и клоните им сякаш въздишаха и стенеха. Тя излезе – беше пребледняла и разстроена. Когато стигна до последното стъпало, Уитни спря и за миг Клейтън помисли, че тя ще се обърне и ще погледне към него. Той отчаяно опря длани на стъклото. Сякаш усещайки, че Клейтън я наблюдава, Уитни вдигна глава, отметна косата си и с твърда стъпка се отправи към каретата.

Стъклото се пропука под силния натиск и по пръстите на Клейтън изби кръв.

– Сигурно ще получите отравяне на кръвта! – със странно задоволство предсказа Мари, застанала на прага.

– За нещастие това едва ли ще се случи – отвърна господарят ѝ.

Уитни се сви в дъното на каретата, разкъсвана от срам, гняв и мъка. Искаше ѝ се да е мъртва, не, искаше той да е мъртъв! Предишната нощ беше само началото на кошмара. Майкъл Арчибалд най-вероятно щеше да принуди Емили да изпрати приятелката си у дома, нямаше да е съгласен жена, чиято почтеност беше под въпрос, да общува със съпругата му. Дори Уитни да го убедеше, че Клейтън я е принудил да прекара нощта с него, това нямаше да промени фактите – обществото щеше да я

заклейми.

По-разумно беше да измисли някакво правдоподобно обяснение за отсъствието си, в противен случай щеше да бъде лишена от компанията на най-добрата си приятелка и да прекара живота си в срам и самота.

След около час историята, която щеше да представи прел Майкъл и Емили, беше готова. Звучеше леко неправдоподобно, но можеше да мине, ако семейство Арчибалд не задаваха въпроси. Поуспокои се, но чувството за самота и уязвимост се изостри. Нямахше нито един човек на този свят, на когото би могла да се довери, да излее мъката си.

Би могла да пише на леля си и да я помоли да дойде в Лондон, но каква полза? Единственото, което лейди Ан би могла да направи, беше да настоява Клейтън незабавно да се ожени за племенницата ѝ. Какво наказание за него, с мрачно задоволство си рече тя. Херцогът щеше да получи онова, към което толкова упорито се беше стремил, а тя щеше да се сдобие със съпруг, когото да мрази до края на дните си. Ако Уитни откажеше да се омъжи за Клейтън, леля ѝ щеше да се обърне към чичо Едуард за съвет. Той най-вероятно щеше да предизвика негодника на дуел, а подобна развръзка на всяка цена трябваше да бъде избегната. Първо, дуелите бяха забранени и второ, Уитни беше сигурна, че убитият щеше да е чичо ѝ.

Имаше и трета алтернатива – чичо ѝ да се обърне към правосъдието, но един процес би означавал публичен скандал.

Щеше да измисли нещо, повтори си упорито тя. Следващия път, когато този дявол се приближеше до нея, щеше да го посрещне подготвена. Да се доближи до нея? По-скоро би го убила, отколкото да му позволи да я докосне.

Слугите в дома на лорд Арчибалд я посрещнаха с укорителни погледи. Уитни вървеше към стаята си с гордо вдигната глава. Когато затвори вратата зад гърба си, тя се облегна на нея. Трепереше и се страхуваше, че всеки момент ще избухне в ридания. Само след миг Клариса влетя в стаята и започна да рови из чекмеджетата. До слуха на Уитни достигаха думи като „безсрамни постъпки“ и „помия, изляна върху семейната чест“.

Тя скри притеснението си зад маската на каменно безразличие, съблече омразната сатенена рокля и я запрати пода. После облече халата си под критичния поглед на Клариса, която подозрително оглеждаше голото тяло на господарката си.

– Бедната ти майка сигурно се е преобърнала в гроба си! – заяви прислужницата и сложи войнствено ръце на кръста.

– Не говори глупости! – сряза я Уитни. – Майка ми почива в мир, защото много добре знае, че не съм направила нищо, от което да се срамувам.

– В такъв случай е много лошо, че слугите в тази къща знаят за това – отвърна камериерката, задъхана от гняв. – Всички говорят зад гърба ти!

Разговорът на Уитни с Емили беше още по-обиден. Приятелката ѝ просто седеше и мълчаливо слушаше съшитата с бели конци история, според която Уитни придружила херцога на някакво друго тържество, а когато нощта напреднала, домакинята, чието име Уитни дори не назова, настояла гостенката ѝ да преспи у тях. Когато свърши, Емили просто кимна с учтиво разбиране, но лицето ѝ изразяваше такава покруса, че вместо това приятелката ѝ би предпочела да понесе най-тежките упреци.

Емили отиде при съпруга си и му предаде историята дума по дума.

– Както виждаш, в цялата тази работа няма нищо скандално – възможно най-убедено изрече тя. – Вярваш на Уитни, нали, Майкъл?

Лорд Арчибалд се облегна назад и хвърли поглед към младата си съпруга.

– Не – кротко рече той, – не ѝ вярвам. – Дръпна Емили към себе си и я настани в скута си. Дълго гледа напрегнатото ѝ от тревога лице, а накрая добави: – Но вярвам на теб. Щом твърдиш, че е невинна, значи е така.

– Обичам те, Майкъл! – простичко каза Емили и въздъхна от облекчение. – Зная, че Уитни никога не би направила нещо нередно. Сигурна съм!

Уитни с притеснение очакваше вечерята, но когато седнаха на масата, лорд Арчибалд и съпругата му се държаха мило и непринудено. Майкъл даже настоя тя да остане у тях до сватбата на Елизабет, която беше насрочена за след месец. Поканата му беше така искрена, а Емили изглеждаше толкова щастлива от възможността приятелката ѝ да им гостува по-дълго от предвиденото, че Уитни с радост склони. Последното нещо, което ѝ се искаше в този момент, беше да се върне у дома и да понася упреците на баща си заради историята с Пол.

Въпреки това, когато си легна, осъзна, че отсега нататък ще бъде сама. Нямаше да се омъжи и да има деца, защото никои почтен мъж не би се съгласил да я вземе за жена. Беше омърсена, използвана от друг. Беше си мечтала за деца, но никога нямаше да вкуси от радостите на майчинството. Горчивата буца отново заседна на гърлото ѝ.

Пък и за какво ли ѝ беше съпруг? Не би могла да обича друг мъж или да понася ласките му. Имаше само двама мъже, с които бе искала да се обвърже: единият беше Пол, който се оказа алчен и слабохарактерен, а другият – Клейтън, който беше постъпил с нея като животно. И докато Пол само я беше разочаровал, херцогът я беше омърсил и беше съсипал живота ѝ. Беше спечелил обичта ѝ и после я беше стъпкал в калта, без дори да се извини!

Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а тя ги бършеше и си повтаряше, че Клейтън Уестморланд я кара да плаче за последен път. При следващата им среща тя щеше да бъде олицетворение на спокойствието.

Дните се занизаха, изпълнени с напрежение. Всеки път, когато икономът известяваше, че е пристигнал посетител, Уитни подскачаше от ужас при мисълта, че може да е херцог Клеймор. Не можеше да каже на Емили, че ако Клейтън дойде, тя не иска да се среща с него. Той беше приятел на Майкъл и нямаше нищо по-естествено от това да го посещава в дома му, а освен това Емили би се позаинтересувал за причините, поради които приятелката ѝ не иска да вижда херцога.

Рядко придружаваше Емили при разходките ѝ из града, защото се страхуваше да не срещне Клейтън. Напрежението ѝ растеше и накрая тя имаше чувството, че е на крачка от лудостта.

Все пак успя да спази обещанието, което беше дала пред себе си преди седмица: отбягваше да мисли за ужасната нощ и вече не плачеше.

Куфарите бяха стегнати, а каретата очакваше Клейтън, за да го отведе далеч от огромната къща. За някои хора имението Клеймор беше възхитително място, събрало в себе си цялото величие на древния благороднически род, но за него то беше свързано със спомени, които не му даваха мира, и единственият начин да се отърве от тях беше да избяга.

Херцогът седеше зад бюрото в кабинета си и даваше последни нареждания на личния си секретар.

По-скоро би го убила, отколкото да му позволи да я докосне.

– Правилно ли ви разбирам, ваша светлост? Искате да анулирам брачния договор с госпожица Стоун? – Секретарят не можеше да повярва на ушите си. – И няма да направим никакъв опит да си възвърнем поне част от парите, които похарчихте покрай тази история?

По-скоро би го убила, отколкото да му позволи да я докосне.

– Точно така – кимна Клейтън. – Заминавам за имението на майка си и ще се върна след две седмици. Дотогава документите трябва да са готови за подпис.

– Каретата на негова светлост току-що зави по централната алея – обяви икономът на херцогиня Клеймор.

Тя с усмивка кимна и се приближи до прозореца. Синът ѝ бързо се вървеше към входа на къщата и тя хвърли критичен поглед в огледалото, за да се увери, че изглежда добре. Беше на петдесет и шест години, но фигурата ѝ не беше загубила своята грация. В тъмната ѝ коса проблясваха сребристи нишки, но те само подчертаваха достойнството ѝ и неувяхващата ѝ красота. Сивите очи гледаха тревожно – кратката бележка, с която Клейтън я уведомяваше, че смята да ѝ гостува за две седмици, я беше притеснила. Синът ѝ рядко я посещаваше и обикновено визитите му бяха отчайващо кратки, затова във внезапното му намерение да остане за по-дълго имаше нещо съмнително.

Лейди Алисия Уестморланд приглади косата си и тръгна към фойето, за да посрещне по-големия си син.

Клейтън буквално влетя в къщата, прегърна майка си и нежно я целуна по гладкото чело.

– По-красива си от всякога! – възкликна той.

Майка му се отдръпна назад и нетърпеливо огледа лицето му. Дълбоките бръчки, врязали се около устата, и тъгата в очите му не убягнаха от погледа ѝ.

– Да не си бил болен, скъпи? Изглеждаш ужасно!

– Благодаря, мамо – сухо отвърна той. – Аз също се радвам да те видя!

– Разбира се, че се радвам! – запротестира тя. – Но сякаш да съм пощастлива, ако ти изглеждаше по-добре. – Лейди Алисия махна с ръка и го придърпа към дивана. – Стивън ще може да прекара и двете седмици с нас. Когато разбра, че ще идваш, се зае да организира разни забавления, за да не скучаеш. Даже в момента пътува насам с голяма група приятели. Съмнявам се, че ще ти остане дори минутка спокойствие, и ако

си се надявал на това, когато си решил да дойдеш тук, значи ще преживееш огромно разочарование.

– Няма значение – мрачно отвърна той. Приблужи се до масичката с питиетата и си наля уиски в една чаша.

– Къде е негодникът, заради когото не съм нищо друго освен един безпаричен най-малък син? – чу се гласът на Стивън откъм коридора.

След миг младият мъж се появи в салона, намигна заговорнически на майка си и топло стисна ръката на брат си.

– Скъпи ми братко, уморих се да поднасям извинения на лондонските красавици заради отсъствието ти, затова реших, че ще е по-добре направо да доведе някои от тях тук

– Чудесно – отвърна с безразличие Клейтън.

Стивън леко присви очи и в този миг приликата между двамата братя беше направо поразителна. Той също беше тъмнокош и висок. Вярно, липсваха му властността и авторитетът, присъщи на по-големия му брат, но за сметка на това беше по-контактен и достъпен и притежаваше много от легендарния уестморландовски чар. Освен това беше много богат въпреки шегите, които от време на време си позволяваше да подхвърля във връзка с по-неизгодното си положение на малкия син в семейството.

– Изглеждаш ужасно, Клей – рече Стивън след кратка пауза, после се обърна с извинителна усмивка към майка си и добави: – Съжалявам, мамо.

– Прав си – кимна тя. – И аз му казах същото.

– Казала си му, че изглежда ужасно? – подражни я Стивън и целуна протегнатата ѝ за поздрав ръка.

– Изглежда е семейна черта хората да се посрещат с неприятни забележки вместо с „добре дошли“ – иронично отбеляза Клейтън. – Здравей, Стивън.

Не след дълго той се извини, че е уморен от дългото пътуване, и излезе от салона.

– Стивън, виж дали можеш да разбереш какво го тревожи – помоли лейди Уестморланд по-малкия си син в мига, в който останаха сами.

Той поклати глава.

– Знаеш, че Клей не понася някой да се меси в личния му живот, мамо. Освен това може да се окаже, че просто е изморен.

Въпреки това той внимателно наблюдаваше брат си. През деня веселата компания яздеше, ходеше на лов или убиваше времето си в близкото градче. Единственото нещо, което доставяше удоволствие на

Клейтън, беше ездата. Той пришпорваше жребеца си и политаше напред, търсейки най-опасните препятствия по пътя си с такава ярост, че сърцето на Стивън се свиваше от тревога.

Вечерите бяха запълнени с приятни разговори, игри на вист и билјард и с неизбежните флиртове, които се наблюдаваха винаги когато се съберяха седем дами и седем господа под един покрив.

Клейтън изпълняваше ролята си на домакин перфектно и Стивън развеселен наблюдаваше как брат му се беше превърнал в главна прицелна точка на ухажване от страна на дамите, които често дори прехвърляха рамките на приличието само за да привлекат вниманието му върху себе си. От време на време, когато някоя от девојките се доближеше до него и започваше да му говори нещо, Клейтън любезно се усмихваше, но беше все така потиснат.

Изминаха дванадесет дни. Гостите трябваше да си тръгнат на следващата сутрин. Всички се бяха събрали във всекидневната и Клейтън също присъстваше там по задължение.

– Мисля, че брат ви се отегчава с нас – каза Джанет Кембридж на Стивън.

Думите ѝ достигнаха до Клейтън, каквато всъщност беше и целта на девојката, но противно на очакванията ѝ той не се постара да я увери, че греша в предположението си, нито пък даде вид, че забелязва младата красавица.

Допреди няколко месеца Джанет Кембридж му се струваше забавна и той се радваше на присъствието ѝ, но сега осъзна, че нещо ѝ липсва. Очите ѝ не бяха зелени като индийски нефрит, не го гледаха подигравателно, предизвикателно или закачливо и тялото ѝ не трепереше в прегръдката му от непознати желания. Джанет беше твърде достъпна, както и всички останали жени, които познаваше. Те не му се противопоставяха, не бяха свежи и кипящи от жизненост, не бяха умни и прекрасни. Не бяха...

Не бяха Уитни.

Той отпи от чашата си, за да потисне острата болка от спомена за нея. Какво ли правеше тя в момента? Дали се канеше да се омъжи за Севарин? А може би за Дъовил? Никълъс беше в Лондон и щеше да ѝ помогне да се успокои, да забрави. Дъовил щеше да ѝ подхожда повече, горчиво си рече Клейтън. Севарин беше глупав и слабохарактерен. Дано Уитни избереше французина. Сърцето му щеше да се пръсне от мъка при мисълта, че тя ще стане жена на друг.

„Исках да ти кажа, че ще се омъжа за теб“ – беше промълвила

тя, а той се беше подиграл с нея! Беше отнел девствеността ѝ и когато беше приключил с този позорен акт, Уитни беше обвинила ръце около шията му и беше заплакала. Мили Боже! Той почти я беше изнасилил, а тя плачеше в ръцете му.

С мъка пропъди спомена за онази нощ. По-добре се чувстваше, когато си мислеше за радостта, която му беше доставяла.

Затвори очи и за хиляден път се прокле, че я беше оставил да си замине от Клеймор. Трябваше да настоява тя да се омъжи за него веднага и ако Уитни окажеше съпротива, трябваше с хладен тон да ѝ заяви, че всъщност няма избор, защото вече не е девствена. С течение на времето все щеше да открие начин да си възвърне любовта ѝ.

Клейтън остави чашата на масата и излезе от стаята. Нищо не можеше да направи, за да се реваншира заради непочтената си постъпка. Нищо.

Двамата братя прекараха последната вечер сами. Бяха решили да се напият и докато обръщаха чаша след чаша, си спомняха случки от детството и от младежките си години.

– Мили Боже! – възкликна Стивън, когато брат му изля последната капка от бутилката бренди в празната си чаша. – Пиеш като... Изпи цялата проклетата бутилка! – Взе една гарафа с уиски и я бутна към Клейтън. – Да видим какво ще направиш с уискито!

Той сви рамене, махна запушалката и напълни чашата си догоре.

– Какво, по дяволите, се опитваш да направиш? – извика Стивън.

– Опитвам се да те победея в надпиването – с пиянска гордост заяви той.

– Може и да го направиш – кимна брат му, – но аз винаги съм бил по-добрия в това отношение от двама ни.

– Прав си. Не трябваше да го правя. – Клейтън отново беше завладян от спомена за Уитни. – Но тя стократно ми го върна!

– Коя тя? – успя да попита Стивън, въпреки че мозъкът му беше замъглен от погълнатия алкохол.

– Тя.

– Коя... тя? – настоя Стивън и тръсна глава.

– Зеленооката – прошепна разстроено Клейтън. – Тя ме накара да си платя.

– Да платиш за какво? Какво си направил?

– Поисках ръката ѝ. Дадох на онзи глупак баща ѝ сто хиляди лири.

Но Уитни и без това нямаше да ме вземе. Сгоди се за друг. Всички говорят само за това. Не – поправи се той. – Не се сгоди. Но аз помислих, че се е сгодила и... И аз... Аз...

– И ти? – подсказа му Стивън.

– Аз не допусках, че е девствена – простена Клейтън и безсилно отпусна ръце. – Не знаех, докато не я... вкарах в леглото и... Господи! Аз я нараних! Нараних я ужасно! – Закри лицето си с длани, а гласът му премина в дрезгав шепот: – Аз я нараних, а тя обви ръце около шията ми. Стивън, тя искаше да я прегърна! Все още чувам плача ѝ.

Стивън с удивление се втрени в наведената глава на брат си, опитвайки се да сглоби парчетата от мозайката. Както изглеждаше, самоувереният му и твърд като камък брат си беше загубил ума по някакво зеленооко момиче на име Уитни.

Докато беше в Лондон, беше чул, че Клейтън се е сгодил за някаква млада дама, но такива слухове се носеха постоянно, така че беше свикнал да не им обръща внимание. Този обаче явно беше верен и младата дама вероятно беше въпросната Уитни.

Не можеше да повярва, че брат му е в състояние да нарани физически някоя жена. Защо да го прави? Защото момичето е отказало да се омъжи за него? Защото е ревнувал? Невъзможно! И все пак доказателството беше налице.

Стивън въздъхна. Клейтън винаги беше заобиколен от зашеметяващи жени. Тази Уитни трябва да беше нещо наистина специално, защото брат му я обичаше отчаяно, до полуда. А може би и тя го обичаше, след като беше потърсила утеха у него, негодника, който я беше обезчестил.

На другата сутрин Клейтън си замина. Херцогинята му помахала за довиждане и когато каретата се скри от погледа ѝ, се обърна към по-малкия си син.

– Клейтън изглежда ужасно!

– Той се чувства ужасно! – подчерта Стивън и леко потърка слепоочията си.

– Стивън – твърдо рече майка му, – искам да обсъдя нещо с теб.

Двамата влязоха в салона и тя затвори вратата, за да не ги безпокоят.

– Снощи не можах да заспя, затова слязох долу. Мислех да прекарам малко време с двама ви. Когато доближих библиотеката, разбрах, че сте порядъчно пияни. Тъкмо се канех да влятя вътре с гръм и трясък и

да изразя силното си възмущение от факта, че съм отгледала двама пияници, когато... когато...

– Когато чу какво ми казва Клейтън – довърши с усмивка Стивън.

Майка му мрачно кимна.

– Как е могъл да направи подобно нещо?

– Не зная защо е постъпил така. Очевидно е обичал момичето, а освен това е и мъж и...

– Не ме прави на идиотка, Стивън – прекъсна го разгорещено тя. – Аз съм възрастна жена. Била съм омъжена и съм родила двама сина. Знам много добре, че Клейтън е мъж и че като такъв има известни... хм...

– Известни нужди? – отново ѝ подсказа Стивън. – Онова, което се опитвах да кажа, е, че Клей е мъж, когото жените винаги са преследвали, но той никога не е давал и пукната пара за някоя от стотиците си обожателки. Очевидно най-после е намерил жената, която е търсил. Щом е платил сто хиляди лири на баща ѝ, значи семейството е бедно. Въпреки това девойката му е отказала.

– Трябва да е голяма глупачка да отхвърли предложението на брат ти – възкликна лейди Уестморланд. Стивън се усмихна, но поклати глава:

– Не вярвам. Клей никога не се е интересувал от празноглави жени.

– Сигурно си прав – въздъхна майка му и се изправи. – Мисля, че я е обичал.

– И аз – кимна Стивън.

26.

Клейтън прочете документа, с който се анулираше брачният договор, и с въздишка го върна на секретаря си.

– Има още нещо – рече той, когато Матю Бенит се надигна от стола си. – Искам да предадете лично на госпожица Стоун чек за десет хиляди лири и едно писмо.

Клейтън извади празен лист от чекмеджето на бюрото и се втренчи в него.

Още не можеше да повярва, че се е стигнало дотук. Само допреди седмица беше сигурен, че Уитни ще бъде негова жена, а сега...

Взе перото и го потопа в мастилницата.

Моля те, приеми моите искрени пожелания за щастие и ги предай и на Пол. Приложеният чек е подарък.

Поколеба се. Уитни щеше да изпадне в ярост при вида на чека, но не можеше да понесе мисълта, че тя ще трябва да се лишава от много неща, което със сигурност щеше да ѝ се налага като съпруга на Севарин. А ако по някакво чудо не се омъжи за Пол, тогава парите щяха да останат за нея. Така баща ѝ поне веднъж нямаше да похарчи онова, което беше притежание на дъщеря му.

– Сложете ги в плика с документите – нареди той и отпрати секретаря си.

Когато остана сам, Клейтън се облегна назад, борейки се с желанието си да настигне мъжа и да отмени нарежданията си, да измъкне плика от ръцете му и да го накъса на парчета.

– О, малка моя – простена той. – Защо трябваше да ти изпращам този проклет плик?!

Как му се искаше съдържанието на писмото да бъде друго.

Моля те, върни се при мен. Позволи ми да те прегърна. Кълна се, че ще те накарам да забравиш за случилото се. Ще изпълня дните ти със смях и нощите ти с любов. Ще те даря със син и дъщеря. С твоите очи, твоята усмивка, твоето...

Той нервно изруга и посегна към купа писма, получени по време на отсъствието му.

Трябваше да я забрави. Работеше от сутрин до късна нощ. Срещаше се с деловите си партньори, сключваше сделки, чертаеше планове за бъдещи инвестиции. Вечер отиваше на балове, приеми, опера или театър и винаги беше с различна жена с надеждата, че все някоя ще накара сърцето му да трепне. Но ако дамата беше руса, на него му се струваше, че е прекалено безцветна, ако беше брюнетка, косата ѝ не беше така блестяща като на Уитни, ако беше бърлива, това го дразнеше, а ако мълчеше, той едва се удържаше да не я сграбчи за раменете, да я разтърси и да изкреши:

– За Бога, кажи нещо!

Постепенно започна да възвръща душевното си равновесие. Може би все пак някой ден щеше да успее да я забрави?

Седмиците минаваха и Клейтън все по-лесно се усмихваше, а понякога дори се смееше на глас.

Дните на Уитни в Лондон протичаха еднообразно. Ходеше по магазините с Елизабет и Емили и понякога се разхождаше в парка. Ники редовно я посещаваше. Тя рядко му позволяваше да я придружава навън, но когато той се появяваше, поне я караше да се чувства по-добре, а освен това никога не искаше от нея повече, отколкото тя би могла да му даде.

Елизабет се отбиваше в дома на Емили всеки ден. Беше така обсебена от мисълта за предстоящата сватба, която щеше да се състои само след четири дни, че не можеше да говори за нищо друго освен за булчинската си рокля, цветята и менюто. Уитни едва понасяше безкрайното ѝ бърбене и се чувстваше виновна, задето не се радваше на щастието ѝ.

Вече не се притесняваше толкова, че ще срещне Клейтън, но и не беше възвърнала спокойствието си напълно.

И този ден беше същият с тази разлика, че сега Елизабет неуморно изброяваше безбройните прекрасни качества на любимия си Питър. Уитни не издържа, извини се и бързо излезе навън. Реши да отиде до близкия парк и без да я е грижа, че няма придружител, заброди безцелно из безлюдните алеи.

Лея Ан и баща ѝ скоро щяха да пристигнат – бяха поканени на сватбата. Уитни нямаше търпение да види любимата си лея, но в същото време се страхуваше от предстоящия сблъсък помежду им. Лейди Ан щеше да очаква да види племенницата си и Клейтън заедно, а вместо това тя щеше да ѝ заяви, че никога няма да се омъжи за херцога на

Клеймор. И леля ѝ без съмнение щеше да поиска да разбере причината за това.

„Защо няма да стана негова жена ли?“ – щеше да отговори Уитни на настойчивите въпроси на леля си. – „Защото той ме замъкна насила в своя дворец, разкъса дрехите ми и ме принуди да легна с него!“

Леля ѝ щеше ла бъде шокирана и силно разгневена, но също така щеше да настоява да научи какво е накарало херцога да постъпи така.

Уитни седна на една отдалечена пейка. Защо Клейтън беше решил, че е спала с Пол? И защо поне не ѝ беше казал какво смята да прави с нея, когато я вкара в спалнята си?

През последните четири седмици нито веднъж не си беше позволила да се върне към спомена за онази нощ, но сега го направи и не можеше да се спре. Но за нейна изненада все не успяваше да си спомни изражението на Клейтън, докато я обладаваше. Пред погледа ѝ непрекъснато изникваше сгърченото му от болка лице, когато беше разбрал, че е отнел девствеността ѝ.

Вече не помнеше отворотелните му обиди, а само отчаяния му шепот, когато я беше взел в прегръдките си: „Не плачи, скъпа. Моля те, не плачи повече!“

Болката се надигна с нова сила у нея, но този път това беше болка за Клейтън. Когато осъзна това, скочи ядосано на краката си. Сигурно се беше побъркала! Да съжалява мъжа, който я беше опозорил! Не искаше повече да го вижда! Никога!

Беше съдържала сълзите си през тези четири седмици, но сега даде воля на натрупаната в гърдите ѝ мъка. Плака, докато остана без сили, и след като престана, се почувства по-добре. Докато стигне до дома на семейство Арчибалд успя да възвърне самообладанието си.

Лорд Арчибалд щеше да вечеря навън и Уитни и Емили бяха сами. Поръчаха си лека закуска в стаята на Уитни

– Изглеждаш много добре! – подхвърли Емили, докато наливаше чая.

– И се чувствам добре – с усмивка отвърна тя.

– Чудесно, защото искам да те попитам нещо.

– Питай – кимна Уитни и отпи от чая си.

– Майка ми ми писа, че си се сгодила за Пол Севарин. Вярно ли е?

– Не, всъщност съм сгодена за Клейтън Уестморланд – отвърна отбранително приятелката ѝ.

Скъпата порцеланова чаша се изплъзна от пръстите на мили и с трясък се разби в пода. Очите ѝ се разшириха, а на устните ѝ се появи

едва забележима усмивка.

– Не се шегуваш, нали? – прошепна тя.

Уитни поклати отрицателно глава.

– Сигурна ли си?

– Напълно.

– Не мисля, че ти вярвам – отбеляза Емили. Изглеждаше толкова скептично настроена, че Уитни се засмя:

– Да се обзаложим тогава. Ще ми дадеш ли новата си пелерина, ако се окаже, че аз съм права?

– Толкова ли силно искаш да притежаваш тази пелерина, че да ме лъжеш?

– Определено искам да я имам. Но не те лъжа.

– Но... Кога сте се сгодили?

Уитни понечи да обясни, но после се отказа. Отчаяно се нуждаеше да сподели с някого всичко, но се страхуваше, че ако започне, няма да успее да спре навреме. Днес за пръв път от седмици се чувстваше отново жива. Не биваше да рискува да изпадне отново в депресия.

– Не, Емили, не мисля, че идеята да говорим за това е добра. – Тя нервно стана от мястото си и приятелката ѝ я последва.

– Само че ще ти се наложи да го направиш! – с усмивка възрази Емили. – Ще ми разкажеш с най-малките подробности за тази невероятно романтична история, пък ако ще да се налага да измъквам думите с ченгел от устата ти. Започвай.

Уитни седна отново и приятелката ѝ се намести до нея.

– Мисля, че всичко е започнало преди няколко години, още преди да бъде официално въведена в обществото – заразказва Уитни. – Клейтън ми каза, че ме е видял в магазин за шапки. Продавачката се опитвала да ми пробута някаква ужасна шапка, украсена с изкуствени плодове, и...

Когато разказът привърши, Емили се втренчи в приятелката си със смесица от гордост и учудване.

– Мили Боже! – прошепна тя. – Колко романтично! Представяш ли си, след като похарчил цяло състояние заради теб, да се завърне в Англия и да установи, че си влюбена в Пол! – Емили се изкиска. – Майкъл се притесняваше, че негова светлост ще разбие сърцето ти, но не беше прав. – Забелязах как те гледеше херцогът, когато пристигна да те отведе на бала на Ръдърфорд, и разбрах.

– Какво си разбрала?

– Че е влюбен в теб, глупаче! Но той не се е отбивал у дома вече

няколко седмици, а зная, че е в Лондон, защото са го виждали в операта и в театъра. – Забеляза помръкналото лице на приятелката си и бързо попита: – Какво се е случило, Уитни? От онази нощ, когато не се прибра у дома, изглеждаш ужасно. Какво се случи тогава, та си толкова нещастна?

– Не искам да коментирам – дрезгаво отвърна Уитни. Емили взе хладната ѝ длан в своята.

– Трябва да говориш, защото се разкъсваш от напрежение. Не приемай настояването ми за желание да се меся в личния ти живот. Зная, че онази сутрин ме излъга. Чаках те, застанала до прозореца, и забелязах златния герб на каретата, от която ти слезе. Беше на херцога, нали?

– Знаеш това – отвърна Уитни и засрамено наведе глава. – Ти ми каза, че отиваш на бала с Клейтън, но Карлайл, който беше прекалил с пиенето онази нощ, настояваше, че си пристигнала сама, а неговата светлост се появил изневиделица и буквално те измъкнал от залата, за да те отведе Бог знае къде! Аз, разбира се, не повярвах, но... Мили Боже, това ли е станало?

Уитни кимна.

– Къде те отведе? – настоя приятелката ѝ, а гласът ѝ потрепваше от напрежение. – На друго тържество ли?

– Не.

– Никога няма да си простя, че се смях над думите на Карлайл! – проплака Емили и пръстите ѝ конвулсивно се свиха около китката на Уитни. – Уитни, кажи ми къде те отведе? И какво ти стори?

Уитни вдигна насълзените си очи към приятелката си и в тях Емили прочете истината.

– Това чудовище! – изсъска тя и рязко се изправи. – Дяволско изчадие! Той трябва да бъде обесен! Той... – Спря, осъзнала, че в този момент Уитни има нужда от подкрепа, а не от наливането на допълнително масло в огъня. – Трябва да погледнем на случилото се откъм добрата му страна.

– Каква добра страна? – уморено промълви Уитни.

– Може и да ти се струва, че всичко е безнадеждно, но грешиш. Слушай. Не съм много добре запозната със законите, но зная, че баща ти не е в състояние да те принуди да се омъжиш за това... това чудовище! А след всичко, което се е случило, Клеймор би трябвало да е наясно, че ти не би го взела за съпруг. Той няма друг избор, освен да се откаже от годежа и да забрави за парите, които е дал на баща ти.

Уитни рязко вдигна глава. Очите ѝ се спряха върху отсрещната

стена. Разбира се, че Клейтън щеше да анулира споразумението. Точно заради това не се появяваше тук. Усети, че отмалява.

– Не – насили се да отвърне твърдо тя. – Той няма да постъпи така. О, Емили, наистина ли мислиш, че ще ме остави? – проплака накрая.

– Разбира се! – убедено отвърна приятелката ѝ. – Какво друго му остава? – Очите ѝ изпитателно се спряха върху преbledнялото лице на Уитни. – Но ти... Не може да бъде! Божичко, та ти не искаш той да те остави да си отидеш! – възкликна Емили.

– Не, просто не мисля, че ще ме освободи от договора – сведе поглед Уитни, за да прикрие истинските си мисли от приятелката си.

– Ти не искаш той да те остави! – повтори Емили, повишавайки глас. – Изписано е на лицето ти!

Уитни стана и изтри потните си длани в роклята си.

– Не зная какво искам – призна отчаяно.

Емили махна с ръка.

– Виждала ли си го оттогава?

– Не. И по-добре да не го виждам.

– И нямаш намерение ти да го потърсиш?

– Не, разбира се!

– Той не може да направи първата стъпка. Ще трябва да му дадеш някакъв знак, че поне си склонна да чуеш извиненията му.

– По-скоро ще умра! – гордо произнесе Уитни.

– Но ако херцогът те обича, той със сигурност страда заради онова, което ти е сторил. Най-вероятно си мисли, че го ненавиждаш.

– Клейтън няма да се откаже толкова лесно от мен, Емили? – с надежда рече тя. – Мисля, че го е грижа... че го беше достатъчно грижа за мен.

– Много странен начин е избрал да покаже загрижеността си към теб! – избухна Емили.

– Да не би да съм по-добра от него? – прошепна Уитни – Бях готова да го изложа публично, като избягам и се венчая тайно за Пол. Не преставах да го лъжа. – Тя затвори очи и извърна глава настрана. – Ако нямаш нищо против, смятам да полегна.

Емили също си легна, но дълго не успя да заспи.

– Дали бих продължила да те обичам, ако ти беше постъпил така с мен? – прошепна тя, гледайки спящия си съпруг.

Отговорът беше утвърдителен. Знаеше, че е в състояние всичко да прости на Майкъл. Но ако Майкъл решише да я насили, той нямаше да я зареже. Двамата бяха женени и независимо от чувствата, които биха

изпитвали един към друг, щяха да останат заедно до смъртта си, за да запазят приличие. Само че Уитни не беше омъжена за Клейтън. Двамата упорито се отбягваха. Уитни беше унижена и обидена и нямаше да направи първата стъпка, а херцогът щеше да продължи да се измъчва от мисълта, че тя го мрази и че не иска да има нищо общо с него. Ако нещо не ги изправеше един срещу друг, и то възможно най-скоро, пропастта между тях никога нямаше да бъде преодоляна.

Емили тихо отметна завивките и се измъкна от леглото. Слезе на долния етаж и запали свещ, после на пръсти влезе в жълтия салон и отвори едно от чекмеджетата на бюрото си, където държеше няколко не надписани покани за сватбата на Елизабет.

Взе перото и се замисли. Нямаше опасност херцогът да се усъмни, че е действала по настояване на Уитни. В мига, в който приятелката ѝ го видеше, щеше да се отвърне гневно от него. Важното беше да ги събере, всичко останало предоставяше на съдбата.

Емили бързо надраска няколко реда на поканата.

Някой, на когото двамата с вас много държим, ще бъде на тази сватба.

Емили Арчибалд

Куриерът беше въведен в кабинета на Клейтън.

– Нося ви покана, която господарката ми нареди да предам лично на ваша светлост – обясни прислужникът.

Клейтън не вдигна глава от писмото, което в момента четеше.

– Трябва ли да изчакаш за отговор? – разсеяно попита

– Не, милорд.

– Тогава остави поканата тук. – Херцогът кимна към малката масичка до вратата.

Едва вечерта, когато се обличаше за излизане, си спомни за малкия плик, който продължаваше да лежи запечатан върху масичката в библиотеката.

– Изпрати някой да ми донесе писмото, Армстронг – промърмори той, без да откъсва поглед от огледалото, критично оглеждайки жабото си.

Облече самото, което личният му прислужник почтително му подаде, и взе плика от ръцете на иконома. „*Още една покана*“ – раздразнено си помисли той. Забеляза името Аштън и пулсът му се ускори.

– Обади се на секретаря ми и му кажи да отклони поканата, но да изпрати подходящ подарък – рече той и подаде поканата на Армстронг. В същия миг нещо, написано с дребен почерк най-отдолу, го накара да спре. Той прочете изречението веднъж, после още веднъж, а сърцето му биеше до пръсване. Какво, за Бога, се опитваше да му каже Емили? Че Уитни иска да го види? Или че тя иска той да види Уитни? Отпрати прислугата и прочете бележката още три пъти. Опитваше се да открие нещо, което да му подсказва, че Уитни му е простила, но не успя.

Тази вечер Клейтън не обърна никакво внимание нито на красавицата, която беше поканил на театър, нито на пиесата, която беше избрал да гледат. Разкъсваше се между отчаянието и надеждата. Нищо в бележката на Емили не подхранваше надеждите му, освен самият факт, че тази бележка все пак беше изпратена. Тя беше най-близката приятелка на Уитни от детинство. Ако Уитни го мразеше, Емили щеше да знае и никога нямаше да му изпрати онази покана. Но, от друга страна, ако Уитни му беше простила, тя сама щеше да му пише.

Ами ако тя не иска да го вижда? Ако припадне, когато разбере, че Клейтън също е в църквата? Той тъжно се усмихна. По-вероятно беше да запрати букета си в лицето му, отколкото да припадне. Не и тя.

27.

Булката стоеше с баща си в дъното на препълнената с народ църква и наблюдаваше как третата поред шаферка заема мястото си край олтара.

– Ще обереш всички овации днес! – с усмивка рече Елизабет, обръщайки се към Уитни, която беше следващата, и възхитено огледа бледожълтата кадифена рокля и свежите жълти и бели рози, затъкнати в буйната ѝ коса с цвят на махагон. – Приличаш на разцъфнал нарцис!

Уитни се засмя:

– А ти – на ангел. И да не си посмяла да ме предизвикваш отново да се съревновавам с теб. Между другото, напълно естествено е да си нервна, след като си булка. Права ли съм, Емили?

– Сигурно – разсеяно отвърна приятелката ѝ. Същата сутрин Емили беше споделила с Майкъл, че между херцога и Уитни е настъпил ужасен разрыв и че тя се е осмелила на своя глава да покани Клейтън на сватбата на Елизабет, с надеждата да даде възможност на скараните да се срещнат отново. Реакцията на съпруга ѝ беше обезкуражаваща. Беше ѝ казал, че не е трябвало да се намесва и че и двамата биха могли да я намразят заради благородните ѝ намерения, вместо да ѝ благодарят.

Сега и Елизабет беше въввлечена в заговора. Когато видя списъка на поканените, Уитни изпадна в паника и настоя името на Клейтън да бъде зачеркнато. Елизабет изпълни желанието ѝ. Преди три дни Емили ѝ беше казала, че Уитни и херцогът на Клеймор имат сърдечна връзка, но че наскоро двамата са се скарали, и Елизабет беше одобрила тайното изпращане на покана до Уестморланд. Тя още не знаеше, че господин Уестморланд е херцог, защото през няколкото седмици, прекарани в Лондон, се беше движила в ограничен кръг и не беше имала възможност да се срещне с Клейтън.

Сега Емили се проклрнаше заради глупавата си идея.

– Ваш ред е, госпожице – прошепна тя на Уитни.

Уитни не се притесняваше от дългия път, който трябваше да извърви до олтара. Беше го правила много пъти в Париж – на сватбата на Терез Дъовил и на още няколко свои приятелки. Днес обаче се чувстваше особено щастлива, защото ролята ѝ за тази сватба беше голяма. Тя с усмивка взе букета си от бели и жълти рози и мило прошепна:

– Елизабет, когато отново разговарям с теб, ти вече ще си омъжена.

Клейтън я видя в момента, в който Уитни пристъпи напред. Същето му трепна. Никога не беше изглеждала толкова красива и невинна, приличаше на лъч лунна светлина.

Тя мина на сантиметри от него, но не го видя. Зае с подобавашо достойнство отреденото за нея място и запази спокойствие по време на цялата церемония, но когато Елизабет започна да повтаря думите на брачната клетва, очите ѝ се насълзиха. Повечето от присъстващите дами също бяха развълнувани и час по час поднасяха кърпички към очите си. Уитни погледна крадешком към леля си и лейди Ан ѝ се усмихна.

Когато опасността от това да избухне в плач отмина, тя огледа гостите. Ето го баща ѝ, до него – родителите на Мар – Меритън... Лейди Юбанк с един от онези свои ужасни тюрбани на главата... Някакъв висок тъмнококс мъж, ... Дъхът ѝ спря, когато сивите очи се впиха настоятелно в нейните. На лицето му беше изписано разкаяние, а погледа му се четяха болка и огромна нежност. Тя побърза да погледне встрани.

Клейтън беше тук! Най-после беше дошъл да я види. Не беше поканен, така че нямаше друго обяснение за присъствието му в църквата. Беше тук! Гледаше я така, както никога досега – сякаш я умоляваше, сякаш ѝ се предлагаше! Беше сигурна, че не грехи. Беше го прочела в очите му.

Идеше ѝ да изкрещи, да падне на колене и да зариде, да го нарани така, както той я беше наранил. Предоставяше ѝ се възможност да му го върне, да му покаже колко го презира и го мрази. Едва ли щеше да има друга подобна възможност. До този момент Клейтън не беше направил опит да се срещне с нея и понеже не беше поканен на сватбата, щеше да си тръгне веднага след церемонията. Емили твърдеше, че ако тя не му даде знак, херцогът никога не би я доближил. Сега той я молеше за този знак.

Господи! Клейтън мълчаливо молеше за прошка! Ако отговорът ѝ беше отрицателен, той щеше да се обърне и да напусне църквата. И живота ѝ.

Затвори очи. Беше я унижил. Гордостта ѝ крещеше за разплата, но сърцето ѝ настояваше да го задържи.

„Не плачи, скъпа. Моля те, не плачи повече“ – чу отново нежния му шепот.

Не можеше да диша, не можеше дори да помръдне.

„Помогни ми, Господи, помогни ми“ – беззвучно се раздвижиха устните ѝ.

Обичаше го!

Когато Уитни се обърна, Клейтън разбра, че ще прочете в погледа ѝ отговора, който очакваше. Стисна юмруци и кокалчетата на ръцете му побеляха от напрежение. Тя извърна умолително огромните си зелени очи към него и краката му затрепериха. Прииска му се да се затича към нея, да я вземе на ръце и да я изнесе навън, а после да падне на колене в краката ѝ и да я помоли да произнесе на глас думите, които току-що му беше казала с поглед.

Излезе последен от църквата. Спря се на стълбите и се огледа за Уитни. Видя я да се усмихва на хората около нея, а косата ѝ блестеше на яркото слънце. Ако се доближеше до нея сега, едва ли щяха да успеят да си разменят повече от няколко думи, а нямаше търпение да изчака официалната вечеря.

След миг вече стоеше зад гърба ѝ. Тя инстинктивно усети присъствието му, разпозна аромата на парфюма му. Но гласът му прозвуча някак странно – беше дрезгав, болезнен шепот:

– Госпожице Стоун... Обожавам ви!

Тялото ѝ потръпна и това не убягна от вниманието на Клейтън. За миг си помисли, че онова, което беше преминало между тях в църквата, е само плод на въображението му.

Дали ако сега я въведеше обратно в църквата и застанеше до нея, тя щеше да повтори същите думи, които беше изрекла Елизабет преди малко, запита се той.

Идеята да се ожени за нея още днес беше изкусителна. Емили приближи до приятелката си и без да дава вид, че забелязва Клейтън, рече:

– Трябва да вървим.

Уитни кимна, но той усети неохотата ѝ да се отдалечи от него. Накрая тя все пак пристъпи напред и се сля с тълпата, без дори да се обърне.

Емили се поколеба, преди да последва Уитни в каретата. Озърна се за херцога и видя, че той също я гледа. Тя му се усмихна колебливо. Клейтън отвърна с поклон и с лъчезарна усмивка.

– Той беше тук! – извика нетърпеливо Уитни, щом Емили седна до нея и се обърна да види Клейтън, който продължаваше да стои на стълбите и да гледа към каретата на семейство Арчибалд. – Видя ли го?

– Видях го – отвърна тя, едва сдържайки смеха си. – Стоеше точно зад теб.

– Моля те, не го мрази за онова, което ми е сторил! – помоли я шепнешком Уитни. – Не бих понесла да го мразиш, Емили! Толкова го обичам!

– Зная – кимна приятелката ѝ.

Клейтън проследи с напрегнат поглед отдалечаващата се карета. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Знаеше защо Уитни не се обърна да го погледне – поради същата причина, която го възпря да ѝ признае, че я обича. Никой от двамата не искаше връзката им да започне отново на това място и сред всичките тези непознати хора.

Всъщност беше зърнал и няколко познати лица. Изведнъж усети, че тълпата развълнувано зашумя. Отново беше привлякъл погледите. Дамите се опитваха да го приближат, а господата раболепно се покланяха, щом минеше покрай тях.

Той си проправи път към каретата си и изведнъж се спря на място като закован. Разбира се, каретата с издайническия герб. Ето откъде бяха разбрали кой е. Обзет от непреодолимото си желание да види Уитни беше пропуснал да нареди на Макрий да впрегне конете в обикновената черна каляска, която използваше по времето, когато се представяше за съсед на Уитни.

Обърна се и срещна удивените погледи на познатите си, за които доскоро беше просто „господин Уестланд“. Усмихна се виновно и се вмъкна в каретата.

Уитни предварително беше решила да прекара времето между ритуала и тържествената вечеря с лея си в дома на Емили. Искеше да я уведоми за недоразумението, възникнало между нея и Клейтън. В продължение на седмици се молеше този момент да настъпи възможно по-късно, но сега нямаше търпение да разговаря с лейди Ан.

– Ти просто сияеш! – възкликна усмихната Ан Гилбърт, щом влезе в салона и прегърна обичната си племенница. – Наистина, скъпа, по едно време започнах да се съмнявам, че вие двамата ще успеете да откъснете погледи един от друг по време на службата в църквата.

– Май не мога да скрия нищо от теб! – засмя се Уитни.

– Скъпа, та ти не успя да го скриеш от никого! Когато излязохте навън, всички ви наблюдаваха с огромно любопитство. – Уитни изглеждаше така ужасена, че лея ѝ не се съдържа и се засмя. – Трябва да ти кажа, че на венчавката присъстваха и хора, които познават херцога. Щом той стъпи в църквата, тълпата започна да коментира. Вече всички са наясно кой е той, включително твоите съседи. Страхувам се, че маската на господин Уестланд падна!

Уитни се изпълни с гордост. Искеше хората да разберат кой е той, а

също и да научат за годежа ѝ с него. Идеше ѝ да го изкрещи така, че целият свят да разбере.

Разговаряха повече от час, когато Уитни попита за чичо си Едуард.

– В момента е в Испания, но обеща, че ще си дойде след шест седмици. Както изглежда, нито едно от писмата ми не е стигнало до него. – Лейди Ан замълча за момент и попита: – Ще се разсърдиш ли, ако не присъствам на тържествената вечеря? Дойдох на сватбата само защото в писмата, които получавах от теб, не се споменаваха нищо за Клейтън и исках сама да се уверя как вървят нещата между вас двамата. Тъй като очевидно всичко е наред, мисля да потегля за Линкълншир веднага. Братовчедка ми е много мило и безпомощно създание и разчита единствено на моята компания. В мига, в който ти и негова светлост решите да обявите официално годежа си, ще се върна и ще ти помогна с приготовленията за сватбата. Между другото подхвърли леля ѝ, когато вече излизаше от стаята, – баща ти донесе още два сандъка с твои дрехи. В момента Клариса ги подрежда. О, освен това има някакво писмо за теб.

Уитни нетърпеливо изтича към стаята си. Представяше си одобряването си с Клейтън. Той щеше да я посети рано следващата сутрин и двамата щяха... Погледът ѝ се спря на огромния плик, оставен върху тоалетната масичка. Отвори го и откри вътре някакви документи. Бързо прехвърли страниците и когато стигна до последната, забеляза подписа на Клейтън Робърт Уестморланд, Девети херцог на Клеймор. Приседна на леглото и започна да чете.

Зави ѝ се свят. В документа се казваше, че тя вече не е сгодена за Клейтън, че той оттегля предложението си за женитба и че всичко, което тя и семейството ѝ са получили под формата на пари, подаръци, дрехи и бижута, остава за тях.

Уитни отвори писмото, приложено към документа.

Моля те, приеми моите искрени благопожелания и ги предай на Пол. Приложеният чек е подарък.

Чекът за десет хиляди лири се изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти. Клейтън ѝ плащаше така, сякаш беше някоя уличница или една от многото му метреси, и ѝ предлагаше да предостави омърсеното си тяло на Пол.

– Господи! – прошепна съкрушено тя. – Господи!

На вратата се почука. Емили попита дали е готова да тръгват.

– Ще слеза долу след минутка – извика дрезгаво Уитни и попита: –

Емили, знаеш ли дали... дали херцогът ще присъства на вечерята? Дали Елизабет не е променила решението си и не го е поканила?

– Да. Нима не си щастлива, че го е направила?

Стори й се, че ще припадне.

Клейтън не беше отишъл в църквата, за да я види. Беше там, защото са го поканили. Погледна датата върху документа – беше подписан преди седмица. Той сигурно смяташе, че тя вече е запозната със съдържанието на написаното, когато я видя днес. Истерично се изсмя. Беше изпълнил задължението си да присъства на сватбата, на която беше поканен. Сигурно беше изпитал огромно удоволствие да я види как мило му се усмихва!

Може би отново планираше да я отведе у дома си след бала и да се възползва повторно от тялото ѝ, мислейки, че тя с радост ще се отзове.

Уитни скри лице в шепи и простена. Клейтън щеше да присъства на тържествената вечеря и на бала след нея. Налагаше се отново да се срещне с него.

Когато Уитни се присъедини към семейство Арчибалд, изглеждаше леко пребледняла, а очите ѝ бяха подозрително зачервени, но брадичката ѝ беше гордо вдигната. Изглеждаше много спокойна, но това спокойствие беше като затишие пред силна буря.

Първото нещо, което направи, щом се озова в огромната бална зала в къщата на дядото на Елизабет, беше да се усмихне с най-лъчезарната си усмивка на двама от шаферите. Веднъж Клейтън я беше обвинил, че се опитва да събере възможно най-много обожатели около себе си, и сега смяташе да направи именно това. Посрещаше гостите, застанала между двамата красиви джентълмени, и намираше какво да каже на всеки новопристигнал, но ако гостът случайно беше ерген, тя се представяше в най-добрата си светлина. Скоро около нея се събраха шестима господа, които се състезаваха за вниманието ѝ. Само веднъж едва не загуби самообладание – когато Пол се наведе да целуне ръката ѝ. Усмивката ѝ помръкна, но той я гледаше толкова глупаво, че тя веднага реши да го включи към антуража си.

Вече беше защитена от Клейтън. Засега това беше всичко, от което се нуждаеше.

Клейтън пристигна последен. Спря се на прага и се огледа. Търсеше Уитни. Тя го видя, но веднага отмести очи към обкръжението си и кокетно рече:

– Ние май напълно забравихме булката! – С тези думи решително тръгна към Елизабет, без да се обърне нито веднъж назад. Ухажорите ѝ

послушно я преследваха.

Клейтън беше сигурен, че тя го забеляза, затова се учуди, когато вместо да приближи към него, тръгна в обратната посока. Каза си, че нейно задължение е да бъде около булката, и му стана малко по-леко, но когато забеляза как любимата му флиртува с мъжете около себе си, объркването му нарасна.

Взе чаша шампанско и отново жадно впи поглед в Уитни. Тя знаеше, че той е там. Сигурно изчакваше подходящия момент, за да отиде при него. Нямаше търпение да я докосне, да чуе музиката на гласа ѝ...

Дойде ред на вечерята. Той продължаваше да се надява, че Уитни ще го доближи.

– А, Клеймор! Радвам се да ви видя отново – чу се плътен мъжки глас зад гърба му.

Беше лорд Антъни, стар приятел на покойния му баща.

– Как е прекрасната ви майка? – попита лордът и отпи от шампанското си.

– Добре – кратко отвърна Клейтън. Уитни тъкмо влизаше в огромната трапезария. – А вашата? – разсеяно попита той.

– Надявам се, че и тя е добре – отвърна озадачен лорд Антъни. – Всъщност тя е мъртва от тридесет години.

– Радвам се да го чуя – кимна любезно херцогът, остави чашата на близката масичка и тръгна към банкетната зала, за да заеме определеното му място.

Като истинска сватовница Елизабет беше решила да настани Клейтън на масата, разположена точно срещу тази на младоженците, където седяха и шаферите.

Той едва вкусваше от ястията и се измъчваше от факта, че Уитни упорито отбягва погледа му. Дали се страхуваше, или просто не искаше да погледне към него? Продължаваше да флиртува с останалите мъже и той почувства как го обзема ревност.

И за да бъде нещастieto му пълно, двете матрони, между които седеше, бяха разбрали кой е и не го оставяха на мира с глупавите си брътвежи. Опитваха се да го спечелят за своите неомъжени дъщери.

– Моята Мари свири на пиано като истински ангел! – възкликваше едната. – Трябва да посетите някоя от музикалните ни вечеринки, ваша светлост.

– А моята Шарлот пее като славей! – бързаше да добави другата.

– Аз съм музикален инвалид – хладно ги информира Клейтън, без да откъсва очи от Уитни.

Мина цяла вечност, докато гостите се преместиха в балната зала.

Питър и Елизабет откриха танците, а покрай тях затанцуваха шаферите и шаферките. Когато задължителният първи танц свърши, Клейтън отново зачака Уитни да отиде при него. Вместо това тя с усмивка прие поканата на един джентълмен, после на друг... Идеше му да ѝ извие врата!

Четвъртият танц на Уитни беше с Пол Севарин. Внезапно Клейтън осъзна, че всъщност тя очакваше той да отиде при нея, и се прокле заради глупостта си. Тя беше направила първата стъпка в църквата и съвсем естествено беше да очаква той да предприеме следващата.

Щом танцът свърши, Клейтън решително се приближи до нея.

– Радвам се да ви видя отново, Севарин – излъга той и взе ръката на Уитни в своята. – Да се надявам ли, че следващият танц ще бъде мой? – попита той и без да дочака отговор, повлече Уитни към дансинга.

Беше отслабнала, помисли си Клейтън, когато обхвана тънката ѝ талия. По негова вина.

– Забавляваш ли се? – попита нежно той.

Уитни кимна усмихната. Страхуваше се, че ако отвори уста, от гърлото ѝ няма да излезе нито звук. От момента, в който той се беше появил, душата ѝ се разкъсваше от болка. Въпреки всички обиди, които ѝ беше нанесъл, тя копнееше да му поиска обяснение и да го помоли да я пожелае отново. Единствено гордостта ѝ я крепеше и ѝ даваше сили да се държи естествено, да се усмихва и да флиртува. И щеше да го прави, докато Клейтън беше там.

За пръв път той не знаеше какво да ѝ каже. Страхуваше се да проговори, за да не каже нещо неподходящо и да развали магията. Търсеше думи да ѝ се извини, но едно извинение не беше достатъчно. Онова, което наистина искаше да ѝ каже, беше: „*Омъжи се за мен. Още утре.*“

Имаше още нещо, което копнееше тя да чуе. Той я погледна и много нежно изрече:

– Обичам те.

Тялото ѝ изведнъж се стегна. Уитни вдигна лице към него и се усмихна. Смахът ѝ му поддържа като плесница.

– Изобщо не съм изненадана да го чуя – иронично отвърна тя. – Изглежда напоследък ми върви. И все попадам на високи мъже. Може би защото самата аз съм прекалено висока. Сигурно е мъчително за един висок мъж непрекъснато да се навежда, когато трябва да разговаря с някоя дребна жена. А може би причината е в прекрасните ми зъби – пошегува се тя. – Полагам специални грижи за тях и...

– Недей! – опита се да спре безсмислиците, с които го засипваше.

– Добре, никога повече няма да си мия зъбите – отвърна с престорено покорство тя.

Клейтън недоумяваше как се беше стигнало дотам, че от признание в любов бяха преминали към въпроси за личната хигиена. Ако не беше обсебен от мисълта да заглади неразбирателството между тях, щеше да забележи, че в очите ѝ блестят сълзи и че усмивката ѝ е тъжна.

– Елизабет е красива булка – отбеляза той. Надяваше се да насочи разговора около темата за брака.

Уитни отново се засмя.

– Всички булки са красиви. Преди няколко века е излязъл закон – най-вероятно измислен от някой херцог – според който булките трябва да бъдат красиви. И да се изчервяват.

– А ти ще се изчервиш ли на твоята сватба? – нежно попита той.

– Със сигурност не. Не ми е останало нищо, което да ме кара да се червя.

Клейтън объркано прошепна:

– Какво става, Уитни? Ти не се държеше така пред църквата...

Зелените ѝ очи се разшириха от учудване:

– Нима ти беше този, който стоеше зад гърба ми на стълбите?

– А ти кой си мислеше, че е?

– Всъщност не знам. Не мога да бъда сигурна кой точно е бил. Възможно е да е бил Джон Клифърд или лорд Гилмор. Тази вечер и двамата признаха, че ме обожават. Или пък Пол. Той също ме обожава. Или...

Клейтън я отведе встрани и я отблъсна от себе си.

– Мислех си, че имаш сърце, но се оказва, че си една най-обикновена кокетка! – гневно рече той.

Уитни вирна упорито брадичка:

– Едва ли бих казала, че съм обикновена кокетка. В края на краищата успях да измъкна от теб сто и десет хиляди лири. И като капак на всичко единственото, което е нужно да направя, е да ти се усмихна и ти отново да се озoves в краката ми както стана днес в църквата. Не, милорд. Никой от нас не е обикновен. Аз съм обиграна флиртаджийка, а вие сте пълен глупак!

28.

За момент ѝ се стори, че Клейтън ще я удари, но той само се обърна и бързо се отдалечи от нея. Тя го проследи с поглед. Клейтън си отиваше завинаги. Тя с мъка преглътна сълзите си и се втурна да търси Емили.

– Емили – промълви безсилно, – моля те, извини ме пред Елизабет. Кажй ѝ, че... внезапно ми е прилошало. Ще се прибера у вас и щом пристигна, ще изпратя каретата обратно тук.

– Ще дойда с теб – бързо каза приятелката ѝ.

– Не, предпочитам да бъда сама. Трябва да бъда сама.

Когато на зазоряване Емили и Майкъл се прибраха у дома, чуха сърцераздирателния плач на Уитни.

– Остави я да се наплаче – посъветва лордът съпругата си.

Когато на следващата сутрин Уитни не се появи за закуска, Емили се качи в стаята ѝ и я завари седнала в леглото, обгърнала коленете си с ръце. Изглеждаше бледа и уязвима, но щом видя Емили, успя да се усмихне.

– Как си? – попита я загрижено приятелката ѝ.

– Днес... Днес съм по-добре.

Уитни, какво се случи снощи?

– Недей! – умолително рече тя. – Моля те, недей! Емили кимна с разбиране и Уитни се облегна назад.

Реших да се наслаждавам на дните, които ще прекарам в Лондон – заяви тя. – Ще имаш ли нещо против, ако от време на време приемам посетители?

– Не, разбира се. Всъщност лорд Гилмор и някои от шаферите в момента са долу и се надяват да те видят. – Тя приседна до Уитни и взе ръката ѝ в своята. – Двамата с Майкъл ще се радваме, ако останеш при нас толкова дълго, колкото пожелаеш. Той разбира, че за мен ти си като сестра.

Уитни крепко я прегърна и се засмя.

– По-добре е да сме приятелки Сестрите непрекъснато се карат.

От този ден нататък започна бурният обществен живот на Уитни. С

удивителна смелост и решителност тя се стараше да запълва всяка минута от дните си, за да не ѝ остава време да мисли за нещастieto си. Вечер се отпуснаше изтощена в леглото и веднага заспиваше, за да се събуди на следващата сутрин и да поеме отново обществените си ангажменти. Ники я придружаваше най-често от всички. Той ѝ беше любимец. Но някои от господата, с които се беше запознала на бала на Емили и на сватбата на Елизабет, също я ухажваха. Емили беше неотлъчно до нея. Двете ходеха на театър, опера, оперета, балове и приеми. Тук срещаше мъже, които я канеха на още приеми и още балове.

И ако Париж я беше посрещнал много добре, то Лондон я прие с разтворени обятия. Нейният чар и остроумие бяха още по-рядко срещани тук, отколкото във Франция. Когато влизаше в някоя стая, всички глави се извъръсчаха към нея. Чувството ѝ за хумор беше вече по-премерено и някои от по-стеснителните мъже, които преди не успяваха да съберат достатъчно смелост, за да я доближат, сега се преставаха и търсеха компанията ѝ. Беше център на вниманието, ухажвана, обожавана. И по-нещастна от всякога.

Понякога чуваше да се произнася името на Клейтън и сърцето ѝ се свиваше от мъка, но усмивката ѝ оставаше все така лъчезарна.

Веднъж едва не се среща с него. Младият виконт, който я беше поканил на „*бала на годината*“, ѝ беше помогнал да се настани в каретата му и беше подвикнал на кочияша адрес, който ѝ подейства като студен душ. Беше домът на Клейтън в Лондон.

– Мразя шумните тържества – беше казала на кавалера си тя. – В състояние са да ме доведат до истерия.

– Но Клеймор е домакин на най-изисканите приеми в Англия! И доколкото си спомням, миналата седмица споменахте, че обожавате многолюдните събирания! – възрази виконтът.

– Това си беше за миналата седмица. През последните дни шумът ми причинява главоболие!

Виконтът си рече, че внезапно появилата се нетърпимост на госпожица Стоун към шумните места е малко попресилена, но тя беше толкова красива, забавна и популярна, че той реши да я заведе на опера.

Следващия ден късметът ѝ изневери. Беше на театър с Ники. Двата бяха заели една ложа, от която се откриваше прекрасна гледка към сцената. Точно преди началото на представлението погледът на Уитни случайно попадна на Клейтън и Ванеса Стандфийлд. Бяха в една от съседните ложи заедно със семейство Ръдърфорд. Ръката на Клейтън обвиваше нежно тънката талия на Ванеса, а красивата дама му говореше

нещо, което той, изглежда, слушаше с огромно удоволствие.

Уитни се разтрепери. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Всички бяха извърнали глави към красивата двойка и до слуха на Уитни достигаха откъслечни думи: „Клеймор... Негова светлост... Херцогът...“

– Не ти ли е добре, скъпа? – попита Ники.

Уитни понечи да се изправи. Струваше ѝ се, че всеки миг ще припадне. В този момент Клейтън се обърна в нейната посока и я видя. Очите му я пронизаха като стоманени остриета и отегчено се отместиха встрани.

Тя трябваше да остане в театъра. Не биваше да показва на Клейтън, че е разстроена. След десет минути вече беше навън. Напусна театъра, защото сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ и защото се задушаваше от ревност.

Три дни по-късно Ники я придружи на един прием. Пристигнаха доста късно. Когато двамата влязоха в балната зала, гостите вече си тръгнаха. Сред заминаващите тя отново зърна Клейтън и Ванеса.

Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха ръката на Ники.

– Къде ще ме отведете сега, милорд? – чу гласа на Ванеса, когато минаха покрай херцога и дамата му.

– Ще се изгубим някъде по пътя – шеговито отвърна Клейтън и се засмя. В следващия миг видя Уитни, но дори не си направи труда да изрази презрението си към нея. Гледаше през нея като през стъкло, после отново насочи вниманието си към дамата си.

През един хладен следобед няколко дни по-късно Ники ѝ направи предложение за женитба. Той взе преbledнялата Уитни в прегръдките си и простичко каза:

– Омъжи се за мен, любов моя. Зави ѝ се свят.

– Аз... Не мога, Ники – прошепна и се насили да се усмихне въпреки сълзите, които напихаха в очите ѝ. – От все сърце бих искала да те обичам, но ще бъде нечестно да се омъжа за теб, без да изпитвам истинска любов.

– Знам точно какво чувстваш, скъпа. Но обещавам, че ако станеш моя жена и дойдеш с мен във Франция, ще те накарам да го забравиш.

Уитни нежно погали лицето му. Ники беше един от малкото нейни приятели, на които безрезервно вярваше и знаеше, че можеше да разчита. Ако сега му откажеше, той щеше да си отиде, но съвестта ѝ не ѝ

позволяваше да подхранва напразни надежди у него.

– Мой скъпи приятелю – прошепна задавено тя, – ще те обичам винаги, но само като приятел. – Вече не можеше да спре сълзите си. – Не намирам думи да изразя каква чест е за мен да поискаш ръката ми, нито какво означаваше ти за мен през всичките тези години! О, Ники, благодаря ти. Благодаря ти за това, което си.

Тя отстъпи назад и излезе от стаята.

Затича като обезумяла по стълбите и до слуха ѝ достигна шумът от затварящата се входна врата. Спусна се в стаята си и изплака цялата си мъка.

Емили забеляза състоянието ѝ.

– Мили Боже! – възкликна тя и погледна озадачено към съпруга си. – Сега пък какво става? Ако Клейтън Уестморланд ѝ е сторил още нещо, кълна се, че ще го удуша.

Майкъл дръпна съпругата си в спалнята и затвори вратата.

– Емили, вчера Клеймор се ожени за Ванеса Стандфийлд в дома си. Всички говорят само за това.

– Не мога да повярвам! – извика тя. – Откакто съм в Лондон, непрекъснато чувам подобни клюки по негов адрес и никоя от тях не се оказва върна.

– Може би. Но този път трябва да повярваш. Пък и какво значение има дали е върно или не? През последните няколко седмици Уитни напълно забрави за него.

– О, Майкъл! Нима си толкова спял? – промълви Емили и без да дочака отговор от удивения си съпруг, отвори вратата и решително се отправя към стаята на Уитни.

Почука веднъж и когато никой не се обади, натисна дръжката и влезе вътре без покана.

Уитни се беше свила на леглото, а лицето ѝ беше мокро от сълзи.

– Защо плачеш? – попита тихо, но твърдо Емили. Уитни седна в леглото и засрамено погледна приятелката си.

– Изглежда това ми се отдава най-добре напоследък – отвърна и посегна към кърпичката си.

– Това е най-глупавото нещо, което съм чувала. Познаваме се от деца, а не си спомням да си проронила и една сълза допреди няколко седмици. Сега, госпожице Стоун, кажете ми защо плачете! – настоя тя.

– Ники поиска ръката ми – въздъхна уморено Уитни.

– Което те накара да плачеш от щастие?

Уитни се усмихна през сълзи.

– Изглежда съм в труден период по отношение на предложенията за женитба. Сигурно си мислиш, че след богатия опит, натрупан във Франция, би трябвало...

– Какво се случи последния път? – прекъсна я Емили.

Уитни замълча за момент, после сви рамене и отмести поглед встрани:

– В крайна сметка Клейтън се отказа да се ожени за мен.

– Стига глупости! Нима очакваш да повярвам на това? Забелязах как този мъж те гледа!

Уитни се надигна от леглото, отиде до бюрото и измъкна дебелия плик от чекмеджето. Мълчаливо го подаде на приятелката си.

Емили седна в креслото и зачете. Изражението ѝ не се промени, докато прелистваше официалния документ, но когато видя чека, смръщи вежди, а щом прочете и бележката, изви очи към тавана.

– Наистина! Тази бележка е ужасно глупава. Ако не е бил пиан като каруцар, докато я е писал, то не знам какво тогава се е случило с него! Но какво общо има всичко това с твоето държание по време на сватбата на Елизабет? Забелязах как го отбягваше.

– Трябваше да го сторя още в църквата! И щях да го направя, ако не си мислех, че още сме сгодени. Прочетох тези документи, след като се върнахме от венчавката. Те бяха сред нещата, които татко ми донесе от къщи.

– Не си разстроена, защото херцогът е оттеглил предложението си, нали? Струва ми се, че тази негова постъпка е коректна, като се има предвид как се отнесе с теб. Сигурно си е мислел, че никога няма да му простиш.

– Емили, той ме завлече в леглото си, отне ми честта, а после ми изпрати чек за десет хиляди лири, развали годежа и ми предложи да се омъжа за Пол! Нима намиращ извинение за това?

– Предполагам, че ако бях на твоето място, щях да се чувствам по същия начин. Но моля те, опитай се да забравиш за този чек. Изпращането му е голяма глупост, но и говори за щедростта на Клеймор. Уитни, видях го в църквата след изпращането на тези документи! Той те обича – дори и глупак би разбрал. Той те изпиваше с поглед!

Уитни скочи:

– Той беше в църквата, защото Елизабет го покани на сватбата си! И ако знаех това, нямаше да се държа като глупачка и да...

– Елизабет не го покани – виновно рече Емили. – Аз му изпратих поканата и му писах, че ти ще бъдеш там. Той дойде, защото искаше да

те види. Почти не познаваше Елизабет и Питър, а се съмнявам, че присъства на сватбите на хора, за които не дава пукната пара!

– Ти си му казала? – Уитни изглеждаше така, сякаш всеки момент ще изкрещи или ще припадне. – Но защо... защо? Той сигурно си е помислил, че аз съм те накарала!

Емили поклати глава:

– Не би могъл да си помисли подобно нещо! Просто го уведомих, че ти ще бъдеш на сватбата. Затова той дойде. Уитни, изслушай ме. Той дойде, след като е бил подписал документи, след като е написал тази глупава бележка и след като ти е изпратил чека! Най-вероятно е разбрал в какво тежко финансово положение е Пол. Всички в околността знаеха.

– Включително и той – призна Уитни. – Беше в кабинета на баща ми, когато татко ми обясни паричните проблеми на Пол.

– Херцогът знаеше също така, че искаш да се омъжиш за Севарин, нали?

Уитни кимна.

– Нима не разбираш какво се е опитал да направи Клеймор, Уитни? Мислел е, че го мразиш, че искаш да се омъжиш за Пол, затова ти е изпратил това... малко състояние, за да улесни живота ти като съпруга на Пол! Мили Боже! Трябва да те е обичал дори повече, отколкото предполагах, за да направи подобен жест!

Уитни подсмръкна и извърна очи.

– Уитни, ти си глупачка! – повиши глас Емили. – Ти обичаш този мъж, сама ми го каза, така че не отричай. Той също те обича. Какво му каза по време на тържествената вечеря?

– Подиграх му се, когато ми призна, че ме обича! – изчерви се тя и сведе поглед.

– Подиграла си се? Защо, за Бога си го направила?

– Моля те! – проплака Уитни. – Вече ти обясних. Тъкмо бях прочела писмото и документите. Мислех си, че присъства на сватбата само защото е поканен и защото аз самата едва не се хвърлих в ръцете му след венчавката.

– И сега сигурно си мислиш, че той отново ще падне в краката ти?

– Не – поклати отчаяно глава Уитни. – Когато ме види, се прави, че не ме забелязва.

– А ти какво очакваш? Няма да се учудя, ако никога вече не се доближи до тебе!

Уитни замълча. В душата ѝ плахо се прокрадна надеждата.

– Има ли някакъв начин да си го върна, без да се наложи да пълзя в

краката му? – попита след малко тя.

Емили се усмихна.

– Мисля, че единственият начин за съжаление е именно да допълзиш обратно при него! Ти нанесе доста удари по гордостта му, така че сега е ред и на теб да изтърпиш подобно нещо.

– Аз... Ще си помисля върху това – прошепна Уитни.

– Трябва да го направиш! – кимна одобрително приятелката ѝ. – А докато мислиш, се опитай да си представиш как би се почувствала, ако той се ожени за Ванеса Станфийлд. Носят се слухове, че вече го е направил, но аз не вярвам. По-вероятно е да се кани да го направи.

Уитни трепна уплашено:

– Тъ-ъ... Какво да правя? Не зная откъде да започна.

Емили едва прикри усмивката си.

– Иди при него и му обясни защо си се държала по този ужасен начин.

– Не! По-добре да му изпратя бележка и да го повикам тук.

– Можеш да постъпиш така, но се съмнявам, че ще постигнеш някакъв успех. Само ще се почувстваш още по-засрамена, когато така или иначе отидеш при него. Ако междуременно той не се ожени за Ванеса, разбира се.

Когато Емили излезе от стаята, умът на Уитни трескаво заработи. Трябваше да намери начин да го накара да дойде при нея. Беше толкова унизително сама да отиде при него, особено след като той се канеше да поиска ръката на Ванеса Станфийлд. Имаше начин, осъзна тя и страните ѝ почервеняха от срам. Клейтън беше спал с нея и ако тя го накараше да повярва, че е забременяла... В такъв случай той не би отказал да наmine да я види. И със сигурност щеше да отложи сватбата си с госпожица Станфийлд. Не само това, щеше да се наложи веднага да се ожени за Уитни. Ако я обичаше толкова, колкото Емили твърдеше, след сватбата щеше да ѝ прости лъжата.

Уитни взе лист хартия, написа датата и спря. Сбърчи напрегнато чело и след малко продължи:

За мой най-голям ужас и срам установих, че съм бременна.

Ето защо те моля веднага да дойдеш, за да решим какво да правим.

Подписа се с „Уитни“ и прочете бележката.

Лицето ѝ гореше от срам. Беше малко вероятно Клейтън Да е

станал баща след един такъв незавършен акт, но тя нямаше ни най-малка представа от това.

Извика Емили и ѝ показа бележката.

– Не съм сигурна дали трябва да я изпратя дори да беше вярно – промълви объркано тя.

– Уитни, изпрати му писмо, в което да му обясниш, че искаш да говориш с него, и предпочиташ това да стане в неговия дом, за да може разговорът да протече на четири очи. Пиши му, че смяташ да го посетиш утре. Толкова е просто!

– Не е чак толкова лесно! – опита се да спори Уитни. – Дори да се съгласи да се срещне с мен, има голяма вероятност просто да ме изслуша и да ме остави да си вървя. Нямах представа какъв става, когато е ядосан.

– Тогава изобщо не се срещай с него. Той ще се ожени за Ванеса Стандфийлд и ако ние с Майкъл получим покана за сватбата, ще ти разкажа всичко с най-малките подробности.

Това беше достатъчно, за да накара Уитни да действа. Тя скъса предишната бележка и написа втора, която изпрати незабавно до лондонската резиденция на Клейтън.

Куриерът се върна след час. Херцогът не бил вкъщи – отишъл на гости на семейство Стандфийлд, но щял да се върне тази вечер. Веднага щом се върнел, бележката щяла да му бъде предадена.

Уитни беше писала, че ако не получи отговор от него до обяд на следващия ден, ще приеме, че той няма нищо против да го посети в пет следобед на същия ден.

Не ѝ оставаше друго, освен да чака.

29.

Точно в единадесет часа на следващата сутрин пред масивните порти на имението Клеймор спряха четири елегантни карети. В първата седяха херцогиня Клеймор и синът ѝ Стивън, във втората – личната прислуга на двамата, а останалите две бяха претъпкани с багаж. Когато лейди Клеймор пътуваше, държеше да има всичко необходимо. А сегашният случай беше по-особен – предстоеше ѝ среща с бъдещата ѝ снаха.

– Тук винаги е било толкова красиво! – въздъхна херцогинята и огледа идеално поддържаните тревни площи и чудесния парк. – Сигурен ли си, че тази вечер брат ти ще ме запознае с жената, която е избрал за своя съпруга? – обърна се към сина си тя.

Стивън едва забележимо се усмихна:

– Мога да ти кажа само онова, което знам, скъпа майко. В бележката на Клей се казва, че той и Ванеса ще прекарат още една нощ в имението на родителите ѝ, но че и двамата ще бъдат тук днес, в четири и половина следобед.

– Ванеса? Така ли е написал? – възкликна нейна светлост. – За Ванеса Станфийлд ли става дума?

Стивън я погледна иронично:

– Ако може да се вярва на слуховете, фамилията ѝ вече е Уестморланд.

– Видях я преди две години. Беше наистина красиво дете.

– Сега е красива млада жена. Много руса, с много сини очи... Изобщо – има от всичко в излишък.

– Много добре. Това означава, че внуците ми също ще бъдат красиви – доволно отбеляза херцогинята. Тя винаги мислеше за бъдещето. Забеляза, че синът ѝ смръщва вежди. – Стивън, има ли нещо, свързано с нея, което ти да не одобряваш?

Той нехайно сви рамене:

– Само това, че очите ѝ не са зелени и името ѝ не е Уитни.

– Какво? О, Стивън, това е нелепо! Как можеш да си помислиш подобно нещо? Онова момиче без съмнение накара брат ти да страда, но очевидно Клейтън вече я е забравил и така е най-добре за всички.

– Не е толкова лесно жена като нея да бъде забравена – мрачно се усмихна Стивън.

– Какво искаш да кажеш? – подозрително го изгледа майка му. –

Срещал ли си я някога?

– Не я познавам, но преди няколко седмици я зърнах случайно на един бал в Кингсли. Беше заобиколена от най-видните господа в цял Лондон, без да включвам в това число Клей, разбира се. Когато научих, че името ѝ е Уитни, и видях очите ѝ, разбрах коя е.

Херцогинята започна да разпитва сина си за младата дама, но после се отказа.

– Няма значение – рече тя. – Всичко е минало. Клейтън ще доведе у дома бъдещата си съпруга.

– Не мога да повярвам, че брат ми лесно ще забрави жена, която е имала толкова огромно значение за него. Не вярвам също и че тази, която днес ще доведе тук, ще бъде негова жена. Най-много да му е годеница.

– Почти ми се ще да повярвам, че си прав. Няма да е добре, ако Клейтън се ожени толкова набързо. Клюките ще бъдат ужасни!

– Знаеш, Клейтън не дава пукната пара за клюките, мамо – изсмя се Стивън.

– Време е да се става! – извика весело Емили и енергично дръпна завесите в стаята на Уитни. – Вече е почти обяд, а негова светлост не е изпратил нито ред, с който да те предупреждава да стоиш настрана от него.

– Но аз си легнах едва на зазоряване! – простена приятелката ѝ и с мъка се надигна в леглото. – Не мога да го направя! – проплака тя.

– Разбира се, че можеш. Просто стани от това проклето легло – пошегува се Емили.

Уитни последва съвета ѝ, като трескаво търсеше причина да се откаже от срещата с Клейтън.

– Какво ще кажеш да пообиколим магазините и да отидем да видим новата постановка в Кралския театър? – предложи безпомощно тя.

– Какво ще кажеш да изчакаме до утре, за да можем да напазуваме и за сватбата ти?

– И двете сме напълно откачени! – извика Уитни. – Той даже няма да ме изслуша, а дори и да го направи, нищо няма да се промени. Забелязах как ме гледа напоследък. Той ме мрази!

Емили я побутна към банята.

– Това звучи окуражително. Поне изпитва нещо към теб.

– Как изглеждам? – попита Уитни и се извърна към приятелката си,

когато приключи с тоалета си. Роклята ѝ от тънко кадифе с цвят на аквамарин и дълбоко деколте и стоеше прелестно. Тъмната ѝ коса беше сре-сана назад и беше хваната с диамантен клипс. Беше красива, но същевременно изглеждаше силно уязвима.

– Изглеждаш като най-красивата девойка от племето, очакваща животът ѝ да бъде поднесен в дар на боговете! – пошегува се Емили.

– Да не намекваш, че изглеждам изплашена?

– По-точно – обзета от паника. Никога не си изглеждала по-добре, но в този случай това няма да бъде достатъчно. Познавам мъжа, с когото се каниш да се срещнеш, и мога да се закълна, че сърцето му няма да се смекчи при гледката на една потисната, уплашена жена, която го е изнервила до крайност. Той те обича заради смелостта ти и високия ти дух, Уитни. Ако застанеш пред него омърлушена и пребледняла, ще бъдеш напълно различна от момичето, в което се е влюбил, и това ще доведе до пълен провал. Ще ти позволи да обясниш и да му поднесеш извиненията си, а после учтиво ще ти благодари и ще те отпрати. Направи нещо: спори с него, ядосай го, ако се наложи, но не показвай колко те е страх. Бъди жената, която Клейтън обича – усмихвай му се, флиртувай с него, нападай го – но не бъди слаба!

– Сега разбирам как се е чувствала горката Елизабет, когато ѝ предложих да притисне Питър – тъжно въздъхна Уитни, но вдигна високо брадичка и отново стана горда и самоуверена.

Емили я изпрати до каретата на Майкъл и на тръгване приятелките се прегърнаха.

– Каквото и да се случи, искам да знаеш, че си чудесна!

Когато каретата потегли, ролите се размениха. Сега Уитни се чувстваше по-спокойна, а Емили тръпнеше от притеснение.

Докато приближаваше имението Клеймор обаче, страховете ѝ се върнаха. Опита се да ги пропъди, като си представи предстоящата среща между нея и Клейтън. Дали той щеше да отвори вратата, или щеше да нареди на иконома да я въведе в кабинета му? Дали щеше да я накара да чака? Нямах ли да я изслуша, демонстрирайки нетърпението си, и накрая да я изхвърли от дома си? Как ли щеше да бъде облечен? В нещо непретенциозно може би, помисли си тя и с въздишка огледа прекрасната си рокля, купена с неговите пари.

Отново се замисли за срещата. Дали щеше да е ядосан, или да я срази с хладното си спокойствие? Господи! Нека да изпадне в ярост, нека да я обижда и да ѝ се подиграва, но да не се държи с хладна любезност!

Ако Клейтън все още държеше на нея, нямах да я чака тя сама да

го потърси в дома му. Поне щеше да ѝ изпрати кратка бележка, в която да ѝ съобщи, че ще я чака в пет часа.

Пред каретата се изпречиха затворените врати от ковано желязо, зад които се виеше алеята към къщата. Беше затворил вратите! Не искаше дори да я допусне да прекрачи прага му!

Малко ѝ олекна, когато портиерът им позволи да продължат.

Не помнеше нищо нито от къщата, нито от красивия пейзаж наоколо – толкова беше разстроена в деня, в който си тръгна опозорена оттук. Затвори очи и облегна глава назад. Имаше чувството, че ѝ предстои среща с непознат.

Смрачаваше се и прозорците на огромната къща светеха. Кочияшът спря конете и помогна на Уитни да стъпи на земята.

Стивън огледа одобрително салона, в който той и майка му бяха въведени. Стилните мебели от осемнадесети век бяха покрити с бяла коприна и златист брукат. Подът беше застлан от край до край с мек килим, а по стените висяха картини на Рубенс и Рейнолдс.

Очите му нетърпеливо се спряха върху часовника. Времето напредваше, а от брат му нямаше и следа. Стана и заснова из салона. Когато мина покрай високите извити прозорци, забеляза, че една карета приближава към централния вход на къщата. Усмивна се на майка си и бързо се отправи навън.

Сблъска се с иконома, който тъкмо отваряше входната врата. Усмихната, с която Стивън се канеше да посрещне брат си и Ванеса Станфийлд, замръзна на устните му. Пред него стоеше девойка, обгърната в наметало от синьо-зелено кадифе, подплатено с хермелин. Тя свали качулката и пулсът на младия мъж се ускори. Беше виждал това красиво създание и преди.

– Аз съм госпожица Стоун – изрече с мелодичния си глас тя. – Предполагам, че негова светлост ме очаква.

В този момент Стивън си спомни за пиянските брътвежи на брат си, зачуди се дали Клей ще се появи в дома си под ръка с годеница или съпруга, запита се дали е разумно да се меси в личния му живот, и импулсивно взе решение. Пристъпи напред и преди икономът да успее да отвърне, че господарят му не е у дома, бързо рече:

– Очакваме брат ми всеки момент, госпожице Стоун, ли желали да влезете вътре и да го почакате?

По лицето на младата дама се изписаха две противоположни

емоции: на разочарование и облекчение. Тя отрицателно поклати глава:

– Не, благодаря. Вчера му изпратих бележка, с която го уведомих, че се надявам да ми отдели няколко минути от времето си, и го помолих да ми съобщи, ако днес не му е удобно да се срещне с мен. Може би някой друг ден... – добави колебливо тя и понечи да си тръгне.

Стивън я хвана за лакътя и я дръпна във фойето. Уитни изненадано го изгледа.

– Клей не беше тук вчера, така че не знае за вашите намерения да го посетите днес.

Не ѝ даде възможност да протестира. Свали учтиво наметалото от раменете ѝ и го подаде на иконома.

– Благодаря, че ме поканихте, лорд Уестморланд – произнесе любезно тя.

– Стивън – поправи я лордът.

– Благодаря, Стивън – повтори, смаяна от настойчивостта му ла се обръща към него с малкото му име. – Само че реших да не чакам. Мога ли да си получа обратно пелерината, моля?

Обърна се към иконома, който на свой ред погледна към Стивън. Господарят решително поклати глава и икономът скръсти ръце на гърдите си, преструвайки се, че изобщо не е чул думите на младата дама.

– Бих искал да останете – каза Стивън.

Уитни се засмя от учудване и пое протегнатата към нея ръка.

– Не си спомням някога да съм била толкова желана гостенка, милорд!

– Всички членове на семейство Уестморланд се славят с гостоприемството си – излъга той и я поведе към салона.

При вида на херцогинята, спокойно разположила се на едно от канапетата, Уитни се спря и смутено отстъпи назад.

– Двамата с майка ми ще бъдем много щастливи да се наслаждаваме на вашата компания, докато чакаме Клей – рече Стивън. – Зная, че брат ми ще се зарадва да ви види, госпожице Стоун, и че никога няма да ми прости, ако ви оставя да си тръгнете.

Уитни впи зелените си очи в него.

– Лорд Уестморланд – започна тя, а на устните ѝ се появи едва забележима усмивка.

– Стивън – отново я поправи той.

– Стивън... Мисля, че не трябва да се заблуждавате. Брат ви никак няма да остане доволен от присъствието ми тук.

– Нищо, ще рискувам – засмя се Стивън и я поведе към майка си. –

Мамо, позволете ми да ви представя госпожица Стоун. Тъй като вчера Клей не си е бил у дома, той няма ни най-малка представа, че Уитни има намерение да го посети. Аз обаче я убедих да остане и да изчака заедно с нас неговото завръщане.

Уитни направи дълбок реверанс пред херцогинята. Не убягна от вниманието ѝ, че Стивън наблегна на малкото ѝ име, което кой знае откъде беше научил, и че майка му не реагира по никакъв начин на това.

– Приятелка на сина ми ли сте, госпожице Стоун? – учтиво попита херцогинята, докато посетителката се настаняваше на канапето срещу нея.

– Имаше моменти, в които наистина бяхме приятели, ваша светлост – откровено отвърна Уитни.

Херцогинята примигна при този неочакван отговор, втренчи се в зелените очи, които я гледаха открито и смело изпод тъмните дълги мигли, и почти се надигна от мястото си. После въпросително погледна Стивън, а той утвърдително кимна.

Уитни и херцогинята обсъдиха времето в Лондон, последната мода в Париж и какво ли още не.

След около час откъм фойето се разнесоха гласове. Някаква жена отговори нещо на Клейтън и звънко се засмя Стивън забеляза удивеното изражение на Уитни. Той рязко се изправи, хвърли ѝ бърз поглед, изпълнен със съчувствие, и застана пред нея така, че да я закрие от погледа на брат си, когато Клейтън влезе в салона.

– Съжалявам, че закъсняхме. Задържаха ни – обясни Клейтън и се наведе да целуне майка си. – Вярвам, че не си се затруднила да намериш стаите си без моята помощ – добави шеговито той и придърпа Ванеса напред. – Майко, мога ли да ти представя Ванеса Станфийлд?

Стивън си отдъхна.

Докато Ванеса и херцогинята си разменяха задължителните любезности, Клейтън пристъпи към брат си и през смях рече:

– Ванеса, ти вече познаваш Стивън.

После отново насочи вниманието към майка си.

– За мен е удоволствие да ви видя отново, госпожице Станфийлд – поклони се Стивън.

– За Бога, Стивън, та ние с вас отдавна се обръщаме един към друг с малките си имена! – през смях отвърна Ванеса.

Той се направи, че не я чува, посегна зад себе си и подаде ръка на Уитни, която се изправи разтреперана.

– Госпожице Станфийлд, позволете ми да ви представя госпожица

Уитни Стоун...

Клейтън трепна и рязко се извърна към брат си и неочакваната гостенка.

– А този джентълмен с каменно лице е моят брат, както добре знаете! – завърши представянето Стивън.

Клейтън хладно изгледа Уитни и процеди:

– Как е лея ви?

Уитни преглътна и тихо отвърна:

– Лея ми е добре, благодаря. А вие как сте?

Херцогът любезно кимна:

– Както сама виждате, успях да се измъкна от последната ни схватка без нито един белег.

Ванеса, която очевидно разпозна в лицето на госпожица Стоун своята бивша съперница от бала на Ръдърфорд, неохотно подхвърли няколко комплиментата за роклята и прическата ѝ и злобно добави:

– Нали познавате Ийстърбрук, госпожице Стоун? Беше ви представен на бала в дома на лорд Ръдърфорд. Да, сега добре си спомням. Той говореше на всички за вас.

Ванеса млъкна и Уитни разбра, че очаква отговор.

– Много любезно от негова страна – предпазливо рече тя.

– Доколкото си спомням обаче, думите му съвсем не бяха любезни, госпожице Стоун – ехидно подхвърли Ванеса.

Уитни не очакваше подобна атака и не знаеше какво да отговори. Стивън реши, че е време да се намеси:

– Можем да продължим с обсъждането на нашите общи познати по време на вечерята – предложи той. – В случай, че успея да убедя прекрасната ни гостенка да сподели трапезата ни.

Уитни отрицателно поклати глава:

– Аз... Наистина не мога да остана. Съжалявам.

– Настоявам! – Той се усмихна и хвърли поглед към брат си, който стоеше встрани с пребледняло лице. – И двамата настояваме, нали?

За най-голямо негово разочарование Клейтън не си направи труда да повтори поканата. Той просто направи знак на прислугата да добави още един прибор на масата, после се отправи към ниската масичка с напитки и взе бутилка с уиски и една празна чаша.

Стивън седна до Уитни, но очите му не изпуснаха Клейтън.

– Налей и на мен едно питие, Клей – подхвърли Стивън. Той му хвърли изпълнен с презрение поглед и глухо отвърна:

– Сигурен съм, че можеш да го направиш и сам, братко.

– Прав си – кимна Стивън и се надигна от мястото си. – Скъпи дами? Да ви наля ли по чаша вино?

Ванеса и Уитни кимнаха в знак на съгласие, а херцогинята едва се въздържа да не поиска пълна бутилка.

Стивън се зае с питиетата, без да обръща внимание на гнева на брат му.

– Да смея ли да се надявам, че нямаш представа коя е тя? – просъска през зъби Клейтън.

– Не – усмихна се лъчезарно Стивън и взе едновременно трите чаши. – Ще занесеш ли четвъртата чаша на Уитни, Клейтън? Не мога да се справя с всичките наведнъж.

Уитни неволно се отдръпна назад, когато той се приближи и ѝ подаде питието. Напрегнато се взря в лицето му, за да открие някакви чувства, но на него бе изписано пълно безразличие.

Херцогът седна до Ванеса. Никога не беше изглеждал по-хубав и по-недостижим. Точно в този миг Уитни осъзна, че госпожица Станфийлд е една от най-красивите жени, които е виждала.

Разговорът се поддържаше главно от Стивън. Ванеса направи още няколко опита да засегне съперницата си, а Клейтън се намесваше само ако това беше абсолютно наложително. Уитни отвърщаше едностранно на задаваните ѝ въпроси, а херцогинята изпи още три чаши вино и нищо не каза.

Уитни със свито сърце броеше минутите. Знаеше си, че не трябва да идва, но вече беше късно. Не можеше да се измъкне.

Най-после вечерята беше сервирана. Клейтън стана и подаде едната си ръка на Ванеса, а другата на майка си и придружи двете дами до трапезарията.

Уитни хвана Стивън под ръка и понечи да последва останалите, но той я спря.

– Проклетата Ванеса! – тихо се засмя. – Имах чувството, че ще я удуша. Време е да променим стратегията си, въпреки че до момента всичко се развива добре.

– Стратегията ли? – удивено го погледна тя. – И мислите, че всичко върви добре?

– Повече от добре. Чудесно бих казал. Ти си седеше през цялото време, красива и беззащитна, а Клейтън не можеше да откъсне очи от теб, когато си мислеше, че никой не го наблюдава. Но вече е време да направиш така, че да останеш насаме с него.

– Не можел да откъсне очи от мен! – възкликна Уитни и бързо

добави: – О, Стивън, сигурен ли сте? На мен ми се стори, че той дори не забелязва присъствието ми в тази стая!

– Клейтън много добре знае, че си тук – засмя се Стивън. – Не че не му се иска да те няма! Всъщност не си спомням някога да е изглеждал толкова вбесен. Сега е твой ред да го накараш да излезе извън себе си от гняв.

– Какво? За Бога, защо?

Приближиха се до вратите на трапезарията, но преди да влязат вътре. Стивън спря пред един портрет, закачен на отсрещната стена, и го посочи на Уитни, като същевременно й прошепна:

– Прави се, че разглеждаш картината. Трябва така да го ядосаш, че Клейтън да стане от масата и да излезе навън, но заедно с теб. Ако не го направиш, веднага след вечерята той ще намери повод да се оттегли заедно с Ванеса и майка ми и просто ще ни остави двамата с теб да си правим компания.

Перспективата да въвлече Клейтън в словесна битка изпълни Уитни със страх, но и с нетърпение. Спомни си за съвета на Емили да не бъде слаба и си каза, че след като дори Елизабет Аштън беше намерила в себе си сили да се противопостави на своя Питър, то тя също би могла да го стори.

– Стивън – неочаквано рече тя, – защо правиш всичко това?

– Сега нямаме време за обяснения – отвърна той и я поведе към масата. – Но запомни едно – колкото и да е ядосан, брат ми те обича. Ако останеш насаме с него, мисля, че ще го накараш да признае този факт пред себе си.

– Но майка ти ще си помисли, че съм истинска безсрамница, ако го предизвикам по един или друг начин!

На устните на Стивън се появи чаровна момчешка усмивка:

– Майка ми ще си помисли, че си смела и прекрасна. Аз също. Кураж, скъпа моя! Очаквам от теб да се държиш така, както онази вечер в Кингсли!

Докато Стивън поднасяше стола на Уитни, Клейтън не се въздържа и саркастично подхвърли:

– Много мило от ваша страна, че най-после се присъединихте към нас.

– Също толкова мило, колкото личната ви покана да остана за вечеря, ваша светлост – отвърна учтиво Уитни.

Той не обърна внимание на думите ѝ и направи знак сервирането да започне. Когато прислужникът наля шампанско в чашата на Уитни,

херцогът се намеси:

– Остави бутилката до госпожица Стоун. Доколкото си спомням, тя много обича това питие.

Сърцето на Уитни радостно трепна. Клейтън вече не я пренебрегваше! Със сигурност го беше грижа за нея, след като говореше по подобен начин. Тя му се усмихна очарователно и отпи от пенливото вино.

– Не бих казала, че обичам шампанското прекалено много, но признавам, че понякога то доста помага на човек да възвърне смелостта си.

– Нима? Нямах представа.

– Ах, да, вие имате навика да се подкрепяте с уиски в моменти на слабост! – подхвърли тя, когато Клейтън вдигна чашата към устните си.

Очите му се присвиха. Уитни побърза да отмести поглед встрани. Дано Клейтън все още я обичаше! Дано цялото това изпитание не беше напразно!

– Свирийте ли на пиано, Уитни? – попита херцогинята, за да разсее настъпилото мълчание.

– Само когато искам да обидя някого – срамежливо се усмихна Уитни.

– А пеете ли? – настоя отчаяно херцогинята.

– Да – засмя се тя. – Но доста фалшиво, струва ми се.

– Госпожице Стоун – намеси се Ванеса, – няма англичанка, която да не умее да свири и да пее! След като вие не притежавате тези способности, бихте ли ни казали какви всъщност са вашите качества?

– Уитни е изкусна съблазнителка – отвърна бързо Клейтън. – Говори свободно няколко езика и без съмнение може да ругае без затруднение на всеки един от тях. Играе добре шах, но малко се затруднява с пасансите, а освен това е способна ездачка. Казва, че стреля точно с прашка – нещо, което аз лично не съм виждал и не мога да потвърдя – и е отлична актриса. За последното мога да се закълна. Точна ли е характеристиката, която ти дадох, Уитни?

– Не напълно, ваша светлост – спокойно отвърна тя, въпреки че потръпна от жестоките нотки в гласа му. – Смея да твърдя, че играя шах много добре, а ако подлагате на съмнение точността на стрелбата ми с прашка, за мен ще бъде голямо удоволствие да ви покажа. Но само в случай, че се съгласите да бъдете моя мишена, така както аз бях под вашия прицел само допреди миг.

Стивън рязко се изсмя, а майка му бързо смени темата:

– Присъствали ли сте на много светски събития след завръщането си от Франция?

– Да, почти не съм пропуснала прием или бал. Жалко, че никой не се е сетил да устрои маскарад – толкова обичам маскарадите! Вярвам, че негова светлост също има известна слабост към баловете с маски...

– А обичате ли сватбите? – подхвърли Ванеса. – Защото ако ги обичате, ще се погрижим да получите покана за нашата.

Настъпи гробно мълчание. Уитни се помъчи да преглътне. Тя хвърли бърз поглед към Стивън, който безсилно сви рамене. Край. Всичко беше свършило. Не можеше повече да остане на масата. Сложи салфетката встрани и се надигна, но една ръка я задържа. Беше херцогинята.

– Останете и довършете онова, което сте започнали, госпожице Стоун.

Уитни се поколеба, усмихна се колебливо и отново седна. Погледна към Клейтън, който с привидно безразличие отпиваше от виното си, после – към Ванеса. Не можеше да понесе мисълта, че той ще се ожени за такава красавица, след като Уитни беше тази, която го обичаше с цялото си сърце. И без това беше стигнала твърде далеч в опитите си да му разкрие чувствата си. Представи си как ръцете му обгръщат стройното тяло на Ванеса, а устните му я целуват със същата жар, с каквато целуваха нея. Обзе я гняв и ревност, достатъчно силни, за да я накарат да остане.

Ванеса сложи длан върху ръката на Клейтън и невинно рече:

– Надявам се, че не ми се сърдиш, загдето издадох нашата малка тайна пред една непозната.

– Сигурна съм, че той изобщо не е сърдит, госпожице Стандфийлд – отвърна вместо него Уитни. – Всички ние вършим глупости, когато сме влюбени, нали, ваша светлост?

– Не знам – рязко отвърна Клейтън. – Не съм забелязал.

– В такъв случай или имате много къса памет, или пък предпочитате да помните само онова, което ви изнася. А може би в крайна сметка изобщо не сте се влюбвали.

Той удари чашата в масата и предизвикателно попита:

– Какво означава това?

– Нищо – излъга тя, като го гледаше право в очите. Херцогинята прочисти гърлото си и за пореден път смени темата:

– Кажете, скъпа, много ли променени ви се сториха нещата тук, след като се завърнахте от Франция?

Уитни понечи да отговори с общи фрази, но осъзна, че майката на Клейтън ѝ предоставя дългоочакваната възможност. След като херцогът не ѝ даваше възможност да му обясни чувствата си насаме, тогава щеше

да го направи тук, на масата.

– Много променени! – развълнувано отвърна тя. – Щом се върнах у дома, разбрах, че още докато съм била във Франция, баща ми е дал съгласието си да се омъжа за човек, когото изобщо не познавах.

– Колко ужасно! – възкликна херцогинята и я погледна съчувствено.

– Наистина ужасно. Най-вече защото дълбоко в мен е заложен бунтът срещу всичко, което някой се опитва да ми наложи. Мъжът, който щеше да става мой съпруг, беше безцеремонен и се държеше господарски, когато станеше дума за годежа ни, въпреки че във всичко останало беше много мил и внимателен.

– Трудно е за двама души, сключили такъв брак, да свикнат един с друг в началото – съгласи се херцогинята. – А вие как постъпихте, скъпа?

– Тя се сгоди за друг – избухна Клейтън. – За един безгръбначен идиот!

– По-добре от тиранин! – отвърна Уитни. – Но ако трябва да се придържа към истината, изобщо не съм се сгодявала за Пол.

Отново се възцари мълчание и Стивън беше този, който не издържа този път.

– Мили Боже! Разказвай, не ни дръж в напрежение! – настоя той. – Какво стана после?

Клейтън взе думата:

– Тъй като в Лондон има стотици подходящи за женитба мъже, госпожица Стоун взе решение да провери колко от тях може да подмами да се сгодят за нея.

– Не – прехапа устни Уитни – Била съм сгодена само за един мъж, но той ми беше толкова сърдит, че дори не пожела да ми даде шанс да му обясня, преди да оттегли предложението си.

– Какъв негодник! – възкликна гневно Стивън. – Струва ми се, че този тип е истинско чудовище. Сигурно се чувстваш много по-добре без него.

– Аз... Аз самата съм доста избухлива – призна със заекване тя.

– Значи той е по-добре без теб! – подхвърли Клейтън и хвърли убийствен поглед към брат си. – Стивън, намирам този разговор не само за отегчителен, но и за противоречащ на добрия вкус. Ясен ли съм?

Брат му го погледна с учудване, но кимна и повече не се осмели да повдигне темата.

Щеше да се опита още веднъж да накара Клейтън да излезе от

трапезарията заедно с нея, обеща си Уитни. Какво щеше да стане, ако успееше, не ѝ беше много ясно, но искаше да го направи.

– Стивън те попита нещо, Клейтън – прошепна Ванеса.

– Какво? – разсеяно рече той.

– Попитах как се представиха конете ти на последното надбягване.

– Добре.

– Колко добре? – настоя Стивън. – Хванахме се на бас, че три от конете на брат ми и два от моите ще спечелят наградния фонд. Зная, че моите два коня стигнаха сред първите на финала, а научих, че третият кон на Клейтън се е изложил. Това значи, че брат ми е загубил баса и ми дължи триста лири – обясни той на събеседниците си. – Не че го е грижа за парите. Просто мрази да си признае, когато губи. Така и не се научи да приема пораженията.

Клейтън остави вилицата и ножа. Крайно време беше да постави брат си на място. Копнееше за това от часове и сега подходящият момент беше настъпил. Понечи да отвърне, но в този миг Уитни взе думата.

– Много се изненадвам от твърдението ти, Стивън – рече с престо- рена наивност тя. – Моето мнение е напълно противоположно. Според мен негова светлост приема пораженията, без да окаже дори най-малка съпротива.

Не успя да продължи. Клейтън удари с ръка по масата и чиниите издрънчаха. Целият му гняв се насочи към Уитни. Той скочи от мястото си и процеди през зъби:

– Двамата с госпожица Стоун трябва да поговорим насаме.

Заобиколи масата, хвана стола на Уитни и нареди:

– Ставай!

Тя не помръдна. Клейтън я стисна здраво над лакътя, принуди я да стане и я повлече навън.

Херцогинята с ужас наблюдаваше сцената, а Стивън вдигна чашата си, мълчаливо пожелавайки успех на Уитни.

Когато Клейтън и Уитни се озоваха в коридора, херцогът набързо се разпoredи:

– Пригответе каретата на госпожицата. Тя ще си тръгне точно след три минути.

Влязоха в близкия кабинет. Той я избута в средата на стаята и я измери от главата до петите. В погледа му се четеше гняв и отвращение.

– Имаш две минути да ми обясниш причините за твоето неочаквано и нежелано посещение в този дом. Веднага след това ще те настая в

каретата ти и ще поднеса твоите извинения за ненадейното ти заминаване пред останалите.

Уитни дълбоко си пое въздух. Знаеше, че ако разкрие страха си пред него, ще го използва срещу нея.

– Искаш да знае каква е целта на моето посещение тук, така ли? Мислех, че е повече от очевидно.

– Изобщо не е очевидно!

– Дойдох, за да ти обясня защо се държах така с теб по време на сватбеното тържество. Когато те видях в църквата, все още си мислех, че сме сгодени и...

– Вече не сме. С годеща е свършено – прекъсна я нетърпеливо той. – Идеята да се ожена за теб беше безумна. Проклинам деня, в който ми хрумна тази мисъл.

– Така е, защото ти не позволи на отношенията ни да се развият.

– Двете ти минути почти изтекоха.

– Клейтън, моля те! Изслушай ме! – извика обзета от отчаяние тя. – Преди много време ти ми каза, че искаш сама да дойда при теб, че не желаш да имаш до себе си хладна и безразлична жена.

– И?

Гласът ѝ трепна:

– И ето ме тук. Дойдох по свое желание.

Тялото му се напрегна. Очите му се впиха в нейните за секунда. После Клейтън затвори очи и се облегна на камината.

Опитваше се да се пребори с чувствата си, Уитни ясно си даваше сметка за това. Тя чакаше реакцията му, парализирана от страх.

Измина цяла вечност, преди той отново да отвори очи и да срещне нейните. Сърцето ѝ радостно подскочи. Беше спечелила! Господи, беше спечелила! Онова, което видя в погледа му, не можеше да бъде сбъркано!

Но Клейтън не помръдваше. Чакаше тя да направи първата стъпка. Все още не ѝ вярваше напълно. Уитни пристъпи към него. Спря, за да укроти бесния ритъм на сърцето си, после направи още една крачка.

Зачака с наведена глава, но секундите летяха, а Клейтън не предприемаше нищо. Накрая тя вдигна очи към него и умолително прошепна:

– Сега ще ме прегърнеш ли?

Той посегна, спря се, после я сграбчи в обятията си, а устните му жадно се впиха в нейните. Уитни отвърна на целувката с цялата жар, на която беше способна, и се притисна към треперещото му от възбуда тяло.

– Господи, колко ми липсваше! – простена той и отново я зацелува като обезумял.

Не искаше да спре. Не можеше да спре. Страхуваше се, че ако се отдръпне от нея, тя ще изчезне, а болезненото желание ще отстъпи място на болезнена празнота.

Но когато най-после ѝ даде възможност да си поеме дъх. Уитни остана в ръцете му.

– Искаш ли да се омъжиш за мен? – попита дрезгаво той, взрял се в зелените ѝ очи.

Уитни кимна. Не можеше да произнесе нито звук.

– Защо? Защо искаш да се омъжиш за мен? – настоя той.

Тя знаеше какво очаква Клейтън от нея – пълно отстъпление. Беше готова. Пое дъх и изрече:

– Защото те обичам.

Ръцете му здраво я обгърнаха.

– Бог да ти помага, ако не го мислиш наистина, защото никога вече няма да ти позволя да си отидеш! – предупреди я той.

– Ще бъда много щастлива да ти докажа, че не те лъжа – прошепна тя. Копнееше отчаяно за целувките му.

Вдигна лице нагоре и посрещна парещите му устни. Целуваше го така, както Клейтън я беше целувал по време на всичките им срещи, а тялото ѝ тръпнеше от желание и щастие.

– Защо ме накара да те чакам толкова дълго? – замаяно попита той.

Уитни извърна глава по посока на трапезарията, където беше Ванеса.

– А ти не можа ли да почакаш още малко?

– Малка моя – засмя се топло той. – Ти си единствената жена, която е в състояние да причини подобно нещо на горката Ванеса.

Лицето ѝ стана сериозно. Уитни сведе поглед, за да скрие закачливия блясък в очите си.

– Трябва да ти призная нещо и това ще определи твоя избор.

Клейтън отново се стегна.

– Слушам те.

– Когато казах на майка ти, че не умея да свиря добре на пиано, не я излъгах.

Той се засмя и я притегли към себе си.

– Не можеш ли поне да пееш що-годе прилично?

– Страхувам се, че не.

– В такъв случай ще трябва да овладееш други изкуства, за да ме

развличаш! – избухна в смях той.

Уитни плъзна длани по тънката риза, покриваща гърдите му.

– Последния път, когато коментирахме липсата ми на опит в тази сфера, ти заяви, че нямаш желание да си губиш времето с някаква си навивна ученичка. Но аз мисля – ако все пак решиш, че имаш време – че ще останеш изненадан от това колко възприемчива мога да бъда.

Клейтън замълча, после рече:

– Може би ще трябва да започнем обучението с това как трябва да реагираш, когато ти казвам, че те обичам?

Уитни щастливо кимна, но в очите ѝ се появиха сълзи.

– Ако искаш да опиташ отново, ще ти покажа, че вече съм научила този урок.

Клейтън повдигна брадичката ѝ и се вгледа в прекрасните ѝ очи.

– Обичам те – промълви.

Тя нежно помилва лицето му и прошепна:

– Аз също те обичам.

– Това, сладка моя, е наистина голям напредък – с усмивка отбеляза той.

Уитни направи опит да отвърне на усмивката му, но сълзите бликнаха от очите ѝ. Клейтън обгърна с длани лицето ѝ и нежно попита:

– Защо са тези сълзи, скъпа?

– Защото до последния момент не бях сигурна, че ще те чуя да ми казваш тези думи отново – призна тя.

Херцогът силно я притисна към себе си.

– Малка моя, обикнах те от нощта, в която двамата играхме шах за пръв път. Тогава ти заяви, че няма да признаеш никой мъж за свой господар, а после, когато спечелих играта, ме нарече коравосърдечен негодник.

Всъщност беше разбрал, че я обича по време на нейния разказ за непокорното малко момиченце, което имало навика да слага черен пипер в кутията за емфие на учителя си по музика.

Стивън почука на вратата на кабинета и влезе. Усмивна се широко на брат си, който още по-силно притисна Уитни в прегръдката си.

– Извини ме, скъпи братко, но идвам да те уведомя, че отсъствието ти е причина за известни неприятности в съседната стая.

– Приключихте ли с вечерята? – направи недоволна гримаса Клейтън.

– Отдавна – кимна Стивън. – А Ванеса се отнася с нескрита враждебност към опитите ми да я разсейвам с разказите си за правилното

отглеждане и тренировка на състезателни коне.

– Стивън, брат ти е изправен пред голяма дилема – намеси се с усмивка Уитни. – Чакай да се сетя как точно го беше казал... А, да. Той има само две ръце, но вече е предложил и двете.

Стивън вдигна многозначително вежди.

– За сметка на това пък моите са свободни. И двете, госпожице Стоун.

– Стивън – меко каза Клейтън, – не прекрачвай границите на братската ми привързаност към теб. И без това днес си позволи повече от допустимото. Тази вечер, когато изпратя Ванеса до дома ѝ, ще освободя едната си ръка.

– Аз също трябва да си вървя – обади се Уитни, неохотно се откъсна от Клейтън и приглади полите на роклята си. – Вече е късно.

– Не, скъпа, няма да допусна кракът ти да стъпи вън от очертанятия на тази къща. Ще наредя на един слуга да отиде до Лондон за багажа ти и да уведоми семейство Арчибалд, че ще се прибереш след седмица. Нито ден по-рано.

Уитни ясно си даваше сметка, че той се страхува от нейната непредсказуемост, и тъй като самата тя копнееше да бъде с него, не се възпротиви. Седна на бюрото и написа бележка до Емили. Увери приятелката си, че херцогинята ще бъде в резиденцията на сина си през цялото време, и помоли да ѝ изпратят Клариса. Накрая добави:

Този път поканите ще изпращам аз. Ще бъдеш ли така добра да станеш моя шаферка?

С обич, Уитни.

Клейтън издърпа нетърпеливо бележката от ръката ѝ и без да се стеснява от присъствието на брат си, прегърна любимата си и страстно я целуна.

– Ще се върна след около два часа. Ще ме чакаш ли? – попита развълнувано.

Уитни кимна, но когато Клейтън понечи да излезе от кабинета, го спря:

– Клейтън, когато Ванеса ме разпитваше за дарбите, които притежавам, забравих да спомена, че наистина имам едно ценно качество. То е толкова...толкова прекрасно, че напълно компенсира липсата на останалите.

– И кое е това прекрасно качество, малка моя? – нежно попита

Клейтън.

– Накарах те да ме обикнеш – прошепна задавено. – Не знам как, но наистина те накарах да ме обикнеш.

Тя наблегна на последната дума. Усмивката на Клейтън изчезна. Лицето му стана сериозно и напрегнато. Стивън почувства, че трябва да остави двойката насаме, и тихо излезе от кабинета.

Няколко минути по-късно херцогът се върна в салона, за да отведе Ванеса до дома ѝ. Той погледна с благодарност брат си и му прошепна, кимайки многозначително към вратата на кабинета:

– Стивън, не я изпускай от погледа си!

Докато чакаха завръщането на Клейтън, Уитни попита:

– Какво те накара да ме поканиш на вечеря, след като беше повече от очевидно, че Клейтън е против оставането ми тук? Защо ми помогна? Та аз можех да се окажа просто някоя случайна позната на брат ти, която...

– Аз знаех, че не си просто случайна позната на брат ми – поправи я Стивън. – Името ти е Уитни и имаш зелени очи. Преди няколко седмици по време на една пиянска нощ брат ми ми разказа това онова.

Два часа по-късно, когато Клейтън се върна, брат му подхвърли:

– Предполагам, че не си оставил лорд Стандфийлд в особено добро настроение.

– Лордът се държа разумно – кратко отвърна Клейтън, седна на дивана до Уитни и прехвърли ръка през рамото ѝ. После се обърна към майка си и Стивън и безцеремонно рече: – Предполагам, че вие двамата сте доста изморени от дългото пътуване. Не се съмнявам, че желаете да си починете.

– Изморена съм не само от дългото пътуване – през смях отвърна херцогинята, надигна се от мястото си и пожела на всички лека нощ.

Стивън обаче не последва примера на майка си. Той се облегна назад, скръсти ръце на гърдите си и заяви:

– Аз изобщо не съм изморен, скъпи ми братко. Освен това искам да чуя какви са плановете ви за сватбата. – Избягна острия като кинжал поглед на Клейтън и очаквателно загледа Уитни. – Е, кога ще бъде щастливото събитие?

Клейтън въздъхна примирено и се обърна с усмивка към любимата си:

– Колко време ще ти е необходимо, за да се подготвиш, скъпа?

На Уитни повече ѝ се искаше точно в този момент да бъде в прегръдките му, да усеща устните му върху своите, вместо да обсъжда

сватбени планове. Но и тя като Клейтън нямаше друг избор, освен да отвърне на въпроса на Стивън.

– Предполагам, че сватбата ще бъде голяма? – замислено рече.

– Много голяма – потвърди Клейтън.

– Тогава подготовката ще отнеме много време. Трябва да се осигури всичко необходимо, да се подготвят официалните тоалети, да се изпратят поканите... – Тя замълча. – Приблизително колко гости ще имаме?

– Около шестстотин, предполагам – отвърна любимият ѝ

– По-скоро близо хиляда – поправи го през смях Стивън. – Освен ако не искаш да засегнеш смъртно някои от роднините ни.

На лицето на Уитни се изписа ужас и Стивън побърза да я успокои:

– Херцозите от рода Уестморланд винаги се женят в църква, а сватбените тържества обикновено се провеждат в тази къща. Това е стара традиция, с която всички са запознати, затова не е нужно да се притесняваш какво ще си помислят хората, когато сватбата се отпразнува в дома на младоженеца, вместо в твоята къща.

– Винаги се женят в църква и винаги празнуват тук? – повтори Уитни и погледна обвинително годеника си. – Като помисля само как ме заплашваше, че ще ме отвлечеш в Шотландия и там ще ме принудиш да се омъжа за теб!

Клейтън доволно се засмя и погали лицето ѝ.

– Обичаят, мадам, е създаден преди много години. Първия херцог на Клеймор е отвякъл своята възлюбена от къщата на баща ѝ, намиращ се на няколко дни път от Клеймор. По пътя е имало манастир и тъй като моят предшественик на практика бил опозорил дамата, един от монасите се съгласил да ги венчае въпреки временната съпротива на булката. Сватбата се е състояла в двореца Клеймор, защото разгневените близки на дамата не били в настроение да отпразнуват в дома си събитие, което според тях било по-скоро повод за война, отколкото за радост. – Усмивката му стана по-широка. – Така че, ако те бях отвел в Шотландия и бях оженил за теб там, а после те бях върнал тук, щях точно да спазя древната традиция.

Отговорът я задоволи и Уитни предпочете да се върне а въпроса за подготовката на сватбата.

– Сватбата на Терез Дъовил не беше и наполовина толкова голяма, а на семейството ѝ му отне повече от година.

– Не! – безцеремонно я прекъсна Клейтън.

– В никакъв случай какво ще кажеш за шест месеца? – реши се на

компромис Уитни.

– Давам ти шест седмици – заяви той.

– Но ако сватбата наистина ще бъде толкова голяма, ще е трудно да се организира дори за шест месеца!

Клейтън намигна съучастнически на Стивън и въздъхна:

– Добре Нека бъдат осем.

– Осем месеца! – възкликна доволно Уитни. – Едва ли бъде достатъчно, а в същото време звучи така, сякаш е цяла вечност.

– Имах предвид осем седмици – поправи я годеникът ѝ – Нито ден повече. Майка ми ще ти помогне. Ще се постарая да ти осигуря цяла група помощници и смятам, че осем седмици са напълно разумен срок.

Уитни му хвърли убийствен поглед, но сърцето ѝ пееше от щастие. Тя също не искаше да чака.

Клейтън седеше удобно на дивана, прегърнал Уитни и разговаряше с брат си. Постепенно усети, че тялото ѝ се отпуска и натежава. Погледна към нея.

– Заспала е – тихо рече той. Нежно я отмести, надигна се и я взе на ръце. – Денят беше твърде уморителен за теб, скъпа – прошепна, когато Уитни се размърда и се притисна към гърдите му. – Стивън, изчакай ме тук. Искам да ти кажа нещо.

Няколко минути по-късно, след като сложи Уитни в леглото в една от стаите за гости и се увери, че всичко е наред, той се върна в салона и затвори вратите зад себе си. Стивън му подаде чаша бренди.

– Искам да ти задам два въпроса – каза спокойно Клейтън.

Брат му се усмихна.

– Не съм изненадан, ваша светлост.

– Откъде разбра коя е Уитни и какво означава за мен?

– Ти ми каза. Когато преди време се напихме с теб, ти ми разказа всичко за нея. Не пропусна да споменеш и зелените ѝ очи!

Клейтън се наведе напред и започна да върти празната чаша в ръцете си.

– Какво още ти казах през онази нощ?

За момент Стивън се изкуши да излъже от любезност, но се отказа, срещайки напрегнатия поглед на брат си.

– Разказа ми всичко – призна с въздишка той. – Включително и за болката, която си ѝ причинил. Когато тя се появи тук днес, убедена, че си получил бележката ѝ, ми беше достатъчен само един поглед, за да взема решение. След като загубата ѝ ти се отразяваше толкова зле, просто трябваше да направя нещо, за да си я върнеш обратно.

Клейтън кимна. Обяснението му се стори достатъчно ясно и приемливо.

– И още един въпрос – твърдо рече той.

– Каза, че ще ми зададеш само два въпроса, а вече прехвърли лимита си – предупреди го добродушно брат му.

Той не обърна внимание на забележката.

– Бих искал да знам какво мога да направя за теб, за да покажа благодарността си – понижи глас той.

– Парите или живота! – засмя се Стивън, обръщайки разговора на шага.

– Твои са – сериозно рече Клейтън.

Когато си легна, дълго не можа да заспи. Още не можеше да повярва, че Уитни е тук, че след всички ожесточени битки помежду им тя беше дошла, за да завърши онова, което двамата бяха започнали.

Спомни си израза на лицето ѝ, когато разговаряха в библиотеката. Бедната, умираше от ужас, докато очакваше той да отрече, че продължава да я желае. После беше извървяла разстоянието до него с високо вдигната глава, а очите ѝ блестяха от обич и покорство. До края на живота си нямаше да забрави как беше потъпкала гордостта си заради любовта си към него. Това беше по-важно от всичко друго на този свят.

Сутринта щеше да я разпита по-подробно, за да разбере причината за промяната в отношението ѝ към него в промеждутъка между венчавката на Елизабет и тържествения прием. Не, поправи се с крива усмивка той, щеше да я помоли му обясни.

30.

Когато Уитни се събуди, главата ѝ беше замаяна от приятните сънища. Отвори очи и огледа стаята, в която се намираше. Погледът ѝ се спря върху Мери, червенокосата прислужница, която я беше обслужвала по време на предишното ѝ пребиваване в двореца.

– Господарят дебне покрай стълбището вече повече от час – поверително съобщи Мери. – Каза да ви предам, че денят е необичайно топъл за сезона и можете да излезете заедно на езда.

– Този човек си въобразява, че е кралят на Англия! – възкликна Клариса, втурвайки се в стаята. – Решава, че иска да се ожени за моето малко момиченце, и урежда тя да бъде транспортирана от Франция в Англия. Решава, че иска да я заведе на бал, и ето ни в Лондон! Тази сутрин му хрумва, че иска да язди, и ме изритва от леглото в ранни зори, за да донесе остатъка от багажа на възлюбената му! По тъмно! – възропта отново тя и отметна завивките на Уитни. – Когато всички нормални хора още спят!

Уитни се засмя и се надигна от леглото.

– О, Клариса! Обичам те!

Изкъпа се набързо и облече бежовия костюм за езда, който вярната ѝ прислужница беше донесла от Лондон. Нямаше търпение да види Клейтън, да се увери, че той не съжалява за случилото се. Среса косата си назад, после изхвъркна от стаята.

Излезе на широката площадка отвън и се спря. Клейтън я чакаше в подножието на стълбите. Зимното слънце хвърляше отблясъците си в тъмната му коса. Изглеждаше толкова красив и мъжествен, че сърцето ѝ лудо заби.

Той беше обзет от същите притеснения като нея. Наблюдаваше я напрегнато как приближава към него и се опитваше да открие по лицето ѝ следа от съжаление заради снощното ѝ отстъпление.

Уитни застана пред него със свенлива усмивка и тихо каза:

– Чувствам се ужасно потисната от мисълта, че всички ще кажат, че младоженецът е по-красив от булката.

Клейтън не се сдържа. Взе я в прегръдките си и я притисна силно към себе си, заравяйки лице в гъстата ѝ коса.

– Господи! – промълви дрезгаво. – Не зная как ще успея да изчакам осем седмици, за да те направя моя!

Почувства, че тялото ѝ се стегна. Той съвсем нямаше предвид физическата страна на връзката им, но разбра, че Уитни изтръпва от страх при мисълта, че ще се люби с него. Клейтън се усмихна. Имаше на разположение осем седмици, през които да може свободно да я прегръща и да я гали. Осем седмици, след които неговото плътско желание щеше да бъде задоволено. Осем седмици, през които щеше да я накара тя също да го желае и да я убеди, че никога вече няма да я нарани.

През първата им брачна нощ тя щеше да му вярва достатъчно, за да му позволи да я обладае независимо от страха си, че ще изпита болка от физическия акт. Тогава Клейтън щеше да ѝ покаже какво всъщност представляваше любенето. Щеше да я накара да стене от страст и да го моли да проникне в нея.

– Искаш ли да разгледаш имението? – попита той, щом привършиха със закуската.

– Да – щастливо кимна Уитни.

Беше един от редките слънчеви зимни дни. Дватама вървяха през огромния парк. Градинарите и техните помощници събираха падналите на земята клонки и ги хвърляха в разпаления огън. Те сякаш не забелязваха щастливата двойка. Но когато красивата млада дама каза нещо на херцога и той избухна в смях, притискайки я към себе си, мъжете изумено се втрещиха в тях, после се спогледаха усмихнато преди да се върнат към задълженията си. Уитни с възторг наблюдаваше прелестната гледка. Представяше си как ще изглежда всичко това през пролетта, когато дърветата се раззеленят и цветята разцъфнат. Стигнаха до огромно езеро. На отсрещния бряг се виждаше изящен павилион. Клейтън я хвана за ръката и я поведе натам. Беше прекрасно да усеща дланта си в неговата, да се наслаждава на спокойствието и разбирателството, царящи помежду им. Винаги беше издигала бариери между себе си и него. Сега бариерите бяха паднали. Тя вдигна очи към ясното небе с бягащи пухкави облачета и реши, че това е най-щастливият ден в живота ѝ.

Гледката, която се откри пред очите им, когато стигнаха до павилиона, беше зашеметяваща. Уитни се облегна на една от колоните и дълбоко пое дъх. Знаеше много добре, че Клейтън я беше довел тук, защото павилионът им предлагаше възможност да се усамотят, но тя продължи да стои отвън.

Неочаквано Клейтън застана пред нея и сложи ръце на раменете ѝ. Устните му бавно приближиха към нейните.

– Да бъде както ти искаш – каза нежно той. – Аз не съм срамежлив, така че нямам нищо против да те целуна и тук.

Уитни трепереше от желанието, което топлиите му устни събудиха в нея.

– Клейтън – прошепна тя, – аз...

– Обичам да чувам името си от твоята уста – прекъсна я той. – В такъв момент искам да те взема в прегръдките си, да усетя сладостта на езика ти в моята уста и да галя гърдите ти.

Дишането ѝ стана накъсано. Уитни сведе поглед, но Клейтън успя да забележи пламъчето, блеснало в зелените ѝ очи, и червенината, плъзнала по нежните ѝ страни. Той беше доволен. Тя може и да се страхуваше да се люби с него сега, но продължаваше да бъде същото страстно създание, което познаваше, и щеше да преодолее страховете си.

Искаше му се да я целува дълго и страстно, но не тук, където можеха да ги видят.

– Това място е най-красивото в цялата околност – рече той, облегна се на една колона и се загледа в прелестния ѝ профил. После добави: – Искам да си изясним някои неща. Нека да го направим сега, за да забравим миналото.

Уитни извърна лице настрана и Клейтън спокойно каза:

– Мисля, че знаеш за какво смятам да те питам.

Тя кимна.

– Когато те видях в църквата, си мислех, че продължаваме да сме сгодени. Нямах представа, че си получил покана за сватбата. Помислих, че си дошъл там специално за да ме видиш...

Разказа му всичко, без да се опитва да скрие болката и гнева, които беше изпитвала към него.

Той я слушаше, без да я прекъсва. Когато Уитни млъкна, я попита:

– Какво те накара да дойдеш тук вчера, след като си ме мразила толкова силно в продължение на седмици?

– Емили ми помогна да осъзная, че греша в преценката си за теб.

– Какво знае Емили Арчибалд за нас? – разтревожено я погледна той.

– Всичко – призна с треперещ глас Уитни. – А сега мога ли аз да те попитам нещо?

– Разбира се!

– Защо постъпи така жестоко с мен? Какво... Какво те накара да си помислиш, че съм спала с Пол?

Клейтън ѝ разказа накратко за краткия си разговор с Маргарет Меритън и Уитни възкликна:

– Но как си могъл да повярваш на Маргарет, след като знаеш колко

силно ме мрази? – Очите ѝ потъмняха от обида, но тя съзнаваше, че усилва болката му при спомена за онази нощ, и побърза да го успокои с целувка. – Няма значение.

– Напротив, има – остро възрази Клейтън. – Но някой ден ще се реванширам за постъпката си. – После шеговито добави: – Да видим дали ще успееш да се справиш с любимия ми жребец. Ще се състезаваме до онзи хълм.

Препуснаха към хълма и щом се озоваха на върха, той завърза конете, а Уитни с възторг се огледа наоколо.

– Има други неща на това място, които заслужават вниманието ви, милейди – чу се страстен глас зад гърба ѝ. – Ела, ще ти покажа.

Уитни се извърна. Клейтън се беше облегал на един дънер, а сивите му очи топло я гледаха. Сърцето ѝ се сви от тревога. Копнееше да бъде в ръцете му, да вкуси целувките му, да усети нежните му ласки, но допускаше, че Клейтън иска повече от това. Вече беше спал с нея и може би смяташе, че не е необходимо да чака деня на сватбата, за да я има отново. Що се отнасяше до нея, тя спокойно би могла да мине без секс до края на живота си. Това, разбира се, не можеше да се случи, но оставаха още осем седмици, преди да изпълни задълженията си на съпруга, вземайки участие в този срамен болезнен акт. Не желаше да го разочарова с подобни обяснения и се опита да отклони мислите му в друга посока.

– Гледката е зашеметяваща! Можем ли да отидем там, долу?

– Може, но някой друг път – отвърна той.

– Защо не сега?

– Защото сега искам да те целуна – каза годеникът ѝ.

Уитни го изгледа недоверчиво.

– Само да ме целунеш ли? Искам да кажа... Нали няма... Няма да...

– О, скъпа! Ела тук – засмя се Клейтън. – Не се тревожи. Искам само целувка.

Всъщност му се искаше много повече от целувка, но не можеше да си позволи да провали всичко с нетърпението си. Тя се приближи и понечи да седне до него, но той я дръпна и я намести в скута си.

– Ще имаш по-добра видимост, ако си седнала по-нависоко – пошегува се той.

Уитни бавно вдигна лице към него. Устните му погалиха слепоочието ѝ, после се спряха на челото ѝ и покриха клепачите ѝ. Избягваше устните ѝ, за да не я уплаши със страстта си, която го изпълваше.

Внезапно чу тихия ѝ смях и изненадано се отдръпна.

– Ако зрението ви не се подобри, господин херцоже, ще се наложи наистина да ви купя монокъл – весело го предупреди тя.

– Ще го направиш, нали? – дрезгаво изрече Клейтън и впи устни в нейните. Ръцете ѝ погалиха гърдите му и се склучиха около шията му. Сърцето му лудо заби. Устните ѝ се разтвориха под неговите и кръвта му закипя. Езикът ѝ леко се плъзна в устата му. Клейтън почувства, че губи контрол. Целуна я дълбоко, настойчиво, жадно. Уитни простена. Той вплете езика си в нейния, карайки я инстинктивно да му отвърне по начина, по който той искаше. Ръката му повдигна края на жакета ѝ и обгърна гърдите ѝ, покрити от тънката копринена блуза. Пръстите му описваха кръгове около зърната им. Усети ускорения ѝ пулс и разбра, че трябва да положи неимоверни усилия, за да спре навреме. Стоновете ѝ го възбуждаха. Дланта му се спусна надолу и погали корема ѝ, копринената кожа на бедрата ѝ. Нежно се плъзна между краката ѝ, търсейки мястото, докосването на което щеше да доведе неговото красиво момиче да тръпне от желание, да го иска толкова силно, колкото и той нея.

Внезапно се отдръпна и смъкна ръцете ѝ от шията си. Дишането му беше учестено и накъсано, кръвта бучеше в ушите му. Отмести я от себе си. Не искаше очевидното доказателство за възбудата му да я стресне. Повече от всичко желаше да слее тялото си с нейното, да посее живот в нея, да знае, че неговото семе е покълнало дълбоко в утробата ѝ, да вижда как стройното ѝ тяло наедрява от плода в него...

Пое дълбоко дъх. Уитни го гледаше загрижено и озадачено. Той се усмихна, но беше леко притеснен от начина, по който тялото му реагираше. Пълната загуба на контрол го плашеше.

– Малка моя – обясни той, – ако не искаш да ме докараш до лудост, ще трябва да сведем подобни преживявания до минимум.

В началото очите ѝ се разшириха от учудване, но тя постепенно разбра какво имаше предвид Клейтън и неволно се отдръпна от него. Той я притегли обратно към себе си.

– Не, остани още малко в прегръдките ми.

Когато тръгнаха към конете си, Уитни попита:

– Това ли е границата на твоето имеие?

– О, не, границите са доста по-далеч.

– Колко земя притежаваш? – попита отново тя, изненадана от странното му изражение.

– Около сто хиляди акра.

Тя онемя от почуда.

Това подсети Клейтън за нещо друго.

– Искам да те питам дали намираш дома ми мрачен? – през смях попита той.

– Аз казах „неприветлив“. „Мрачен“ е твое определение. Не, домът ти е невероятен – точно като теб.

За мъж, очаквал с месеци да бъде наречен от любимата си с малкото му име, комплименти като „красив“ и „невероятен“ бяха достатъчен повод за нова страстна целувка.

Херцогинята и Стивън стояха до високите прозорци, гледащи към поляната, и наблюдаваха Клейтън и Уитни, които се приближаваха към къщата, хванати за ръце.

– Те са невероятна двойка, нали? – отбеляза щастливо херцогинята.

– Да, скъпа – съгласи се с усмивка синът ѝ. – Ще имаш половин дузина невероятни внучета. И се обзалагам, че няма да се наложи да чакаш дълго за това.

– Стивън, държиш се много невъзпитано!

– Не те разбирам. Аз лично смятам, че всичко това е прекрасно.

Херцогинята се опита да остане сериозна, но щом срещна погледа на сина си, не се съдържа и също избухна в смях.

– Имах предвид, че Уитни е чудесно момиче и прави брат ти много щастлив.

– Наистина.

Стивън отново погледна през прозореца. Уитни тъкмо казваше нещо на Клейтън, после внезапно се засмя и хукна напред. Брат му се спусна след нея и я улови за тънката талия, праметна я през рамо и я понесе към къщата. Уитни се съпротивляваше и накрая той се принуди да я пусне, а тя закричи до него, упорито сключила ръце зад гърба си.

– Е, смятам, че това урежда нещата – засмя се херцогинята.

– Не се надявай – отвърна ѝ Стивън.

Още неизрекъл тези думи, Уитни се обърна към Клейтън, поклати глава, засмя се и се затича. След миг изчезна от полезрението им. Този път обаче Клейтън не я последва. Той се облегна на едно дърво, скръсти ръце на гърдите си и подвикна нещо след нея. Уитни се втурна обратно към него и го прегърна.

– Сега вече всичко е наред! – засмя се Стивън. – Напомни ми да попитам Уитни, дали има сестра.

Нейна светлост не пропусна да се възползва от ситуацията:

– Наистина, Стивън, след като половината лондонски дами се опитват да привлечат вниманието ти към своите дъщери, не мога да разбера

защо още не си си избрал съпруга и... – Тя млъкна, внезапно осенена от някаква идея. – Уитни май спомена за някаква своя втора братовчедка.

Стивън се усмихна – това в повечето случаи се оказваше фатално за женските сърца.

– Ако двете с Уитни си приличат, ще се ожена за нея и ще те даря с толкова внуци, че броят им чак ще те кара да се червиш.

– Не говориш сериозно! – възкликна херцогинята, когато на обяд Клейтън обяви, че сватбата ще се състои след осем седмици.

– Напротив, никога не съм бил по-сериозен – отвърна той и се надигна от стола си. Целуна Уитни по челото и шеговито подхвърли: – Ще оставя вас двете да се погрижите за по-дребните детайли.

Щом стигна до вратата, се обърна и видя как майка му и Уитни си разменят погледи, изпълнени с ужас. Съжали се над тях и милостиво добави:

– Просто направете списък на всичко, което трябва да се свърши, и го дайте на личния ми секретар. Той ще се погрижи организацията да приключи навреме.

– Кой точно е той? – попита Уитни. – Виждала ли съм го някога?

– Той е истински вълшебник – с въздишка обясни херцогинята. – Ще използва името на Клейтън, което винаги действа като магия, и всичко ще бъде изпълнено в рамките на тези осем седмици. Но аз така силно се надявах да разполагаме с повече време за приеми и...

Думите ѝ бяха прекъснати от Клейтън, който надникна обратно в трапезарията и дяволито запита:

– Е, приключихте ли вече със списъка?

31.

Два дни след като получи бележката на племенницата си, лейди Гилбърт пристигна, готова да се включи в подготовката на сватбата. Почти веднага между нея и херцогинята се зароди симпатия.

Както беше предсказала майката на Клейтън, всички магазини с радост приеха да изпълнят поръчките независимо от краткия срок, въпреки че бяха претоварени с работа. Много често собствениците пристигаха лично, носейки скици и мостри, нетърпеливи да предложат услугите си на бъдещата херцогиня на Клеймор.

Пет дни по-късно Уитни бе уведомена от един прислужник, че негова светлост иска да я види незабавно и я очаква кабинета си. Тя се втурна нетърпеливо към долния етаж, подмина един мъж, който носеше голям плосък сандък, и влезе в кабинета на Клейтън. Затвори вратата зад гърба си и шеговито рече:

– Викали сте ме, ваша светлост.

Клейтън стоеше прав пред бюрото си и я гледаше сериозно.

– Случило ли се е нещо? – попита Уитни след кратко мълчание.

Гласът му прозвуча сериозно и тържествено:

– Не. Ела тук, моля те.

– Какво става, Клейтън? – тревожно го погледна тя и се приближи към него.

Той силно я прегърна и дрезгаво изрече:

– Не е станало нищо лошо. Липсваше ми.

Извърна се и взе една кадифена кутийка от бюрото.

– Мислех да бъде с изумруд, но блясъкът на очите ти ще засенчи красотата на камъка. По тази причина избрах това.

Той отвори кутийката и ѝ показа искрящия диамант, който пречупваше светлината и хвърляше отблясъци по тавана. Уитни занемя от възторг.

– Никога не съм виждала нещо по-...

Клейтън взе ръката ѝ и постави прекрасния пръстен на пръста ѝ. Уитни сведе поглед към камъка. Сега наистина принадлежеше на Клейтън. И целият свят щеше да го разбере. Тя вече не беше Уитни Алисън Стоун, дъщеря на баща си и племенница на лорд и лейди Гилбърт, а гденицата на херцога на Клеймор. За няколко кратки мига идентичността ѝ беше променена. Копнееше да му каже колко красив е пръстенът и

колко високо цени жеста му, но единственото, което успя да прошепне, беше:

– Обичам те.

Сълзите потекоха по страните ѝ и тя зарови лице в гърдите на Клейтън.

– Не плача от мъка, а от щастие – промълви.

– Зная, малка моя – прошепна той и я притисна още по силно към себе си.

Накрая Уитни се отдръпна и отново се загледа в пръстена.

– Това е най-невероятното нещо, което съм виждала. С изключение на теб, разбира се.

Клейтън изпита страстно желание. Сведе глава, за да я целуне, но се отказа. Напоследък му ставаше все по-трудно да устоява на страстта.

– Мадам, надявам се, че няма да ви се превърне в навик да плачете всеки път, когато ви подаря някое бижу. Представям си какво ще стане, когато видите скъпоценностите, останали от бабите ми, които по право ще бъдат ваши. Сигурно ще трябва да се запасим с кофи и легени, в които да събираме сълзите ви.

– Този пръстен не е ли бил на някоя от бабите ти?

– Не. Херцогините на Клеймор никога не са се омъжвали с пръстен, носен от друга. Това е традиция. Венчалният ти пръстен обаче ще бъде наследствен.

– Има ли още традиции на рода Уестморланд, за които зная? – попита с усмивка тя.

Самообладанието напусна Клейтън. Той я грабна в прегръдките си и жадно я зацелува.

– Ние с теб можем да поставим началото на една нова традиция – многозначително отбеляза той. – Кажи ми, че ме желаеш.

– Обичам те – отвърна тя и инстинктивно се притисна към него.

Той се засмя и леко се отдръпна назад.

– Зная, че ме обичаш, малка моя. Зная също и че ме искаш.

Тя си спомни, че леля ѝ и една от шивачките я очакват в съседната стая.

– Това ли е всичко, ваша светлост? – попита весело тя и се обърна към вратата.

– Да, засега. Благодаря. – Тонът му прозвуча официално, но когато тя се извърна с гръб към него, леко я плесна по дупето.

Уитни занемя от изненада. Хвърли му убийствен поглед и предупредително рече:

– Ако бях на твое място, нямаше да забравя толкова бързо онова, което се случи след бала на Ръдърфорд.

– За случката в дома на семейство Арчибалд ли намекаваш? Когато те изпратих дотам?

Устните ѝ се извиха в усмивка, но тя сериозно отвърна:

– Точно така.

– Да разбирам ли, че ме заплашваш да събориш всичките тези картини от стената? – през смях запита той.

Уитни озадачено погледна към картините, после към Клейтън. Накрая отвърна:

– Мисля, че през онази вечер те ударих през лицето.

– Не улучи.

– Така ли?

– Страхувам се, че да – кимна тържествено Клейтън.

– Колко възбуждащо! – засмя се тя.

– Наистина.

Уитни посегна към бравата. И тогава той отново я плесна. Тя строго го изгледа, но смехът напираше на устните ѝ.

След вечеря цялото семейство се събра във всекидневната. Херцогинята и лейди Ан си говореха, а Стивън развличаше Уитни с интересни случки от детството на Клейтън, докато брат му беше принуден да слуша с неудобство и отегчение.

– Веднъж, когато Клейтън беше на дванадесет години, пропусна да се появи за закуска. Потърсиха го в стаята му, но не го откриха. Баща ни и прислугата преобърнаха всичко, но от Клей нямаше и следа. Късно следобед намериха ризата му на брега на реката – там, където водата беше най-дълбока. Лодката му стоеше закотвена на брега, понеже татко му беше забранил да я ползва...

Уитни се превиваше от смях.

– Защо ти е било забранено да ползваш лодката? – попита годеника си тя.

– Доколкото си спомням, предната вечер се бях появил в неподходящо облекло.

– В неподходящо облекло! – извика Стивън. – Беше закъснял половин час и когато влезе в трапезарията, смърдеше на конска пот, а дрехите ти бяха в ужасно състояние. Лицето ти беше изцапано с барут, защото се беше измъкнал тайно от къщи, за да се упражняваш в стрелба със старите пистолети на баща ни!

Клейтън хвърли убийствен поглед на брат си, но Уитни през смях

го подкани:

– Продължавай, Стивън. Какво стана, след като откриха ризата на Клейтън?

– Всички си помислиха, че се е удавил. Мама избухна в плач, а лицето на татко беше бяло като платно. И тогава Клей се появи в далечината, седнал на най-разнебитения сал, който можеш да си представиш. Всички затаихме дъх в очакване салът да се разбие, когато приближи до брега, но това не се случи. Брат ми умело се справяше с него. В едната си ръка държеше въдица, а в другата – уловената риба. Слезе на брега и учудено ни изгледа, сякаш имаше нещо странно в това, че всички се бяхме събрали там и втренчено го гледахме. Мама отново заплака, а татко най-после успя да си възвърне способността да говори. Тъкмо се беше разгорещил да обяснява колко безотговорно е поведението на Клейтън, когато бъдещият ти съпруг съвсем спокойно го прекъсна и заяви, че е неуместно татко да го хока в присъствието на прислугата.

– О, не! – извика Уитни. – А после какво стана?

– Татко ми нареди да отпратя прислугата и после ме удари – каза Клейтън.

Интересният разговор беше прекъснат от иконома, който влезе във всекидневната и тържествено обяви:

– Пристигна лорд Едуард Гилбърт! В този миг се появи и самият лорд Гилбърт и поздрави с поклон всички присъстващи.

– Мили Боже! Едуард! – възкликна лейди Ан и се втренчи невярващо в скъпия си съпруг.

Обзе я ужас при мисълта, че последните й писма са го стигнали някъде по пътя и сега Едуард идва, за да спаси племенницата си от нежеланата женитба с херцога. Трябваше да измисли някакъв начин да му подсказе, че ситуацията се е променила.

През главата на Уитни минаха същите мисли.

– Чичо Едуард! – извика тя и скочи от дивана.

– Радвам се, че всички успяхте да ме разпознаете – отбеляза сухо лордът и погледна последователно към жена си, после към племенницата си, сякаш очакваше по-топло посрещане.

Клейтън незабелязано стана и се отдалечи към камината. Облегна се на мраморната полица и развеселено зачака разволя на действието.

Едуард очакваше някой да го представи на херцогинята и на Стивън, но когато това не се случи, той сви рамене и се обърна към херцога.

– Е, Клеймор, както виждам подготовката за сватбата върви съвсем гладко – рече той.

– Съвсем гладко? – прошепна лейди Ан.

– Съвсем гладко? – повтори Уитни и се сви в ъгъла на дивана.

– Почти гладко – поправи го Клейтън, без да обръща внимание на недоумяващите погледи на околните.

– Добре, добре. Така си и знаех – кимна доволно лорд Гилбърт.

Клейтън го представи на майка си и на брат си и когато формалностите приключиха, Едуард се обърна към жена си:

– Ан? – Направи крачка към нея, но тя отстъпи назад. – След всичките дълга месеци на раздяла съм поразен от пълното безразличие, с което ме посрещаш.

– Едуард! – извика тя, внезапно обзета от гняв.

– Не бих казал, че „Едуард“ е кой знае какъв напредък – отбеляза той.

– Знаел си за годежа от самото начало! – обвинително рече тя и погледът ѝ се премести от съпруга ѝ към Клейтън, който побърза да скрие усмивката си и да направи подходящата за случая физиономия. – Напрежението, на което бях подложена, беше достатъчно, за да изпрати всеки нормален човек в лудница, а през цялото време вие с негова светлост сте били в тесен контакт, нали? Бих ви убила и двамата!

– Да ти донеса ли валериановите капки, скъпа?

– Не, нямам нужда от тях! – тросна се лейди Ан. – Чакам обяснение.

– Обяснение за какво? – не я разбра Едуард.

– За това, че не отговаряше на писмата ми, за това, че не ми каза, че знаеш за годежа, за това, че не ме посъветва как да постъпя...

– Получих само едно писмо от теб, в което се казваше, че Клеймор е отседнал в съседство със Стоун. И не мога да разбера защо е било нужно да ти казвам какво да правиш. Нима не беше повече от очевидно, че от теб се иска само да наблюдаваш двама млади хора, които сякаш са създадени един за друг? Между другото, няха никаква представа за годежа, докато не получих писмо от Клеймор, когато бях в Испания – това се случи преди месец и половина.

Но лейди Ан не можеше да се успокои така лесно. Тя хвърли извинителен поглед към Клейтън и избухна:

– Те със сигурност не изглеждаха като двама млади, създадени един за друг!

– Разбира се, че са един за друг! Нима можеш да имаш някакви възражения срещу Клеймор? О! Сега разбирам! Била си притеснена от репутацията му! За Бога, мадам, не сте ли чували старата мъдрост, че

„вразумилите се развратници обикновено се превръщат в най-примерни съпрузи“?

– Много ви благодаря, лорд Гилбърт! – обади се Клейтън.

Едуард продължи:

– Още на онзи бал с маски, когато ги видях заедно, разбрах, че са идеалната двойка. А когато адвокатите на Уестморланд започнаха да събират сведения за Уитни, усетих, че нещо витае във въздуха. После, когато Мартин я повика обратно в Англия, реших, че е провалил всичко, но получих писмото ти и всичко ми стана ясно.

– О, не! Изобщо не ти е станало ясно! И аз ще ти кажа какво точно се случи – разгорещи се лейди Ан. – От мига, в който Уитни се срещна с негова светлост, тя беше на нож с него. И...

Лорд Едуард се обърна към племенницата си и я измери със строг поглед.

– Значи Уитни е била виновна, така ли? – Очите му се отместиха към Клейтън. – Госпожица Стоун има нужда от съпруг, който здраво да ѝ държи юздите. Ето защо още от самото начало бях изцяло на ваше разположение.

– Благодаря, чичо Едуард! – засегна се Уитни.

– Знаеш, че казвам самата истина, скъпа.

Лорд Гилбърт забеляза, че раменете на Стивън Уестморланд се трясат от беззвучен смях, а херцогинята беше достатъчно възпитана, за да не разкрива емоциите си пред хората.

– Е, май вече не остана някой, когото да не съм засегнал – рече на херцогинята той. – Не е ли странно, като се има предвид, че ме смятат за много способен дипломат?

Тя се усмихна.

– Мен не сте ме засегнали с нищо, лорд Гилбърт. Освен това имам слабост към развратниците. Та нали бях омъжена за един от тях, а после отгледах още двама!

32.

Официалната обява за годеежа на херцога на Клеймор и госпожица Уитни Алисън Стоун, поместена във вестниците, поддържа зашеметяващо на висшето лондонско общество и Уитни трябваше да понесе всички последици от това.

Заваляха покани за участие във всяко по-значимо светско събитие. Клейтън и Уитни трябваше да присъстват на всички приеми, давани в тяхна част, а междувременно подготовката за сватбата вървеше с пълна сила. Младата жена едва се държеше на краката си от умора. Към напрежението ѝ се прибавяше и безпокойството от предстоящата първа брачна нощ.

Тя често се въртеше с часове в леглото и се опитваше да се убеди, че щом всички останали омъжени жени могат да изтърпят интимната близост със съпрузите си, то и тя би могла. Споменът от онази нощ с Клейтън беше почнал да избледнява, тя почти беше забравила за болката, съпътстваща физическия акт. Обожаваше годеника си и ако той желаше да я има, тя щеше да се примири, след като това щеше да го направи щастлив. Надяваше се да ѝ се налага да го върши възможно по-рядко. Но самата мисъл, че знаеше не само деня, но и часа, в който щеше да легне с него, ѝ действаше потискащо.

Когато изпаднаше в някое от своите философски състояния, тя си казваше, че добре разбира причината, поради която девствеността се ценеше толкова високо. Очевидно мъжете в древността са били наясно, че ако булката предварително разбере какво я очаква в нощта след сватбата, тя едва ли би пристъпвала с щастлива усмивка към олтара.

За нещастие до сватбата оставаше само седмица и ужасът ѝ беше нараснал неимоверно много. Освен това вниманието, с което Клейтън я обграждаше напоследък, ставаше все по-настойчиво.

Дори разкошната булчинска рокля, окачена на видно място в стаята ѝ, я караше да потръпва от страх. Знаеше, че Клейтън няма да си позволи да разкъса отново дрехите ѝ, но нямаше и да ѝ позволи да остане за дълго облечена след края на сватбения прием.

Започна да наблюдава реакциите на Емили, когато Майкъл любезно се осведомяваше дали съпругата му е готова да си лягат. Приятелката ѝ не показваше никакви признаци на ужас при оттеглянето си в семейните покои. Леля Ан също не се притесняваше да си легне с чичо Едуард.

Нима Уитни беше единствената жена, която се вледеняваше при мисълта за болката, съпътстваща акта на обладанието? Започна, да си внушава, че нещо не е наред с нея. Въобрази си, че има физически дефект, който я отличаваше от останалите жени.

Пет дни преди сватбата беше толкова изтощена, че не можа да отиде на бала, даван от един приятел на Клейтън, а на следващата сутрин изпрати на годеника си бележка, с която го молеше да я извини пред семейство Ръдърфорд, че не е в състояние да присъства на следобедното парти, организирано в дома им.

Клейтън, който се беше преместил в лондонската си къща, за да бъде по-близо до Уитни, прочете извинението със смесица от учудване и разочарование. Нареди да приготвят каретата му и потегли към дома на семейство Арчибалд. Осведомиха го, че госпожица Стоун е в Синия салон, а лорд и лейди Арчибалд са в града.

Уитни се беше заела с тежката задача да изпраща благодарствени писма за сватбените подаръци, които от няколко седмици не преставаха да пристигат. Клейтън се спря на прага на салона и се загледа в нея. Изглеждаше крехка и красива, почти безплътна.

– Има ли някакви проблеми? – попита той след известно време, пристъпи в салона и затвори вратата зад себе си.

Приблужи се до нея, вдигна я от стола и я поведе към дивана.

– Драга госпожице, нима имате намерение постоянно да ме държите настрана и да си спомните за съществуването ми едва в момента, в който поемете към олтара?

Уитни седна до него и уморено се усмихна:

– Съжалявам, че не можах да дойда у Ръдърфордови. Просто съм прекалено заета и дори понякога аз самата се чувствам като страничен наблюдател на всичко, което става. Много ми липсваше снощи. Приятно ли изкара на бала?

Клейтън докосна брадичката ѝ и изви лицето ѝ към себе си.

– Не, защото ти не беше до мен. Сега ми покажи колко съм ти липсвал.

Напрежението и умората ѝ изчезнаха в мига, в който устните му страстно се впиха в нейните. Главата ѝ се замая и тя дори не усети как Клейтън леко я придърпа надолу и я накара да легне на дивана.

– Не мога да ти се наситя – шепнеше нежно той, а устните му продължаваха да я целуват. – Никога няма да ти се наситя.

Пръстите му галеха шията ѝ, после започнаха нетърпеливо да разкопчават роклята ѝ. Преди Уитни да се усети, той вече целуваше

разголените ѝ гърди.

– Прислугата! – извика тя.

– Всички слуги се страхуват до смърт от мен – успокой я той. – Не биха влезли в тази стая дори за да ме предупредят, че в къщата има пожар.

Езикът му докосна едното от зърната и по тялото ѝ премина тръпка.

– Недей! Моля те! – извика отчаяно тя, изправи се и започна да заковчава роклята си.

Клейтън посегна да я докосне, но Уитни скочи от дивана. Той седна и развеселено я погледна. Изглеждаше изплашена до смърт.

– Уитни! – внимателно произнесе той.

Тя отскочи назад като попарена, после седна на канапето срещу дивана. Лицето ѝ пламтеше от срам. Понечи да заговори, но замълча и прокара длан през челото си. Накрая умолително погледна към Клейтън и промълви:

– Исках да те помоля за една услуга. Само че ме е срам. Става въпрос за първата ни брачна нощ.

– За какво искаш да ме помолиш?

– Първо ми обещавай, че няма да се ядосаш, когато чуеш за какво става въпрос.

– Обещавам.

– Ами аз... Бих искала наистина да очаквам с нетърпение сватбата ни, но не мога, защото продължавам да си мисля за онова, което ще последва, когато накрая се озовем в спалнята. Другите булки не разбират какво предстои, но тъй като аз вече знам... – Тя се изчерви и млъкна.

– За какво искаше да ме помолиш? – попита я Клейтън, макар че вече знаеше.

– Чудех се дали ще се съгласиш да изчакаш – съкрушено обясни Уитни. – Дали ще си съгласен да не правим... това... през първата брачна нощ.

Отмести поглед встрани. Колкото и наивна да беше, знаеше, че другите булки не се пазарят със съпрузите си за подобни неща и че бракът задължително се консумираше през първата брачна нощ. Добре поне, че обичаят от далечното минало младоженците да консумират брака си пред публика беше отпаднал. Брачната клетва задължаваше съпругата да се подчинява на мъжа си във всичко, включително и да задоволява страстите му.

– Сигурна ли си, че наистина искаш това? – попита Клейтън след дълго мълчание.

– Напълно – прошепна Уитни и сведе очи.

– А ако откажа?

Тя мъчително преглътна и отвърна:

– Тогава ще ти се подчиня.

– Ще ми се подчиниш? – повтори той, изненадан и раздразнен от думата, която беше използвала. Не можеше да повярва, че след изминалите осем седмици Уитни продължаваше да приема секса като наказание. Беше толкова отзивчива, когато той протягаше ръце към нея, отвръщаше на целувките му с жар почти равна на неговата. По дяволите, какво си мислеше, че ще направи с нея? Нима очакваше, че ще се превърне в диво животно, което разкъсва дрехите ѝ отново?

– От мен ли се страхуваш, малка моя? – нежно попита той.

– Не. Знам, че няма да се отнесеш с мен така, както през онази злополучна вечер. Просто се чувствам засрамена, защото съм наясно какво ще правиш с мен. Има и още нещо. Нещо наистина ужасно, което трябваше да споделя с теб още преди седмици. Клейтън, мисля, че ми има нещо. Някакъв физически дефект. Разбираш ли, онази нощ ме заболя ужасно. Не вярвам другите жени да изпитват подобна болка и...

– Недей! – прекъсна я дрезгаво той.

Мисълта, че раната, която ѝ беше нанесъл, беше толкова дълбока, го ужасяваше. Трябваше да приеме фактите. Това беше неговото наказание за жестокостта, с която се беше отнесъл към нея през въпросната нощ. Като се имаше предвид какво ѝ беше причинил, йената никак не беше висока.

– Ще ти обещаю да изчакам при две условия. Първо, да ми дадеш правото аз да избира кога това ще се случи.

Уитни кимна. На лицето ѝ се изписа огромно облекчение.

– Второто ми условие е през оставащите няколко дни сериозно да се замислиш върху това, което сега ще ти кажа. Случилото се през онази нощ беше оскърбление от моя страна, акт на егоистично отмъщение, а не правене на любов.

Тя го слушаше внимателно. Опитваше се да разбере, но за нея актът си беше акт и тя беше убедена, че щом първия път ѝ беше болезнено и обидно, щеше да бъде така отново.

– Ела тук – нежно каза Клейтън. – Мога да ти обясня по-добре, като подкрепя думите си с малка демонстрация.

Уитни покорно се приближи и седна до него. Той я целуна дълбоко и страстно. Тя му отвърна и в целувката си вложи цялата любов, изпълваща сърцето ѝ.

– Спомняш ли си, когато те целунах за пръв път? Случи се на един от балконите в дома на лейди Юбанк. Тогава те наказвах заради това, че ти искаше да ме използваш, за да накараш Севарин да ревнува...

Уитни кимна.

– Аз ти отвърнах, като те ударих през лицето – с усмивка отвърна тя.

– А сега изпитваш ли желание да ме удариш? Има ли нещо общо между тази целувка и онази, първата?

– Не.

– Тогава ми повярвай. Следващият път, когато те отнеса в леглото, ще бъде съвсем различно от случилото се през онази нощ.

– Благодаря ти – с усмивка отвърна Уитни.

33.

Уитни се събуди призори и скочи от леглото. Навлече халата си и седна на креслото до прозореца, наблюдавайки началото на деня, в който щеше да пристъпи към олтара. Наведе глава и се опита да се моли. Всичките ѝ молитви започваха с благодарност към Бога. Венчавката беше насрочена за три следобед и на нея ѝ се струваше, че от щастливия миг я дели цяла вечност.

Времето сякаш беше спряло, после изведнъж препусна с бясна скорост. Клариса разресваше косите на Уитни под зоркия поглед на лейди Ан.

– Здравей – кимна Уитни на Емили, когато приятелката ѝ влезе в стаята.

– Нервна ли си или просто не ти се говори? – шеговито подхвърли Емили.

– Нито едното, нито другото. Щастлива съм.

– Не си ли поне мъничко притеснена? – с надежда попита Емили и заговорнически намигна на Елизабет, която отдавна беше пристигнала и с мъка удържаше вълнението си. – Надявам се, че негова светлост не е променил намеренията си.

– Не е – увери я спокойно Уитни.

– Е, доколкото виждам, обстановката тук не е по-различна от онази в къщата на сина ми! – възкликна херцогинята, надничайки през вратата. – Стивън почти е докарал Клейтън до лудост.

– Нервен ли е Клейтън? – недоверчиво погледна Уитни бъдещата си свекърва.

– Повече, отколкото предполагаш – отвърна нейна светлост и седна на леглото до лейди Гилбърт.

– Защо? – разтревожи се младоженката.

– Защо ли? Има поне няколко причини и всяка от тях е директно или индиректно свързана със Стивън. Около десет сутринта той пристигна в къщата на брат си и го уведоми, че като минавал оттук, забелязал две карети, натоварени с багаж. После добави, че бил почти сигурен, че ти си била в едната от тях. Клейтън се втурна надолу по стълбите, за да те догони, и Стивън изкрещя след него, че се е пошегувал.

Уитни звънко се засмя и херцогинята рече:

– Това може да ти се струва много забавно, скъпа, но на Клейтън

изобщо не му беше до смях. После Стивън докладва, че е открил за някакъв несъществуващ заговор, според който шаферите се гласели да отвлекат младоженеца и по този начин да забавят женитбата. Поради тази причина всичките дванадесет шафери в момента са в къщата под зоркия поглед на Клейтън. И това е само началото.

– Бедният Клейтън!

– Бедният Стивън – поправи я херцогинята. – Дойдох тук, защото не можех да остана там и да наблюдавам как по-големият ми син убива брат си. Клейтън съвсем сериозно го заяви.

Накрая Уитни беше напълно готова. Облечена в булчинската си рокля, тя мина няколко пъти през стаята под критичния поглед на леля си и херцогинята.

– Скъпо мое дете! – възкликна херцогинята с разширени от учудване очи. – Никога не съм виждала толкова красива булка!

Тя отстъпи назад и огледа със задоволство бялата копринена рокля, избродирана с перли. Дълбоко изрязаното квадратно деколте разкриваше част от прелестната гънка между гърдите на Уитни, корсетът подчертаваше изящната ѝ талия. По пода се стелеше дълъг шлейф, също обсиран с перли. На главата ѝ нямаше воал, а само коронка от диаманти. Косата ѝ беше опъната назад и падаше на вълни по раменете и гърба ѝ.

– Изглеждаш като средновековна принцеса! – отбеляза майката на Клейтън.

Лейди Ан мълчеше и с нескрита гордост наблюдаваше прекрасната си племенница, която съвсем скоро щеше да стане херцогиня. Спомни си как изглеждаше Уитни, когато отидоха да я вземат със себе си в Париж – обута в мъжки панталон, стъпила боса върху гърба на коня. Когато успя да продума, в очите и имаше сълзи.

– Трябва да тръгнем рано към църквата. Баща ти каза, че любопитната тълпа вече се е събрала пред стълбите и че улиците буквално са задръстени от множеството зяпачи.

На четири пресечки от църквата каретата, в която бяха Уитни, леля ѝ и баща ѝ, трябваше да спре. Сякаш цял Лондон се беше струпал, за да наблюдава тържественото събитие.

Дванадесетте шафери с надежда погледнаха към Клейтън, когато Стивън бързо влезе в църквата. Лицето на младоженеца беше навъсено и изражението му предвещаваше буря. Херцогът на Клеймор все повече се убеждаваше, че Уитни го е зарязала пред самия олтар.

– Навън е истинска лудница – весело обясни Стивън на брат си. – Каретите не могат да се движат заради тълпите по улиците.

Клейтън разкърши рамене и обърна глава към входа на църквата.

– Кажи на Макрий да докара каретата пред входа. Ако до пет минути Уитни не се появи, ще отида да я взема.

– Клейтън, нетърпението ти няма да доведе до нищо добро. Излез навън и се увери с очите си в онова, което казвам.

Той се подчини. Приблужи се до вратата и погледна навън.

– Какво, по дяволите, става тук? – ядосано запита.

– Жени се един херцог – усмихна се Стивън. – За едно прекрасно момиче, което не е богато и няма благороден произход. Очевидно твоята сватба ще се превърне в събитието на века и никой не иска да го пропусне.

– Кой, за Бога, ги е поканил? – запита раздражено Клейтън

– Тъй като църквата не е наша собственост, те очевидно смятат, че са в правото си да бъдат тук. Няма къде да стъпиш. Дори балконите са претъпкани с народ.

– Ваша светлост – чу се плътен мъжки глас. Всички като по команда се обърнаха към архиепископа, облечен в тържествени църковни одежди. – Булката пристигна.

Църквата беше осветена от двадесет хиляди бели свещи. Органът тържествено свиреше.

Дванадесетте шаферки една след друга изминаха пътя до олтара и се наредиха в редица. Терез Дъовил Ронсарл взе булчинския букет и се обърна с усмивка към Уитни.

– Ники ми даде бележка, която да ти предам точно в този момент. Каза също да ти пожелае на добър път.

Милата бележка от Ники трогна Уитни до сълзи. Тя примигна и съсредоточи поглед върху Емили, която тъкмо заемаше мястото си до олтара. До Уитни остана само баща ѝ, с когото тя не беше разговаряла през двата дни от пристигането му в Лондон, като се изключи задължителната размяна на любезности. Мартин Стоун изглеждаше строг и навъсен.

– Нервен ли си, татко? – попита нежно тя.

– Няма за какво да съм нервен – отвърна с дрезгав от вълнение глас. – На мен се пада честта да отведе най-красивата жена в Англия пред олтара. – Той я погледна и Уитни забеляза издайническа влага в очите му. – Не очаквам да ми повярваш, защото двамата с теб винаги сме били в конфликт, но искам да ти кажа, че никога не бих обещал ръката ти на херцога, ако не бях сигурен, че е точно мъж за теб. В деня, в който той за пръв път се появи в дома ни, имах чувството, че двамата с

него сте омесени от едно и също тесто, затова веднага се съгласих с предложението му. Въпросът за парите беше повдигнат едва след като дадох съгласието си.

Уитни нежно го целуна.

– Благодаря, че ми казваш това, татко. Обичам те. Музиката внезапно спря. Възцари се дълбока тишина.

После тържествените звуци проочаха отново. Уитни разтреперана хвана баща си под ръка и тръгна към олтара.

До този момент Клейтън само си беше представял как ще изглежда любимата му в сватбената си рокля – красива булка с воал и разкошна бяла рокля. Но онова, което видя, спря дъха му. Гордостта изпълни цялото му същество. На този свят нямаше булка, която да изглежда по-красива от тази, която в момента вървеше към него. По лицето на Уитни нямаше и следа от стеснение. Тя дори не се беше покрила с воал. Очите ѝ бяха насочени право към него.

Приличаше на кралица с гордата си красота. Беше нежна, но силна, съблазнителна, но недостижима.

– Господи! Малка моя! – прошепна Клейтън.

Пристъпи напред. Пое ръката ѝ и ѝ се усмихна, после тихо ѝ каза:

– Здравей, любов моя.

Гледката трогна присъстващите до сълзи и много кърпички бяха поднесени към очите още преди младоженците да са започнали да повтарят думите на брачната клетва.

Уитни застана пред олтара, хванала здраво Клейтън под ръка. Когато архиепископът я накара да каже клетвата, тя се обърна към любимия си и го погледна в очите, после твърдо и уверено заговори. Когато обаче стигна до мястото, където трябваше да обещае да се подчинява на бъдещия си съпруг, изражението на Клейтън се промени. Той скептично повдигна вежди и Уитни едва не се задави от смях.

Най-сетне бяха обявени за съпруг и съпруга. Клейтън целуна булката. Тази целувка беше толкова кратка и различна от останалите, които си бяха разменяли, че Уитни изненадано го изгледа.

– Ще трябва малко да се поупражнявам, за да си възвърна формата – прошепна лукаво той.

– Ще бъда щастлива да ви помогна с упражненията, милорд – също шепнешком отвърна тя.

Това беше причината, поради която херцогът на Клеймор се смееше, когато се оттегли от олтара под ръка със своята красива херцогиня.

Каретата на Клейтън пътуваше към замъка Клеймор. Вътре бяха младоженците и лелята и чичото на Уитни. Лорд и лейди Гилбърт се чувстваха неудобно, че нарушават уединението на племенницата си и нейния съпруг, но в същото време бяха благодарни, че им предложиха да се придвижат с тях, тъй като тълпата още не беше се пръснала и каретите на гостите трудно си пробиваха път.

Уитни слушаше разговора на Клейтън с близките ѝ с поглед, вперен в широката златна халка на пръста ѝ. Херцогът на Клеймор беше неин съпруг.

Съпруг? Погледна крадешком към него и през тялото ѝ премина сладостна тръпка. Мили Боже, този красив, интелигентен и силен мъж наистина беше неин съпруг. Вече носеше името му. Мисълта я плашеше, но в същото време я правеше щастлива.

Множество фенери осветяваха централната алея, водеща към двореца. Когато каретата спря пред входа, Клейтън подаде ръка на Уитни и ѝ помогна да слезе. Персоналът се беше строил пред стълбите в очакване на съпругата на господаря си.

Уитни колебливо се усмихна на сто и петдесетте лица, обърнати към нея, и хвърли объркан поглед към Клейтън.

– Стегни се – прошепна ѝ той.

Думите му бяха заглушени от бурни аплодисменти. Херцогът изчака, докато радостните възкливания утихнат и се наклони към Уитни.

– Още една традиция – обясни той. – Приветстват своята нова господарка.

Обърна се към прислугата с думите, които беше използвал първият херцог на Клеймор, представяйки съпругата си на подчинените си.

– И знайте, че каквото тя ви заповяда, все едно съм го заповядал аз; служейки на нея, вие служите на мен; проявената от вас лоялност към нея е лоялност, проявена към мен.

Клейтън се обърна към Уитни, взе ръката ѝ в своята и я поведе към входа. Аплодисментите гръмнаха отново.

Щом се озоваха в салона, той наля шампанско на себе си и останалите. Малко по-късно Стивън и майка му се присъединиха към тях. Сто двадесет и шестте стаи на двореца, както и всички допълнителни постройки за гости бяха запълнени. Отвън долиташе шумът от колелата на каретите, пристигащи от църквата.

– Искаш ли да си починеш малко, любов моя? – обърна се Клейтън

към Уитни.

Погледът ѝ се спря на стенния часовник. Беше седем, а приемът беше обявен за осем. Клариса трябваше да успее да почисти и да изглади роклята ѝ. Уитни кимна и с неохота остави чашата на близката масичка.

Клейтън се подсмихна, взе чашата ѝ и поведе младата си съпруга нагоре по стълбите. Отвори вратата, водеща към покоите на новата херцогиня на Клеймор, подаде ѝ чашата и шеговито подхвърли:

– Да наредя ли да ти изпратят една бутилка шампанско? Преди да успее да отговори както подобава, устните му се впиха в нейните.

Двамата стояха един до друг в разкошната бална зала и посрещаха гостите.

– Лорд и лейди... Сър... Господин и госпожа... – обявяваше икономът всеки път, когато някоя двойка прекрещеше прага.

– Лейди Амелия Юбанк.

Уитни се напрегна. Възрастната вдовица се носеше величествено към тях, облечена в пурпурна рокля от сатен и с нелеп зелен тюрбан на главата.

– Вярвам, че не ви разочаровах, мадам – засмя се Клейтън и целуна ръката ѝ. – Мисля, че се оказах достоен съперник на Севарин.

Лейди Юбанк гръмко се изсмя, приведе се към Клейтън и хитро му прошепна:

– Исках да те попитам защо си избрал точно Ходжис Плейс за своята така наречена почивка!

– Поради причината, която вие предполагате, мадам.

– Знаех си! – триумфално заяви тя. – Но трябваше да минат седмици, докато се уверя, че съм права. Ти, арогантни младежо!

Кимна доволно, сложи монокъла си и се огледа за някой познат.

Вечерята започна с тостове в чест на младоженците. Пръв беше Стивън.

– За херцогинята на Клеймор! – извика той и вдигна чашата си с шампанско.

Уитни погледна към майката на Клейтън, усмихна ѝ се мило и поднесе чашата към устните си.

– Мисля, че Стивън имаше предвид теб, скъпа – прошепна в ухото ѝ Клейтън, едва сдържайки смеха си.

– Мен ли? О, да, разбира се!

Уитни бързо отпусна ръката си надолу, опитвайки се да прикрие

грешката си. Но беше късно. Гостите я бяха видели и сега всички се смееха.

Вдигнаха се тостове за здравето на младата двойка, за тяхното щастие и дълъг съвместен живот. Накрая присъстващите настояха младоженецът също да отправи приветствие.

Клейтън се надигна от мястото си и залата притихна.

– Преди няколко месеца по време на престоя ми в Париж една млада дама ме обвини, че се представям за херцог. Тогава тя отбеляза, че тази титла съвсем не ми подхожда и ме посъветва, ако толкова държа да бъде благородник, поне да си избира титла, която да бъде по-подходяща за мен. Тогава реших, че има само една, която бих искал да притежавам – тази на неин съпруг. Честно казано, беше ми много по-лесно да се сдобия с първата титла, отколкото с втората. Може би точно затова ценя втората повече.

Гостите се засмяха.

Музикантите засвириха валс и Клейтън поведе Уитни към центъра на залата. Двата танцуваха, забравили всичко наоколо.

Тържеството беше чудесно. Уитни очевидно се забавляваше и Клейтън не бързаше да отведе булката в покоите ѝ. Пък и каква перспектива го очакваше, освен да прекара нощта сам в своето легло?

Когато наближи един след полунощ, той усети, че гостите са уморени и очакват от него и Уитни да се оттеглят. Подозренията му се затвърдиха, когато лорд Маркърс Ръдърфорд му прошепна:

– Мили Боже, приятелю! Ако в момента се чудиш кой е най-подходящият момент да се измъкнете от тук, без да предизвикате неприятни коментари, трябва да ти кажа, че можехте да го направите още преди два часа!

Клейтън приближи до Уитни.

– Съжалявам, че трябва да сложа край на приятната вечер, скъпа, но ако не се оттеглим скоро, хората ще си помислят, че има нещо нередно. Нека да пожелаем лека нощ на леля ти и чичо ти...

На него също не му се лягаше. Стана му неприятно при мисълта, че е принуден да напусне своето собствено тържество в собствената си къща заради проклетите гости... Осъзна, че е нелепо един младоженец да си мисли подобни неща през първата си брачна нощ. Каква ирония! Той се усмихна и поклати глава.

За нещастие усмивката все още не беше изчезнала от лицето му, когато лорд Гилбърт се обърна към него. Чичо Едуард прие това като

доказателство за похотливите мисли на херцога и му хвърли убийствен поглед. Клейтън се почувства засегнат и вместо да се сбогува приятелски с лорда произнесе хладно:

– Ще се видим на закуска.

Хвана мълчаливо Уитни за ръката и я поведе към западното крило на двореца. Сърцето ѝ се свиваше от тревога и с всяка крачка нежеланието ѝ да стигне до покоите нарастваше. Клейтън не забеляза притесненията ѝ. Беше объркан. Чудеше се дали да я изпрати до нейния апартамент, или да я отведе в своя. Слугите щъкаха наоколо и не му се искаше липсата на интимност през първата му брачна нощ да се превърне в главна тема на разговор на следната сутрин.

Тъкмо реши, че все пак ще е по-разумно да я остави сама в нейните стаи, и на пътя му се изпречи един слуга. Клейтън се почувства като крадец, хванат на местопрестъплението. Спря се пред вратата на спалнята си и влезе вътре. След малко разбра, че Уитни не го е последвала. Обърна се и я видя, че е застанала нерешително на прага на добре познатата ѝ стая – там, където се беше разделила с девствеността си.

– Влез, скъпа – рече кротко той, хвана я за ръката и я дръпна навътре. – Няма от какво да се страхуваш. Звярът, който те нападна, вече не е тук.

Тя тръсна глава, сякаш за да пропъди лошите спомени. Клейтън с облекчение затвори вратата зад гърба ѝ и я поведе към дългия диван, разположен пред камината. Настани Уитни на дивана, а сам седна на стола срещу нея. Тя не можеше да спи в своето легло, защото слугите щяха да решат, че е странно и двете легла да бъдат използвани. Щеше да ѝ предложи да спи в неговото, а той щеше да легне на дивана.

Погледна я. Беше извърнала глава към камината, за да не гледа омразното легло. Сигурно се чудеше дали Клейтън си спомня за даденото ѝ обещание.

– Ще се наложи да спиш тук, малка моя, иначе ще дадем повод за клюки. Аз ще се настая на дивана.

Тя го погледна и се усмихна.

– Искаш ли да си поговорим? – попита я той.

– Да – с готовност отвърна тя.

– За какво?

– Няма значение.

Клейтън се опита да намери интересна тема за разговор, но мислеше единствено за присъствието ѝ в спалнята.

– Днес времето беше чудесно! – успя да каже най-после той.

Можеше да се закълне, че на устните ѝ пробягна усмивка. – Не валеше.

Почувства се като глупак.

– Нищо нямаше да е по-различно дори и да валеше. Пак щеше да е един прекрасен ден!

Господи! Искаше му се Уитни да не го гледаше така с огромните си зелени очи. Не точно тази вечер. На вратата се почука.

– Кой, по дяволите...

– Предполагам, че е Клариса – рече Уитни и стана. Клейтън отиде до вратата и я отвори.

– Добър вечер, ваша светлост – каза с поклон личният му слуга и влезе вътре.

По дяволите! Беше забравил за слугата си, както и за Клариса. Изруга наум всички слуги на този свят и отвори вратата, която свързваше покоите му с тези на Уитни. Когато съпругата му изчезна в своята спалня, очаквайки появата на Клариса, която трябваше да изпълни задълженията си и да помогне на господарката си да се съблече за лягане, Клейтън се насочи към кабинета, разположен в съседство със спалнята му.

Втренчи се в полиците с книги. Трябваше да намери нещо за четене. Да чете през първата си брачна нощ! По дяволите! Защо Уитни продължаваше да е толкова уплашена? И каква лудост го беше накарала да ѝ обещае, че няма да легне с нея в нощта след сватбата?

Посегна към една книга и чу гласа на Армстронг зад гърба си.

– Мога ли да ви помогна, ваша светлост?

Клейтън бързо се отдръпна от полицата и изгледа объркания прислужник.

– Ако имам нужда от помощта ти, ще те повикам – рече, опитвайки се да прикрие обзелото го раздразнение. – Това е всичко, Армстронг. Лека нощ!

Изпроводи загубилия ума и дума слуга до вратата, избута го в коридора и заключи след него.

Върна се в кабинета си, съблече самото, свали вратовръзката си и разкопча горните копчета на ризата си. Приблужи се до масичката с напитки и си наля бренди в една чаша. Взе книга от полицата, седна на дивана и опъна дългите си крака. Така с книга в ръка и с помощта на брендита щеше най-сетне да намери покой. Когато се усети, че чете един и същи абзац за четвърти път, разбра, че усилията му са напразни. Затвори книгата.

Беше ядосан на себе си. Странно, че необходимостта да се въздържа още една нощ го нервираше толкова. Беше чакал търпеливо осем

седмици, можеше да почака още няколко часа.

Изчака да мине достатъчно време, за да може Уитни да се приготи, и едва тогава влезе в спалнята си. Жена му не беше там. Вратата между нейния и неговия апартамент беше отворена и Клейтън реши да влезе в покоите ѝ. Уитни не беше и там. Сърцето му лудо заби. Повтаряше си, че е невъзможно отново да е избягала от него. Нима не вярваше на дадената дума?

Забързано тръгна към спалнята си и изведнъж я видя. Тя беше там, втренчила поглед в огромното покрито с балдахин легло. На лицето ѝ се четяха страх и объркване. Спомените бяха завладели съзнанието ѝ отново.

Клейтън тихо пристъпи и сянката му се очерта на отсрещната стена. Младата жена се обърна към него и бързо прикри чувствата си.

– Кой всъщност си ти? – попита тя както в нощта на маскарада в дома на Арманд.

– Аз съм херцог. – Той се включи с готовност в играта. Също и твой съпруг. А ти коя си?

– Херцогиня! – възкликна Уитни, обзета от радост и едновременно с това от съмнение.

– И моя съпруга?

Тя бавно кимна, а усмивката ѝ стана още по-широка. Внезапно фактът, че няма да може да спи с нея тази нощ, престана да има някакво значение. Нали най-после я беше спечелил? Да, тя беше негова! Обзе го чувство на възторг и триумф.

– Моята покорна съпруга? – шеговито попита той, наблягайки на думата „покорна“.

Уитни отново кимна.

– Тогава ела тук, моя покорна съпруго! – дрезгаво нареди гој.

Тя трепна, но се подчини. Едва когато направи крачка към него, той забележа нощницата ѝ. Тялото ѝ прозираше съблазнително под тънката като паяжина дантела и Клейтън почувства огън в слабините си.

Уитни спря на няколко стъпки от него и колебливо го погледна.

– За... За твоето обещание... – промълви тя. – Спомняш ли си?

Дали си спомня! По дяволите!

– Спомням си, малка моя – насили се да отвърне спокойно Клейтън. Пристъпи към нея и нежно я прегърна. Искаше да я целуне, но тя трепереше като лист и затова просто я задържа в прегръдката си, милвайки дългата ѝ лъскава коса.

– Когато като малка си лягах, си представях, че в гардеробите се

крият разни неща – прошепна тя.

– В моите шкафове имаше войници – подхвърли Клейтън. – А в твоите какво имаше?

– Чудовища! – прошепна Уитни. – Огромни грозни чудовища с извити нокти и отвратителни изпъкнали очи. В тази стая също има чудовища – от всеки ъгъл надничат спомени, които бих искала да забравя.

– Зная. – Сърцето на Клейтън се сви от болка. – Няма от какво да се страхуваш. Нищо няма да поискам от теб тази нощ. Дадох ти дума.

Уитни се отдръпна леко и впи очи в неговите. Изглеждаше толкова крехка и уязвима, че той за пореден път се запита как беше допуснал да я нарани.

– Вечер лежах будна – продължи тя, – трепереща от страх. Накрая не издържах, скачах от леглото, бързо отварях гардеробите и проверявах какво има в тях. Всеки път се оказваше, че са празни. Нямахе чудовища, нямахе нищо, от което да се страхувам. – Тя пое дълбоко дъх. – Клейтън, не искам да прекарам първата ни брачна нощ сама в твоето легло, обзета от ужас, че в сенките се крие нещо.

– Сигурна ли си? – попита тихо той.

– Да – прошепна Уитни.

Клейтън я взе на ръце и я отнесе до леглото. Щеше да ѝ покаже колко прекрасен може да бъде актът на отдаването и да изтрие веднъж завинаги ужасния спомен от съзнанието ѝ.

Нощницата ѝ се разтвори и гладката ѝ кожа проблесна под светлината на огъня в камината.

– Господи, колко си красива! – промълви той и нощницата леко се плъзна под пръстите му.

Целуна я нежно и страстно. Уитни лежеше гола върху копринените чаршафи. Не можеше да се откъсне от нея. Клейтън се изправи и бързо се съблече, после се отпусна до нея и отново я притегли към себе си. Тялото ѝ се стегна. Той прокара пръсти по гърба ѝ и усети как напрежението ѝ нарасна. Клейтън спря и се отпусна върху възглавниците, а Уитни сложи глава на гърдите му.

В следващите няколко мига дишането ѝ се учести. Трябваше да ѝ помогне да се успокои. Придърпа чаршафите и прикри голите им тела.

– Нека си поговорим – предложи той. – Искам да те помоля да направиш всичко възможно да се отпуснеш, да не мислиш за онова, което преди време се случи в това легло. Забрави всичко, което си чувала за интимните отношения между двама съпрузи, и просто ме изслушай.

– Добре – кимна тя.

– Изрази като „тя ми се подчини“ или „той я облада“ са неприложими към любовния акт. Първият предполага задължителност, а вторият – егоизъм и употреба на сила. Аз нямам намерение да те взема, нито очаквам от теб да ми се подчиниш. И ти обещавам, че няма да изпиташ болка. Уверявам те, че в теб няма никакъв дефект. Ти си чудесна. Онова, което ни предстои, е едно съвместно изживяване, предизвикано от желанието ми да бъде възможно най-близо до теб, всъщност – да се слее с теб. Малка моя, когато съм в теб, аз не вземам, а се отдавам. Аз ти давам тялото си така, както ти дарявам любовта си, както ти дадох пръстена, който краси ръката ти в момента. Прониквайки в теб, аз ще оставя една жива част от себе си, за да я запазиш.

На лицето ѝ се изписа колебание, после Уитни леко разтвори устните си и му ги поднесе. Клейтън се наведе над нея и я целуна, после целуна изящните ѝ пръсти.

Тя обви ръце около шията му и отвърна на целувката му – в начало стеснително, после все по-смело.

Той прокара пръсти през косата ѝ и ги плъзна към шията и зърната на гърдите ѝ. Уитни потръпна от възбуда и се притисна към пулсиращата му мъжественост, но веднага се отдръпна уплашено. Клейтън разбра какво я беше притеснило и въпреки че тя леко се съпротивляваше, отново притисна бедрата ѝ към своите.

– Не, нищо няма да те нарани – прошепна той. Миглите ѝ потрепнаха и Уитни го погледна с укор. Клейтън се засмя и рече:

– Сложи ръката си на гърдите ми. – Щом дланта ѝ докосна кожата му, по тялото му преминаха тръпки. – Видяш ли как реагира тялото ми на допира ти, как се стреми към теб? Все още ли се страхуваш, че ще те нараня?

Уитни преглътна конвулсивно и отпусна глава на възглавницата. Щом Клейтън казваше, че няма да я боли, трябваше да му повярва. Усещаше ударите на сърцето му, а когато ръката ѝ се спусна малко по-надолу, мускулите му се стегнаха.

– Скъпа, не си ли горда от онова, което си способна да предизвикаш у мен? – простена той. – Ти имаш огромна власт над мен и ако това ти доставя удоволствие, същото ще изпитам и аз. Ако обаче се плашиш от силата си или се срамуваш от нея, тогава се срамуваш и от нашата любов.

Уитни целуна веждите и очите му. Езикът ѝ докосна устните му и Клейтън нетърпеливо простена. Обърна я по гръб и се надвеси над нея, а устата му жадно покри нейната. Ръцете му нежно я галеха. Тя не

можеше да определи какво точно изпитва, но то със сигурност беше прекрасно.

– Желая те – прошепна Клейтън. – Желая те до болка! – Взе лицето ѝ в дланите си и впи поглед в очите ѝ. – Никога няма да те нараня, скъпа – обеща, а гласът му беше пропит с нежност и любов.

– Зная – промълви тя. – Но дори и да ме боли всяка вечер, това няма никакво значение след всичко, което ми каза.

Желанието беше по-силно от волята му. Той я зацелува като обезумял, пръстите му се спуснаха към гърдите ѝ и започнаха да описват кръгове около зърната им, а когато устните му последваха пътя им, от гърлото ѝ се изтръгна тих стон.

Това му подежда като афродизиак. Дланите ѝ се заровиха в косата му, после погалиха раменете и гърба му. Но когато Клейтън посегна към окосмения триъгълник в основата на корема ѝ, Уитни трепна уплашено.

– Не се страхувай, скъпа – рече той и бавно разтвори бедрата ѝ.

Пръстите му нежно започнаха да я гаят и тя се заизвива под него. Беше готова да го приеме.

Клейтън повдигна бедрата ѝ и пулсиращата му мъжественост докосна влажния вход на тялото ѝ. Уитни преглътна вика на ужас, напираш на устните ѝ. Не можеше да се пребори с паниката си въпреки обещанието му, че няма да ѝ причини болка. Но онова, което усети, беше съвсем различно от болката. Тя инстинктивно се отпусна и го посрещна, зашеметена от прииждащото на талази удоволствие при всяко движение на Клейтън в нея.

Ръцете ѝ обгърнаха шията му. Искаше ѝ се да го задържи в себе си завинаги, да се разтвори и да го погълне целия. Мислеше, че са стигнали до края и тялото ѝ сякаш крещеше от желание да продължи. Тогава Клейтън отново се раздвижи и Уитни загуби способността си да мисли.

– Моля те – прошепна тя, макар да не знаеше за какво всъщност го моли.

Но Клейтън я разбра. Нейното удоволствие беше на първо място за него и той отвърна:

– След малко, скъпа.

Ритъмът, с който проникваше в нея, се учести и в тялото ѝ сякаш изригна вулкан. Уитни извика. Всяка частица от нея пулсираше. Клейтън я целуна и направи един последен тласък. В утробата ѝ се разля топлина.

Той се отпусна по гръб и я притисна към себе си. Уитни вдигна блесналите си от щастие очи и ги впи в неговите. Клейтън отмести

къдрица от челото ѝ и попита:

– Щастлива ли си, любов моя?

Усмивката ѝ беше на жена, която обича и знае, че е обичана.

– Да – прошепна Уитни.

Той я целуна по челото и започна да я гали, очаквайки, че тя ще заспи, но сънят бягаше от очите ѝ.

– За какво мислиш? – попита я Клейтън след малко. Тя скри лице в гърдите му и неубедително изрече:

– За нищо.

Спругът ѝ потърси погледа ѝ. Не знаеше какво се таи в главата ѝ, но сега, след като бяха преодолели най-високата бариера помежду си, той не можеше да допусне да се появи нова.

– Каж ми – настоя.

Уитни прехапа устни. Срамуваше се, но в същото време ѝ идеше да се засмее с глас.

– Мислех си, че ако онази нощ се бях почувствала като сега, нямаше да избягам, а щях да остана и да настоявам да се ожениш за мен – призна накрая тя.

Клейтън се засмя и я целуна. Беше божествено да я държи в прегръдките си, да разговаря с нея в мрака, да усеща ръцете ѝ около шията си.

– Спи ли ти се? – попита я той.

– Не мисля, че бих могла да заспя.

– И аз. Би ли запалила трите свещи на масичката от твоята страна?

– Дори и най-малкото ти желание е закон за мен! – отвърна покорната му съпруга и се обърна да запали свещите, като срамежливо придърпа чаршафа нагоре.

Клейтън се усмихна. Стеснителността ѝ му се видя твърде неуместна, след като само преди минути беше докосвал и целувал гърдите ѝ.

– Мадам, вие сте прекрасна! – възкликна той.

В сърцето ѝ внезапно се появи страх. Всички знаеха, че той е имал множество връзки, а не беше необичайно мъжете да поддържат любовници дори след като се оженят. Мисълта, че той би могъл да прави същото с някоя друга жена, беше смазваща.

– Клейтън – започна колебливо тя, – ще ми бъде много трудно да се преструвам, че не забелязвам... не, просто пасивно да приемам... да приемам...

– Какво? – не издържа той.

– Една любовница – изрече на един дъх младата жена. Клейтън се

втрени в нея, после отметна глава назад и гръмко се засмя. Накрая заяви:

– Няма да имам любовница, малка моя.

– Благодаря ти – прошепна Уитни. – Мисля, че подобно нещо би ме побъркало.

– Сигурно – кимна той, опитвайки се да изглежда сериозен, както го изискваше ситуацията.

Спомни си за кадифената кутийка, която беше оставил на нощното шкафче до главата си, и посегна да я вземе.

– Имам подарък за теб.

– Аз пък казах на Клариса да остави моя подарък за теб спалнята ми – обясни тя и скочи от леглото.

Когато се върна, Клейтън ѝ поднесе комплект от колие изумруди, всеки от които беше заобиколен от дребни диаманти, гривна и обици.

– Ето – рече тя и с усмивка му подаде подаръка. – Нещо напълно подходящ за един херцог.

Клейтън отвори кутийката и се засмя при вида на изящен златен монокъл, който откри вътре.

– Носенето на монокъл е сигурен признак за благородство – с прес-торена сериозност произнесе тя, после извади една кутийка зад гърба си и му я подаде.

Цялото ѝ изражение се промени. Веселите пламъчета изчезнаха от очите ѝ.

Клейтън се поколеба, после бавно повдигна капака. Върху черното кадифе блестеше златен пръстен с рубини. Той вдигна пръстена и го разглежда на светлината на свещите. Тъкмо се канеше да я помоли тя сама да го сложи на пръста му, когато забеляза някакъв надпис от вътрешната страна: „*На моя скъп лорд*“. Думата „*мой*“ беше подчертана.

Той я сграбчи в прегръдките си и прошепна:

– Господи, колко те обичам!

Копнееше да се слее с нея отново, но се страхуваше да не я уплаши с настойчивостта си още през първата нощ. Отдръпна се и легна по гръб върху меките чаршафи. Уитни се изправи. Закръглените ѝ гърди сладостно се полюшваха и кръвта във вените му закипя като разтопена лава. Тя се отпусна върху него и тихо попита:

– Тежа ли ти?

– Не, но мисля, че трябва да поспиш малко, любов моя.

– Изобщо не ми се спи – отвърна съпругата му.

– Сигурна ли си? – попита Клейтън и прокара пръсти по гладките ѝ

като порцелан страни, любувайки се на хубостта ѝ. – Какво тогава би искала да правиш?

Уитни го погледна, изчерви се и скри лице в рамото му. Клейтън се усмихна и щастливо изрече:

– Да, мисля, че бихме могли да го направим отново.

34.

Седмица по-късно потеглиха за Франция на сватбено пътешествие. Останаха там цял месец. Когато се върнаха, всички очакваха, че младата двойка ще отседне в огромната къща в Лондон, но вместо това предпочетоха усамотението на двореца Клеймор. От време на време се появяваха в града, за да вземат участие в едно или друго светско събитие.

В едно общество, където не беше естествено съпруг и съпруга да прекарват много време заедно, херцогът и херцогинята на Клеймор създадоха нова мода. Бяха забележителна двойка и на практика – неразделна. Около тях се носеше нещо неуловимо, което будеше изненада и дори завист у околните. Това не беше един обикновен брачен съюз или връзка, основана единствено на взаимното физическо привличане. Според наложените стандарти бракът им можеше да бъде определен като необичаен. Някои дори се изпуснаха да кажат, че херцогът и херцогинята са лудо влюбени един в друг.

Клейтън не се съмняваше ни най-малко в чувствата, които изпитваше към Уитни. Обичаше я страстно и тази обич беше пуснала дълбоки корени в сърцето му. Не можеше да ѝ се насити. Когато тялото му се сливаше с нейното и експлодираше в нея, той не изпитваше обичайното облекчение, а усещаше, че страстта му се надига отново.

В леглото Уитни се превръщаше в ненаситна любовница, способна да задоволи и най-малкото му желание. През първите седмици от брака им той беше успял да я убеди, че между двамата им не може да има място за срам или притеснение. Научи я да не крие нищо от него и скоро тя престана да прикрива реакциите на тялото си, когато желанието я обземеше.

След всеки любовен акт заспиваха прегърнати – щастливи, спокойни и задоволени.

Уитни обичаше да бъде край него. Когато Клейтън работеше в кабинета си, тя се промъкваше тихо след него и се свиваше в някой отдалечен ъгъл, наблюдавайки го как прехвърля кореспонденцията, преглежда финансовите доклади или се среща с агентите си. От време на време херцогът вдигаше поглед към нея, сякаш за да се увери, че тя още е там.

Уитни не очакваше, че Клейтън ще одобри присъствието ѝ в кабинета си. Това беше неговият свят. Но той очевидно се радваше, че тя е

там. Беше ѝ казал, че няма нужда да работи, но го прави, защото работата му харесваше. През последните пет години херцогът беше удвоил огромното състояние на Уестморланд и на практика нямаше нужда от повече пари. Беше включил и Стивън в бизнеса и беше започнал да се грижи за инвестициите на тъста си.

Нощите им бяха тържество на тяхната любов. Понякога той я обладаваше така нежно, както през първата им брачна нощ; понякога само я докосваше, докато я доведеше до състояние на безумно желание и настояваше да чуе от нея какво точно иска; друг път поведението му граничеше с грубост. Трудно ѝ беше да реши кое от всичките най-много ѝ харесва.

През първите дни се страхуваше от страстта, която беше в състояние да предизвика у него само с допир, целувка, ласка... После свободно се впусна във вихъра на любовта. Беше изцяло негова – телом и духом.

Пет месеца по-късно откри, че е бременна. Цикълът ѝ беше закъснял с три седмици, но тя не бързаше да съобщи новината на Клейтън. Веднъж Терез Дъовил ѝ беше казала, че когато забременее, ще бъде спасена от ласките на съпруга си. Терез може и да искаше да избяга от интимностите на брачното ложе, но Уитни не желаше да се лишава от тях. От друга страна, не желаше да наранят бебето, докато телата им се сливат. Сякаш да усложни положението, Клейтън не споменаваше нищо за деца, а беше естествено всеки мъж да копнее за наследник, на който да предаде титлата си.

Постепенно се появиха и други признаци, които потвърдиха съмненията ѝ, че чака дете. Сутрин ѝ се гадеше, често ѝ се виеше свят, но тя продължаваше да пази мълчание.

Накрая си каза, че държанието ѝ е нелепо. Нямаше причина да крие състоянието си – и без това изгаряше от желание да сподели новината. Освен това съвсем скоро във фигурата ѝ щяха да настъпят видими промени.

Отиде до Лондон и купи няколко бебешки дрешки. Веднага щом се върна, се затвори в стаята си и се зае да бродира. Това изкуство не ѝ се удаваше много, но след упорит труд тя най-сетне се отпусна доволно назад. На якичката на една миниатюрна нощничка се мъдреше едно сиन्हьо „У“.

– Добре е, нали? – показва тя творението си на Клариса.

– Кога ще кажеш на негова светлост, че моето бебе ще си има бебе? – попита възрастната жена, избърсвайки ъгълчетата на очите си.

– Няма да му кажа – засмя се Уитни. – Смятам това да го накара сам да се досети – посочи нощничката тя. – И мисля, че тази вечер моментът е най-подходящ.

Уитни напъха дрешката в едно от чекмеджетата на бюрото си и слезе за вечеря.

– Не зная защо напоследък се чувствам толкова уморена – с въздишка рече тя, когато двамата с Клейтън приключиха с вечерята и се прехвърлиха в салона.

– Не знаеш ли, скъпа? – внимателно попита той. Мислеше, че Уитни е разбрала, че е бременна, но не беше сигурен. Ако раждането на дете я плашеше, той щеше да ѝ спести този страх възможно най-дълго.

– Не – тежко въздъхна тя. – Искях да отговоря на писмото на леля Ан, но сега се сещам, че го оставих в чекмеджето на бюрото в моята стая. Ще имаш ли нещо против да ми го донесеш? Изкачването на тези стълби ми се струва като катерене по планински връх.

Клейтън стана, целуна я и разроши косите ѝ, после тръгна към покоеите на съпругата си. Отвори едно от чекмеджетата и започна да търси писмото. Не го откри и раздразнено избута настрани нещо бяло, което му заприлича на носна кърпичка. Продължи да рови. Накрая зърна сгънат лист на дъното на чекмеджето. Не беше сигурен дали това е писмото, което Уитни му беше поръчала да ѝ занесе, затова го разтвори и се зачете.

За свой най-голям ужас и срам открих, че съм бременна. Моля те ела веднага, за да решим какво да правим.

Уитни.

За неин най-голям ужас? Клейтън смръщи вежди. Колко странна реакция от нейна страна! И защо трябваше да пише бележка, за да му съобщи новината? Изведнъж погледът му се спря на датата и той изтръпна. Краткото писмо беше писано два месеца преди сватбата им, точно – ден преди посещението на Уитни в двореца. Нямахше обръщение, така че не беше ясно в крайна сметка за кого беше предназначена бележката...

Господ да му помага! Очевидно тя беше писала на някой друг мъж, от когото се съмняваше, че е забременяла.

Почувства, че ще се пръсне. Нямахше съмнение, че Уитни се беше преструвала, когато първа го беше потърсила. А той беше такъв глупак, че все още се разтапяше при спомена за нейната смирена гордост, която

отдаваше на огромната ѝ любов към него. Лъжа! Всичко беше лъжа!

Уитни беше дошла в двореца Клеймор, след като беше написала бележката. Вероятно негодникът, за когото беше предназначена, беше отказал да поеме отговорност или да признае детето, а може и да беше женен! И тя беше пристигнала при него, за да осигури баща на копелето си! Мили Боже! Вероятно беше измислила цялата трогателна сцена с помощта на любовника си. Макар че накрая вече нямаше нужда да се тревожи за бъдещето на детето. Вероятно беше пометнала по време на осемте седмици, предхождащи сватбата. Нищо чудно, че изглеждаше толкова бледа и изморена...

А преструвките ѝ по време на първата брачна нощ! По дяволите! Може би за нея и за любовника ѝ беше по-удобно тя да е омъжена. Сега никой нямаше да допусне нещо нередно в случай, че забременееше. Спомни си колко пъти през последните месеци тя си намираще поводи да отиде в Лондон. Да се срещне с приятели или да пазарува! Усети, че се задушава. Беше повече от вероятно детето, което в момента носеше, да беше от друг, а не негово.

Малка уличница! Лъжлива, лицемерна... Не, не можеше отново да я нарича така. Обичаше я прекалено много, за да я ругае. Обичаше я допреди минута. Сега му стана ясно, че всъщност е обичал една изкусна актриса, една черупка без съдържание. Едно тяло. Нищо друго. Дори тялото ѝ не беше само негово.

Не можеше да ѝ отрече, че притежава силен инстинкт за самосъхранение. Беше се подложила на унижението да дойде при него, да се притиска към тялото му и да го целува така, сякаш полага сърцето си в краката му, защото си е мислела, че е бременна! Искаше му се да вярва, че е забременяла от него, но знаеше, че беше невъзможно – когато я беше обладал тук през онази вечер, той я беше пазил. Вероятността да забременее от него беше минимална.

Пръстите му конвулсивно стиснаха парчето плат. Болката му премина в хладен гняв. Той остави писмото в чекмеджето и рязко го бутна, за да го затвори, прещипвайки якичката на бебешката нощница.

Клейтън се втренчи в избродираната синя буква и разбра, че тя го е изпратила горе именно за да открие малката дрешка. Колко трогателно да му поднесе новината по този начин! Без съмнение имаше безпогрешен усет за драматичното. Отвратен, издърпа дрехата от чекмеджето, хвърли я на пода и стъпи отгоре ѝ.

– Виждам, че си разбрал – чу се гласът на Уитни откъм вратата. Очите ѝ гледаха с ужас стъпканата нощничка.

– Кога? – процеди през зъби той.

– След... След около седем месеца, мисля.

Клейтън впи в нея поглед, изпълнен с омраза, и изрече с добре пресметната жестокост, наблягайки на всяка дума:

– Не го искам.

Извърна се, излезе от стаята и затръшна вратата зад гърба си. Клариса, която стана свидетел на оттеглянето на херцога, се спусна към стаята на господарката си и извика уплашено при гледката, която завари там.

Уитни беше коленичила на пода до бюрото, а раменете ѝ се тресяха от беззвучни ридания. Беше отметнала главата си назад, а по страните ѝ се стичаха сълзи. До гърдите си беше притиснала малката дрешка, на която с толкова старание и любов беше избродирала синята буква.

– Не плачи, скъпа – прошепна Клариса и се наведе да ѝ помогне да се изправи. – Можеш да навредиш на бебето.

Уитни имаше чувството, че никога няма да спре. Плака, докато очите ѝ пресъхнаха и гърлото я заболя. Трите думи, изречени от Клейтън, се забиваха в съзнанието ѝ и го пронизваха като свредел.

Зората настъпи, а Уитни все така продължаваше да се мята в леглото. Беше сама в него за пръв път откакто се беше омъжила. Чудеше се какво смята да прави Клейтън. Дали не възнамеряваше да се откаже от детето? Може би щеше да му намери дойка и да го изпрати в някое от именията си, за да не пречи на щастието му с Уитни. Нима беше такъв голям егоист, та да отстрани собственото си дете от пътя си?

Реакцията му беше събудила у нея инстинктът да защити детето. Никога нямаше да позволи на съпруга си да отстрани бебето! Никога!

Когато се събуди, главата ѝ се пръскаше от болка, но тя се насили да стане и да слезе долу за закуска.

– Негова светлост каза, че няма апетит, милейди – информира я прислужникът.

Уитни хапна набързо и излезе да се разходи. Не знаеше къде е Клейтън...

След два часа се върна в къщата. С усилие изкачи стълбите, водещи към втория етаж, и видя, че няколко слуги изнасят дрехите и вещите на Клейтън от стаите му.

– Какво правят? – обърна се тя към Мери. – Моля те, кажи ми защо пренасят вещите на съпруга ми!

– Негово превъзходителство се пренася в източното крило на двореца. Вие ще се преместите в неговите покои, а от вашите ще направим чудесни стаи за бебето.

– О! – прошепна Уитни. Как щеше да живее в тези стаи без Клейтън? – Ще ми покажеш ли новите стаи на херцога? Искам... Трябва да го питам нещо.

Мери я поведе по дългите коридори и накрая я остави пред вратите на един елегантен апартамент. Клейтън беше прекарал нощта там – ризата му беше преметната на един стол, а ръкавиците му лежаха небрежно захвърлени върху леглото. Уитни влезе вътре и отвори гардероба. Докосваше дрехите му, а от очите ѝ се стичаха сълзи. Винаги се беше възхищавала на широките му плещи, а очите му обожаваше.

На излизане се сблъска с него. Клейтън мълчаливо я подмина и започна да сваля самото си. Тя го последва и през сълзи прошепна:

– Защо правиш това, Клейтън?

Той разкопча ризата си, без да си направи труда да ѝ отговори.

– Заради нашето бебе ли? – настоя тя

Очите му я пронизаха.

– Заради едно бебе! – поправи я хладно Клейтън.

– Ти... не обичаш ли децата?

– Не и когато са от друг – информира я той, хвана я грубо за лакътя и я поведе към вратата.

– Не може да не искаш да имаш собствени деца – проплака Уитни, озовала се в коридора.

– Мои собствени – да! – Гласът му беше остър като кинжал.

– Ще ходим ли у Уилсънови тази вечер? Преди две седмици приех поканата им.

– Аз излизам, а ти можеш да правиш каквото си искаш!

– Но... В Уилсънови ли ще отидеш? Ако ти...

– Не! – рязко я прекъсна той и добави: – Ако още веднъж те видя в тази стая или дори в тази част на двореца, ще те изхвърля и ти обещавам, че начинът, по който ще го направя, изобщо няма да ти хареса.

С тези думи той затръшна вратата в лицето ѝ.

Останал сам, Клейтън закричи из стаята, опитвайки се да овладее гнева си. Предната вечер се беше затворил в кабинета си и се беше напил до безсъзнание, но преди това беше прехвърлил през ума си всички начини, по които би могъл да отмъсти на невярната си съпруга. Щеше да си хване любовница и да се показва с нея навсякъде. Обществото щеше да погледне със снизхождение на забежките на един женен мъж, но

Уитни щеше да бъде смъртно засегната. Тя нямаше да може да му отвърне със същото. Нямаше да може да излиза сама, без да рискува да предизвика клюки, а ако започнеш да се появява прекалено често с определен мъж, щеше да бъде публично заклеймена и отхвърлена.

Но това не беше достатъчно. Ако тя имаше намерение да ражда детето, а той да му даде името си, Клейтън никога нямаше да го погледне и да се запита дори кой ли може да е бащата. Щеше да отпрати копелето далеч от очите си... Но не веднага. Първо щеше да й позволи да задържи детето една-две години, докато силно се привърже към него; едва тогава щеше да й го отнеме.

Детето щеше да бъде неговото най-силно и сигурно оръжие за отмъщение.

Уитни се прибра в стаята си, помоли Мери и Клариса да я оставят сама и се опита да разсъждава. Клейтън я отблъскваше, защото в резултат на интимността им тя беше забременяла. Обзе я силен гняв. Откога бременността беше единствено по вина на жената? И какво в края на краищата беше очаквал съпругът ѝ, след като двамата се любеха? Колкото и наивна да беше Уитни, дори тя знаеше, че след подобна близост се раждат бебета. Беше готова да се върне с гръм и трясък в новото му убежище и да го уведоми за това!

Колкото повече мислеше, толкова по-силен ставаше гневът ѝ. Дръпна звънеца и Клариса се появи на мига.

– Моля те, погрижи се синята ми копринена рокля да бъде добре изгладена, а каретата да ме очаква готова веднага след вечеря. Ще излизам – разпореди се тя.

Четири часа по-късно слезе в трапезарията в цялата си красота и блясък. Ако щяха да живеят като непознати, поне можеха да се постараят да се държат приятелски един към друг. Но Клейтън не биваше и за миг да си въобразява, че след като тя носи неговото дете, той отново ще бъде допуснат в леглото ѝ, сякаш нищо не се е случило.

Когато тя се появи, Клейтън автоматично се изправи на крака. Тя го погледна крадешком и усети как я обзема желание, толкова силно, че ѝ се зави свят. Само да ѝ се беше усмихнал, тя щеше да се хвърли в краката му и да го помоли... Да го помоли за какво? За прошка, че го обича ли? Или за това, че носи неговото дете?

На няколко пъти улавя погледа му, впит в дълбоко изрязаното ѝ деколте, и всеки път той светкавично отместваше очи, а гневът му

нарастваше. Уитни се запита дали е възможно той да изпитва поне мъничко ревност. Когато отново погледна към деколтето ѝ, тя невинно попита:

– Харесва ли ти новата ми рокля?

– Ако целта ти е да разкриеш прелестите си пред очите на целия свят, то смятам, че роклята е напълно подходяща – цинично отвърна той.

– Настани ли се вече в новите си стаи? – направи нов опит Уитни.

Клейтън бутна чинията настрана, сякаш опитите ѝ да завърже разговор бяха убили апетита му, и стана.

– Намирам ги за доста по-добри от онези, които заемах преди – рече хладно и излезе от трапезарията.

Няколко минути по-късно входната врата се хлопна зад гърба му и до слуха ѝ достигна шумът от колелата на отдалечаващата се карета.

Чувстваше се зле, но остана на приема в дома на Уилсънови до след полунощ. Надяваше се, че Клейтън няма да одобри късното ѝ прибиране и следващия път ще я придружи.

Когато се върна в двореца, Клейтън тъкмо слизаше от каретата си.

– Продължавай да се прибиращ по това време и само след седмица цял Лондон ще започне да те одумва – предупреди я през зъби.

– Скоро няма да мога да се появявам на обществени места заради деликатното положение, в което се намирам – осведоми го Уитни и добави: – Между другото, прекарах прекрасна вечер.

Той тихо изруга.

На следващата сутрин тя слезе при конюшните и се изненада неприятно, когато конярят отказа да ѝ оседлае жребца. Беше обидена, засегната и разгневена, когато момчето ѝ каза, че действа така по заповед на господаря.

Уитни вдигна гордо глава, обърна се и решително закричи към двореца, а щом се озова вътре, пое към забраненото източно крило. Дори не почука, а влезе направо.

Мъжете, насядали около бюрото на Клейтън, наскочаха, когато младата херцогиня се появи на прага, а съпругът ѝ я поздрави с хладно кимване.

Уитни се усмихна невинно и рече:

– Моите извинения, господа. Не знаех, че съпругът ми има посетители. В конюшната стана недоразумение. Изглежда, никой не разбира,

че Хан е моя собственост. Да им кажа ли или вие, ваша светлост, предпочитате да им обясните това?

– Дори не си и помисляй да яздиш! – с нетърпящ възражение тон изрече Клейтън.

– Извинявам се, че прекъснах срещата ви – отвърна Уитни, зачервена от срам. Как си позволяваше той да ѝ говори с подобен тон пред външни хора? Спусна се към покоите си. Това беше истинска лудост, жестоко перверзно безумие. Клейтън явно смяташе да я лиши от всичко, с което би могла да убива свободното си време, да ѝ отнеме дори най-дребните житейски радости. Захвърли шапката си. Мразеше тези шапки за езда. Каква глупост да се слага шапка, когато част от удоволствието на ездата беше в това вятърът да развява косите ти!

Нямаше да отстъпи. Спусна се обратно към конюшните и хвърли на изпречилия се насреща ѝ коняр такъв убийствен поглед, че той неволно отстъпи назад. Уитни влезе при Хан и сама го оседла. Смелостта ѝ нарастваше с всяка изминала минута

Язди цели три часа. Измори се още след първия час, но не искаше да се връща. Знаеше, че Клейтън е бил уведомен за действията ѝ.

Когато най-после се спря пред конюшните, херцогът вече я очакваше. Беше се облегал на оградата и разговаряше с главния коняр. Тя погледна лицето му и изтръпна. Знаеше, че под привидното му спокойствие се крие убийствен гняв.

Уитни подкара кротко коня и мина покрай съпруга си. Клейтън хвана юздите на Хан и процеди през зъби:

– Слизай!

Страните ѝ пламнаха, а тялото ѝ затрепери. Тя преглътна с мъка и протегна ръце към него.

– Ще ми помогнеш ли?

Той я хвана за кръста и я смъкна от седлото.

– Как се осмеляваш да не ми се подчиняваш! – просъска, стисна здраво ръката ѝ над лакътя и я отведе настрани.

Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги виждат и чуват, Уитни изтегли ръката си.

– Да не ти се подчинявам? – избухна тя. – Наистина ли имаш наглостта да ми напомняш брачната ми клетва? Какво ще кажеш аз да ти припомня твоята, милорд?

– Ще те предупредя. Само веднъж. Наречи го съвет, ако искаш.

– Ако имах нужда от съвет, ти щеше да си последният човек, към когото щях да се обърна!

Лицето му се изкриви от гняв.

– Възпротиви ми се само още веднъж и ще се намериш заключена в стаите си до деня, в който копелето ти се роди!

– Сигурна съм, че това ще ти достави огромно удоволствие! – грейна Уитни, сякаш ударена с камшик. – Ти си най-жестокият... ти си лъжец! Да твърдиш, че ме обичаш и да се държиш така с мен! И още нещо, господин херцог, нещо, което вярвам силно ще ви изненада: когато човек прави любов, от това се раждат бебета!

Вдигна ръка и с все сила го удари през лицето, после извика:

– Хайде, отвърни на удара ми. Искаш да направиш така, че да ме заболи, нали? Какво, да не би да си изгубил желанието си да ме измъчваш? Добре, защото ме сърби ръката да го направя отново!

Уитни замахна, но Клейтън впи пръсти в китките ѝ и тя изохка.

– Ти си една малка кучка – извика той извън себе си от гняв. – Но поне веднъж бъди искрена с мен. Искам само едно искрено признание, нищо повече. Кълна се, че каквото и да е отговорът ти на моя въпрос, нищо няма да се промени.

– Кълнеш се? – изсмя се презрително Уитни. – Така както се закле по време на венчавката ни? Както се закле никога повече да не ме нараняваш? Твоята честна дума не струва.

– Детето от мен ли е? – прекъсна я Клейтън.

Очите ѝ се разшириха. Устните ѝ се разтвориха от изненада. За миг той се запита дали все пак не е сбъркал. В очите ѝ блеснаха сълзи.

– Дали е от теб? От теб? – изхълца Уитни.

Прииска му се да я вземе в прегръдките си, да изтръгне болката от гърдите си с помощта на тялото ѝ. Тя се беше хванала за реверите на сакото му, раменете ѝ потръпваха. Беше заровила лице в гърдите му и като обезумяла повтаряше:

– Дали е от теб? Дали е от теб?

Клейтън леко я отблъсна от себе си, обзет от чувство за вина. Тогава видя, че тя не плаче, а се смее. И това беше истеричен смях. Смееше се дори когато вдигна ръка и за втори път го зашлеви през лицето, а после затича към двореца.

Той бавно я последва. Влезе в кабинета си, затвори вратата и напълни чашата си с уиски. Сега беше сигурен в две неща: че Уитни удра силно и че детето е негово.

За каквото и да го беше излъгала, каквито и да бяха мотивите ѝ да се омъжи за него, тя не беше спала с любовника си по време на пътуванията си до Лондон. Подобен ужас и гняв не биха могли да бъдат

изиграни дори от най-великия актьор. Тя не беше му изневерила, откакто бяха женени. Детето беше от него. Гневът му започна да преминава.

За нещастие Уитни се чувстваше по съвсем различен начин. За нея Клейтън беше ненормален. И тя също щеше да полудее, ако продължава да живее с него. Трябваше да се премести някъде, но не в дома на баща си. Мартин Стоун щеше да я върне в Клеймор при първия знак от страна на херцога. Леля Ан и чичо Едуард биха могли да ѝ помогнат. Щеше да им пише и да ги попита дали може да им отиде на гости в Париж. Щом пристигнеше там, щеше да им обясни ситуацията. Чичо ѝ щеше да я изслуша и да вземе най-доброто решение.

Уитни седна на бюрото и отвори чекмеджето. Посегна към празните листове и внезапно погледът ѝ беше привлечен от смачкано късче синя хартия. Отвори го, за да види дали е нещо, което трябва да запази или изхвърли, и прочете: „*За свой най-голям ужас...*“

Спомни си, че беше пъкнала бележката между празните листове от страх слугите в дома на Емили да не я видят и да я прочетат. Как тогава се беше озовала най-отгоре? Някой я беше открил. Мери и Клариса бяха единствените, които имаха достъп до покоите ѝ, но те никога не биха ровили в бюрото ѝ. Тогава...

Мили Боже! Та тя самата беше изпратила Клейтън с молба да потърси писмото на леля ѝ в някое от чекмеджетата. Ръцете ѝ затрепераха. Опита се да отгатне какви ли мисли са минали през главата му, когато е прочел това. Прочете краткото послание отново. Датата! Бяха решили всяка година да празнуват деня, в който тя беше дошла в двореца Клеймор, а бележката беше написана само ден преди това. Клейтън сигурно е решил, че Уитни го е потърсила, защото е помислила, че е бременна! Подобно нещо би го засегнало дълбоко. Той неведнъж беше казвал колко много означава нейната поява в дома му след тяхното последно скарване, признанието ѝ, че го обича и че е готова да смири гордостта си в името на тази своя любов.

Бележката будеше още въпроси. За кого беше предназначена? Нямахте обръщение, така че Клейтън би могъл да си въобрази, че е писана до друг мъж. Но той много добре знаеше, че беше отнел девствеността ѝ през онази ужасна нощ. Нима не беше възможно тя да се е обърнала към някого за помощ или съвет? Но не това беше причината за яростта му. Може би ревнуваше, че е потърсила подкрепа от друг... мъж.

– Глупак! – изсъска тя, но се почувства неизказано щастлива. Идееше ѝ да затанцува из стаята.

Клейтън се държеше така не защото не искаше бебето! Но въпреки

обзелото я облекчение продължаваше да чувства, че би го удушила. Отново го беше направил. Беше я обвинил за нещо, родено от неговото въображение, без дори да ѝ каже какво престъпление е извършила, без да ѝ даде възможност да обясни!

Изпълни я решителност. Това беше последният път, в който Клейтън щеше да даде воля на гнева си, отнемайки ѝ правото да се защити.

Трябваше да го накара да обясни причините за поведението си. Тя нямаше да го моли за обяснение, той сам щеше да ѝ го даде. Трябваше да го извади от равновесие, да го ядоса достатъчно или да го накара да ревнува до умопомрачение, за да го принуди да хвърли обвиненията си в лицето ѝ.

Когато го направеше, тя щеше да му обясни за бележката, да го накара да пълзи в краката ѝ и да я моли за прошка. Глупости! Никога нямаше да успее да го направи. Щеше да се хвърли в прегръдките му в мига, в който видеше, че той отново я иска.

Нищо, засега щеше да поддържа избраната линия на поведение. Щеше да бъде весела и очарователна. Ако това не помогнеше, тогава щеше да го предизвика.

Тази вечер семейство Клифтън организираха голям бал в дома си. Уитни не беше сигурна, че Клейтън ще отиде. Но тя щеше да бъде там.

Уитни положи много грижи за облеклото си. Сложи смарагдово-зелената рокля, която си беше ушила по време на пътуването им до Париж. Дрехата разкриваше всичките ѝ прелести. С усмивка огледа отражението си в огледалото и украси шията си с колие от смарагди и диаманти.

– Как изглеждам? – обърна се тя към Клариса.

– Гола, както в деня на раждането ти – отвърна Клариса, впила неодобителен поглед в дълбоко изрязаното деколтe на роклята.

– Вярно, че е малко по-различно от онова, което обикновено нося – съгласи се Уитни, а в очите ѝ блесна палаво пламъче. – Не мисля, че съпругът ми ще ми разреши да се появя на публично място, облечена по този начин. Какво ще кажеш?

Роклята прошумоля, когато тя влезе във всекидневната. Клейтън беше до шкафчето с напитки и тъкмо допълваше чашата си. Когато чу шум зад себе си, се обърна и очите му гневно светнаха.

– Къде ще ходиш? – попита я предизвикателно.

– Къде ли? – Лицето ѝ придоби ангелско изражение. – Обещахме да

отидем на бала в дома на Клифтън, не помниш ли? Би ли ми налял малко вино? – добави с усмивка.

Клейтън грабна една бутилка от шкафа и изръмжа:

– Много лошо, защото всъщност няма да ходим у Клифтънови.

– О? – възкликна Уитни и посегна за чашата си. – Срамота! Ще пропуснеш такова приятно събитие. Винаги съм смятала, че баловете, които се провеждат там, са едни от най-приятните...

– Няма да ходя на този бал – прекъсна я Клейтън с леден тон. – А колкото до теб – тази вечер няма да излизаш. Ясно ли е, Уитни?

– Думите ти са пределно ясни – кимна тя и тръгна към трапезарията с чаша в ръка. Беше съсипана. Клейтън нямаше намерение да я води никъде, нито да ѝ разреши да излезе сама.

Вечерята премина в мълчание. Сърцето на Уитни се сви, когато забеляза, че пръстенът с рубини, който беше подарила на съпруга си през първата им брачна нощ, не беше на ръката му. Клейтън не го беше свалял от мига, в който тя го надяна на пръста му.

Усети, че той наблюдава реакцията ѝ с цинична усмивка. Беше обидена, но и страшно ядосана. Щеше да отиде на бала. На всяка цена. Решително вдигна брадичка.

Преди да сервират десерта, тя стана и рече:

– Отивам си в стаята. Лека нощ.

Искаше да се скрие час по-скоро. Ако останеше по-дълго.

Клейтън със сигурност щеше да се сети за плановете ѝ и да забрани на кочияша да ѝ се подчини.

Минаваше един часът след полунощ, но за членовете на клуба, към който принадлежеше Клейтън, времето никога не бе имало особено значение. Херцогът седеше отпуснат в стола си, без да обръща внимание на разговорите около себе си, нито на картите, които държеше. Не успяваше да се съсредоточи въпреки усилията, които полагаше. Мислеше си непрекъснато, че се беше оженил за една малка вещица, която беше влязла под кожата му. Присъствието ѝ беше болезнено, но щеше да го боли и ако я изтръгнеш от себе си. Представи си я в зелената рокля, разкриваща безсрамно всичките ѝ прелести. Ръцете му копнееха да докоснат нежната ѝ кожа, а желанието му да я обладае беше неустойимо. Беше плътска страст, не любов.

Как въобще ѝ беше хрумнало, че може да излезе в подобна дреха, и то сама? И как смееше да се прави на обидена заради забраната да язди?

Та Клейтън беше дал нареждания на конярите още в мига, в който беше разбрал, че е бременна. Не, че го беше грижа какво щеше да си помисли малката негодница. Тя беше длъжна да му се подчинява!

– Радвам се да те видя, Клеймор – рече Уилям Баскервил, сядайки на свободния стол до него. – Макар че присъствието ти тук ме изненадва.

– Защо?

– Току-що видях жена ти на бала в дома на Клифтън. Помислих си, че и ти си някъде там. Херцогинята изглеждаше прелестно и аз, разбира се, ѝ го казах.

Думите на Баскервил подействаха на Клейтън като плесница. Хвърли яростен поглед на приятеля си и той побърза да добави:

– Твоята съпруга винаги изглежда красива. И аз винаги ѝ го казвам.

Херцогът продължаваше да го гледа с омраза и Баскервил се зачуди какво толкова беше казал, та да го обиди. Накрая стигна до погрешното впечатление, че комплиментите му са накарали Клеймор да ревнува – според слуховете Клейтън беше лудо влюбен в младата си съпруга. Баскервил безпомощно се огледа наоколо и отчаяно рече:

– Всички присъстващи бяха на мнение, че херцогинята е зашеметяваща. Беше облечена в зелена рокля, чийто цвят чудесно подхождаше на очите ѝ. И това ѝ казах. Да си призная честно, трябваше доста да почакам, докато имам възможност да го направя – тя беше заобиколена от тъпна обожатели!

Клейтън сложи картите на масата и бутна стола си назад. Изправи се, кимна любезно на партньорите си и с твърда крачка излезе от клуба.

Петимата мъже проследиха оттеглянето му, а на устните им играеха усмивки. Само Баскервил беше разтревожен:

– Мили Боже! Видяхте ли го как ме погледна, когато му казах, че жена му е у Клифтънови? – Направи пауза и продължи: – Достатъчно дълго ли са женени, за да се осмели Уестморланд да вдигне скандал?

Маркърс Ръдърфорд отвърна през смях:

– Бих казал, че бракът им е достатъчно дълъг, за да се скарат.

– Господи! – извика Баскервил. – Ако знаех какво ще стане, никога нямаше да спомена, че съм я видял! Тя е толкова красива! Не бих искал да ѝ причинявам неприятности. Сигурен съм, че херцогинята не би отишла на това тържество, ако знаеше, че Клеймор не би одобрил.

– Така ли? – иронично го изгледа лорд Ръдърфорд, разменяйки многозначителни погледи с останалите мъже.

– Разбира се! – уверено заяви Баскервил. – Ако Клеймор ѝ беше

казал да не ходи, тя щеше да му се подчини. Тя му е съпруга в края на краищата! Брачни клетви и така нататък, както знаете.

Ръдърфорд продължи:

– Веднъж казах на жена си, че няма нужда от кожата, която си беше наумила да купи – тя вече имаше поне десет такива. Тропнах с крак и ѝ заявих, че няма да стане на нейната.

– И тя не я купи, нали? – колебливо попита Баскервил.

– Разбира се, че не – през смях рече Ръдърфорд. – Но за сметка на това си купи единадесет нови рокли, които да са подходящи за кожата, които вече имаше. Заяви ми, че след като ще трябва да се появява на обществени места със старите си кожи, то поне роклите ѝ не трябва да бъдат подлагани на критика. Похарчи три пъти повече, отколкото щеше да даде, ако си беше купила желаната кожа.

– Божичко! А вие набихте ли я?

– Да я бия ли? – развеселено повтори Ръдърфорд. – Ис, боят не решава нещата. Идеята и без това не ми харесва. Всъщност в крайна сметка ѝ купих кожата, която искаше.

– Но... Но защо? – заекна Баскервил.

– Защо ли, скъпи приятелю? Ще ти кажа защо. Защото нямах намерение да се разоря. Нали разбираш, роклите струват доста пари, но щеше да стане страшно, ако жена ми решише да прибави към тях и подходящи бижута...

Уитни се прибра у дома на зазоряване. Докато се изкачваше по мраморното стълбище, водещо към покоите ѝ, за пореден път си помисли колко много ѝ беше липсвал Клейтън тази вечер. Как беше успял да се превърне в нещо толкова важно за нея за толкова кратък период от време? Изкушението да отиде при него и да му обясни недоразумението с бележката беше изключително силно, но какво щеше да стане следващия път, когато може би нямаше да има какво да ѝ подсказе каква е причината за поредното му гневно избухване? Той отново щеше да я накаже, а тя нямаше да успее да се защити. Ни най-малко не съжаляваше за неподчинението, което беше проявила тази вечер. Надяваше се, че щом Клейтън разбере за това, ще избухне и ще ѝ предостави възможност да му докаже, че е невинна.

Чудеше се дали трябва да спомене колко приятно е прекарала на бала... Да, щеше да бъде чудесно той да разбере.

Но само след секунда въодушевлението ѝ отстъпи място на

паниката. Вратата на стаята ѝ беше открената и тя видя съпруга си седнал в креслото. Реши да се престори, че не го е забелязала. Влезе вътре и тръгна право към гардеробната, разкопчавайки роклята си в движение. Ако той изчакаше още малко, докато тя свали тази рокля и облече някоя от прелестните си прозрачни нощници, тогава шансът щеше да бъде на нейна страна. Яростта му щеше да отслабне и да отстъпи място на желанието...

– Не се събличай, докато не си тръгна – спря я гласът му Клейтън се надигна от мястото си и се доближи до нея с опасната грациозност на пантера, дебнеща плячката си. Уитни инстинктивно отстъпи назад, но бързо се окопоти.

– Спомняш ли си какво ти казах наскоро? Че ще се случи нещо ужасно, ако посмееш още веднъж да не ми се подчиниш? – попита с измамно спокойствие той.

Сърцето ѝ се сви от страх

– Спомням си – кимна Уитни – Както си спомням и много други неща. Спомням си думите, които ми шепнеш, докато проникваше дълбоко в мен, спомням си...

– Млъкни! Или ще...

– Спомням си тръпките, които пробягваха по тялото ми, когато ръцете ти ме докосваха... – продължи, сякаш не го чу тя.

Клейтън я хвана за раменете и силно я разтърси.

– По дяволите! Млъквай!

– Не мога. Не мога да млъча, защото те обичам. Обичам очите ти, усмивката ти, твоята...

Клейтън я притегли към себе си и устните му жестоко се впиха в нейните. Дъхът ѝ спря. Знаеше, че той иска да я накаже, но не я беше грижа за това. Усещаше нарастващата му възбуда и се притисна към него, обвивайки ръце около шията му.

Клейтън рязко я отблъсна от себе си. Дишаше тежко. Уитни вдигна високо глава и кротко рече:

– Доброволно ще се оставя да бъде заключена в тези стаи толкова дълго, колкото ти прецениш, но само ако останеш при мен да ми правиш компания. В противен случай никой не би могъл да ме задържи тук. Ако трябва, ще подпаля двореца и пак ще избягам.

За момент Клейтън загуби почва под краката си. Уитни изглеждаше толкова млада, красива и невинна, че ако не я мразеше толкова, ако не мразеше и себе си, щеше да посрещне думите ѝ с усмивка. Наложил се да си напомни, че тя е превъзходна актриса. Да остане заключен тук с нея!

По дяволите! Та той едва издържаше да живее под един покрив с нея! През една част от време то я мразеше, а през останалата я желаше по-силно от всякога.

– Ако още веднъж напуснеш границите на това имение, споменът за онази нощ, в която за пръв път те доведох тук, ще ти се стори като сладък сън! – скръдна със зъби той.

Клейтън я беше научил да цени властта, която имаше над тялото му, и жестоката му целувка ѝ показа, че той все още силно я желае. Това ѝ даде сили да устои на погледа му и да отвърне:

– Вече си мечтая онази първа нощ да се върне, милорд! Както и да е. Ще ти се подчинявам поне дотолкова, че да искам от теб разрешение, преди да отида някъде.

Влезе в гардеробната и чу как външната врата се затваря с трясък. Не смешната ѝ заплаха, че ще подпали двореца, го беше накарала да се откаже от намерението си да я държи под ключ. И двамата знаеха, че Клейтън винаги може да ѝ остави пазач, който да следи всяка нейна стъпка. Предложението ѝ да остане с нея по време на доброволното ѝ изгнаничество беше онова, което го беше разчувствало.

Знаеше, че си играе с огъня. Не смееше да рискува и да го доведе до състояние, в което той да реши да я лиши изцяло от присъствието си. Трябваше да бъде край него и да го подтикне да я обвини в тази глупост, която вярваше, че е извършила. Трябваше да е до него, за да продължи да разпалва огъня на желанието му.

Клейтън лежеше и хладно обмисляше миналото и бъдещето си. Сърцето и разумът му казваха, че между него и Уитни никога вече не би могло да има каквото и да е, но тялото му изгаряше от желание да се слее с нейното.

Ако не живееха заедно, може би щеше да намери отдушник за мъчителната си страст. Можеше да се премести в лондонското си жилище или пък да отиде във Франция или Испания за няколко месеца. Това беше добро решение, но тя все пак носеше неговото дете и ако по време на бременността възникнеха усложнения, той щеше да е далеч.

Не, по-добре беше да се премести в Лондон. През следващите един-два месеца можеше да заведе Уитни на няколко събирания. Скоро всички щяха да забележат, че е в деликатно състояние, и нямаше да се изненадат, когато престане да го виждат с нея. А щом започнеше да излиза с някоя от предишните си любовници, клокарите щяха със за доволство да отбележат, че онова просто момиче не е успяло да го задържи и че те са знаели какъв обрат ще вземат нещата още от самото начало. Мисълта

накара Клейтън да се усмихне доволно.

Молеше се само детето да е момче – това щеше да е единствената му възможност да се сдобие с наследник. В противен случай задачата щеше да падне на плещите на Стивън. Слава Богу, можеше да разчита на брат си за това.

На следващата сутрин Уитни внимателно обмисли текста на бележката, която трябваше да изпрати на Клейтън. Уведомяваше го, че родителите на лорд Арчибалд честват годишнината на брака си и че е обещала на Майкъл и Емили да присъства на тържеството, което щеше да се състои същата вечер. Молеше съпруга си да я придружи. Изпрати посланието по Клариса и нетърпеливо зачака отговор.

С треперещи пръсти разтвори бележката, която старата прислужница ѝ донесе, и прочете:

Уведоми личния ми прислужник с какво облекло трябва да се появя на бала.

Сърцето ѝ запя от щастие.

Следобед отдели за вида си повече време от друг път. Клариса вдигна високо къдриците ѝ и ги закрепил със златна верижка, останала в наследство от бабата на Уитни. На шията си окачи златна верижка с топаз, обграден със ситни диаманти, носена навремето от прабаба ѝ. Не сложи нито едно от бижутата на рода Уестморланд. Поколеба се дали да не махне и венчалната си халка, както беше сторила с годежния си пръстен, но се отказа. Това само щеше да ѝ попречи да осъществи плана си.

Клейтън я очакваше в салона, облечен официално. Уитни се появи грациозно, обвита в златист шифон. Беше загърнала раменете си с прозрачен шал, който щеше да свали едва след като се озовяха в балната зала.

Пътуваха в мълчание. Уитни предвкусваше изненадата, която щеше да изпита Клейтън в мига, в който шалът паднеше от раменете ѝ. Щом зелената рокля беше предизвикала неодобрението му, то със сигурност гледката, която щеше да се разкрие пред него тази вечер, щеше да го шокира.

– Не си подхождаме – отбеляза Уитни, когато каретата спря пред дома на родителите на Майкъл и Клейтън ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе.

– Какво искаш да кажеш? – хладно запита той.

– Тоалетите ни не си подхождат по цвят – обясни невинно и с небрежен жест отметна шала.

– Не виждам каква разлика би... – започна Клейтън, но онова, което се разкри пред погледа му, го накара да замръзне от изненада. Когато възвърна способността си да говори, попита: – Опитваш се да видиш докъде можеш да стигнеш ли?

– Не, милорд – отвърна тя, забелязвайки погледите, с които я съпроводиха останалите гости. – Нима мога да намеря по-голямо предизвикателство за вас от детето, което нося?

Клейтън направи видимо усилие да потисне гнева си.

– Ако разрешиш да ти дам един съвет – постарай се да не забравяш за състоянието си и да се държиш прилично тази вечер.

Уитни лъчезарно се усмихна.

– Разбира се. Точно това смятах да направя, но не успях да напъхам в деколтето си дантелата, предназначена да прикрие част от гърдите ми.

Пръстите му болезнено се впиха над лакътя ѝ и тя изохка.

– Забавлявай се колкото можеш на това тържество, защото ще ти е последно – изсъска Клейтън. – Ще останеш в замъка Клеймор до раждането на детето, а аз ще се преместя в Лондон.

Надеждата ѝ я напусна. Уитни се опита да се освободи от железната хватка, но не успя.

– Моля те, не излагай и двамата ни, като оставяш следите на своя гняв по ръката ми – прошепна тя.

– Болката, както и любовта е нещо, което трябва да се споделя – отвърна той и я пусна.

Щом влезе в балната зала, Уитни почувства, че нещо липсва. Трудно ѝ беше да определи какво точно. Може би усещането идваше от това, че всички изглеждаха толкова... нормални. Не, по-скоро полагаха неимоверни усилия да изглеждат нормални.

Емили, която пристигна почти едновременно с тях, даде отговор на въпроса, който измъчваше Уитни.

– Божичко! – възкликна тя, издърпвайки приятелката си настрана. – Свекър ми винаги ще обърка всичко! Не можах да повярвам на ушите си, когато само преди пет минути сподели с мен колко мъки му е коствало, за да я убеди да дойде на бала! Това ще е изненадата за свекърва ми

– За кого говориш? – прошепна Уитни, а сърцето ѝ се сви от предчувствие за приближаваща буря.

– За Мари Сейнт Алерман. Тя е тук! Бащата на Майкъл успял да я

уговори да дойде и да пее за свекърва ми. Госпожица Алерман е отседнала в двореца, където има представление утре вечер и...

Уитни не чу останалото. Тялото ѝ затрепери в мига, в който от устата на Емили прозвуча името на най-красивата и най-известната от любовниците на Клейтън. Мари Сейнт Алерман беше в града, под един покрив с бившия си любим! Само преди час той я беше уведомил за решението си да се пренесе в къщата в Лондон. Не помнеше какво отвърна на приятелката си, нито как успя да избегне вниманието на познатите си. Оттегли се в един усамотен ъгъл и с ужас зачака появата на певицата.

Музикантите заеха местата си. Залата утихна. Всички с нетърпение очакваха да видят и чуят жената, известна в цяла Европа с прекрасния си глас и несравнимата си хубост. Обаче повече се вълнуваха от това как ще се държи Клейтън при срещата с бившата си любовница.

Херцогът приближи до Уитни и съдържано ѝ подаде ръка, а после я отведе до пианото.

– Мен ако питате, ничий глас не може да се сравни с този на Сейнт Алерман – отбеляза един възрастен господин, застанал близо до Клейтън. Лицето на херцога се напрегна и Уитни разбра, че присъствието на певицата е изненада за него. Божичко, защо трябваше точно тази вечер да изглежда толкова неустоим? И защо Мари Сейнт Алерман беше толкова красива?

Уитни не можеше да откъсне поглед от русата певица, която заемаше мястото си до пианото. Тялото ѝ беше стройно като на богиня. Поведението ѝ беше на жена, сигурна в красотата си, но не и обсебена от мисълта за нея. А когато запя, залата затаи дъх.

В сравнение с нея Уитни се почувства невзрачна и недодялана. Виеше ѝ се свят. Сега ѝ стана ясно какво означава да си метреса на херцога на Клеймор. Тази жена с усмихнати сини очи беше вкусвала страстните му целувки, беше лежала гола в прегръдките му и беше споделяла екстаза на сливането на телата им. Уитни си даваше сметка, че е бледа като смъртник. Дланите ѝ бяха ледени. Ако останеше още минута тук, щеше да припадне. Ако напуснеше, щеше да даде повод я одумват. Опита се да си вдъхне смелост, като си припомни, че Клейтън беше изоставил тази красавица, за да спечели нея, Уитни. Но това беше отдавна. Сега той я мразеше. Много скоро тялото ѝ също щеше да буди отвращение у него...

Прииска ѝ се да е мъртва. Дори не усети, когато Клейтън хвана треперещата ѝ длан, нито имаше представа от колко време двамата стоят

така. Щом осъзна, че той ѝ предлага подкрепата си, вплете пръсти в неговите. Сега поне можеше да си поеме дъх, макар и за миг.

Мари Сейнт Алерман изпя песента си и се поклони, а когато се изправи, очите ѝ срещнаха тези на Клейтън и Уитни усети как между двамата пламна искра.

Обявиха началото на танците. В началото Клейтън не се отделяше от съпругата си и въпреки че не ѝ продумваше и едва я поглеждаше, Уитни беше благодарна за това. Когато обаче я покани на танц, той процеди през зъби:

– Къде е годежният ти пръстен?

– Свидетелството за твоята любов? – предизвикателно попита Уитни и гордо вдигна глава. Изглеждаше крехка и уязвима. – За него ли става дума?

– Знаеш много добре!

– Тъй като е знак за любовта ти към мен, която вече не съществува, реших, че ще е лицемерно от моя страна да продължа да го нося.

Затаи дъх в очакване Клейтън да я увери, че любовта му е още жива.

– Прави каквото искаш – изрече той. – Винаги си го правела.

Останаха заедно и след танца и с усилие се опитваха да прикрият напрежението помежду си, разговаряйки оживено с другите гости. Внезапно атмосферата се промени. Смеховете секнаха и всички погледи се обърнаха в една посока.

Уитни извърна глава и видя лорд Ийстърбрук да приближава към тях под ръка с Мари Сейнт Алерман.

– Клеймор! – Гласът на Ийстърбрук разсече възцарилото се мълчание като нож. – Сигурен съм, че вие двамата не се нуждаете от представяне.

Клейтън се обърна и се озова пред лорда и бившата си любовница. Любопитните очи заследиха реакцията му.

Той се усмихна лениво и поднесе ръката на певицата към устните си.

– Както виждам, мадам, все още само появата е достатъчна, за да паднат всички мъже в краката ви.

Мари наклони глава и прие с усмивка галантния комплимент.

– Не всички – многозначително отвърна тя. – Но да си призная, бих била изненадана да видя и вас в подобно глупаво положение, ваша светлост.

Уитни следеше размяната на реплики и се питаше дали Клейтън ще

я представи на бившата си метреса. В този момент усети, че мрази съпруга си и презира Ийстърбрук. Не понасяше тези любопитни очи, вперени в тях. Цялата зала сякаш се изпълни с нейни врагове, със стотици Ийстърбруковци, изпитващи извратено задоволство от положението, в което беше поставена. Начело с многоуважаемия ѝ съпруг. Да се беше омъжила за Пол! Щеше да си живее спокойно в тихата провинция, там, където ѝ беше мястото. Внезапно осъзна, че лордът ѝ представя Мари Сейнт Алерман.

Уитни срещна погледа на съперницата си с изумително външно спокойствие.

– Благодаря ви, че ми доставихте удоволствие с прелестния си глас, госпожице – изрече на безупречен френски тя. – Беше невероятно изживяване.

– Обикновено мълвата за чара и красотата на някоя жена се оказват преувеличени, но във вашия случай те са истина – също така любезно отвърна Мари. На устните ѝ се появи лека усмивка и тя погледна предизвикателно към Клейтън. – Бих казала, че това ме изпълва с разочарование.

Тя кимна на херцога и херцогинята и гордо се оттегли, хванала Ийстърбрук под ръка, за да приеме възторга на останалите благородни господа в залата.

Уитни разбра, че Клейтън беше горд от начина, по който беше посрещнала това изпитание, но от това не ѝ стана по-леко. Малко по-късно съпругът ѝ я остави и се оттегли към терасата, където го очакваше русата хубавица.

Мари с усмивка протегна ръце към него и възкликна:

– Чудесно е, че отново те виждам, Клейтън! Знаеш, че дължиш на Ийстърбрук тази наша среща, нали?

Той леко се усмихна:

– Сигурно вече си разбрала, че Ийстърбрук е голям негодник. Мари.

На лунната светлина косата ѝ блестеше като разтопено сребро. Интелигентните ѝ сини очи блестяха.

– Бракът май не ви се отразява добре, милорд – отбеляза тя.

Клейтън усети, че се напруга. Знаеше, че ако поднови връзката си с Мари Сейнт Алерман, клоките нямаше да имат край. И двамата бяха много известни, така че приказките не можеха да бъдат избегнати и от мъщението, което подготвяше за Уитни, щеше да бъде пълно. Освен това Мари владееше до съвършенство любовното изкуство и щеше да му

помогне да задоволи страстите си.

Тогава се сети за пребледнялото лице на Уитни, за студените ѝ преперещи пръсти, стиснали ръката му по време на изпълнението на Мари. Да върви по дяволите! Беше се осмелила да махне годежния си пръстен! Беше лъжкиня, негодница... Но също и негова съпруга, майка на бъдещото му дете. Разбра, че няма да намери сили в себе си да се впусне в играта, която Мари с нетърпение очакваше. Щеше да си намери друга любовница.

– Бракът не понася и на съпругата ти – продължи Мари. – Тя е много красива, но и невероятно нещастна.

– Женитбата се отразява добре и на двама ни – отвърна Клейтън.

Тя едва забележимо се усмихна.

– Щом казваш.

– Да, казвам – раздражено рече той. След като Мари беше забелязала колко нещастна е Уитни, значи това не беше убягнало и на останалите в балната зала. Не искаше съпругата му да стане за смях пред приятелите им. Не това беше целта му.

– В такъв случай ще е най-добре, ако се върнеш в залата – посъветва го Мари. – Защото имам усещането, че Ийстърбрук възнамерява да използва нас двамата, за да нарани жена ти, а после да влезе в ролята на неин утешител. – Очите ѝ внимателно проследиха лицето на Клейтън при тези думи Накрая тя добави: – Никога не съм те виждала в подобно състояние. Изглеждаш страшен и ужасно привлекателен, когато си разгневен и обзет от ревност.

– Отдай го изцяло на гнева – посъветва я той и набързо се сбогува с нея.

Влезе вътре. Потърси с поглед Уитни, после Ийстърбрук. Лордът беше там, но Уитни я нямаше. Клейтън с облекчение установи, че никой не беше забелязал краткото му усамотение с Мари на терасата. Много добре, защото клюките щяха да бъдат избегнати и съпругата му нямаше да се изчервява всеки път, когато отново срещне тези хора.

Но къде беше Уитни? Един прислужник даде отговор на въпроса му. Херцогинята си беше тръгнала. Проклета глупачка! Как се беше осмелила да си тръгне така, оставяйки го сам на празненството? Ако се върнеше отново в залата, всички щяха да разберат, че тя си е отишла, и щяха да се запитат за причината. Клейтън не даваше пукната пара за приказките, но Уитни щеше да бъде тази, която трябваше да ги понесе. Беше избягала, защото не беше намерила сили да се изправи лице в лице с жестокостта на околните. И беше взела каретата, което на практика му

отнемаше възможността да я последва.

Емили и Майкъл Арчибалд разрешиха проблема. Те се появиха във фойето и поръчаха каретата им да ги чака на входа след минута. Без да разпитват Клейтън, му предложиха услугите си. Откараха го до градската му къща, където той прекара дълга и самотна нощ. Пред очите му непрекъснато изникваше Уитни в златистата си рокля. Ако не беше толкова хубава, ако погледите на останалите мъже не се спираха така похотливо върху нея, ако не беше махнала годежния си пръстен, той никога нямаше да последва Мари Сейнт Алерман на терасата.

35.

Клейтън не се върна в имението Клеймор през следващите няколко дни, нито пък прекара времето си в леглото с Мари Сейнт Алерман, както предполагаше Уитни. Дните минаваха в размишления, а нощите прекарваше в клуба.

В резултат на това Клейтън стигна до няколко заключения. Няваше нужда да си търси любовница. Това щеше да доведе до множество усложнения. И без това беше женен за уличница, чието тяло продължаваше силно да желае. Защо му беше любовница, когато имаше Уитни? Няваше да продължи да живее като монах, нито щеше да остане в източното крило на двореца Клеймор. Щеше да се върне и да заеме предишните си стаи. Когато тялото му усетеше нужда да бъде задоволено, Уитни щеше да му бъде под ръка. Тя беше негова собственост. Беше платил прекалено скъпо за нея – с много пари и с името си, но поне я притежаваше.

Тези мисли и други подобни на тях се въртяха в главата му, когато сутринта на четвъртия ден нареди да впрегнат каретата му. Първо щеше да обясни на Уитни бъдещото ѝ положение в неговия дом и произтичащите от това задължения. После щеше да каже всичко, което мислеше за нейния непоносим нрав.

Слезе пред входа на двореца и тръгна право към покоите на съпругата си. Отвори с трясък вратата на спалнята и бързо закрачи към гардеробната. Уитни не беше там. Защото херцогинята си беше отишла. Предния ден, обясни през сълзи Мери, когато побеснелият от гняв Клейтън ѝ поиска обяснение.

– Къде е отишла? – извика нетърпеливо той.

– Не ни каза, ваша светлост. Само поръча да ви предадем, че е оставила бележка за вас в едно от чекмеджетата на бюрото си.

Без да каже нито дума, Клейтън закрачи към бюрото и издърпа най-горното чекмедже. На дъното се виждаше някаква смачкана хартийка. Клейтън я позна. Не искаше дори да я докосва, но се насили да го направи, защото допускаше, че Уитни би могла да добави нещо отдолу. Остана разочарован. Не беше написала нито дума. Това беше нейният начин да му покаже, че е разбрала каква е причината за гнева му.

Клейтън пхна омразната бележка в джоба си и излезе от стаята.

– Премествам се обратно в моя апартамент – уведоми той Мери. –

Изнесете вещите ѝ оттам.

Къде да ги прехвърля? – подсмръкна прислужницата

– На предишното място, разбира се! – кресна той. Тръгна по коридора и внезапно осъзна, че бележката в джоба му беше по-различна на пипане. Хартията беше странно омекнала. Сълзи! Бележката беше попила много сълзи.

През следващите няколко дни Клейтън се мятеше като лъв в клетка в очакване съпругата му да се върне. Беше сигурен, че Уитни ще го направи, щом се увери, че той не би я подлагал на повече душевен тормоз предвид състоянието ѝ. Трябваше да се върне. Нима някой би могъл да ѝ даде убежище, да я скрие от собствения ѝ съпруг под заплахата от съд и сериозно наказание? Баща ѝ беше достатъчно разумен, за да ѝ нареди веднага да се върне там, откъдето е пристигнала, реши той, променяйки внезапно отношението си към Мартин Стоун.

В края на петия ден вече знаеше, че Уитни наистина го е напуснала. Едно беше да я изгони и съвсем друго – тя сама да си тръгне. Във втория случай изоставеният беше той.

Сигурно все пак беше отседнала при баща си и онзи проклет негодник ѝ беше позволил да остане.

Извика Макрий и нареди:

– Искам да бъда в дома на Мартин Стоун след шест часа.

Макрий се подсмихна и Клейтън си зададе въпроса, дали пък кочишът не го беше излъгал, когато твърдеше, че не знае къде е отишла господарката му. Според Макрий херцогинята му наредила да я откара до първата пощенска станция, откъдето наела карета. Къде, по дяволите, беше тръгнала сама и бременна при това? Глупачка! Красива малка глупачка!

Мартин Стоун излезе на входа на дома си, за да посрещне лично знатния си зет. На лицето му се беше разляла угодническа усмивка.

– Добре дошли, добре дошли – повтаряше той, а очите му не се откъсваха от каретата. – Как е дъщеря ми? Не е ли с вас?

Клейтън усети вкуса на поражението.

– Уитни се чувства превъзходно, благодаря, Мартин. Помоли ме да дойда и да ти кажа, че очакваме дете.

Не му се искаше да тревожи баща ѝ с признания, че е прогонил дъщеря му с непоносимия си характер.

Следващата спирка беше Ходжис Плейс, но Уитни не беше там.

Потеглиха обратно към Клеймор. Макрий вече не се усмихваше.

На следващата сутрин направи проучване и установи че Уитни не е и в дома на семейство Арчибалд. Просто беше изчезнала.

Гневът му отдавна беше отминал. Сега тревогата го беше сграбчила в лапите си. Когато научи, че не е и във Франция, тревогата му прерасна в паника.

Може би тя беше потърсила помощта на онзи негодник, до когото беше написала проклетата бележка. Дори и да ѝ беше отказал съдействието преди време, сега едва ли би имал нещо против да я затвори някъде и да се възползва от нея.

Не, не беше възможно да е избягала с друг мъж. Тя го обичаше... Поне малко. Държеше да е покрай него. Обичаше да се любят. Не беше сигурен какви чувства са я вълнували в деня на сватбата им, но можеше да се закълне, че впоследствие тя наистина го беше обикнала, беше се при вързала към него.

Кръстосваше празните стаи и си мислеше колко пусто и мъртво изглежда всичко без нея. Тя си беше отишла, отнасяйки със себе си желанието му за живот. Беше я отблъснал, беше пречупил упорития ѝ нрав, беше я победил. А тя беше толкова храбра! Никоя друга жена не би се осмелила да го погледне право в очите и да не трепне под ледения му поглед. Никоя не би се осмелила да му заяви, че ще остане заключена в тези стаи само ако той сподели затворничеството ѝ. Нима щеше да иска той да остане с нея, ако не го обичаше?

Клейтън се приближи до прозореца и се загледа в мрака навън.

„Не мога да мълча – беше казала тя. – Защото те обичам. Обичам очите ти, обичам усмивката ти...“

Господи, как можеше да му говори така, докато той се опитваше да я нарани?

Клейтън се върна в стаята си и отвори кутийката, в която държеше копчетата си за ръкавели. Пръстенът с рубин беше там. Той го взе и с въздишка се загледа в издълбания от вътрешната страна кратък надпис: „На моя скъп лорд“. Поколеба се дали да си го сложи сега, или да изчака тя отново да го надене на пръста му, както през първата им брачна нощ. Сложи си го сам. Не можеше да чака повече.

Почувства се по-добре. Седна на канапето и опъна крака, бавно отпивайки от брендите си. Очите му не се отместваха от широкото легло, което пазеше спомените за толкова прекрасни нощи...

Много добре, Уитни беше спала с друг мъж преди сватбата. Ако не си задаваше въпроса кой можеше да бъде този мъж, щеше да му бъде

далеч по-лесно да преживее този факт. Та нали той беше отнел девствеността ѝ и вероятно я беше подтикнал да потърси утеха в прегръдките на друг мъж. Веднъж. Само още веднъж щеше да ѝ прости. Затвори очи и отметна глава назад. Знаеше, че се самозалъгва. Щеше да ѝ прощава винаги, защото каквото и да беше вършила в миналото, той не можеше да живее без нея.

На следващата сутрин оседла Хан и препусна. Обиколи местата, до които бяха яздили двамата, и спомените се връщаха при него с мъчителна яснота. Спря коня на хълма, от който се бяха наслаждавали на имението Клеймор, слезе и седна на тревата.

Мина му през ума, че ако беше отстъпил пред настояванията ѝ в деня, в който беше дошла да го търси в двореца, сватбата им още нямаше да се е състояла. Уитни настояваше да ѝ даде осем месеца, за да може да се подготви... Осем месеца! От устните на Клейтън се откъсна груба ругатня. Той скочи на крака. Уитни беше поискала осем месеца, за да се справи с подготовката за сватбата. Дори тя не беше чак толкова наивна! Ако го беше потърсила, водена от страха, че е бременна, нямаше да настоява да изчака цели осем месеца! Но беше напълно възможно да си е помислила, че е забременяла, когато я беше обезчестил. Да, сигурно беше така... Тя беше достатъчно горда, за да се откаже от идеята да го уведоми писмено и да реши да се срещне лично с него.

– Погрижете се добре за Хан – поръча задъхано Клейтън, когато се върна при конюшните и затича към двореца. – Нека Макрий да впрегне конете и да ме чака пред входа след пет минути – извика през рамо той.

Два часа по-късно Емили Арчибалд получи бележка от херцога на Клеймор. Той я молеше – всъщност ѝ нареждаше – незабавно да отиде при него в къщата му в Лондон. Каретата му чакаше пред дома ѝ. Тя побърза да се подчини Икономът я въведе в кабинета. Клейтън стоеше до прозореца и се взираше навън. Не я поздрави, дори не се обърна да я погледне, просто рече:

– Имате ли нещо против да си спестим любезностите за друг път и да преминем направо на въпроса?

По гърба ѝ полазиха тръпки, когато той се извърна и напрегнато я изгледа. Емили никога не се беше изправяла лице в лице с другия Клейтън Уестморланд.

Сега той хладно ѝ кимна към близкия стол и ѝ нареди да седне. Емили се сви на стола, опитвайки се да намери поне мъничко прилика

между мъжа насреща ѝ и онзи, когото познаваше.

– Тъй като вие не изказахте никакво мнение, ще говоря направо.

Предполагам, че се досещате защо ви повиках тук.

– Заради Уитни ли? – прошепна Емили.

– Къде е тя? – рязко попита той и добави по-любезно: – Не ви потърсих по-рано, защото не исках да ви поставям в неудобното положение да измамите доверието ѝ и защото вярвах, че ще мога и сам да я открия. Но тъй като не успях, настоявам вие да ми кажете къде се е скрила.

– Но... Аз не зная къде е. Не съм я питала къде отива. Не съм предполагала, че ще отсъства толкова дълго.

Хладните сиви очи я пронизаха. Клейтън се опитваше да разбере дали тя го лъже, или казва истината.

– Повярвайте ми, ваша светлост. Ако имах и най-малка представа къде е, щях да ви кажа.

Херцогът пое дълбоко дъх и кимна.

– Благодаря ви. Ще наредя на кочияша да ви откара до дома ви.

Емили се поколеба. Безцеремонността му я плашеше, но в същото време му беше благодарна за доверието.

– Уитни сподели с мен, че сте открили онази ужасна бележка. – Тя тъжно поклати глава. – Знаете ли, тя дълго не можеше да реши как да започне... – По лицето на херцога премина сянка и Емили виновно рече: – Простете ми, не биваше да споменавам за това.

– Понеже сме започнали да си казваме истината, бихте ли ми обяснили защо всъщност Уитни написа това?

– Опитваше се да спаси гордостта си. Искаше да ви накара да се върнете при нея. Реши, че бележка с подобно съдържание би могла... Вярно, че е ужасно от нейна страна дори да си помисли подобно нещо, но...

– Единственото ужасно нещо е, че се омъжи за мен – прекъсна я той.

Очите на Емили се напълниха със сълзи.

– Не е вярно. Уитни ви обожаваше... И все още ви обожава, ваша светлост!

– Благодаря ви – повтори херцогът и я изпрати до вратата.

Дълго след като Емили си замина, Клейтън размишлява над краткия им разговор и над всичко, което се беше случило. Страхуваше се, че болката и обидата, които беше причинил на Уитни, лесно можеха да прераснат в омраза.

Вдовстващата херцогиня на Клеймор вечеряше със снаха си и за пореден път обвиняваше по-големия си син за мъките, които беше причинил на красивата си съпруга. Когато Уитни беше пристигнала ненадейно преди осем дни и я беше помолила да остане, докато Клейтън премисли постъпката си и дойде да я вземе, първата реакция на Алисия Уестморланд беше да я посъветва да се върне при съпруга си. Но нещо във вида на Уитни я беше накарало да си спомни за себе си на младини. Преди много години тя беше отишла при родителите си и беше останала там четири дни. Съпругът ѝ беше пристигнал и ѝ беше наредил:

– Веднага се качвай в каретата. – После, вече по-меко, беше добавил: – Моля те, Алисия.

И тя се беше подчинила.

Но Уитни беше останала в дома на свекърва си осем дни, а Клейтън все не идваше. Лейди Уестморланд копнееше за внуци, а не виждаше как щеше да ги получи, ако тези двама упорити млади хора прекарват времето си на километри един от друг. Каква нелепост, наистина! Не познаваше други двама млади, които да се обичат толкова силно.

Когато сервираха десерта, през главата ѝ премина мисъл, която почти я накара да скочи от стола. Веднага след като излезе от трапезарията, херцогинята изпрати бележка на Стивън в Лондон, с която го молеше веднага да се върне у дома.

– Мисля, че на Клейтън едва ли му е минало през ума да дойде да потърси Уитни точно тук – отбеляза намръщено херцогинята, когато помалкият ѝ син застана пред нея. – Ако допуснем, че той иска да я открие.

Стивън, който не беше в течение на нещата, с усмивка подхвърли:

– Скъпа майко, това много ми напомня за историите, които съм чувал за теб и татко.

– Искам незабавно да откриеш Клейтън – още тази вечер, ако е възможно – продължи херцогинята, отминавайки забележката му без коментар. – После уж случайно му подхвърли, че Уитни е при мен, сякаш си уверен, че той знае за това. Не го оставяй да си помисли, че го насилваме да дойде.

– Защо просто да не отведе Уитни в Лондон и да пусна слух, че съм лудо влюбен в нея? Това ще накара брат ми да обезумее.

– Не се шегувай, Стивън. Положението е сериозно. Ето това исках да ти кажа...

Същата вечер Клейтън седеше в клуба и разсеяно гледаше в картините си. Когато вдигна поглед, с изненада установи, че насреща му седи брат му, готов да се включи в играта. Сърцето му се сви. Не му се искаше той да го попита за Уитни, защото не знаеше как да му обясни, че я е изгубил. Затова изпита огромно облекчение, когато Стивън с усмивка подхвърли:

– Е, губим ли или печелим тази вечер, ваша светлост?

– Направо ще ни разори! – отбеляза добродушно Маркър Ръдърфорд. – От един час не е имал губеща карта.

– Изглеждаш ужасно, братко – подхвърли Стивън.

– Благодаря – сухо отвърна Клейтън и хвърли поредната карта.

– Радвам се, че отново ви виждам, Клеймор! – чу се гласът на Уилям Баскервил зад гърба му. Беше готов да попита за здравето на младата херцогиня, но се въздържа, защото си спомни реакцията, която предизвика любезността му предишния път. – Имате ли нещо против да седна при вас?

– Не, брат ми няма нищо против – отвърна Стивън вместо Клейтън. – Той е на път да обере парите на всички присъстващи тук.

Клейтън хвърли гневен поглед на брат си. Не можеше да остане у дома, защото щеше да се побърка от тревога, а сега разговорите около масата го дразнеха. Тъкмо се нахрани да извика Стивън в дома си и двамата да се напият, когато по-малкият Уестморланд рече:

– Не очаквах да те видя тук. Мислех, че ще вземеш участие в приема, който майка ни дава в дома си тази вечер. Поканени са само най-близки роднини.

Стивън придоби изражението на човек, който току-що е казал нещо, което е трябвало да бъде държано в дълбока тайна, и с извинителен тон добави:

– Извинявай, Клей. Забравих, че сега, когато Уитни е отседнала при майка ни и смята да вземе участие в тържеството, ти не би могъл...

Баскервил, който слушаше с едно ухо разговора и поради това изпусна съществена част от него, се намеси с присъщата си любезност:

– Да, много красива млада дама е вашата херцогиня. Предайте й моите благопожелания и... – Млъкна ужасен, тъй като херцогът отново се надигна заплашително от мястото си. – Аз така или иначе не съм я виждал скоро... – побърза да увери той разгневения съпруг.

Но Клейтън вече беше станал. Той гледаше към брат си със

смесица от изненада, недоверие и нещо, което бедният Баскервил се затрудни да определи. После внезапно се извърна и излезе от клуба, без да погледне към огромната купчина чипове, които беше спечелил.

– Сега вече знам! – обърна се Баскервил към Стивън. – Забъркахте голяма каша. Брат ви не обича жена му да посещава разни приеми сама.

– Не, не мисля, че обича – кимна Стивън с доволна усмивка.

Взе разстоянието до дома на майка си възможно най-бързо. Уитни беше отседнала при нея! При майка му! Единственият човек, който би могъл да прояви достатъчно здрав разум, за да я накара веднага да се върне при съпруга си. Собствената му майка се беше включила в играта срещу него!

Спомни си, че Стивън беше споменал за някакво тържество. Нямаше желание да се среща с роднините си. Искаше да види жена си. Дори не беше облечен подходящо за случая. Изкушаваше се първо да се срещне с майка си и да ѝ поиска обяснение, но не го направи. Нямаше търпение да види Уитни.

– Добър вечер, ваша светлост – поздрави го икономът.

– Върви по дяволите! – изруга Клейтън и влезе в препълнения с хора салон. Огледа присъстващите, но не откри Уитни сред тях. Майка му го забеляза и се насочи усмихната към него, но той я измери с такъв убийствен поглед, че тя се закова на място.

Клейтън излезе в коридора и тръгна към стълбището, водещо към втория етаж.

– Къде е жена ми? – попита той една прислужница, изпречила се на пътя му.

Спря се разколебан пред посочената му врата. Сърцето му биеше лудо, изпълнено с облекчение и страх. Нямаше представа как ще реагира Уитни, когато го види, нито знаеше какво ще ѝ каже. Но в този миг това нямаше значение. Искаше само да я види.

Натисна дръжката на бравата и тихо влезе в стаята. Уитни лежеше отпусната в огромна вана с гръб към вратата. Клариса я сапунисваше.

Прииска му се да се спусне към жена си и да я вземе в прегръдките си, да я отнесе в леглото и да потъне в забрава. В същото време се чувстваше недостоеен за нея. Вече два пъти я беше наранил жестоко. Господи! Тя носеше тяхното дете, а той дори не я беше попитал как се чувства! Как беше възможно едно такова крехко създание да понася подобна жестокост, без да намрази източника на страданията си? Клейтън пое

дълбоко дъх.

Изведнъж Клариса вдигна очи и видя херцога, застанал на прага. Той бавно нави ръкавите си и пристъпи към ваната. Прислужницата го изгледа неодобрително и отвори уста да каже нещо, но той ѝ направи знак да замълчи и посегна към гъбата и сапуна. Тя му ги подаде и мълчаливо се оттегли.

Клейтън нежно прокара гъбата по гърба на Уитни.

– Много добре, Клариса – каза Уитни, наведе се напред и погали краката си.

После се изправи и излезе от ваната. Посегна зад себе си за кърпата, но Клариса вече попиваше водата от тялото ѝ.

– Благодаря ти, Клариса, ще се справя и сама – каза тя. – Ще вечерям тук, а после ще се облека и ще слеза долу, за да...

Обърна се и се олюля. Клейтън нищо не каза, а продължи нежно да бърше ситните капчици вода по тялото ѝ. Изненадата беше толкова голяма, че Уитни не беше в състояние нито да помръдне, нито да продума. Мъжът ѝ беше там, вече не ѝ се сърдеше, докосваше я, но не казваше нищо. В докосването му имаше нещо странно... Той се държеше не като неин съпруг, а като прислужник. Прислужник! Това беше неговият начин да ѝ покаже, че съжалява.

Клейтън я накара да седна на близкия стол, коленичи и плъзна кърпата по краката ѝ.

– Клейтън – промълви тя. – Недей...

Той не обърна внимание на думите ѝ и продължи заниманието си, после дрезгаво рече:

– Ако някога само допусна, че имаш намерение отново да ме изоставиш, ще те заключа в стаите ти и ще барикадирам вратите.

– Ще останеш ли заключен с мен? – с треперещ глас попита тя.

Клейтън повдигна крака ѝ и допря стъпалото ѝ до едната си страна, после го целуна.

– Да – промълви.

Изправи се, отвори гардероба и извади син копринен халат. Донесе ѝ го и ѝ помогна да се облече. Загърна я и завърза колана. Взе я в ръце и я отнесе до масата, където я очакваше вечерята ѝ. Седна и я намести в скута си, после вдигна капака на сребърния съд.

– Недей! – извика тя, отгатнала намерението му да я храни. – Моля те, не прави това! Само ми говори. Моля те. Каж ми нещо!

– Не мога – прошепна Клейтън и вдъхна дълбоко аромата на токущо измитата ѝ коса. – Не мога да намеря подходящите думи.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Уитни се отдръпна леко и го погледна в очите.

– Аз пък мога. Ти ме научи на тях. Обичам те. Обичам те.

Клейтън зарови пръсти в косите ѝ, после взе лицето ѝ в дланите си и потъна в погледа ѝ.

– Обичам те – повтори. – Господи! Колко те обичам!

Стенният часовник отмери един и половина. Клейтън не можеше да откъсне поглед от красавицата, заспала кротко в ръцете му. Отмести една къдрица от лицето ѝ, притисна я към гърдите си и леко я целуна по слепоочието.

– Обичам те – прошепна.

Знаеше, че Уитни не може да го чуе в съня си, но изпитваше нужда да каже тези думи отново. Те отекваха в сърцето му при всяко докосване, при всяка целувка, която си бяха разменили тази вечер. Звъняха като вълшебна мелодия, докато я водеше към върха и накрая се сля с нея. Обичам те...

Уитни се размърда и унесено прошепна:

– Аз също те обичам.

– Тихо, скъпа. Спи.

Беше отлагал до последния момент, докато и двамата не бяха поудели от желание. Сега Уитни имаше нужда от почивка.

– Защо се забави толкова? – попита го шепнешком тя. Клейтън наведе глава, за да вижда лицето ѝ по-добре, и с усмивка изрече:

– Не мога да повярвам, че наистина имаш предвид това, за което аз си мисля.

Тя го погледна озадачено, после разбра и по лицето ѝ плъзна гъста червенина.

Клейтън се изненада от реакцията.

– Какво всъщност имаше предвид? – попита я той.

– Няма значение. Наистина.

– Мисля, че каквото и да е, то има огромно значение за теб.

Прииска ѝ се да не беше проговаряла. Болката обхвана цялото ѝ тяло. Знаеше, че Клейтън нямаше да я остави на мира, докато не получи отговор, и прошепна:

– Мари.

– Какво Мари?

– Тя ли беше причината, поради която ти толкова се забави да дойдеш за мен?

– Скъпа, причината, поради която се забавих толкова, беше, че

четиридесет души не успяха да открият дори и следа от теб – усмихна се той. – А аз не можах да предположа, че собствената ми майка ще вземе участие в заговора срещу мен.

– Но аз си помислих, че това ще е първото място, на което ще решиш да ме потърсиш, след като обмислиш всичко.

– Е, сгрешила си. И Мари Сейнт Алерман не беше онази, която ми „помогна да обмисля нещата“.

– Не беше ли?

– Не.

Сълзи блеснаха в очите ѝ и Уитни простичко каза:

– Благодаря ти.

– Моля. – Той проследи с пръст изящния овал на лицето ѝ и прошепна: – Сега заспивай, любов моя, иначе това легло отново ще бъде използвано за други цели.

Уитни затвори очи и притихна в ръцете му. Пръстите ѝ погалиха челото му, после леко се плъзнаха надолу и Клейтън усети, че тялото му потръпва в отговор. Опита се да овладее надигащата се вълна на желание. Хвана ръката ѝ и я притисна към гърдите си, за да ѝ попречи да продължи пътя си надолу. Устните ѝ погалиха ухото му. Той се облегна назад и впи поглед в лицето ѝ. Уитни беше напълно будна, а очите ѝ искряха от любов.

Клейтън я обърна по гръб и покри тялото ѝ със своето.

– Само да не ми кажеш, че не съм те предупредил – прошепна задъхано.

– Няма – усмихна се тя.

36.

Когато Уитни се събуди, видя, че Клейтън не е до нея. За миг си помисли дали всичко, случило се предишната нощ, не е било само сън. Тя се обърна по гръб и тогава го съзря. Беше седнал до прозореца, облечен в тъмночервен копринен халат, а на масичката пред него имаше сребърен поднос с кафе.

През дръпнатите тежки завеси нахлуваше ярка слънчева светлина, но за разлика от прекрасния юлски ден Клейтън изглеждаше тъжен и отнесен, сякаш мислите му бяха много далеч. Запита се каква ли беше причината за това негово настроение след прекараната страстна нощ.

Тя стана, загърна полите на робата си и се приближи до стола му. Докосна рамото му и Клейтън трепна от изненада.

– Когато не те видях до себе си, си помислих, че всичко е било само сън – призна Уитни.

Той я придърпа, настани я в скута си и обгърна талията ѝ с ръце.

– Как се чувстваш?

– Изключително добре за жена в моето състояние – засмя се тя, опитвайки се да го разсее. – Въпреки че ако бъда оставена на спокойствие дори само няколко минути, заспивам.

– Как е бебето – попита Клейтън и погали корема ѝ.

– Сега, когато си с нас, и двамата се чувстваме превъзходно.

Клейтън кимна, но лицето му остана все така угрижено.

– Седях тук и си мислех... – обясни той.

– Мразя, когато го правиш – рече тя и се опита да изглади бръчките по челото му.

– Защо?

– Мразя, когато мислиш за неща, които те карат да се мръщиш.

– Съжалявам, че...

– Много добре. Този път ти прощавам, но само ако ми обещаеш, че повече няма да мислиш.

Клейтън се усмихна, но отказа да се включи в играта. Уитни се държеше така, сякаш всичко е приключило и недоразумението помежду им е изгладено.

– Когато се събудих, осъзнах, че нито съм се извинил за отвратителното си държание, нито съм ти обяснил причините за него. Трябва да направя и двете.

Уитни кимна и зачака той да продължи.

– Както вече знаеш, открих онази бележка. Датата показваше, че е била написана в деня преди появата ти в Клеймор.

– Как разбра, че знам, че си прочел бележката?

– Онзи ден се срещнах с приятелката ти Емили, за да разбере от нея къде си отседнала.

– Бедната Емили! Не би могла да ти помогне, защото нищо не знаеше.

– Така ми каза и тя и аз ѝ повярвах. Все пак Емили ми каза някои неща, включително и за това, че знаеш, че съм открил бележката.

Уитни кимна:

– Когато разбрах, че си я прочел, ми стана ясно, че именно тя е причината за твоето поведение.

– Тогава защо, по дяволите, не дойде да си поговорим и да оправим нещата още тогава?

– Бих искала да ти задам същия въпрос – отвърна съпругата му.

Клейтън леко се усмихна:

– Разбирам.

– Радвам се. Това беше целта на бягството ми. Клейтън, вече на два пъти ме подозираш, че съм направила нещо лошо, без дори да ми кажеш какво е то и да ми дадеш възможност да ти обясня. Ще ти простя и за двата случая, но само ако направиш нещо в замяна.

– Какво?

– Ще те помоля, когато нещо се случи, първо да ме изслушаш.

Клейтън я погледна възхитено. Лицето и стойката ѝ излъчваха смелост и решителност. Прииска му се да го беше помолила за нещо повече, да му постави някое трудно изпълнимо условие, за да получи прощката ѝ. А тя имаше нужда единствено от едно обещание. Заради любовта им. Той се трогна и гласът му прозвуча дрезгаво, когато каза:

– Давам ти честната си дума, че това няма да се повтори.

– Благодаря ти.

Клейтън я обърна към себе си и нежно я целуна.

Уитни отпусна глава на рамото му, доволна от начина, по който беше протекъл разговорът им. Вече можеше да забрави и да прости.

– Що се отнася до бележката, която открих в чекмеджето на бюрото ти... – започна той, но тя махна с ръка.

– Нека не споменаваме повече за това. Вече е забравено.

Клейтън се засмя.

– Ценя високо твоето благородство, скъпа, но все още не разбирам

какво си се надявала да постигнеш, ако ми я беше изпратила.

Уитни нетърпеливо погледна към часовника над камината и се отскубна от прегръдката на съпруга си.

– Наистина трябва да слезем долу за закуска, иначе гостите ще си тръгнат и майка ти ще бъде много разочарована, че не си ги видял.

Клейтън нямаше нужда от друга компания освен от тази на Уитни, но беше готов да изпълни всяко нейно желание. Той също стана, но не изостави темата, която беше повдигнал.

– За какво си мислеше, докато пишеше бележката?

– Тогава не бях в състояние да разсъждавам трезво, но след случилото се по време на сватбата на Елизабет се страхувах, че ще отблъсна всеки опит от моя страна да те доближа. Реших, че ако ти съобщя, че съм бременна, ще спечеля време. Не исках да се ожениш за Ванеса, преди да съм ти обяснила мотивите за странното ми държание. Исках да ти кажа, че те обичам, но също и да запазя гордостта си, като те накарам да дойдеш при мен, вместо аз да идвам при тебе.

– Ако беше ми изпратила тази бележка, никоя от целите ти нямаше да бъде постигната.

Уитни изненадано го погледна.

– Искаш да кажеш, че просто нямаше да обърнеш внимание на това, което ти бях написала?

– О, щях да обърна внимание, но намеренията ми нямаше да се променят.

– Изненадана съм да чуя подобно признание от теб – отвърна леко разочаровано тя. – Нямаше ли да изпиташ поне мъничко чувство на отговорност?

– За какво?

– За това, че съм забременяла през онази вечер, когато ме завлече насила в Клеймор?

Разбирам мотивите ти и високо ценя твоята изобретателност, но трябва да ти кажа, че си пропуснала една важна подробност. Точно тя ме доведе до състоянието на лудост, в което впоследствие изпаднах.

– И каква е тя?

– Беше невъзможно аз да съм бащата на твоето дете, защото не би могла да забременееш през въпросната нощ. Контактът между нас беше много кратък и непълноценен.

През месеците на брака им Клейтън ѝ беше отворил очите за много от нещата, съпровождащи любовния акт, но все още ѝ предстоеше да научи доста.

– Значи... – промълви тя с широко отворени очи.

– Просто предположих, че ако си била бременна, значи някой друг е бащата. Само ден след написването на бележката ти се появи в Клеймор и заяви дълбоката си и искрена любов към мен. Стигнах до извода, че си дошла всъщност да потърсиш някого, който да даде име на детето ти.

– Мили Боже! – прошепна тя и кръвта се отдръпна от лицето ѝ. – Никога не съм предполагала, че ще допуснеш, че мога да легна с друг мъж, нито пък че си подлагал на съмнение причините за появата ми в двореца.

– Не мисли повече за това, скъпа. Единственото ми желание сега е да ти докажа, че не съм чак такова чудовище, каквото без съмнение съм ти се струвал.

– Съжалявам. Толкова съжалявам – изхлипа тя и зарови лице в гърдите му.

– Уитни, любов моя, не се притеснявай повече за това.

Тя направи опит да се усмихне.

– Помисли за нашия син, скъпа. Научно доказан факт е, че настроението на майката по време на бременността е много важна за оформянето на характера на очакваното дете. Нима искаш бъдещият херцог на Клеймор да бъде ревливо и слабохарактерно мамино синче?

Уитни звънко се засмя при мисълта, че Клейтън би могъл да има син, така различен от него.

– Не – поклати глава. – Но това, че настроенията ми могат по някакъв начин да се отразят на детето, не е вярно, нали?

– Не – призна с усмивка той.

– По ще подхожда на дъщеря ти да бъде ревлива и слабохарактерна – подхвърли тя.

– Дъщеря ми? Да не би инстинктът ти да ти подсказва, че бебето ще е момиче? – озадачено я погледна Клейтън. Уитни едва сдържа смеха си.

– Казах го, за да те подразня – призна тя.

– Само че не си познала. Бих обожавал едно малко сладко момиченце!

– Да, но имаш нужда от наследник.

– Не бях помислил за това – излъга съпругът ѝ. – Няма значение. Ако детето е момиче, ще се постарая да се сдобия и с наследник. Ще го направя с огромен ентузиазъм и няма да отстъпя, докато не се умориш и не ме изриташ от леглото си.

– Ако очакваш това да се случи, страхувам се, че ще се сдобиеш с многобройна челяд.

– Майка ми ще бъде най-щастливата жена на света! – отбеляза доволно Клейтън.

– Можеш да я зарадваш с новината, че ще става баба още щом слезем за закуска.

Клейтън, който все още не можеше да забрави, че майка му е съдействала на Уитни да се скрие от него, твърдо рече:

– В такъв случай предпочитам да изчакам до следобед.

37.

Клейтън откри майка си в трапезарията. Когато херцогинята видя грейналото от щастие лице на снаха си, тя също се усмихна в отговор. Усмивката ѝ леко помръкна, когато синът ѝ се наведе над нея, целуна я и ѝ прошепна:

– Бих искал да ми отделиш няколко минути насаме, преди да седнем на масата.

– Добре – отвърна Алисия Уестморланд, извини се на насядалите около масата гости и тръгна към малка стаичка в дъното на коридора. Клейтън я последва. Погълнати от мислите си, и двамата пропуснаха да забележат, че Уитни ги следва. Херцогинята я видя едва когато понечи да затвори вратата и я пусна да влезе.

По пътя към стаичката Алисия беше успяла напълно да възвърне самообладанието си. Нямаше намерение да се оправдава. В крайна сметка беше приютила не друг, а собствената си снаха! Нима можеше да бъде упреквана за това?

– Съдейки по хладното ти държание към мен от снощи, допускам, че си ядосан, задето съм задържала Уитни в дома си – започна направо тя. – Нямам представа какво си направил, за да я накараш да предпочете бягството пред това да остане под един покрив с теб – тя е прекалено лоялна, за да обсъжда подобни неща дори с мен. Но съм сигурна, че каквото и да си направил, то е било много лошо! От тази гледна точка би било нечовешко да ѝ откажа подслон.

Клейтън беше помолил майка си за кратък разговор с едничката цел да ѝ съобщи радостната новина, че дългоочакваният внук е на път да се появи. Беше решил да не повдига въпроса за Уитни. Реакцията на майка му го развесели и изненада.

– Разбирам какво искаш да ми кажеш – отвърна хладно той, с мъка потискайки усмивката си.

– Нима?

– Да.

Херцогинята беше толкова изненадана, че изостави всякакви преструвки.

– О! Много мило от твоя страна. Трябва да призная, че очаквах да влезем в спор.

– И това успях да схвана – кимна Клейтън.

Тя пристъпи напред и топло го прегърна.

– Много съм доволна, че имахме възможност да си поприказваме. Сега трябва да се връщам в трапезарията. Между другото, Лангфорд ще се зарадва, че си тук. На няколко пъти пита за теб. И може би още не си видял Стивън, но той пристигна преди половин час, придружен от четирима младежи. Дошли са да се насладят на хубавото време и на прелестните рози в градината ми.

– Стивън не понася миризма на рози – отбеляза Клейтън. Херцогинята знаеше много добре, че по-малкият ѝ син съвсем не беше дошъл заради розите ѝ, а за да се увери със собствените си очи в резултатите от малкия им заговор.

– Брат ти наистина ме изненада, когато се появи тук, и то с приятели, но в същото време изпитах огромно облекчение, защото Лансбъри и неговата дъщеря, лейди Емили, също дойдоха неочаквано. Ако Стивън не беше тук, горката лейди Емили щеше да скучае. Всичките ми гости са над петдесетте. Между другото, тя е изключително красива.

Посегна да отвори вратата и понечи да излезе, но се спря. Синът ѝ и снаха ѝ я гледаха усмихнати.

– Е, ще вървим ли? – попита херцогинята.

– Мисля, че ще трябва да почакаш, докато разбереш защо всъщност исках да говоря с теб – рече Клейтън.

– Предположих, че ще ми искаш обяснение за това, че не изпратих Уитни обратно при теб – подхвърли тя.

– Май наистина трябваше да го направя – засмя се синът ѝ. – Но все ми се струваше, че е по-важно да ти кажа нещо друго. Ще ставаш баба.

Херцогинята разтвори ръце и се спусна към двамата. Лицето ѝ беше озарено от щастлива усмивка.

– О, мили мои! – възкликна тя и ги хвана за ръцете, допря страни до дланите им и тъй като не намираше достатъчно силни думи, за да изрази възторга си от новината, повтори: – О, мили мои!

38.

Граф Лангфорд беше висок и слаб мъж, прехвърлил осемдесетте. Беше братовчед на бащата на Клейтън. Когато Клейтън и Уитни излязоха под ръка от трапезарията, старецът се изпречи пред тях и каза:

– Клеймор, мога ли да поговоря с теб? – Хвърли извинителен поглед към Уитни и добави: – Разбирам, че вашият съпруг е пристигнал едва снощи, мадам, но ако не възразявате, ще ви го отнема за малко. Въпросът е спешен.

– Разбира се – любезно отвърна тя. – Ще потърся Стивън и компанията му.

Лангфорд се опря на рамото на Клейтън, сякаш търсеше подкрепа.

– Твоята жена е не само много красива, но и невероятно любезна. Вчера прекара няколко часа с мен, търпеливо изслушвайки всички подробности относно проучванията ми в областта на древните философи. И не само това. Дори се престори, че е във възторг както от темата, така и от самия мен! – намигна графът на Клейтън. – Накара ме да се почувствам с двадесет години по-млад.

– Понякога оказва същия ефект и върху мен – пошегува се младият мъж и поведе графа към една от малкото свободни стаи.

– Ако беше с двадесет години по-млад, щеше да си едно недорасло хлапе.

– Точно това имах предвид – добродушно се съгласи Клейтън.

Когато двамата се усамотиха, Клейтън го подкани:

– Казахте, че въпросът не търпи отлагане.

– На моята възраст нищо не търпи отлагане, Клеймор – въздъхна Лангфорд. – Бих искал да си поговорим за брат ти.

Херцогът едва успя да прикрие изненадата си. Старецът продължи:

– Винаги съм смятал, че имаш невероятен нюх за сделки. Последните години го доказаха. Ти увеличи богатството си многократно. Наскоро обаче научих, че си поел финансите на брат си в свои ръце, което ме наведе на мисълта, че и Стивън като мен няма ум за тези работи. Вярно ли е?

Ако графът не беше близък роднина, Клейтън бързо би приключил с въпроса, но сега се задоволи кротко да отвърне:

– Не, не е вярно.

– В клуба се носят слухове, че брат ти е направил редица

инвестиции, които на пръв поглед са изглеждали глупави и рисковани, но в крайна сметка са се оказали напълно оправдани. Аз обаче предпочитам да чуя от теб, дали слуховете са верни или не. Е?

– Не смятам да отговоря, докато не чуя причините за това ваше любопитство.

– Трябва да знам със сигурност – упорито повтори графът.

– Тогава попитайте самия Стивън!

Лангфорд поклати глава.

– Не мога, защото не бих могъл да му обясня защо ме интересува това.

– Както изглежда разговорът ни стигна до задънена улица – изрече Клейтън.

– Добре тогава, ще ти кажа, но те моля това да си остане дълбока тайна.

– Не виждам какво би могло да ме накара да коментирам личните дела на брат си с някого, дори с вас, милорд – каза Клейтън и понечи да стане.

– Ако слуховете се окажат верни и Стивън наистина носи глава на раменете си, бих искал да го направя свой наследник.

Клейтън бавно се отпусна на стола си.

– Надявам се, че сега ще ми обясните и мотивите си.

– Ако посоча Стивън за свой наследник, той ще получи много малко земя, която не носи почти никакви доходи. Но притежавам множество престижни титли. Ако умра, без да съм предприел нужните стъпки, земите и титлите ми автоматично ще се прехвърлят на теб. Ти обаче притежаваш достатъчно титли, а моите владения са нищо в сравнение с твоите. Няколко титли в повече не биха имали каквото и да било значение за теб, но нещата при Стивън стоят различно. Вярно, че родът ни е голям и има много млади хора, сред които бих могъл да си избира наследник, но аз искам този човек да е някой, когото познавам много добре и харесвам. Стивън отговаря и на двете условия.

– Много се радвам да чуя това – отбеляза Клейтън с окуражаваща усмивка.

– Подобно на теб и брат ти е човек отговорен, с добре развито чувство за дълг към семейството.

– Така е – вметна херцогът.

– Основното ми притеснение е следното: ще успее ли той да се справи с повереното му наследство сам? Дали е достатъчно разумен по отношение на парите и дали ще се грижи добре за имотите ми?

– Стивън е напълно подходящ за тази работа и дори притежава много повече качества от онези, които изисквате от него – заяви Клейтън.

Графът се усмихна, после си даде вид, че го обзема неудобство, и заби поглед в килима.

– Преди да пожелаея да разговарям с теб, мислих дълго и стигнах до извода, че ти не би имал нищо против, задето ще предпочета брат ти пред тебе. Прав ли бях?

– Напълно – засмя се Клейтън.

– Чудесно, тогава въпросът е решен. Ще направя нужните постъпки, за да стане Стивън следващия граф на Лангфорд и барон на Елингуд, както и пети виконт Харгроув.

Старецът посегна към бастуна си и с мъка се изправи. Клейтън се спусна към него, в случай че се наложеше да се притече на помощ.

– Сигурен ли сте, че ще успеете да прехвърлите всичките си титли върху брат ми без никакви затруднения от страна на закона? – попита внезапно той.

– Титлите ми са дарени на семейството ми преди триста години от крал Хенри VII. Благодарение на мъдростта на нашия предшественик, първия херцог на Клеймор, тези три титли могат да се наследяват не по пряка линия, а по избор, направен от притежателя им. Единственото изискване е наследникът да е от херцозите на Клеймор. Какъвто е Стивън Клеймор. Надявам се, че разговорът ни ще бъде запазен в тайна, както се уговорихме в началото.

– Разбира се – отвърна той, макар че изгаряше от желание да обсъди въпроса със Стивън.

– Държа всичко да остане между нас, за да избегна атаките от страна на другите кандидати за наследници – сметна за нужно да обясни графът, но Клейтън не го чу, унесен в мисли за брат си. – Коя е младата дама със Стивън? – смени темата старецът, хвърляйки поглед към градината, в която се разхождаха младежите.

– Не зная. Не съм я виждал преди.

– О, разбира се, че я познаваш! – възрази графът. – Познаваш и баща ѝ. Тя е лейди Емили, дъщерята на Лансбъри. Представиха ми я тази сутрин.

Херцогът на Лансбъри беше тъмен, набит мъж с грозновато лице. Двамата му по-големи сина поразително приличаха на него и на Клейтън му се стори невъзможно такова крехко и очарователно момиче да е дъщеря на същия този човек.

Графът поясни, сякаш прочел мислите на Клейтън:

– Тя е дъщеря на Лансбъри от втория му брак. Втората му съпруга е била дъщеря на френски аристократ, два пъти по-млада от съпруга си. Умряла е при раждането на Емили, само година след брака си с херцога. Възщност може наистина да не си срещал лейди Емили. Тя самата ми каза, че е била в Англия само няколко пъти.

– Къде я е крил през цялото това време? – попита разсеяно Клейтън.

– И аз се чудя – призна графът с усмивка. – Но никой не може да го обвинява, че я е държал настрана от всички млади нехранимайковци, докато не е пораснала достатъчно, за да отбива сама атаките им. Когато ти я представят, обърни специално внимание на очите ѝ. Цветът им е тъмносин, като на теменуга.

Клейтън имаше възможност да наблюдава Емили Кендъл през остатъка от деня, но това, което му се стори по-интересно, беше безразличието на брат му към това нежно създание. Повечето мъже в къщата открито я ухазваха, а Стивън сякаш едва я забелязваше. Цялото му внимание беше насочено към двете млади дами, пристигнали в имението заедно с него тази сутрин. Той ги познаваше от детинство и това, че сега ги обсипваше с внимание, беше повече от подозрително.

Уитни също забеляза това и побърза да сподели подозренията си с Клейтън:

– Не ти ли се струва странно, че Стивън така упорито пренебрегва Емили?

– Наистина е странно – отвърна съпругът ѝ и внимателно се вгледа в лицето на жена си. – Какво мислиш за нея?

Уитни се поколеба. Искаше ѝ се да бъде обективна.

– Тя е най-красивото създание, което някога съм виждала – каза накрая. – Има чудесни маниери. Но около нея се носи някакво странно излъчване...

– На самонадеяност, може би? – подсказа ѝ Клейтън.

– Възможно е, но също така е възможно и да е просто срамежлива.

– Не забелязах да има никакви проблеми с общуването с хората около нея.

– Чувства се спокойна в присъствието на жени и на мъже, доста по-възрастни от нея, но когато е в компанията на Стивън и приятелите му, се държи с хладна официалност.

– Доколкото разбрах, отгледали са я никакви нейни роднини в Брюксел и може би не знае как да се приобщи към всички тези младежи.

Баща ѝ е предпочел да я остави там, вместо да я доведе в Англия и тя почти не познава братята си и техните съпруги.

– Мога да се закълна, че е направила силно впечатление на брат ми – тихо се засмя Клейтън. – Сигурен съм, че може да ти каже в коя точно част на стаята е лейди Емили, без дори да си направи труда да се огледа наоколо.

– Наистина ли мислиш така? – попита го Уитни.

– Да. В момента наблюдаваш един мъж, овладял до съвършенство изкуството на флирта, да се подготвя за атака.

Уитни прихна.

– Била съм свидетелка на безбройните флиртове на брат ти, но никога не съм го виждала да се държи по подобен начин. По-скоро би се приближил до Емили и би се включил в надпреварата с другите обожатели.

– Напълно си права. Само че днес очевидно на Стивън му се струва особено важно да покаже на младата дама, че той не желае да бъде включен в списъка на многобройните ѝ завоевания.

– И защо това е толкова важно за него? – настоя съпругата му.

– Защото, скъпа моя, Стивън има намерение да започне играта и да я играе по-дълго от обичайното. Струва ми се, че желае една по-продължителна връзка с госпожица Кендъл.

– Не е ли това проява на импулсивност от негова страна? Та той едва я познава!

Клейтън не отговори, само многозначително я погледна и тя разбра какви мисли се въртят в главата му.

– Да приема ли, че когато стане въпрос за женитба, всички мъже от семейство Уестморланд стават импулсивни?

– Не бих казал.

– Тогава какво имаше предвид?

– Ние по-скоро притежаваме безпогрешен усет за жените и когато срещнем някоя изключителна представителна нежния пол, веднага разбираме, че е точно за нас.

– Преди това няма сила на света, която би ни закарала пред олтара. Когато обаче се запътим натам, гледаме да сме сигурни, че въпросната дама ще извърви пътя с нас.

– Независимо от това колко силни възражения може да има тя в началото – довърши Уитни вместо съпруга си.

– Точно така.

В този миг Стивън стана от мястото си, взе две чаши шампанско и

небрежно приближи до камината, където стоеше Емили, останала за момент само в компанията на един възрастен господин.

Уитни с любопитство наблюдаваше сцената. Стивън подаде едната чаша на Емили, без да каже нито дума. После вдигна своята към устните си и отпи от шампанското, без да откъсва поглед от лицето на момичето. Емили пие чашата си и също отпи, но дори и отдалеч Уитни видя, че ръката ѝ леко потреперва. Очите ѝ сякаш бяха приковани в Стивън и тя не можеше да ги отмести. Той ѝ каза нещо, Емили се поколеба, после с усмивка кимна и го хвана под ръка. Стивън я изведе от салона.

– Къде мислиш, че я отведе? – обърна се Уитни към Клейтън.

– В галерията – без колебание отвърна херцогът. – Тя е на горния етаж, което ще им осигури нужното спокойствие, а в същото време ще запази репутацията ѝ. Всеки може да ги вижда от тук. Трябва само да застанеш на прага.

– Не можеш да си напълно сигурен, че ще я заведе точно там – върази Уитни.

– Искаш ли да се увериш със собствените си очи? Хайде да се обзаложим.

Уитни загуби баса.

39.

В края на септември отбраното лондонско общество зачака обявяването на годежа между Стивън Уестморланд и дъщерята на херцога на Лансбъри. Джентълмените залагаха двадесет и пет към едно, че това ще стане преди края на годината. През октомври залозите паднаха на двадесет към едно, а херцог Лансбъри и лейди Емили потеглиха за Испания.

През декември благородната част от населението в Лондон се изнесе в провинцията. Тук те прекарваха времето си в почивка, посрещане на гости, лов и игра на карти. Жените с дъщери, стигнали възраст за женене, грижливо подготвяха гардеробите им за пролетния сезон и обсъждаха с приятелките си всички достойни за внимание ергени.

През последните няколко години името на Стивън Уестморланд беше начело в списъка на всички загрижени за добруването на дъщерите си майки, но сега те го смятаха за обвързан и трябваше с нежелание да се сбогуват с мечтите си да го направят свой зет. Когато наближи време лейди Емили да се завърне от Испания, всички имения в Англия бяха обхванати от трескава възбуда.

Според клюките Стивън се беше сгодил за Емили още преди заминаването ѝ. По-осведомените обаче разправяха, че подробностите около годежа щели да бъдат уточнени веднага след като младата дама се върне и че сватбата ще се състои в края на годината.

Вече се питаха дали сватбата ще се проведе в тесен семеен кръг през декември, или ще бъде отложена за пролетта, когато би могла да се превърне във важно светско събитие. Никой обаче не се съмняваше, че сватба ще има – за всички беше очевидно, че Стивън Уестморланд е срещнал жената на своя живот.

Чу се дори, че той е скъсал с всички свои предишни навици и дори се е разделил с любовницата си Хелън Девърней.

Херцогът на Лансбъри беше обявен за най-щастливия баща в цяла Англия не само защото се сдобиваше с такъв зет, но и заради връзките, които щеше да установи с могъщото семейство Уестморланд. За това само можеха да гадаят, разбира се, защото херцогът не обичаше да общува със себеподобните си. Беше прехвърлил всички свои задължения към обществото на двамата си сина и се появяваше само тогава, когато беше абсолютно необходимо.

Херцогът притежаваше огромна къща в Лондон, която беше

наследил от предшествениците си. Всеки следващ херцог на Лансбъри беше прибавял към сградата по нещо според собствения си вкус и според актуалния за момента стил.

Според Стивън, който имаше силно развито чувство за красота и разбираше от архитектура, къщата беше чудовищна. Единственото, което одобряваше, беше, че е само на час път от дома на майка му.

Беше решил да прекара последния месец от годината в имението на майка си, тъй като Уитни, Клейтън, лорд и лейди Гилбърт бяха отседнали там за празниците. Освен това Емили току-що се беше върнала от Испания и щеше да му бъде по-лесно да я посещава, отколкото ако останеше в Лондон. Предния ден я беше зърнал за малко, но тя изглеждаше много изморена и той я беше оставил да си почине.

Сега обаче нямаше търпение да я посети и да прекара цялата вечер с нея, както и да уведоми баща ѝ за намеренията си. Бръкна в джоба на самото си и напипа кутийката, в която беше прекрасният годежен пръстен. Щеше да го постави на нежната ръка на Емили веднага след като проведеше планирания разговор с баща ѝ. Беше сигурен, че херцогът няма да има никакви възражения срещу него, така че не се съмняваше в успеха на начинанието си.

– Добър вечер, милорд – поздрави го почтително икономът на херцога и го въведе в къщата. – Лейди Емили ви очаква във всекидневната в източното крило на къщата.

– Първо бих искал да се срещна с негова светлост – каза Стивън.

– Съжалявам, милорд, но негова светлост излезе и няма да се върне тази вечер.

– Къде е отишъл?

– Спомена, че смята да играе карти с маркиза на Гленгармон.

– Ако се върне, преди да съм си тръгнал, уведомете го, че искам да разговарям с него.

Стивън се обърна и тръгна към източната част на къщата.

По пътя се опита да си представи играта на карти между херцога и маркиза, но се отказа. Дватама мъже бяха на една и съща възраст, но напълно различни по темперамент. Бащата на маркиза беше все още жив, макар че отдавна беше прехвърлил деветдесетте. Синът продължаваше да живее в очакване на херцогската титла, която би трябвало да получи още преди години.

Всички тези мисли се изпариха от главата му в мига, в който зърна своето красиво момиче. Макар да беше на двадесет години и да притежаваше елегантност и грация, които караха околните да я възприемат

като общителна и самоуверена, Стивън знаеше, че под тази фасада се крие едно чувствително дете, потискано от баща си и объркано от вниманието, с което го бе обградило обществото още при първото ѝ участие в светско събитие. Беше пламенна, интелигентна и много начетена. Тя предизвикваше, развличаше и вълнуваше Стивън, но в същото време събуждаше у него желание да я закриля.

Емили седеше край камината и разравяше огъня, когато той влезе в стаята. Щом го видя, тя се изправи и с усмивка обясни:

– Опитвах се да натроша въглените. Изглеждаш прекрасно, Стивън.

Той беше уморен от тази игра на котка и мишка. Обичаше Емили и знаеше, че и тя го обича. Разбираше, че двумесечната им раздяла може би я кара да се чувства малко неловко, но нямаше намерение да ѝ позволи да се скрие зад обичайното си хладно държание, което той с такава мъка беше успял да разчупи в дните преди заминаването ѝ за Испания.

– Видът ми не се е променил от снощи – отбеляза той.

– Да, но ти остана тук само няколко минути и аз наистина... нямаш възможност да те огледам добре.

Вместо да я вземе в прегръдките си и да я целуне, както Емили очакваше, Стивън се облегна на стената до камината и скръсти ръце на гърдите си.

– Тогава ще ти дам колкото искаш време, за да ме оглеждаш. Между другото – добави, – този път би могла да ме изучиш доста по-отблизо.

Той разтвори ръце и Емили със смях се спусна в прегръдките му. Мина доста време, преди двамата да се откъснат един от друг.

Стивън нямаше търпение да ѝ каже защо е дошъл.

– Зная, че баща ти не е у дома, но казах на икономата да му предаде, че искам да разговарям с него веднага щом се върне.

Усмивката ѝ помръкна, а тялото ѝ се стегна.

– За какво искаш да разговаряте?

– За теб. Време е да докажа на баща ти и на цялото общество, че намеренията ми към теб са напълно почтени.

– Нали клюките не те интересуват? Сам си ми казвал това!

– Интересуват ме, ако могат да ти навредят – нежно каза той и погали лицето ѝ. – А клюки ще има, и то доста неприятни, ако не се стогдим веднага след завръщането ти в Англия.

– Не ме интересува, а и няма значение. Можем да продължим да се срещаме и да излизаме заедно както преди.

– Разбира се, че можем – кимна Стивън и сложи ръце на раменете

й. – Емили, с риск да ти се сторя вулгарен, ще те попитам имаш ли някаква представа от любовния акт?

Тя се изчерви и кимна, после се опита да се измъкне от ръцете му, но не успя.

– Тогава сигурно разбираш, че ако продължим да я караме както преди, само ще се измъчваме. Страстта, която изпитваме един към друг, води към леглото. Моето легло. Искам те там, като моя съпруга. Отговори ми, Емили! – Той се втренчи в нея. – Обичаш ли ме?

– Да, но не мога да се омъжа за теб.

– Защо, по дяволите?

– Защото баща ми ме сгоди за Гленгармон!

Стивън отстъпи назад и задъхано изрече:

– Кога?

– В нощта преди да отпътуваме за Испания. – Тя се разтрепери и закърши безпомощно ръце.

– Но това е немислимо, отвратително! Той не може да те насили да се омъжиш за онзи старец! Няма да го позволя!

– Нямах избор. Нито пък аз. Именията на маркиза граничат с нашите, а баща ми иска да притежава тези земи. Исква ги така, както са ги искали баща му и дядо му, и всички негови предшественици. Може да ги има единствено като пожертва мен. Маркизът ме иска достатъчно силно, за да се съгласи част от имотите му да се прехвърлят на мое име.

– Това е истинска лудост! Баща ти е побъркан, но ти не си, Емили. Той не може да те накара да се омъжиш за онзи стар глупак!

– Мое задължение е да се подчинявам на желанията на семейството си – проплака тя.

– Никой няма правото да разменя дъщеря си за няколко акра земя! Ще заявя това на баща ти!

– Стивън – отчаяно произнесе тя, – ти не можеш да го убедиш, че не е прав, и никога няма да успееш да го склониш да даде ръката ми на теб.

– Не подценявай способността ми да убеждавам.

– Не ми давай напразни надежди, защото не можеш нищо да направиш. – Сълзите рукнаха по страните й. – Нима не разбираш?

– Какво да разбирам?

– Баща ми е херцог. Маркизът също ще стане херцог, след като баща му почине. Това е другата причина, поради която баща ми иска да ме омъжи за Гленгармон. Но дори маркизът да умре утре, татко пак няма да се съгласи да ме даде на теб. Ти нямаш достатъчно титли. – Тя обви

ръце около шията му и избухна в горчиви ридания. – Господи! Как ще живея с онзи човек, след като знам, че ти ме искаш?

– Не плачи, скъпа. Ще намеря начин да разреши този проблем, ще видиш – успокой я Стивън.

Емили продължи, сякаш без да го чува:

– За мен ти беше като принца от приказките – красив, галантен, недостижим... Никога не съм допускала, че можеш да се влюбиш в мен...

В този миг на вратата се почука.

– Какво има? – извика Стивън раздражено.

– Един прислужник от имението на майка ви донесе бележка за вас, милорд. Казва, че е спешно.

Той не можеше да си представи нещо по-спешно от онова, което в момента ставаше в тази стая. Но когато прочете бележката, веднага изтича навън и нареди да приготвят каретата му.

– Трябва да си тръгна веднага – обясни на Емили. – Снаха ми е паднала по стълбите и майка ми мисли, че бебето ще се роди преждевременно.

Емили го изпрати до входната врата.

– В имението на майка си ли отиваш?

– Не, отивам за семейния лекар. Живее на час от тук. – Стивън я взе в прегръдките си и я целуна, без да се притеснява от прислугата. – Имай вяра в мен, в нас – промълви и мракът го погълна.

40.

Емили се върна във всекидневната, загърна се в шала си и приседна до огъня, но не престана да трепери. Източникът на хлад беше вътре в нея.

Баща ѝ се върна само няколко минути, след като Стивън си беше тръгнал, и още щом видя дъщеря си, гневно завика:

– Точно когато завивах към входа, ме подмина каретата на Уестморланд и проклетият му кочияш за малко да ме отнесе!

– Стивън трябваше да си тръгне спешно. Повикаха го – обясни тя. Беше твърде разстроена, за да забележи, че изрича малкото име на любимия си. – Снаха му е претърпяла злополука и той трябваше да отиде за семейния им лекар. Бебето сигурно ще се роди преждевременно.

– Колко жалко – с безразличие изрече баща ѝ. – Когато Уестморланд пристигнал тук тази вечер, казал на Дженкинс, че иска да говори с мен. Знаеш ли за какво съм му притрябвал?

Емили кимна. Преглътна, изправи рамене и храбро се приготви да посрещне гнева на баща си.

– Смяташе да поиска ръката ми от теб.

Лицето на херцога преbledня от гняв.

– Ти, малка глупачка! Идиотка! Как си допуснала нещата да отидат толкова далеч?

– Не зная. То просто се случи

– Случило се? Проклетата да си! – прогърмя гласът му. – Имаш ли някаква представа какво си направила? Какво му отговори?

– Казах му истината – че вече съм сгодена за Гленгармон.

– И това ли е всичко?

– Не. Обясних му защо трябва да го направя – заради желанието ти да притежаваш земите на маркиза и заради това, че мой дълг е да ти се подчиня.

– Как реагира той?

– Беше ужасно разстроен. Татко, моля те, повярвай ми! Не съм предполагала, че чувствата на Стивън към мен са толкова силни. Чувах слуховете, че се канел да поиска ръката ми, но не им вярвах. Нямах причина да им повярвам.

– Мили Боже! Това е истинска катастрофа! Поставяш ме в ужасното положение да отхвърля Стивън Уестморланд и цялото му семейство!

Има само един изход – да се ожениш за маркиза веднага! Още на сутринта Гленгармон ще издайства специално разрешение от църквата и двамата незабавно ще се венчае!

Емили го погледна, обърна се към огъня и впи поглед в пламъците.

После рече:

– Много добре, татко.

41.

Клейтън беше обезумял от притеснение. Крачеше напред-назад из фоайето на къщата, а погледът му беше вперен към стълбището, водещо към втория етаж. Зад една от вратите жена му раждаше преждевременно и сега животът и на майката, и на бебето беше в ръцете на Хю Уитикомб.

През последните двадесет и четири часа Клейтън непрекъснато променяше мнението си за способностите на лекаря. Още щом пристигна, доктор Уитикомб прегледа Уитни и увери цялото семейство, че тя и детето са добре, а тази сутрин беше категоричен, че няма изгледи раждането да започне преждевременно. Въпреки всичко той беше решил да остане и да изчака до вечерта, за да е сигурен, че опасността е преминала.

– Дори при най-малката вероятност бебето да се роди по-рано, ще те задържа тук. Ако трябва, ще останеш и два месеца! – беше заявил Клейтън.

Доктор Уитикомб го беше изгледал снизходително, както се гледа мъж, на когото предстои да става баща за пръв път, и попита:

– Много съм любопитен какво точно смятате да направите, за да ме накарате да остана тук, ваша светлост?

– Няма изобщо да се затрудня в намирането на най-ефикасния начин, повярвай ми – рязко беше отвърнал той.

– Не се и съмнявам – беше се засмял Хю. – Когато майка ти се разболя от родилна треска след твоето раждане, баща ти ме заплаши, че ще ме затвори в тъмниците на Клеймор. Или това беше друг случай? С графа на Сътън? Не...

Доброто му настроение обаче изчезна, когато малко по-късно Клариса влетя разтревожена в стаята и извика:

– Болките започнаха, докторе!

Това беше преди няколко часа. Оттогава Клейтън беше допуснат в стаята на Уитни два пъти, и то само за по няколко минути. Любимата му изглеждаше бледа и измъчена, но беше намерила сили да прикрие страха си зад прелестната си усмивка.

– Обичам те – беше казала тя на съпруга си. – И ще ти родя едно хубаво и здраво бебе.

За момент той се беше успокоил, но точно тогава лицето ѝ се

сгърчи от болка.

– Излез – каза му Уитни и прехапа устни до кръв.

Гневът на Клейтън се изля върху лекаря.

– По дяволите, не можеш ли да направиш нещо за нея?

– Правя всичко възможно – отвърна Хю. – Но сега трябва да те отпратя, за да не се тревожи тя за теб, когато болките отново започнат.

Час по-късно Клейтън отново настоя да влезе при жена си, въпреки че лекарят не разрешаваше.

Уитни беше още по-бледа, а по челото ѝ блестяха ситни капчици пот. Клейтън приседна на леглото до нея. Погали я по косите и обеща:

– Няма да позволя втори път да ти се случи подобно нещо.

Уитни се преви от болка, преди да успее да му отговори, и той я взе в прегръдките си, залюля я като малко дете и прошепна:

– Съжалявам.

Очите му се напълниха със сълзи. В този момент лекарят буквално го избута във от стаята и заключи вратата отвътре.

От време на време Хю Уитикомб излизаше в коридора и ги уведомяваше за състоянието на родилката, както и за предполагаемия час, в който бебето трябваше да се покаже на бял свят. Клейтън не вярваше на нито една негова дума.

Погледна часовника във фойето. Минаваше девет. Реши да отиде във всекидневната, където бяха майка му и брат му заедно с лорд и лейди Гилбърт.

– Уитикомб е един некомпетентен идиот! – извика отчаяно Клейтън. – Ще изпратя да доведат акушерка. Не, две акушерки.

Ан Гилбърт леко се усмихна.

– Сигурна съм, че детето ще се роди скоро и че всичко ще е наред.

Не успя да заблуди Клейтън. Тя също беше разтревожена и не успя да го прикрие.

Лорд Гилбърт кимна в подкрепа на съпругата си и добави:

– Няма за какво да се притесняваме. Всичко ще приключи всеки момент. Всяка секунда някъде по света се раждат деца.

Според Стивън лорд Гилбърт беше дори по-притеснен от жена си.

Стивън погледна безпомощно към брат си. Да, Стивън уважаваше Клейтън достатъчно, за да не го залъгва с празни приказки.

Майка му стана от мястото си.

– Наистина чувствам, че всичко ще мине добре – с треперещ глас изрече тя. – Зная го.

Той потръпна. Последният път, в който чу майка си да прави

подобни предсказания, беше, когато любимата ѝ кобила се разболя. На следващия ден животното умря.

Знаеше, че всички мълчаливо отправя молитви към Бога, защото нищо друго не можеха да направят. Знаеше го с такава сигурност, с каквато знаеше, че Хю Уитикомб е идиот.

– Ваша светлост?

Всички очи се обърнаха към лекаря, който в този момент прекриваше прага.

– Да? – едва успя да продума Клейтън.

– Бихте ли желали да се качите горе, за да видите сина си?

Клейтън с мъка преглътна и попита:

– Как е жена ми?

– Чувства се прекрасно.

Той едва устоя на желанието си да сграбчи в прегръдките си чудесния лекар.

Когато излезе от всекидневната, Хю извади носната кърпа от джоба си и уморено избърса чело.

– Как мина? – попита го херцогинята.

– Уитни много ме изплаши, Алисия – призна докторът. – Загуби доста кръв, но ще се оправи. Дори преди да получи кръвоизлив, бях взел решение да остана поне до утре сутринта, знаеш това.

– Зная – кимна херцогинята и за разлика от сина си не се поколеба да прегърне лекаря. – Благодаря ти, Хю. Толкова се страхувах! – Погледна останалите в стаята и добави: – Едва държа очите си отворени. Мисля да си легна.

– И аз смятам да направя същото – надигна се лейди Ан от канапето.

– Нали ти казах, че няма за какво да се притесняваш, скъпа? – рече Едуард и целуна жена си.

– Да, Едуард, беше прав от самото начало – с въздишка отвърна тя.

Очите на лорд Гилбърт се спряха върху Стивън.

– Погледнете Стивън! Той не беше притеснен. Вие, скъпи дами, се тревожите прекалено много. Раждането е най-естественото нещо на този свят, нали, Стивън?

– Разбира се, че е така – отвърна той и се усмихна на лорд и лейди Гилбърт. Стана и се приближи до шкафа с напитките. – Ще пийна нещо в чест на племенника си.

– Идеята е страхотна! – възкликна чичото на Уитни и се присъедини към него.

Дамите се оттеглиха.

– Какво да ви наля, лорд Гилбърт?

– Малко бренди.

– Чудесен избор – похвали го Стивън, напълни чашата на лорда, а на себе си наля уиски.

Стивън пи доста повече от лорд Гилбърт, но той имаше основателна причина за това. Освен страхът за Уитни и бебето имаше още нещо, което предпочиташе да забрави. Преди няколко часа беше получил бележка от Емили, с която любимата му го уведомяваше, че се е омъжила за маркиз Гленгармон.

42.

Три дни след появата на Ноел Уестморланд на бял свят майка му лежеше удобно облегната на пухените възглавници и се чудеше защо нито съпругът ѝ, нито свекърва ѝ бяха дошли да я видят.

Клейтън се появи едва в три следобед.

– Къде беше цял ден? – попита тя, след като отвърна на целувката му.

– Трябваше да прескоча до Клеймор. Как си?

– Щастлива.

– Чудесно. А как е моят син и наследник?

– Гладен и прекалено настойчив да получи онова, което му се полага – засмя се Уитни. – Клариса настоя да го пренесе в детската, за да мога да си почина, но аз съвсем не се чувствам изморена.

– Добре, защото ти донесох подарък от Клеймор.

– Изминал си целия този път до двореца само за да ми донесеш подарък? Предпочитам да си беше останал тук и да ми правиш компания.

– Трогнат съм. Но нямах избор. Наложих се да взема и майка ми с мен. Отне ми няколко часа повече, отколкото предполагах, докато открием онова, което търсехме.

Уитни тъкмо се канеше да го разпита най-подробно, когато свекърва ѝ застана на прага. Зад гърба ѝ стоеше икономът, а в ръцете му се виждаше някакъв обемист предмет, покрит с червено кадифе.

– Мен трябва да обвиниш за отсъствието ми – с усмивка рече херцогинята. – Доста се измъчих, докато се сетя къде съм скрила това, и Клейтън се поизпоти, докато го открие.

Тя направи знак на иконома да остави предмета на леглото до Уитни.

Какво е това? – едва съдържаше любопитството си младата майка.

– Сега ще станеш свидетелка на най-прекрасната от всички традиции в рода ни. Това нещо се предава на всяка херцогиня на Клеймор, родила дългоочаквания наследник.

Свекърва ѝ внимателно отметна покривалото и пред очите на Уитни се появи прекрасно дървено ковчеже, инкрустирано със злато и перли.

Тя посегна да вдигне капака.

– Прилича на ковчеже за съкровища.

– Точно такава е, но с една малка разлика. След като разгледаш съдържанието на ковчежето, ще трябва да оставиш вътре и дар от себе си, както и миниатюра с образа ти. Ковчежето ще остане при теб, докато си на легло, а после ще го отнесем и предадем на следващата херцогиня на Клеймор, когато роди.

Думите на свекърва ѝ звучаха тайнствено. Уитни се притесни.

– Съкровище? Да оставя нещо от себе си? Но аз не знаех, че ми предстои нещо такава...

– Разбира се, че не знаеше. Но аз пък не пропуснах да уведомя Клейтън преди няколко месеца и той донесе от двореца един твой малък портрет, който ще оставиш в сандъчето.

– Но откъде ще взема съкровище, подобно на тези вътре?

– Първо отвори ковчежето и погледни – посъветва я свекърва ѝ. – Ще те оставим на спокойствие.

Уитни повдигна тежкия капак и очите ѝ възхитено светнаха.

– Писма! – извика тя. – И портрети! Я вижте! Тук има и едно ветрило от слонова кост. А ето и една панделка! Трябва да са били от особено голямо значение за тези, които са ги оставили вътре.

Беше толкова развълнувана, че не усети кога съпругът ѝ и майка му се оттеглиха от стаята.

Тя извади предметите от сандъчето и ги нареди пред себе си. Имаше осем писма, повечето пожълтели от времето. Едно от тях беше написано върху пергамент и навито на руло. Сигурно беше най-старото.

Разви пергамента и прочете датата – шести януари, хиляда четиристотин деветдесет и девета година.

Аз съм Дженифър Мерик Уестморланд, херцогиня на Клеймор, съпруга на Ройс Уестморланд и майка на Уилям, роден на трети януари. Изпращам ви своите поздравии и благопожелания...

Уитни като омагьосана се зачете във вълшебната приказка, разказваща за живота на първите херцог и херцогиня на Клеймор, предадена от Дженифър Мерик Уестморланд. Беше описала обзелия я ужас, когато Черният вълк, нейният бъдещ съпруг, я отвлякъл от семейния замък в Шотландия и я отвел в Англия. Тя се опитала да се отскубне от хищните му лапи, но не успяла, а после кралят с декрет принудил насилника да се ожени за нея... Разказът беше дълъг и интересен, но независимо от случките, описани в писмото, от всяка дума и ред лъхаше огромната любов на Дженифър към съпруга ѝ. В края на писмото първата херцогиня

на Клеймор казваше, че слага миниатюра с образа си в ковчето, за да знаят бъдещите носителки на тази титла как е изглеждала.

Когато споделих с обичния си съпруг идеята си за това ковчеже, което да се предава от поколение на поколение, той веднага повика художник и нареди да ми направят портрет. В действителност очите ми не са толкова големи, нито лицето ми – толкова прелестно, но съпругът ми се къльне, че приликата е поразителна. По негова идея гравирахме името ми на гърба на миниатюрата, за да можете лесно да откриете лика ми сред множеството други, които ще напълнят това ковчеже. Моля се и вашите мъже да направят това, което моят направи за мен. Иска ми се да можех и аз да видя лицата ви.

Погледът на Уитни се замъгли от напирещите сълзи.

Тя разрови портретите и откри една миниатюра в златна рамка. Обърна портрета, за да види дали името е на първата херцогиня на Клеймор, и се усмихна през сълзи. Жестокият херцог, наречен Черният вълк, не се беше задоволил да остави само инициалите на съпругата си на гърба на портрета, беше наредил да изпишат и неговите, красиво вплетени в нейните, и да ги обградят със сърце.

Уитни притисна миниатюрата към сърцето си и после с неохота го остави настрана.

Чете писмата и разглежда вещите, оставени в ковчето, чак до следващия следобед.

Тази вечер, когато Клариса отнесе детето в детската стая, за да го приспи, Уитни поръча да ѝ донесат хартия и мастило и започна да пише:

Аз, Уитни Алисън Уестморланд, Девета херцогиня на Клеймор, съпруга на Клейтън Робърт Уестморланд и майка на Ноел, роден на дванадесети декември...

Спазвайки традицията, тя описа как Клейтън я беше ухажвал и как двамата се бяха оженили. Когато привърши, вдигна поглед към съпруга си. Херцогът седеше в креслото до камината и четеше някаква книга.

– Довърших писмото – каза тя. – Според традицията сега трябва да оставя и портрета си в сандъчето. Каза, че си донесъл миниатюра с

образа ми. Би ли ми я дал?

Клейтън се надигна от креслото и за нейна изненада приседна на леглото до нея.

– Къде е портретът ми? – попита тя, любопитна да види коя от всички миниатюри с нейния образ е избрал и какво е наредил да изпишат на гърба.

В отговор Клейтън отвори чекмеджето на нощното шкафче и извади от там малък портрет от деня на сватбата им. На гърба беше написано: „*Уитни, моя съпруга и моя любов*“.

КРАЙ

© 1984 Джудит Макнот
© 2001 Мария Петрова, превод от английски

Judith McNaught
Whitney, My Love, 1984

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание: ИК „Плеяда“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10284>]